УЧИТЕЛЯТ

ПЕТЪР ДЪНОВ

ПОСТИЖИМОТО

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

(1933-1934)

ТОМ I

Първо издание

София

1999

УЧИТЕЛЯТ

ПЕТЪР ДЪНОВ

ПОСТИЖИМОТО

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

(1933-1934)

ТОМ I

Първо издание

София

1999

ПОСТИЖИМОТО

„Добрата молитва“

Ще прочета част от 27-а глава от Деянията на апостолите от 27-и стих до 39-и.

„Бог е Любов“

Ще взема само думите: „Тези ако не останат, корабът ни не може да се избави“.

Туй, което интересува хората на Земята, то е постижимото. Не са философските трактати, не е поезията, не е музиката в дадения случай, което интересува човека. Има една идея, туй постижимото в човека, то го импулсира. Обикновеният човек трябва да си отбележи кое е постижимо. Защото има неща постижими, които всъщност са неща незавършени, непостигнати. Постижими неща са тези, които стават основа за следующето постижение. Там, където се образува една междина, тия неща са непостижими. Има едно прекъсване.

Най-първо човек трябва да има една ясна представа за себе си, да си даде отчет какво представя той в живата природа. Всеки трябва да си даде отчет. Той се именува с известни имена: че е българин, французин, англичанин, нищо не значи. Преди всичко той трябва да е одарен с един ум, с едно сърце, той трябва да е одарен с една воля. Вземам думата „одарен“, не „ударен“. Казвам: Трябва да е надарен с воля – не воля да прави каквото иска, но под „воля“ се разбира разумно постижими неща. Воля има там, дето има нещо постижимо разумно. Много неща постижими има, за които отпосле ще съжаляваш.

Сега мнозина се занимават с непостижими работи. Например, искате да знаете как ще се оправи светът. Най-първо, това не е една задача за вас. „Кога ще се оправи светът?“ – питате. Не е задача за вас, нито е задача за вас колко милиона години е съществувало нашето Слънце, или Слънчевата система, или кога ще свърши светът. Това не е ваша задача. Може някой да си позволи да изчислява. Чудно е, че някои хора изчисляват от Земята след колко милиона години енергията на Слънцето ще се съкрати. Възможно е, допустимо е. Но нещата не са доказани, не са реални неща. Нима аз мога да

разсъждавам като един учен човек, след като се запали огънят на огнището, да доказвам след колко ще се яви пак на огнището? Аз наблюдавам със своя телескоп от някой прозорец, че този огън се пали и гасне и ще създам теория. Обаче онези, които живеят в тази къща, те знаят как се образува този огън. Ни най-малко теорията може да съответствува с онези живите хора как се образува огънят. Обяснявам нещата чисто механически. Механическият процес е завършен процес. В механическия процес няма нищо разумно. Той не е процес разумен. Източникът му е разумен, но в самия процес няма нещо разумно. Един механичен процес е както едно колело. Кое е разумно в една фабрика? След като те хване със своите зъбци, може да те направи на парчета. Ти може да се молиш да бъде снизходително, но туй колело няма никакво верую. Казва: „Аз съм направено да се въртя, не искам никой да спира моето въртене“. Не че колелото говори така, но тъй е.

Та, когато ние говорим, че някои неща са необходими, подразбираме един механичен процес, за който ние трябва да бъдем разумни, да се не противим, да знаем закона да спрем колелото. Може цялата фабрика да спреш, трябва да разбираш. Сега изобщо в цялата култура хората имат лутаница. Онези, които ръководят съдбините на човечеството – като кажем съдбините ги ръководят, разбирам най-разумните хора. Но тия, които ръководят съдбините, те не умират. Те, откак се е създал светът, все живеят и нито веднъж не са умирали. Може би те ще претърпят една смърт само тогава, когато светът се оправи; тогава ще умрат. Когато хората оживеят, те ще умрат. Докато хората умират, те пазят живота на хората. Един контраст. Една идея да ви остане в ума. Кои са ангелите? Разумни хора, които са живели, добили са много способности, изучили законите на природата, разбират как се добива вечният живот, намерили са го, намерили са основните закони, които свързват всичките работи и работят и свързват цялото човечество. Това е една теория, която приблизително е вярна. Сега религиозните хора ще цитират от Библията: „Така е казано.“ Един стих може да го тълкуваш както искаш.

Сегашните музиканти искат да внесат нещо ново в музиката. Имаме класическа музика, после романтична, поетическа, имаме нова музика джаз бенд. Казвам: Новата музика, това са гадателите, които искат да предскажат какво ще бъде бъдещето в музиката. Новата музика няма да влезе по този начин, по който сегашните музиканти вървят. Най-първо трябва да се определи историята на класическата музика, как е дошла. Тя

започва с хармонията. Преди класическата музика имаше ли хармония? Хармонията засега е свързана с класическата музика. Новото в сегашната музика, един преходен период има. Но сега класическата музика трябва да има един музикален коментар. В класическата музика всеки, който разбира, в известни пасажи има известни празнини. Там трябва да има нова линия, едно ново парче. Онзи, който свири, трябва да внесе нещо ново. Свири класическа музика, после пак направи крива линия, нов коментар. Туй внася нещо ново. Тогава музиката ще добие едно по-друго съдържание. При това, както класиците, както романтиците, и новите музиканти искат да предадат известни ефекти. Хубав е ефектът, но най-първо музиката трябва да се осмисли.

Ние искаме да предадем ефект на живота. Ние искаме да живеем щастливо. Щастието е ефект. Всеки иска щастлив живот. Щастието после трябва да дойде. Преди да дойде щастието на Земята, ред други условия трябва да дойдат, да подготвят. Щастието е най-красивата дъщеря, която е стъпила на Земята. Тя е толкова хубаво облечена, ръцете, краката са толкова деликатни, после, лицето. При този живот, който сега живеем, тя няма да стъпи, тя отдалече, от един километър ще гледа отгоре, после пак ще си отиде. Колко сълзи не са пролети, колко книги не са написани, тя гледа и казва: „От вас зависи да дойда или да не дойда."

Сега вече на вас оставям този въпрос, вие да го разрешите, за музиката. Той е за музиканти. Сега не зная, за коментара не подразбирам. Някои вземат от едно класическо парче нещо, после от друго, да направят един кърпеж като полска китка, българска китка, класическа китка, но това не е коментар на онази класика да стане цел сега. Както храната влиза в човешкия организъм, като расте, допълва онези празнини, така и музиката е жив организъм, който расте. Законът е същият. Нашите мисли, и те растат. Вие мислите, че вашите мисли са разхвърляни. Вие мислите, че едно време както сте мислили и както сега мислите, се различават. Много се лъжете. Силна е думата. Не се лъжете, но не е вярно, самозаблуждавате се. Самозаблуждавате се, че между мислите на вашето детство и вашата младост и старини вие сте друг човек. Вие сте точно това, което сте били като дете. Всичкото противоречие седи в това, че вие искате да се убедите, че не сте това, което искате. Вие ще цитирате апостол Павел: „Когато бях дете, като дете мъдрувах. Като станах възрастен, промених детското." Между това мъдруване има известна връзка. Едното не обуславя другото.

Сега, друго изяснение да ви дам. Ако вземем азбуката, това е най-

великото в света. По-велика философия от азбуката няма. Втората философия, това са слоговете. Третата философия, това са думите. Четвъртата философия е съединението на буквите, слоговете и думите. Граматиката ще даде правилата. Казвам: Тия фактори зависят от умствения свят. Тогава аз, като разсъждавам по този закон, ето какъв извод правя. Вземете българската дума „благость“ (според правописа до 1945 година). Вземам първата буква, която дава смисъла на цялата дума. „Б“-то съдържа всичките качества на думата, които са скрити. Всичките други букви са в съгласие с първата буква „Б“. „Б“-то показва онези закони, тази сила, която кара нещата да растат в света. „Б“-то е семенце. Тази малка опашка показва, че е покълнало, порасло. Има една разумна сила, която [кара] семето да расте. Следната буква „Л“ подразбира стремежа, откъде туй растене взима сила. Тя казва, че моята сила иде отгоре, от Слънцето иде силата ми. „А“-то показва разумното в света, което ръководи туй движение. „Г“-то показва вечния процес, туй безкрайното, вечното начало. В математиката се употребява този знак. „Г“-то показва нещата, които държи, всички неща, свързани в едно. „О“-то означава вечността, в която всичките нещастия са вложени. „С“-то показва големите промени, които стават. „Т“-то показва силата, която побеждава всичките мъчнотии. „Ь“ показва онзи велик закон на равновесие. Първата буква съдържа всичко туй в себе си. Всичките букви са коментар на благостта. Имате думата „благост“, която съдържа всичко туй. Който от вас каже „благост“, ще разбере всичко туй, което казах. На нито един от вас не му е идвало на ум. Когато кажа „благост“, в мене изпъква силата, която расте, разумната сила, вечното начало, което държи всичко хубаво, вечността, всичките условия – всички те дават сила на мисълта. Думата „благост“ почти считам най-силната дума в български език. Съдържа нещо, което няма двойственост. Не може да мислиш нищо друго.

Казвам: Постижението в света е: човек винаги трябва да се стреми и никога не трябва да изгубва онзи импулс, никога не трябва да се обезсърчава. Всеки човек трябва да има обект, който може да постигне. Той може да има един краен идеал непостижим, може да го нарича както иска – но този краен идеал е постигнат с един идеал, който е постижим, кратковременен идеал. Те двата са свързани. Трябва да имаш нещо определено в ума си, което искаш да постигнеш. Казваш: „Аз искам да бъда добър човек.“ Това нещо е много неопределено. Доброто не седи в една постъпка. Доброто е плод на Божественото, което работи в тебе.

Когато направиш една добра постъпка, тя е плод на Божествената Любов, която работи. Ти не можеш да бъдеш добър. Ти си добър, но още не си добър. Тепърва има да ставаш добър. Сега хората казват: „Аз искам да стана добър.“ За да бъдеш добър, отпосле ще дойде. То е процес. Ти най-първо ще се запознаеш със закона на Любовта. Ти не може да бъдеш добър, докато не минеш през огъня на Любовта. Или, докато Любовта не ти е станала майка, ти добър човек не може да станеш. Добрината не е нещо механическо, което отвън може да го придобием. То е един вътрешен процес. Когато дойде в тебе доброто да функционира, ти ще бъдеш организиран. Той не може да бъде човек с недостатъци. Той е организиран във всичките области. Той може да разбира поезия, музика, наука – всичко. Дето да го туриш, той може да се справи с всичките мъчнотии на съвременния живот.

Сега, като говоря така, вие ще кажете: „То е така, [за] който разбира, ами ние, които не разбираме?“ Вие се радвайте, че не разбирате. Радвайте се на вашето невежество. Кой от вас, който се е родил, се е родил учен? Кого не го [е] учила майка му да произнася думите? Най-големият философ, най-големият професор, всички, като деца, в ходенето са правили много погрешки. Най-първо искате да станете като човек, паднете, ходите като животно, пак се изправите. Казвате: „Човек съм.“ Паднеш – „Животно съм.“ После пак се изправите. Паднеш, изправиш се, борба има, докато най-после кажеш на природата: „Човек съм вече, на четири крака не ходя.“

Питам: Ако ти не можеш да се справиш с една мъчнотия в тебе, какво може да станеш? Мъчнотията не е една спънка, тя е едно състояние, тя принадлежи само на тебе. Мъчнотиите едновременно са общо достояние на цялото човечество. Следователно една малка мъчнотия, която разрешаваш, ти вземаш участие в разрешението на една велика задача в света. И може би някой път, ние, като не сме разрешили ония противоречия, които са в нас, мислим, че природата е дисхармонична. Има в природата дисхармония, но ние някой път преувеличаваме. Когато някой път човека го разтресе, каквото близне, му е горчиво, храната не му е приятна, всичко, каквото гледа, не му е приятно. Илюзията е в неговия език, в неговото състояние. Когато го напусне треската, светът пак се показва приятен. То е вътрешно субективно схващане. Ние се произнасяме някога пресилено. Често учителят казва на някой ученик: „Много лошо свириш.“ – „Как може да свиря лошо? Аз не съм лош човек.“ Професорът не свързва лошавината на свиренето с характера. Учителят казва: „Лошо свириш.“ А ученикът

казва: „Аз не съм лош човек.“ Какъв е баща ти, не зная, какъв си ти, не зная, но ти лошо свириш. Погрешката е в твоя слух: ти не можеш да определиш онзи интервал музикално и не можеш да дадеш израз на тона. Или като свириш, или като пееш, не можеш да дадеш правилна форма на една своя мисъл, не можеш да дадеш правилна форма на едно свое чувство, не можеш да дадеш правилна форма на една своя постъпка. Всякога тия престъпления правим.

Не е лесна работа да живееш на Земята и да бъдеш ти сам доволен. Представете си: ние, съвременните хора, искаме да живеем добре. Някой казва: „Искам да ми дадеш мнението, я покажи как се дава критика, човекът свири ли добре или не.“ Аз съм първокласен музикант, седна, дава се изпит, свиря едно парче и гледам лицата на тези, които слушат. Ако започнат да си свиват веждите, да се мръщят, малко да са неспокойни, след като изляза, казвам: „Много зле свирих.“ Кажи нещо хубаво. Всички тия хора, които слушаха, са неблагодарни. Аз една дума да кажа, другите ще кажат, и те го знаят. Когато лицата просветват на тия, учените хора, казвам: „Много хубаво свиря.“ Туй значи да кажеш истината. По някой път вие свирите и казвате: „Как мислиш, аз свиря ли добре?“ Когато гледам лицата на светиите се мръщят, когато гледам лицата на добрите хора се мръщят, аз прилагам закона еднакво за всички, всички засяга еднакво, и за мене, и за вас – навсякъде законът е същият. Даже, аз като свиря, ще кажа: „Втори път ще се приготвя да свиря по-хубаво.“ Тогава на тия учени хора ще кажа: „Ще ме извините, малко ви причиних неприятност, но втори път като свиря, мисля десет пъти да свиря по-хубаво, отколкото сега свиря.“ Ще има едно вътрешно снизхождение, за да ви помогнат.

Казвам: Постижението в света зависи от един закон. Много автори може да четете. Някои поставят, че човек всичко може да постигне. Но знаете ли какво нещо е човек? Трябва да се определи какво нещо е човек. Този, съвременният човек, със своите сегашни разбирания много малко ще постигне от своите копнежи. Онзи човек, който може всичко да постигне, той е човек, който е разбрал законите на живата природа, на разумната природа, разбира законите на цялото човечество, на цялото битие, в което той живее. Той иска всичко онова, което мисли, което чувствува, което постъпва, да бъде не само за негова полза, но да бъде и за полза на всички. Тогава такъв един човек може всичко да постигне. Ако вие мислите от сутрин до вечер само за своето благо, вие не можете нищо да постигнете. Защото коопериране има. Туй го зная навсякъде. Когато един говорител

или музикант свири, зависи от публиката неговият успех. Ако има една публика, която е под негова идея, кооперира се, веднага му дава вдъхновение, той изкарва добре. Но ако те са недоволни, веднага го скъсват.

Следователно природата ли трябва да се съгласи с нас или ние трябва да се съгласим с нея? Цялото ли трябва да се координира с частите или всичките части ще трябва да се координират с цялото тяло? Под думата „тяло“ разбирам онова разумното, което държи всичките части и ги туря в действие. Сега, апостол Павел казва: „Тия ако не останат, кой трябва да остане?“ Онези, които бягаха от този кораб, ако те напуснат кораба, всички ще загинат; ако те останат на кораба, нито един няма да загине. Никой не трябва да бяга, всички трябва да останат.

На този кораб, на който ние се возим, Разумното не трябва да ни напуска, Любовта не трябва да ни напуска, Вярата не трябва да ни напуска, Волята не трябва да ни напуска. Сега, съвременните хора, ние уповаваме, ние искаме другите да свършат за нас повече отколкото ние вършим. Следователно ние вървим в един път, в който няма никакво постижение.

Някой път ще дойдат да ни предсказват. Може да се предскаже на един човек, но най-хубавото предсказание е само от настоящето: на човека може да предскажеш какво може да стане от него. Вземеш едно зърно, виждаш в туй състояние какво се крие в зърното. Туй, което е вложено, то ще излезе; нищо ново не може да се придаде. Новите условия може да придадат като условия, но да се усилят заложбите, дарбите, които има в семето; в човека нищо ново не може да се създаде. Или другояче казано: Ако се вземе майката, ако се вземе бащата, при това се взима и денят, в който той е заченат и когато се ражда, приблизително може да се определи каква ще бъде съдбата на това дете. Или другояче казано: Ако имате семе в земята, в която посаждате, може да знаете какво ще стане. Ако е чернозем, ще стане хубаво жито, ако е белозем или слаба земя, житото слабо ще бъде. Сега всичките земеделци знаят тия тайни. Вие искате поет да станете. Че, за да станете поет, трябва особена храна, за да се развият в него тия дарби. Той може да бъде поет, но трябва храна. Може да има философски дарби, може да е религиозен, но и за религията трябва храна. Тя не е нещо, което може да се добие отвън. Аз най-първо трябва да имам обикновени постижения в света. Не трябва да търсим далечното.

Най-първо религията, която има, човек трябва да се спре да има грижа за тялото. Не да го направи идол, но да разбира детайлно добрите и лошите

страни. Да знае всяко помещение на тялото за какво служи. Защо е неговата глава, каква функция изпълнява неговото сърце, каква функция изпълнява стомахът, каква функция изпълняват червата, после, костите каква функция изпълняват, гръбначният мозък, нервната система, симпатичната нервна система, каква функция изпълняват пръстите, ноктите, неговият нос, очите, езикът, ушите – всичко туй подробно трябва да знае. Не само тъй, да има анатомическо, физиологическо понятие, но трябва да разбира ония функции, които съставят. Много важно е.

Ние казваме: „Душата е, която управлява човека." Хубаво, ако душата управлява, ти кой си тогава? Ти отделяш душата като нещо друго от тебе. Ти си човек, казваш: „Душата знае." Добре, ако знае тази душа, защо твоите работи криво вървят? Душата живее в тялото. Тази душа, която всичко знае, всичко нарежда, казва: „Аз Духа Божи имам". Много хубаво. Духът Божи като живее в тебе, защо твоите работи не вървят както трябва? Има нещо неопределено. Така не се говори. Когато Божият Дух дойде в съприкосновение с тялото, има нещо разумно, погрешка не прави. Когато умът дойде в съприкосновение с човешкия мозък, този мозък не прави погрешки. Когато ние разбираме основните закони, има известни правила, по които човек може да разбира нещата. Но понеже ние сме попаднали в едно течение на една хазартна игра в живота, хората играят във времето на хазартна игра и мислят, че късмет ги очаква. Казват: „В младини не сме имали късмет, но в старини..." Законът е: ако на младини не си късметлия, и на старини няма да бъдеш. Какъвто си на младини, такъв ще бъдеш и на старини. Може да кажеш: „На младини съм страдал." То е друг въпрос. Разумен е младият човек, който е приготвил условия за разумен живот на старини. При всичките тия мъчнотии, трябва да приготвите условия за старини. Глупавият постоянно се безпокои и чака, че в старини ще бъде още по-добре, а той повече загазва.

Не смесвайте мъчнотиите и страданията като противодействие на съдбата, като че нещо ви гони. Единственият човек, който ви гони, то сте вие самият. Някой път само една дума е достатъчна, за да се оправи целият ви живот. Много християни мъченици във времето на Нерона, на които казваха да кажат само, че не са християни и ще ги пуснат, няма да им секвестират имота. Идея има човекът. От една дума зависи. И в природата е същото. Ако на природата пришепнеш само една дума и кажеш: „Ще изпълня всичкия закон без никакво противоречие", от него ден всичко ще се обърне, всичката ти съдба ще се измени, всичко ще се обърне за твоя

полза. Ти седиш и казваш: „Аз ли съм най-големият грешник? Този иедник, този учен човек какво знае повече?“ Този учен не е най-щастлив. Този богатият не е най-щастлив.

Ти не разбираш кои хора са богати, кои – сиромаси. Истинското богатство се намира в сиромашията и истинската сиромашия се намира в богатството. Богатство, което не носи сиромашия в себе си, не е богатство. И сиромашия, която не носи богатство в себе си, не е сиромашия. В сиромашията вие ще намерите Онзи, Който ви обича. Само когато сте в голяма сиромашия, ще намерите Онзи, Който ви обича. Тогава ще чуете Неговия глас. И Писанието казва: „Потърсете Ме в ден скръбен, ще чуете гласа Ми и Аз ще ви помогна. Тогава ще познаете, че Аз се интересувам от вашия живот.“ Не казва Господ: „Потърсете Ме, когато сте учени, когато сте силни“. Няма защо на богатия да му говори Господ, той има това благо. Но онзи, бедният, на него трябва да му се говори, че неговото положение ще се подобри.

Сега, изводът. Аз не искам вие да се самокритикувате. Аз съм против всяко самокритикуване. В дадения случай не трябва да се критикувате, но само трябва да признаем един факт. Пишеш писмо, направиш една погрешка, зачеркнеш думата. Напиши го правилно, препиши писмото. И три, и четири пъти препиши писмото, напиши го правилно. Напиши едно писмо без погрешка, ако искаш да създадеш един характер. Никога не заминавай погрешките си. Съвършеният Божествен свят – Бог се нуждае от същества, които да са съвършени. Понеже в природата има място, приготвено за вас и ако вие не сте съвършени, ако вие нямате туй ценното, ще направите хиляди погрешки, от които милиони хора ще пострадат, вследствие на това не може да ви назначат на служба. Ще бъде един ден. Но засега ще се задоволите да станете учени, съвършени, че вие да сте доволни да разбирате тази работа както трябва.

Казвам сега: Трябва да разбираме онова реалното, с което ние разполагаме. Ние най-първо разполагаме с нашето тяло. След това ние не сме уверени, искаме да знаем дали Господ ще ни помага или не. Ние не сме уверени дали нашите ближни ще ни помагат. Първо трябва да разбираш себе си, трябва да любиш своите ближни. Ако с окръжаващите хора, които са около тебе, не може да живееш добре, как ще живееш с Бога? Ако ти с тях не си добре – те са чада на Бога, ако ти със своите си не живееш добре, как ще живееш с другите? Ако един баща има десетина синове и дъщери и един от братята обича да побийва другите братя и сестри, мислите ли, че

баща му ще гледа благосклонно към него? Той ще каже: „Не ми се харесваш, грубиянин си.“ Ако е внимателен към братята, услужва, той трябваше да вземе последно място. Тогава бащата казва: „Много умен е този мой син.“ В ума на бащата ще се зароди идеята да го постави на първо място, да ръководи всичките работи.

Вие някой път дойдете някъде и не знаете как да кажете истината. Например попитат ви: „Ти вярваш ли в Бога или не?“ Какъв отговор ще дадеш? „Вярвам.“ – това е най-лошият отговор, който може да дадете. Ще кажа: „Братко, ти може да ми предадеш нещо ново как да се вярва в Бога. Аз даже не съм чувал за такава вяра, не зная как да вярвам.“ Той ще ме пита: „Ти вярваш ли в Бога?“ Той няма разбиране. Аз нося написано на мене дали вярвам или не. Чудно ще бъде да питаш един човек дали вярва или не. Смешно е да питаш една свещ, която гори, дали гори или не. Тя нищо няма да ти каже. Вярата у човека се определя с една строга черта. От всеки човек, който вярва, особен лъч излиза от него, специфичен лъч излиза. Онзи човек, който е разумен, специфичен лъч на разумността излиза от него. Всяка една добродетел има специфичен лъч. Всяко верую в човека има специфичен лъч. Когато го има, излиза този лъч, няма какво да питаш. От разумния човек излиза един лъч на разумност. От честния човек излиза също лъч, може да проверите. Такъв човек постави в дома си, отвори всички каси и той няма да вземе една монета. Той ще мине, замине, ще затвори вратата. Ще каже: „Намерих отворено и затворих“. Той няма да вземе нито една монета. Този човек е по-богат. Той не може да се изкушава с вашето богатство. Той казва: Аз имам по-много. Той е хиляди пъти по-богат, отколкото сте вие. Какво има да вземе?

Та, казвам: Ние, съвременните хора, сме изложени на големи изкушения. Искаме от богатството, което е изровено от Земята, да си турим известна тежест. Да кажем: „Този е богат“. И заради богатството, което има, иска да го уважаваме и почитаме. Това богатство натрупано, което той има, хиляди хора са работили за него преди него. В това богатство влизат милиони кожи, които са одрани от гърбовете на млекопитаещите. В това богатство влизат милиарди зърна от житото, което е дало своя живот, в това богатство влизат милиони плодове, които са се жертвували. Аз намирам това крайно неразумно. Някой човек седи с благоговение към богатия човек. Казва[м]: Големи страдания има в това богатство, големи жертви. Когато богатият човек започне да мисли, той ще знае как да го употреби. Сиромахът, като дойде до голямата сиромашия, той да започне

да мисли и да благодари, че сега ще се пречисти, защото сиромашията е процес на чистене. Когато дойде богатството в света, да се не опетни. То е онзи великият закон в света. Това – който разбира.

Ония противоречия, които се влагат в нашия живот, те са изпитания на разумността, която работи в нас, за да ни подига. Бог не обича да губим благата, които Той ни е дал. Най-голямата неприятност, която можем да Му причиним, то е да изгубим едно благо, което Той ни е дал. Досега Той никому не е позволил да изгубят неговите блага. Няма в аналите на небесната история, нито на небето, нито на Земята, дето едно Божествено благо да се е изгубило. Много блага има спрени, но да се изгуби – никога! Следователно ние никога не трябва да губим Божествените блага, които Той е вложил, всяка дарба, всяка добродетел, която Той е вложил.

Сега ви говоря от човешко гледище. Философски може да се говори малко по-другояче. Човек не трябва да занемарява, не трябва да губи тия дарби. Целият негов бъдещ процес, неговата деятелност, неговите добри състояния, силата му зависят от тия блага, които са вложени в неговата душа. Човешката мисъл в туй отношение е велика сила. Наблюдавайте в себе си: всичко, каквото сте казали, то става. Някой път ви сполети голяма беда. Една мисъл ви мине през ума и казва: „Ще мине туй“. Не се мине ден–два или месец, и мине. Като сте подкрепили тази истина, ще мине и минава. Болен сте, казвате: „Ще оздравея!“ – и оздравявате. Някой път казвате „Няма да оздравея“ и така става, не оздравявате. Чудите се защо не оздравявате. Защото вие поддържате една отрицателна мисъл. Бог не ви е направил да бъдете инвалид. То не е нещо за славата Божия, когато сте инвалид. Когато оздравявате, е за слава Божия. Когато си умен, когато си здрав, то е за слава Божия. Когато си глупав, когато си инвалид, каква слава ще има? Но понеже разумният живот сега е потребен, онова близкото, което вие трябва да направите, което зависи от вас. Може да сте до границата на една невъзможност да подобрите вашето положение. (Ние вземаме това само за изяснение.) Вие се намирате в едно критическо положение – в една болест. Викате десет души лекари, казват: „По никой начин не можем да Ви помогнем. Според нашия начин, който знаем, ще си заминете за оня свят.“ Всички лекари не ви излекуват. Ти казваш: „Аз няма да си замина! Има нещо повече от лекарите, аз ще живея.“ Няма да кажеш: „Мене ми се иска да живея“, но ще кажеш: „Аз ще живея, каквото и да стане, ще живея.“ Не се минават 5, 6, 10 деня, веднага ще стане едно чудо във вас. Този човек възкръсне. То е Божественото във вас, Което заговаря.

Когато този глас заговори, ще оздравееш. На първия човек Бог каза. То е Божественият глас.

Когато Господ говори, слушайте Го, защото в човека има два гласа. Засега вие сте се научили да познавате другия глас – на изкусителя, на черния адепт. Дойде Господ и казва: „Бъди честен, справедлив!“ Казваш: „Трудна работа.“ Дойде изкусителят, казва: „Тук пооткрадни, лесно ще си уредиш. После ще правиш добрини, ти човек ще станеш.“ Ти открадНЕШ, но веднага намериш затвора. Законът казва: „Няма да убиваш, понеже всички неща Аз съм създал.“ Дойде изкусителят, казва: „Колкото повече хора убиеш, толкоз по-добре. Ще ти турят кръст. Ще идеш на войната, ще станеш генерал.“ Ти идеш на война и там намериш своята смърт. След туй ще ти турят паметник и ще пишат: „Тук почива един голям генерал.“

Голямо изпитание беше, когато Господ на добрия човек каза: „В който ден ядеш, ще умреш.“ Дойде изкусителят и каза: „В който ден ядеш, като Бога ще станеш.“ Но ето, от 8000 години станахме ли като Бога? Буболечици станахме, страдание след страдание. Научете се най-първо на онова положителното. Бог каза на първия човек закона. Сега ви казвам: Бог ни изпитва по два начина. Господ каза на Адама първата заповед в отрицателна форма: „От туй дърво няма да ядеш.“ Сега Той туря заповедта в положителен смисъл: „Ще обичаш враговете си.“ Първия път ние казваме: „Невъзможно е да не ядем; ще ядем от туй дърво.“ Сега казва: „Яжте.“ Ние пък казваме: „Няма да ядем“ – обратното. Казваме: „Защо трябва да любим Бога?“ – Понеже първия път си Го мразил. Моисей е казал да мразиш врага си, пък аз ви казвам: Любете враговете си. Ти няма да мразиш себе си, в душата си няма да мразиш. Казваш: „Какъв човек съм?“ Няма да говориш така. Защото така като говориш, ти се произнасяш като критик за онези дела, които Бог е създал, [че] нищо не струват. Ако ти се произнасяш за своите постъпки, то е друг въпрос, имаш право. Но за себе си, че не си одарен, че някак несправедливо са постъпили спрямо тебе...

Ако искате да подобрите вашето положение, вие казвате: „Ние сме религиозни хора, ние вярваме в Христа.“ Нищо няма да ви ползува, няма да ви помогне туй верую. Силата, която децата имат, ако остане и като станат възрастни, те ще бъдат хилави. Тази сила трябва най-малко десет пъти да се усили на младини до пълната възраст и после у стария човек отслабне. Ние като остареем, станем като малките деца. Малките деца и старият си приличат. Малките деца и старите искат да им се помага, да им се услужи. Той върви с тояжката, разказва своята история, иска да му донесат вода.

Той да каже: „О, дядовото, остаряхме вече.“ След това той да разказва своята история: „Не сте вие патили като мене.“ Че, какво е патил? Какво ще разправя този дядо? Ще ми разправя как е тропал на хорото до някоя мома, как е ходил, как се е оженил, колко деца е имал.

Та, наскоро разправям, че човек няколко пъти се жени в живота си и няколко пъти умира. Като го хване треска, той е годен. Като го хване тежка болест, той е женен. Други болести като дойдат, народят му се деца. Започва да ги кръщава с едно име, второ, трето. След туй напуснат го болестите – развенчае се, и годеж, всичко разваля, и децата изпъди, пак е готов за нови. Някой път се разболее наново – промяна на състоянието.

Що е женитбата? Ти вземеш една жена и мислиш, че си женен. В какво седи женитбата? Казваш: „Оженен съм.“ Туй ли е женитба? Жената казва: „Слушай, досега ти си ходил с други жени, [вече] няма да ходиш, само мене ще гледаш. Вечерно време преди до десет не си се прибирал. Ако си човек, след 6 часа да си тук.“ Питам: Каква разлика има, като пуснат някого от затвора? Казват му: „В 6 часа в затвора ще бъдеш, ако не, втори път не те пущаме!“ Каква разлика има туй ограничение? Най-първо, за такава жена аз няма да имам високо мнение. Защото, ако аз съм безчестен човек, който не живее добре, и най-добрата жена да взема, пак няма да живея добре; ако съм честен, нямам нужда от контрол. Законът е все същият.

Ние някой път контролираме Божествените постъпки: де Господ е направил право и де Господ не е направил право, дали отиваме право. Нямаме право ни най-малко и си изгубваме мира. Не искам да хвърлям упрек на вашите възгледи ни най-малко, но има известни възгледи в живота, които не носят никаква критика, те носят големи пакости. Те са атавизъм, това е атавизъм на цялото човечество. Те са недъзи, от които трябва да се освободи цялото човечество. Вземете недъга подозрението, ревността – как ще се освободите? Имаш слуга, изгуби се нещо вкъщи и веднага казваш: „Слугата е!“ Намериш изгубеното, казваш: „Направих погрешка.“ Изгуби се друго, пак хванеш слугата. Питам: Де е това да зная, че моят слуга не може да краде, да зная, че тази вещ не може да се изгуби? Ако си в Европа и минаваш границата, ще ти отворят куфарите, да не би да носиш нещо забранено. Формалности са това.

Казвам: Не сме дошли до онова положение ние да се познаваме. Познаването в света е най-хубавото нещо. Ние сега се опознаваме. Държим в ума си най-лошите работи. Ние бягаме от обществото. Ако ще имаш

приятел, който ще бъде спънка, няма смисъл. Трябва да зная, че всичките приятели, които природата е турила за приятели, те са помощници в нашия живот. Много хора срещаме и не обръщаме внимание. Срещнеш един човек, може веднъж да го срещнеш, той оказва известно влияние върху вашия живот, не е нещо случайно. Всички хора, с които имаме среща, аз говоря съзнателно, за всички умни хора, те са едно цяло. Това е Божествен език, това е помощта, с която невидимият свят, или разумният свят, помага на слабите в света. Колкото повече помощници имате в света, вие ще бъдете силни.

Туй е същият закон: когато целият човешки мозък функционира правилно, всички чувствува и способности са нормални. Но когато някои способности са в бездействие, а само някои работят, този човек е неразумен. Казвам: Не трябва да се хвалим с нашите добродетели. Когато човек се хвали в света, той трябва да има всичките добродетели в себе си. И има ги човек. Трябва да започне с оная дарба, която има. Всеки от вас трябва да има на физическото поле една дарба, която да развие.

С религиозните работи много хора се спъват. Религиозният живот в едно отношение помага. Когато се молят, хората принасят полза, но някои хора от сутрин до вечер се молят само за себе си. Такава молитва няма сила. Това не е живот. Ония молитви са в света, когато ние работим за общото добро, за доброто, което Бог е направил, работим едно с Бога. Или казано в кратък смисъл: Да се изпълнява волята Божия. Не тъй, както е писано в книгите, но има един закон, по който може да се изпълнява волята Божия.

Сега да ви приведа един пример, за да ви обясня мисълта си. Считам, в света има три занятия, на трите свята. Най-първо да бъдеш каменар, на физическия свят да бъдеш градин и да правиш прозорци. Това са най-хубавите занятия, с които човек може да оправи живота си. Като ти дотегне макенарството, промеждутъчно изкуство е керемидчилъка, да правиш керемиди. Всеки човек има отвращение от калта. Всеки, който донася кал, сърдиш се. Казвам: Трябва да правиш керемиди, да не се сърдиш. Един ден видиш калта, от която може да се правят керемиди, възлюбиш тази кал и започнеш да правиш керемиди. Опечеш ги и след туй искаш да станеш щедър, търсиш мущерии. Тия хора взимат твоите керемиди, покриват си къщите. След туй пречупят се и започне да тече къщата. Казват: „Не зная какво стана с твоите керемиди, започна да тече.“ Започнеш да мислиш какво подобрение може да направиш. Казваш: „Чакай да направя хубави

керемиди на тия хора; и 20 години като са върху къщата, да не се счупят!“ Това е безкористие в тебе, то е подобрение. Казвам: Ако нашите керемиди, които сме направили на физическото поле, с които хората си покриват къщите, почнат да текат, питам: какъв спомен ще оставим? Ще оставим само един гроб с надпис, че тук почива еди-кой си верующ православен или евангелист, или окултист, или теософ, или учен човек, или поет и т.н. или млад, или стар. Това е човешката страна.

В нас трябва да се пробуди съзнанието. Ние седим пред вратата на великия свят, толкоз велик, че този живот, който сега имаме, ще се струва крайно нищожен. Ако дойдем до този, новия живот, казваме: „Как сме живели?“ Ние се чудим как сме живели. Светът мяза на болница с най-лоши болести. Даже и най-здравите колко болести имат, които ги измъчват! Не съм срещал едно лице спокойно, тихо да гледа. Тези, които идат, те са хора пак на света. Знаете по какво се отличават? Аз ще ви ги опиша. Един ден и вие ще бъдете такива. Аз ги наричам: това са съвършените хора на Земята. Ти като идеш, той те пита какво искаш. – „Глава ме боли.“ Той махне с ръка и главоболието изчезне. – „Беден съм.“ – „Какво искаш?“ – „Пари.“ Той има и веднага даде. Каквото искаш, дава. Всичко се урежда. Ако влезете в този свят, от какво ще се оплаквате? Една съвременна жена се оплаква от мъжа си. А той е цял светия. Някоя майка се оплаква от сина си, от дъщеря си. Той махне, върне се детето, всички деца прегръщат майка си. Някой учител загазил с учениците си. Като се върне, всички ученици го посрещат. Това са съвършените хора. Вие ще кажете: „Защо не го правят сега?“ Защото не сте отишли при тях. Всички трябва да отидете. Кажете: „Моля да ви представя моя мъж.“ – „Защо?“ – „Да стане като тебе.“

Казва Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш.“ Казвате: „Всичко може, но съвършени като Бога, то е невъзможно за нас. То е голямо нещо.“ Бог е, който дава малките работи на всички. Той е внимателен, услужва. Съвършен ще бъдеш, ще внимаваш, ще се справяш с всичките мъчнотии. Казвате: „Какво трябва да правим на Земята?“ Какво трябва да се прави сега? Остава само едно нещо. Вие ще ми кажете: „Кажи ни това нещо.“ Аз може да ви кажа само при едно условие: ще ви повикам всички на едно голямо угощение. Без ядене и пиене не може да стане. Но аз ще ви го кажа отчасти: Да обикнете тези, които Бог обича. Тази мисъл да седи в ума ви. Да обичате тъй, както Бог обича. Дръжте тази мисъл, каквото и да е. Ще намерите по-голям смисъл да се окуражите, да се добие

един вътрешен характер, да добием нещо положително. Защото засега нямаме нещо положително на Земята. Не че нямаме положително. Христос учи много положителни неща, но не Го разбраха. Моисей учи, светиите учиха. Който и да дойде, все остава нещо неразбрано. Нека остане неразбрано. Майката е неразбрана, учителят е неразбран, съдията е неразбран, подсъдимият е неразбран, всички. Ние се намираме в един свят, дето хората не са разбрани. Онези, които са разбрани, те са щастливи. Тебе те разбират. Ако ти си разбран, ти ще бъдеш щастлив.

Но най-първо ти трябва да разбираш Бога, да познаваш гласа. Като го чуеш, веднага да се спреш. Вървиш из пътя, имаш една мисъл, чуеш гласа Му. – „Адаме?“ – „Слушам, Господи!“ Говори, а ти се скриеш под някой храсталак. Всеки в себе си да слуша! Не може ли да слушаме, не може да имаме никакво съгласие. Докато не можем да слушаме обединителната нишка, този глас, който обединява всичко... Както водата обединява, както твърдата почва обединява, както светлината обединява, така и Божествената Любов обединява. Това е реалното, това е мощното, това е онази магическа пръчица, която трябва да се научите да я махате. Тази ваша магическа пръчица знаете ли къде е? Езикът! „Кости няма, кости троши.“ Да кажеш сладка дума навреме! Трябва да знаеш, че сладката дума, която казваш на друг, ще се върне и горчивата дума, която кажеш на другите, ще се върне при тебе. Всяко нещо, и добро и зло, се връща при онзи, от когото е излязло. Тъй да бъдем с нашата магическа пръчица – като махнем, да знаем, че всичко ще се върне при нас.

Ще изучавате себе си, ще изучавате онзи глас, който говори. Два гласа са ясни: единият внася размирие, другият внася мир, внася растеж, здравина, сила, богатство. Другият внася обратното – сиромашия. На Божественото се дължат всички хубави работи. Всички лоши работи в нас се дължат на другия глас.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

1-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 1.X.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

НЕПРЕРИВНИТЕ ПОСТИЖЕНИЯ

8 октомври 1933 г.
Отлично време. Слънце грее, светло.
10 ч преди обяд, София – Изгрев.

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само една част от 15-а глава на Първото послание към Коринтяните, от 35-и стих до края.

„Ще се развеселя“

Има две неща, които занимават практическия човек, или човека на съвременната култура, човека на XX век. Първото, което го занимава, то са постиженията. Всеки един човек иска да има известни постижения. Вторият въпрос е произходството на човека. Има един вътрешен подтик. Във всички същества, малки и големи, съществува един подтик. Това се нарича един Божествен подтик. Не че е нещо разбрано, то е нещо неразбрано, но туй, което за нас е неразбрано, то осмисля всичко. Ти се стремиш да постигнеш нещо, без да знаеш защо. Но след като постигнеш нещо, разбираш защо си го постигнал. Знанието е потребно заради нас. Малко знание ни трябва, не много. Многото осакатява, малкото се благославя. Може да ти турят цял един турски гювеч с ядене на масата, но щастието не зависи от големия гювеч. От малкото. Може да ти турят цяла една тепсия с баклава или баница – пак същото. Не седи в многото, [а] в малкото, сладкото, което можеш да възприемеш. И другото е подобно, защото малкото носи качествата на голямото.

В обяснение на тия работи има една опасност: че като се обясняват нещата, хората не мислят и не искат да работят и стават фаталисти. Аз наричам фаталист всеки, който чака нещата да му капнат. Турците имат една поговорка, казват: „Ако е късмет, на крака да ми дойде.“ Прав е човекът. Ако е късмет, то е така, ще дойде късметът. Късметът иде. И те са прави в едно отношение: че туй, което ми е късмет, ще ми дойде на краката и оттатък ще мине. Та въздухът не иде ли при краката ми? Щом отворя вратата си, иде, той сам влиза, не го каня с девет бъклици. Светлината, и тя

иде вътре. Тъй щото, турците са взели, във физическия свят малко се изменя този закон. При другото ние трябва да поставим малко труда. Ако не разбираме работите, ние се трудим, а когато разбираме, то е работа в живота, тогава работим.

Сега, постижението. Всеки един човек не трябва да убива постиженията в себе си. Той трябва да го държи високо, като една прицелна точка. Постижението, то е един висок връх. Това е като стимул. Този стимул защо трябва да го държи? Този Божествен подтик не го угасвайте. От него зависи вашето щастие. Той като угасне, всичко изчезва и се обезсмисля. Може би ти някой път искаш да угасиш своя подтик. С туй угасваш живота. И тогаз ще дойде страданието на вас. Туй има отношение в сегашния живот, не до бъдещия.

Някои искат да знаят какъв ще бъде бъдещият живот. Бъдещият живот ще бъде точно такъв, какъвто е сегашният живот. И сегашният живот е точно такъв, какъвто е бил миналият. В миналото какъвто е бил човек. Защото има два произхода в света. Човек има две естества. Ако вие искате да знаете какъв е произходът на естествения човек, има едно обяснение. Ако искаш да знаеш какъв е духовният произход на човека, има съвсем друго обяснение. Естественият човек се отличава с една крайна слабост. В него има устойчивост временна. Най-силният човек, най-богатият, след години пропада, изчезва силата и богатството му. Даже и най-големите планини, които са потъвали и изчезвали, и сега не може да се каже кои са причините. И съвременната наука не може да обясни кои са причините за потъването на някой континент и кои са причините за отклонението на земната ос на 23 градуса. Всъщност всичко туй е обяснено по един механически начин. Има теория за това, но остава един промеждутък. Има нещо недообяснено.

Вие казвате: „Какво отношение има земната орбита?“ Има отношение към нашия гръбначен стълб. И той е отклонен от своята посока на 23 градуса. От центъра на нашия гръбнак е отклонен на 23 градуса от земния диаметър. И всичкото наше нещастие иде оттам. Ще кажете: „Откъде накъде земната ос да има отношение към гръбначния стълб?“ Ще кажа: гръбначният стълб се е приспособил към земната ос. А когато земната ос се изправи, и гръбначният стълб, и той ще се изправи. И ще се приспособи към [нейните] условия. При добрите условия ние ставаме добри и при лошите условия ние ставаме лоши. Това е относително. Туй твърдение не е абсолютно. Но при лошите условия. (*Една греда в салона се наклони и един*

брат я изнесе навън.) Туй показва, че светът има нещо, което е подвижно, не е устойчиво. Тези неща показват механическия свят, който един ден ще премине и ще остане само този стълб. (*До гредата има един мраморен стълб.*) Той е важният, той е стабилното. Туй показва, че в нашия свят има неща, които са такива греди. Те са временни, ще преминат.

Но да се повърнем към основното, което е необходимо за сегашния живот. Всеки един човек трябва да има постижения. Беден или богат, учен или невежа, всеки човек трябва да има известни постижения. И ако кажем, че нищо няма да постигнеш, това не е вярно. То е относително така. Но всеки човек, в каквото и да е отношение, има известни малки постижения, които за природата важат. Понеже всичките форми, които тя е създала, те си имат предназначение за самата нея. Не каквото ние мислим. Предназначението на човека не е фатално, но това, което извършва човек, то остава негово постижение. В туй отношение природата е крайно справедлива. Аз употребявам „природата“ не като учените хора, давам малко по-друго значение. Крайно справедлива е тя! Всяка придобивка на човека тя спазва за самия него, понеже е приятно той да си има нещо придобито, върху което той да живее. Трябва да имате цел. Тя иска всички да бъдат щастливи. Вие ще кажете: „Защо хората да са нещастни?“ Това е едно вметнато предложение. Ти мислиш, че си нещастен. То е само ти така мислиш, че си нещастен, а всъщност не си. Дойде един ваш приятел и каже: осъдили ви на 20 години затвор. Веднага ти се схумиш. Дойде друг и каже: не тебе, другите осъдили.

Та, често в света ние страдаме от известни пред[по]ложения. Сиромахът страда, понеже мисли, че е сиромах. Ако той знаеше ония, скритите богатства, които има в себе си, щеше да си накриви шапката, както жените сега си накривяват шапките. Едно време мъжете си накривяваха шапките, сега гледам – жените. Казвам: „Браво!“ На някои им се вижда чудно, как тъй тази жена ходи с накривена шапка. Тя иска да каже: „Не му се грижа!“ Турчинът казва: „Какво му мислиш? На хилядата половината е петстотин.“ Сега, това, пак вметнато. Ще кажеш: „Какво отношение имат жените?“ Жената като форма. Аз не засягам жените. Думата „жена“, то е псевдоним. Някой си граф ходи с псевдонима на жена. А същината на жената е, когато тя минава за дева. И тогава казват: „Той подивял!“ Аз бих желал всичките жени да подивяват. Див станал той. А деви в санскритски език, това са служебните духове, които имат известна интелигентност и помагат на човечеството. Те са от среден род. Не вземат

участие ни към жените, ни към мъжете, спомагат еднакво. За тях мъже и жени са еднакви, не гледат, че един е жена, а друг – мъж. Тогава вие ще кажете: откъде именно е изпъкнало туй различие между мъжа и жената? Много естествено. Откъде изпъква различието между майката и детето? Откъде изпъква различието между слабия и силния? От самия него. Фактът е, че детето, което е слабо, в дадения случай е слабо и силният е силен.

В природата съществува една постоянна промяна. Физически слабите неща винаги си остават слаби, но органически слабите неща не остават едни и същи, а стават силни. А психически съвсем другояче седи въпросът. Има три положения: едно физическо, едно органическо положение и едно психическо. Та, когато се разглежда животът от тези три положения, може три различни заключения да извадим. И който не разбира тия различия, той всякога ще попадне в едно погрешно схващане. Например: съвременното гадание, врачуване и пророкуване, те са различни. Гаданието е едно предположение. Гадаят и животните. Едно куче, и то гадае. Като те види, то гадае какви са твоите намерения. И при всяко твое движение те държат предвид: как се движиш, какво [положение] ще вземе ръката ти, какво положение ще вземе тялото ти. Вече това животно вземе известна стратегия спрямо тебе. Те имат известна опитност. Врачуването една степен е по-високо, по-научно. А да пророкуваш значи да разбираш законите. То не е нещо произволно.

Та, казвам: Някой път, за да се познае човешкият характер, от него трябва да отмахнеш три обвивки. Онзи, който не разбира, три обвивки трябва да се премахнат, за да дойдеш до същността на човека, т.е. трябва да отстраниш всичките ония физически влияния, от които той се влияе. После ще отстраниш чувствените неща. И от тях да не е заинтересован човек. После, от един човек трябва да отделиш онова, което той физически иска да постигне; чувстването, което иска да постигне – и това да отстраниш. Той трябва да бъде независим от това, което иска да постигне. Само тогаз той може да бъде гадател. Човек, който иска да бъде щастлив, сам от себе си трябва да отстрани тези неща, не съвършено, но той да бъде независим от тях до известна степен. И той сам може да бъде гадател. В човека има едно вътрешно огледало, в което той сам може да види каква е съдбата му. Та Христос сам си виждаше съдбата. И Той си знаеше какво има да стане с Него. И казва: „Затова дойдох в света!“

Страданията са само един вътрешен изпит за знанието на човека, човек да се познае колко е силен. И страданията пропорционално се увеличават

съобразно нашата интелигентност. По-интелигентните хора страдат повече, по-неинтелигентните страдат по-малко. Страданието зависи от чувствителността, от вътрешното възприятие. Някой път някое животно страда, но неговите страдания не са психически, морални. А физически лесно заздравява раната [...] На човека с години остават, в него има работи и той преживява страданията си.

Сега да се върнем към предмета, към постиженията, които човек иска в света. Най-първо, вярвайте, че вие може да постигнете нещо. Дали си ти млад или стар, без разлика е това. Защото твоите постижения в младостта ще имат един резултат, а постиженията в старостта ще имат друг резултат. Тогава, ако в младостта си ти не можеш да постигнеш някои работи, радвай се, ще ги постигнеш в твоята старост. А пък ако в младостта ги постигнеш, пак се радвай. Без разлика е това. Най-първо нещата трябва да се поставят на място. Някой казва: „По-добре страданията в младини.“ А в старини, те подразбират, [че] в старини човек ще бъде по-слаб. Не, без разлика е! Не че в младини трябва да бъдеш по-щастлив, а в старини по-нещастен.

Тия нещастия ние ги създаваме индивидуално и обществено. Майката най-първо ще създаде всичките нещастия на своите деца – синове и дъщери. Зависи като зачене, какво е било нейното състояние. И после и дъщерята, и синът не могат да се освободят от тия внушения. Винаги той ще има тия мрачни мисли. Даже когато са най-щастливи, тя казва: „Има нещо.“ А майката може да внесе в ума на сина и на дъщерята една отлична мисъл, че и при най-големите нещастия да каже: „Ще се оправи тази работа!“ И оправя се. Защото постижението действува. Ако не се оправят нашите работи, някой път ние мислим: „Няма да се оправят!“ И действително не се оправят, когато не постъпваме съобразно с пътищата, които природата гради. Тя ги гради по един много разумен начин. Ако ние сме чувствителни, внимателни към нейните внушения, ще имаме и нейното упътване.

Аз по някой път се учудвам на българските овчари. Има някои, които са запознати с метеорологията, че знаят с месеци напред какво ще бъде времето. И много пъти техните данни се различават от данните на метеорологията. Барометърът показва, че ще се оправи времето, а овчарят казва: „Ще се развали.“ И каквото каже овчарят, става. А пък каквото каже барометърът, не става. Аз съм ги питал откъде знаят това. Те казват тъй: „Роден съм аз с това.“ Той го наследил от дядо и прадядо. И прави са те. Наполовина ми казват истината. Унаследено е, но има нещо, което те не

знаят. Защото щом го каже, той ще изгуби знанието си. Пък и аз не отивам по-надалеч. Не искам той да си изгуби знанието, човекът. Аз зная причините, няма какво. Причините зная защо той познава времето.

Когато някой човек се качи на някой висок връх и вижда хоризонта, аз зная защо го вижда. Защото е горе на планината. Ако не вижда, пак зная причините – защото е долу в долината. За мене тази работа е ясна. И казвам: Този човек има постижения. Постижение значи да се качиш на най-високия връх. Но не да седиш там. След туй пак да слезнеш в долината, с данните, които си добил. И казвам: И ти ако се качиш, ще бъдеш като него, а ако слезеш, ще бъдеш като втория. И даже у всинца ви има предчувствие. Всичко може да стане в малък или голям размер. Всички имат предчувствие за онова, което има да стане. Даже някои знаят, предчувствуват 10, 15, 20 години, че работите им ще се оправят, че ще постъпи в училището, виден човек ще стане. А някой път той чувствува, че работите по средата някъде ще се забъркат.

И мене ми разправяше един познат евреин, млад. Той ми разправяше така: „В ума ми се загнездила една идея: да се изповядам. Аз го считам това фатализъм, глупаво.“ Той беше с такива теософски вярвания. Казва: „Глупаво ми се вижда, но една мисъл не ме напуща. Мисля, в който ден се оженя, работите ми ще тръгнат назад и ще ме убият.“ – „Тогава не се жени.“ – „А нещо ме кара да се оженя.“ И действително този човек се оженил. И стана така както той мислеше. Като се ожени, работите му тръгнаха назад и го убиха. И той ми разправя: „Не знам откъде е това, дали от моите прераждания от миналото е останало нещо.“ Казвам: „Ще провериш.“ Този човек предвижда съдбата си. И благодарение, че той предвиждал. И предвиждаше, но сам не вярваше в това, което предвиждаше. И благодарение, че някой път ние не вярваме. Защото ако вярваме във всичко това, което предвиждаме, той, животът, може би щеше да бъде по-тежък. Някой път се явява едно малко колебание. То е пак за добро.

Сега, туй чувство е дадено не за страдание. То е едно чувство, което сега се развива у нас и за бъдеще ще носи нашето благо. То е създадено за хубаво у човека. По някой път това чувство може да ни причини и малко вреда, но за това не трябва да му се сърдим.

Та, казвам: Сега постиженията в света какви трябва да бъдат? Най-първо могат да бъдат от физически характер – по отношение на външните богатства. Могат да бъдат от духовен характер – по отношение на

придобивките на нашето тяло, чувствува и нашите способности. А могат да бъдат и от Божествен характер – придобиване на онова знание, от което да знаем съдбините на цялото човечество. С всички хора да сме свързани. Това е хубавото, красивото! Да вземеш участие в живота на цялото човечество, да вземеш участие във всичкия живот. Ти живееш с живота на всички хора. Благото на всички хора е и твое благо. И техните страдания са и твои страдания. И твоето благо е и тяхно благо. Но туй може да стане само като минеш през двете състояния. И сега често, като минаваме през първото състояние, през физическия свят, то е най-трудното постижение. Всички хора не могат да бъдат богати. Няма условия. Колко хора милионери сега може да има в света? Много малко хора може да има, в сравнение с колкото хора има [бедни].

По отношение на вътрешните придобивки, на вътрешното богатство, почти за всички хора може да има условия. Всеки може да подобри условията на своето тяло, защото има външни условия за това. Че, ти може да измениш своята съдба със своите схващания. Вие не може да видите – как да ви покажа как може да измените вашата съдба? Щом във вашата съдба има нещо, което ви смущава, вие се демагнетизирате и ставате нервен, сприхав, нетърпелив и се изпоядате. Навсякъде каквото хванете, чупите, хвърляте. Нетърпелив сте. При такъв един характер, даже и способен да е човек, и хората казват: „Има бамбашка характер!“ В краен случай могат хората да ви търпят.

Но може да измените вашата черта, може да измените характера си. Като почнете да дишате, вие ще внесете повече въздух и ще добиете повече търпение. И хората ще ви обикнат. Какво ви коства да дишате три пъти на ден, да възстановите вашето нормално дишане? Какво ви коства да вложите туй богатство у себе си? И тогава хората ще ви обикнат повече. Тогава ще имате във вас и повече излишна енергия, която да предавате. Защото хората обичат повече един човек, който има повече енергия и може да предава повече от себе си, отколкото онзи, който взема. В дишането, както това се изнесе в западната култура, в Америка, в Англия, Германия, се родиха ред школи за дишането и се яви цяла една галиматия такава и много хора подлудяха от това дишане. В Латвия сега наскоро някой се занимавал с дишането. Но той целия ден се занимавал с дишането и набрал толкова много енергия, че разстроил цялата си нервна система и ме пита какво да прави. Казвам: Ще намалиш работата си. Много си работил. Ти си се пресилил с дишането. Нищо повече! Ти ще започнеш 5, 10, 15, 20

минути най-много. А пък [с] 4, 5 часа дишане ти ще пресилиш дробовете си. Малко се изисква от дишането. И после, умът ти да е концентриран в една чиста, възвишена мисъл. Работите ти ще се оправят, защото щом ти се хармонизираш, в света има една хармонична среда, ти ще се привлечеш към нея и условията ти ще се подобрят.

И когато отидете при някой гадател, някой път е чудно, че тези гадатели знаят какви промени стават в живота. Той може да ви предскаже това. Но тези промени стават. Кога? Гадателят казва, че стават промени. Гадателят казва: „На 35 години твоят живот ще се промени.“ Но той главното пропуща. На 35 години този човек, на когото положението му ще се подобри, той ще се ожени за една жена, която ще му въздейства хубаво и у него ще се урегулира дишането. Или в 35 години той ще влезе в един университет, ще срещне един професор, който ще го обикне, и ще се повдигне неговата мисъл. На 35 години ще се срещнеш с едно живо същество, към което ти ще се присъединиш, и всичките ти работи ще тръгнат. Ще се образува най-хубавото – една хармония. С други думи, ще се срещнеш с един човек, който ще ти подейства по-благоприятно. Значи това не са механически работи. Ти казваш: „На 35 години ще стане нещо!“ Не вземаш в съображение, че ще дойдат живи същества, които ще работят за твоето постижение, за твоето преуспяване. Ще дойде едно същество, което ще подкрепи твоя проект в света – хубавото, красивото!

Всичките постижения, които ние имаме в света, каквито и да са те, все трябва известни хора да се концентрират, да се координират, да ви съдействуват в този път. Бил поет, или философ, или музикант, или каквато и да е работа, все трябва да имаш едно вътрешно чувство, едно вътрешно подбуждение от някое живо същество, което да те тласне в тази посока.

Затова старайте се най-първо да имате най-малко един добър приятел. И да ви кажа как да си избирате вашите добри приятели. В старо време, тази формула, която аз ще ви кажа, 20 години трябваше да седите в школата в Египет или във Вавилон, за да ви я кажат. Като срещнете един ваш приятел, най-първо ще го обикнете. И туй го знайте. В този ваш приятел ще намериш една добра черта, която да е постоянна, винаги да я държиш в ума си. Понеже тази черта ще постави една основа между него и вас. Най-първо – Любовта, след туй, щом намерите тази основна черта в характера, след туй ще се постараете в едно успокоително състояние да погледнете дали с този ваш приятел ще може да работите или не. Щом вашият ум е тих и спокоен и сърцето ви е тихо и спокойно, да знаете, че

колкото времето минава, и условията ще се подобряват и ще ви съдействуват за добро. И невидимият свят ще ви помага и всичко ще тръгне по мед и масло механически, но вие двамата ще бъдете в сила да преодолеете на всички мъчнотии! На това се дължи бракът! Затова се женят мъжете. Онова, което кара мъжа да се жени за една жена, не е да образува дом, но той иска да постигне нещо. Мъжът търси една жена, за да постигне нещо. И жената търси мъжа, за да постигне нещо. И то е право. Подигането на човешката душа, подигането на ума на човека и ума на жената, подигането на сърцето на жената и сърцето на мъжа, подигането волята на мъжа и волята на жената, това е смисълът засега в сегашния ни живот. Ако моят ум не се повдига, не се възвишава, не се облагородява и ако моето сърце не се повдига и облагородява, тогава животът няма израз в себе си и [не] може да намери туй хубавото, красивото.

И при това, трябва да седи в ума ви онзи основният закон, че всичко в природата е разумно! Туй не трябва да го разгласявате в света, вие даже не трябва да се спорите по това с хората. Могат някои хора да кажат, че животът има смисъл или няма смисъл – туй да не ви засяга. Всичките възгледи, които природата има, те са прави, но те са относителни. Но във вашето съзнание трябва да седи онази мощната мисъл, че всичко в природата е разумно. А щом сте в съгласие с тази разумност, нещата по кой да е начин ще се оправят. Щом изгубиш тази връзка, тогава работите вземат обратен път и ще се случва обратният процес – ред нещастия, нещастия. И тия нещастия, и те си имат своя край. И в края на краищата пак дохожда разумното. Разумното е пак, което ще оправи нещастията в живота.

Сега аз искам да ви представя нещата не фатално, но онази разумност, която съществува в света и която не е фаталистична. Тази разумност е тъй: когато аз седна, трябва да бъда тъй разумен, та никога да не преядам. Преяждането е една много лоша черта. Може би на твоето чувство да е приятно, но ти трябва да знаеш, че имаш един отличен слуга – стомахът, и не трябва да го товариш с много излишна работа. Ти казваш: „Стомах е, да мели!“ Трябва да му даваш почивка. Този приятел, стомахът, е като един упорит кон и казва: „При тези условия няма да работя!“ Ти му дадеш храна, той я изхвърли навън. „Не работя“ – казва. И пак не взема. Ти седиш, викаш един лекар, друг лекар, инжектират го, насилят го, но той не работи.

Мене ми разправяше един господин как той се справил със своя

стомах: „След като ме лекуваха всичките лекари и ми казаха: „Твоята работа е почти свършена. Тъй, ти отиваш за онзи свят!“ и си турих ръчицата на моя стомах и казах му: „Направих една погрешка; за в бъдеще много малко ще ям. Ти да не ме измъчваш тъй вече. Така имам всичкото добро желание!“ На стомаха си говори. Изповядал се той на стомаха. Ще кажете вие: действително, то е малко глупаво да се молиш на стомаха си. Но поправи се полека-лека, отива на добро. Взимах малко храна и хубава храна. И поправи се моят стомах! И оттам насетне – казва – аз разбрах онова, разумното. Разбрах, че този стомах бил много разумен! Аз четох много научни книги, но разбрах, че стомахът е цял химик. Знае как се смила храната! Тия клетки в стомаха не били тъй глупави, както аз си мислех. Разбра[х], че те са много учени.“ Ние мислим, че всичко това върви по един механически начин. Ония същества, които направляват тия органически процеси, казват тъй: „Ти не трябва да злоупотребяваш с тях.“

Сега да се повърнем към онзи основния въпрос. Не се самоопределяйте в света, че сте духовни, или религиозни, или учени. Съблечете се от всички тия имена: поети, философи, музиканти. Оставете само едно име – че ти си човек в света. Нищо повече! Едно разумно същество, което трябва да живее съобразно с природата. Всички други работи, това са гарнитури. Например пишеш стихове. Това е гарнитура. Че си музикант, знаеш само да надуваш тръбата или да натискаш клавишите на пианото с една или друга ръка. Малко смешно е това. Тия неща са потребни, но казвам: това са неща второстепенни в света. Те ще дойдат. Ако ти, човекът, постигнеш онова, същественото, ти ще свириш тъй, както никой няма да свири. И ако ти си онзи човек, ти ще напишеш такава поезия, че ако четеш при някой мъртъв, той ще стане от леглото, дето лежи, и ще възкръсне. Ти като четеш Библията така! Сега се прави възражение: „Къде са ония хора, които са писали?“ И да четеш така, както този, който е писал, не можеш да четеш. Можеш да четеш така, както тук е казано. (*Учителят чете от Писанието, но тъй монотонно, без израз.*) Но какъв смисъл може да има това?

Важното е семето. Значи, апостол Павел иска разумното, по естествения път. „Семето“, в него седят всичките основни неща. А човекът, който носи не съзнанието, защото съзнанието още не е човекът, това е външната обвивка в нас. Самосъзнанието произвежда най-големите нещастия. Има философи, които твърдят: да се освободим от своето самосъзнание. Казва: „Ти трябва да умреш!“ Че, как ще умреш? Някой иска да се самоубие. Тази работа не става със самоубийство. Да умреш, значи

пак да оживееш. Това как ще го направиш, за да възкръснеш? Да се яви туй новото съзнание, туй, което наричаме възкресение. Онзи живот, който изключва всичките страдания и всичките мъчения в света. Защото нашето самосъзнание седи в онази идея, която приготовлява. Нали ние търсим своето бъдеще? Когато ние сме щастливи, и светът е щастлив. И когато ние сме нещастни, и светът е нещастен. Туй е неизбежен закон. Ти гледаш само Божественото, а другите ти са неприятни. А ти [си] господар на туй състояние. Когато дойде болестта, на нас целият свят ни се вижда неприятен. Ти да бъдеш обект. Казва[м на] някой човек: „Ти трябва да бъдеш обективен. Да бъдеш извън болестта. Тази болест да бъде без да те засяга.“

Трябва да бъдете като Самсон. Казва им: „Ако ме вържете с едно въже.“ И те мислели, че той е слаб. Но той се по[за]смял само, поразтворил си само ръцете, като го завързали, и въжетата се скъсали като прегорели. Правили са различни опити с него. И после го предала неговата възлюбена, жена му. Тя почнала да му плаче, казва: „Кажи ми къде е твоята сила? Къде е твоята тайна?“ И той казал: „Не си ли отгадала?“ И най-после казал, че всичката му сила седяла в космите му. В дългите му косми. И казал: „Ако ми се отрежат космите, аз ще загубя всичката си сила.“ И тя издава това.

Жените са по-умни, затова не си режат космите. Апостол Павел казва мъжете да си режат космите. Защо Павел казва това? Апостол Павел да ме извини за това. Право е казал той, но защо той е прав? Понеже мъжът е станал по-силен отколкото трябва и трябва да си поотреже космите, да поотслабне малко. А сега гледам, някои жени, почнали са да си режат космите, станали са жени силни. Която жена е станала силна, да си реже космите. То не е много научно доказателство, но всеки може да опита. При дългата коса винаги човек има добро разположение на духа. Ако е дълга косата, жената като си гледа дългата коса, ѝ е приятно. След като си отрежеш косата, ставаш по-активен, но ставаш и малко по-сприхав. И при това космите са цял един трансформатор. Всяка една нишка е пълна с електричество вътре. Цялата коса, това са проводници на електричеството, което е вътре в мозъка. Че излишното електричество трябва да мине през космите или да са предаде в атмосферата навънка. Космите са един трансформатор: предаване и приемане на електричество. Трансформатор са за енергията, която се предава отвън. И когато туй електричество не върви правилно, тогава се осакатява нервната система. И човек става неврастеник.

И тогава онзи, който е неврастеник, едно правило мога да ви дам, може да се ползувате от него. Който е много неврастеник и е много нервен, да си кваси космите по три пъти на ден. Защото водата е добър проводник на електричеството. Той е събрал повече енергия отколкото трябва. Не че изведнъж неврастенията ще изчезне от него. Но неврастенията се дължи на едно подпушване на човешките чувствува. И тия чувствува се превръщат на една динамическа сила, които се изразяват в ума и излизат навън – чрез космите се проявяват. И чрез водата можем да си помагаме. Водата можем да употребим като едно средство. Но палиативно да си помогнем.

А сега за постижението. Тия работи са необходими. Човек не трябва да бъде неврастеник! Той трябва да има едно самообладание. Че се е развила неговата нервна система, че е повече чувствителен, то е един добър признак. А че не влада своята нервна система, то е един недъг. И то е хубаво. Щом си нервен, хубаво е, държиш съзнанието си малко будно. Дойдеш някъде, тук, под лъжичката ти каже нещо: „Кажи нещо де, кажи!“ Ти чакай. Ако няколко души говорят, ти остани най-после да си кажеш думата. Самообладай се известно време.

Аз каквото и да ви кажа, аз го зная, вие пък ще си правите което знаете. Вие ще си кажете: „Кой знай дали е вярно или не!“ Не, аз говоря това за себе си. Само аз ще се ползувам. Всичко, което вие няма да използувате, аз зная един закон – всичко това, което вие не възприемете, не го използувате, аз си го събирам назад. Пак го използувам. Аз ви го давам и което не може да използувате, аз пак седна да работя. Взема го и го обработвам. Божественото никога ние не оставяме да се изгуби.

Та, казвам сега: Най-малкото правило, което ви казах, е да си намерите вашия приятел. И после за самообладанието и водата. Ще си квасите главата с вода, в която да няма абсолютно никакви утайки. Вземи най-хубавата чиста вода, може от горе, от планината, от чистия извор да я вземеш, а не каквато и да е вода или застояла вода от кладенеца. Изворна вода! Ако искаш да правиш опит. Опитите трябва да стават всякога с най-чистата вода.

Та, казвам: При сегашните условия, тъй както се намираме в света, нас ни трябват само някои основни правила, за да преодолеем някои мъчнотии. Понеже хиляди препятствия има, които ни изваждат из релсите. Най-първо, вестниците пишат: Еди-кой си се самоубил, една къща изгоряла, това станало, онова станало. Снощи аз ставам към среднощ, около 1 часа, слушам викане, креснане. Една жена вика и мъжът вика, силно креснане се

чува на два, на три километра оттук. Това е разбиране. Жената вика и мъжът вика, и двамата викат. Но тя, която викаше, беше млада, според гласа считам на 22–23 години, а другият глас, който викаше – мъж на около 45 години. Той има дебел глас, заповеднически, а тя – на креслив човек. Тя сал току вика майка си: „Олеле майчице, майчице!“ По едно време утихнаха и двамата. Е, какво стана с тях? Четете вестниците какво е станало с тях.

Та, казвам: Ние, в сегашната наша култура имаме толкова препятствия, то е само за гениалните хора. Не са хората гении. Много мъчно е да преодолееш една мъчнотия, която имаш. На всяка една стъпка има сума опасности. Ако не си отваряш очите, някой автомобил или файтон може да те смачкат. Та, ние сме се наплашили. Най-първо, като влезнеш в града, трябва да знаеш коя страна трябва да вземеш. Смирен и кротък да бъдеш там. И отдалеч трябва да предвидиш кой път да вземеш. Да не минеш през една многолюдна улица, а дето няма много движение, дето е най-малкото движение. По-хубаво е да ходиш по безлюдните улици. Там ще бъдеш по-тих, отколкото в шумните улици, защото ще видиш: тук прегазили някого, там се карат някои и като се върнеш, ще бъдеш разстроен. После, нито трамвай ни трябва, нито нищо. Пеш!

При това, има едно смущение вътре в нас. И вътре става нещо, карат се и там. Та не утихват наоколо. И онези, трябва да знаете да ги утешите и тях. Някой път се скара стомахът, някой път се скарат гърдите, някой път главата. Коремоболие имаш, боли те стомахът, после гърдоболие, главоболие. Ако те болят гърдите, страхливи ставате. Казвате: „Тук ме задушава нещо на гърдите.“ И 4–5 души ако му кажат: „Твоята работа е свършена“, той ще умре. Някой наял се, повече енергия отишла на гърдите и ако ти го обичаш този, който е дошъл, ако е син ти, майката като си тури ръцете, да ги простре 2–3 пъти и той ще каже: „Мамо, много леко ми стана на гърдите.“ Кой ще отнеме тази сила? Ще кажете: „Как така с духане може? Някое лекарство трябва.“ Не. Ами майката ще духне 3–4 пъти по лицето. Духнете вашето дете по лицето и ще му мине!

Казвате: „Какво става с духане?“ С духане ще мине, нищо повече. Че нали като се задуши някой човек вкъщи, като го извадят навън, на въздух, веднага той се съживи. Свежият въздух, хубавите мисли, хубавите чувствува ще повлияят на детето. Ти погледни детето и си кажи: „Ще ти премине, синко!“ И то да гледа майката. А сега майката се страхува, уплаши се тя, казва: „Да викаме еди-кой си лекар!“ Без страх! Като се

страхуват светските хора, аз си го обяснявам. Но като се страхуват религиозните хора? Аз гледам, духовни, религиозни хора, като се разболеят, тичат при лекарите. Аз не съм против лекарите, но казвам: Малка вяра имат. Мисли, че ще умре. При една болест и 12 лекари да има, пак ще умреш. А когато няма да умреш, и лекар да не дойде, пак ще живееш. Най-големият лекар е вътре във вас! Като заболееш, ще кажеш: „Аз ще живея! Аз имам много работа, която трябва да постигна! Нищо не съм направил, трябва да живея. Като си свърша работата, тогава.“ Тъй ще им кажеш: „Работата си не съм свършил, не ме уволнявайте! Трябва да бъда на служба.“ И от невидимия свят са толкоз снизходителни, че когато един от еврейските царе искали да го уволнят, иде един пророк и му казва: „Приготви се в дома ти, уволняват те.“ И той се обръща към Господа, моли се, моли се и най-после пророкът идва и му казва: „Послуша ти се молитвата. Дават ти се още 15 години.“

Сега, основното, което трябва да остане в ума ви. С обикновените тревоги съюз не правете, с обикновената философия на живота – също, съвет от нея не взимайте. Имайте една самостоятелна философия. Вглъби се в себе си и си кажи, че привилегия е на всички същества в света да живеят! Повелението на всички разумни живи същества е да живеят! Това е една привилегия да живееш ти! А да умреш е нещо изключително. И след като умреш, онези, които се грижат за икономията на живота, ще търсят как да те върнат. Защо трябва да те вземат от Земята? И псалмопевецът казва: „Да не ме вземеш, Господи, на половината на дните! За да постигна и придобия, да разбера закона, да поправя живота си и да живея толкова, колкото трябва.“

Сега, когато аз говоря за постижението на живота, подразбирам следующото. Онази гъсеница трябва да живее дотолкова, докато си образува условия да стане пеперуда. Щом образува условията за пеперуда да стане, тя не трябва да живее нито един ден повече! Ако остане, тя губи. Трябва едно трансформиране! Трябва един начин за промяна на вашите възгледи. Трябва да промените вашите възгледи. Всеки ден трябва да променяте вашите възгледи! С Онзи, Живия Господ, Който живее в човека, с Него трябва да се запознаете. Не какво говорят философите. Всичко е хубаво. То е външната страна. Онова мощното, силното, Онзи, Живият Господ, Който живее във вашата душа, там е силата на човека. Не във външния символ. Мощното, това е веруюто в живота. Вяра! Без да е спомагателно средство. Силата трябва да седи във въздуха, в светлината,

силата трябва да седи в свободата, силата трябва да седи във водата, в хляба, в живота, който е вътре в тебе. Другите неща са второстепенни. Аз разбирам под светлината, с нея свързвам човешката мисъл. Светлината вземам като емблема на човешката мисъл. Дишаш въздуха – това е свързано с живота! А храната аз свързвам със силите, които действуват вътре в природата. Те са неща необходими. Ти си осигурен. И следователно, щом имаш светлината на страната си, щом имаш въздуха на страната си, водата, хляба, ти си осигурен. Другите неща са посторонни. Онзи, Който седи зад храната, зад водата, зад въздуха, зад светлината, това е Разумното. Това е Живият Господ. Той ти казва: Работи, учи, стреми се и никога не се обезсърчавай! Зад тебе има едно велико бъдеще! То ще ти се открие. [По]малко ще ти се открива. Всяка нощ, като сънуваш, все ще откриваш. В някои сънища ще видиш някоя гледка и като минеш, тебе ти е приятно! Срещнеш един добър човек, каже ти нещо, някоя дума. Когото и да срещнеш, все ще ти допринесе нещо от това хубавото, красивото в света.

Да срещаме хората на Земята, то е най-великото благо в живота! Да срещнеш един човек, да размениш няколко думи с него, няма по-велико нещо от това! Че, човек е той! И казвам: Затова ние се срещаме. Не ни срещат мъртвите. Като срещнеш един мъртъв човек, той нищо не те ползува, нищо не ти казва. Човекът, който е жив, човекът на доброто, на разумността, човекът на благородството като го срещнеш, то е най-голямото благо на Земята, което човек може да постигне.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

2-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 8.X.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ЩЕ СЕ ЗАРАДВА

15 октомври 1933 г.
10 ч сутринта.
Меко, топло време, слънце, тихо.
София – Изгрев.

„Добрата молитва“

Ще прочета 61-ва глава от Исаия.

Изпя се „Ще се развеселя“. Учителят чете от 1-и до 6-и стих.

Хубавите неща не губят своята цена никога. Пророкът има една погрешка – че не е освободен от личния патриотизъм, но тука няма нищо. „И ще ядете [имота] на народите.“ (*6-и стих*). Това не се отнася до един народ, това се отнася до избраните на цялото човечество; онези, които служат, които се хранят с хляба на Любовта, на Мъдростта, на Истината. Тези всички влизат в народа, всички други са иноверци. (*9-и стих)* „И семето им ще се познае между народите и внуците им между племената; всеки, който ги гледа, ще ги познава, че са семе, което Господ е благословил.“ (*И до края прочете Учителят главата*.)

Изпяхме песента „Ще се развеселя“.

Ще прочета само няколко думи от 10-и стих: „Душата ми ще се зарадва.“ Няма да се старая да определя какво нещо е душата, но ще ви кажа следующето: Душата е единственото реално нещо. И след хиляди години може да я проучавате и ще знаете за нея толкова, колкото знаете и сега. И след милиони години пак ще знаете толкова, колкото и сега. Умът на човека, това е реалното нещо, най-силното нещо, което съществува в света. Няма да го определям. А радостта, това е най-реалното нещо на Земята. И няма по-реално нещо от радостта! Следователно в човешкия живот човек трябва да бъде радостен.

Тогава ще определя три положения, как гледаме ние на въпроса. Земният живот, материалният живот, това е калният живот. Не че животът

е кален, но има много примеси в този живот и той се нуждае от пречистване. Духовният живот е животът, който е почнал да се пречиства. Той е процес на пречистването. Като кажа, че човек е духовен, той е почнал да се пречиства. А Божественият живот подразбира единствения чист живот сега. Тъй разбирам сега. Това е една дефиниция, която аз давам. За мене си я поставям. Мене много ми е услужила. Може да услужи и на вас. Като говоря земния живот, разбирам и целият живот работа има. Трябва да се работи.

Казваш: „Да се освободя.“ Ти не може да се освободиш, ти трябва да се пречистиш. Ти може да скъсаш хиляди цървули и пак ще го носиш на гърба си. Трябва да се освободиш от нечистото. И тогава ще ви приведа онзи пример за един пустинник, който живял цели 20 години в пустинята, за да наследи Царството Божие Небесно. Както и да е, но най-после дяволът сполучил да го излъже. Сега няма да ви разправям надълго и нашироко в какво седи лъжата, но той сполучил да го убеди да го ожени за една царска дъщеря и той ще бъде единственият човек, който може да тури ред и порядък в държавата. И той казал: „Щом е за полза на човечеството, ще ида.“ И той жертвува постничеството и отива по този път. Но така се случило, че царският дворец го подозирал в измяна и предателство и го осъдили на смъртно наказание. Дяволът му казва: „Не бой се, аз ще те освободя. Тази работа не е толкова опасна. Ти на мене остави.“ Като го довели пред бесилката и турили му въжето и дяволът казва: „Гледай сега надалече, какво виждаш?“ – „Три животни виждам. Три магарета са.“ – „С какво са натоварени?“ – „Със скъсани цървули.“ – „Всичките тия цървули ги скъсах аз подир тебе, докато те доведа до туй въже.“

Тия цървули се съдират тук, на Земята. И за да ви дойде едно голямо нещастие. Дяволът е натоварил три магарета с цървули, докато ви турят товара на гърба. И после ще кажеш: „Защо, Господи, ми дойде това нещастие?“ Не ви трябваше да ставате царски зет, да оправяте света!

Сега някой ще каже: „Какви са логическите заключения? Какво искаш да кажеш?“ Логиката не е заради мене, тя е заради вас. Аз логически заради мене си разсъждавам тъй, както никой друг човек не разсъждава. Но никой логически заради вас не може да разсъждава. Аз когато говоря, вие ще разсъждавате. Логиката е заради вас. И ако логически вие разсъждавате, аз ще ви похваля тогава. Но, ако искате мене да заставите аз да разсъждавам логически, аз ви съжалявам – моите съждения никак няма да ви ползуват. Те ползуват само мене. Моето говорене може да ви ползува доколкото вие

може да мислите, да разсъждавате логически. Аз правя сравнение: храната, която аз ви давам вътре, аз не мога да дъвча храната заради вас. Доколкото вие може да я сдъвчете, това ще ви ползува. Ако аз я сдъвча, тя ще влезе в моя стомах. Тогава разсъждавам за себе си, за вас не зная как да разсъждавам.

Сега, например, някой път, когато аз говоря, аз имам известни разсъждения. – „Как – казва – там в беседата туй не е логически свързано.“ Аз го зная по-отнапред, че не е свързано там. Казвам: Туй, което не е свързано, ти трябва да го свържеш. Тази работа не е заради мене. И аз много ще ви благодаря, ако вие го свържете; аз ще си го запиша. Ама някой казва: „Ти не изнесе последните научни доказателства!“ Много ви благодаря, кажете ми ги, аз ще ги запиша, аз се обогатявам. Слушам този, онзи, казвам: Прави са тия хора. Прави са в едно отношение: това са деца, които искат млечна храна. Казвам: Минаха се годините, когато майката кърмеше децата; сега твърда храна, зъби ви трябват. Нищо повече.

После, друго едно положение. Някой казва: „Вие трябваше да дадете ясни пояснения за обществения живот, за дома, за мъжа, за жената, за религията.“ За това казвам: Това не е моя работа. Ето и моето основание за това. Домът, това е един завършен процес; общественият живот, това е един завършен процес; религиозният живот, това е един завършен процес. Това са завършени процеси, неща свършени, те не могат да се доправят. То е една работа свършена, какво ще поправяш ти? Сега трябва нещо ново да дойде, съвършено ново. Старото аз не искам да го бутам, понеже се опасявам, може да падне някоя керемида или камъче, може да ме осакати. Старите работи аз не искам да ги бутам, даже и праха не искам да гълтам. Старото да си седи. Който го е направил, да го разваля. И който го е направил, да го оправи. Чужди работи аз не оправям. Аз градя новото, за което съм пратен, нищо повече! А старото нека го оправят другите.

Казва някой: „Дай на тия хора ум.“ Всички хора имат доста ум. Ако остане сега да им се дава ум, то е изгубена работа. Вие ще ми кажете, казано е тъй: „Ще бъдат научени от Господа!“ Но това е една нова епоха в Писанието. Ще бъдат научени от Господа, ще бъдат родени от Бога. Това са Синове Божии. И трябва съвършено друго разбиране! Трябва да ги преведете тия неща. Окултистите правят тия връзки. Новото е туй, което може в туй състояние, в което вие се намирате, да ви научи. Да ви научи Господ някога, то е невъзможно. Невъзможно е да се говори и трябва съвършено друго разбиране.

Тези старите разбирания и схващания, всичко туй трябва да оставите, за да дойде новото. И трябва да се измените, за да имате една чиста мисъл, едно светло чувство, една силна воля, за да възприемете новото! Аз наричам новото пресния хляб, не плесенясалия хляб, просеника. Който яде пресния хляб, той ще разбере вътрешния смисъл. Други възразявате: „Ама Вие не изнасяте най-новите твърдения в науката.“ Чудна работа! Та аз не се занимавам само със знанието на Земята! За мене би било най-лесно, ако аз се занимавам само със знанието на тази Земя. А мене ме интересува знанието и на Слънцето, и на другите планети, на звездите. Умът ми е занят с такива велики работи, та не ми остава време да се занимавам с детинските работи на Земята.

И тук, на Земята, казано е какво ще стане със Земята. Щяла да изгори. Някой си пророк е писал: ще изгори Земята. Възможно е. Изгаряне ще стане на всички нечисти работи. Процесът на горението е процес на чистене, а не на унищожаване. Тъй щото, като се разсъждава. Ама щели да умрат всички хора. И смъртта е процес, за да се уравнят всички противоречия. Някои хора трябва да умрат. Богатите, които не искат да дадат своето богатство на другите, които не искат да служат на Бога, трябва да си дадат парите, трябва да умрат; учените хора, които не искат да си дадат своето знание за човечеството, трябва да умрат; проповедниците, които не искат да проповядват както трябва, трябва да умрат; съдии, учители, всички, които не искат да дадат, трябва да умрат. Какво лошо има в това? Та, ако умре един вълк, ние плачем [ли] за него? Та, всичките овце ще се зарадват! Нека дойдат ония вълци, които не ядат овце, ще ги поздравим! Нека дойдат всички ония военни, които не убиват! Нека дойдат всички ония, които церят човечеството! Нека дойдат всички съдии, които не пущат! Нека дойдат всички учени, майки, бащи, учени, всички, които вършат Волята Божия! Туй е логическо разбиране, вътрешният процес, който трябва да освободи душата от сегашното робство, в което се намират хората. Сега не че някой ни е свързал. Има една слабост у хората, за която са свързани.

И тогава ще ви приведа онзи пример за онзи израилски герой, Самсон. Беше казано на майката, че тя ще роди един син и силата му ще седи в неговите косми, но никога не трябва да влиза бръснач или ножици в космите му. Неговите косми трябва да бъдат дълги. И всичката тайна седеше в космите му. Вие всички сте запознати с тази история. Но този човек, който имаше туй велико Божие благословение, имаше слабост в

любовта: обичаше жените, па и не според еврейския закон да обича жените от своя народ, но обичаше жени от други народи, друговерки. И там седеше неговата слабост. И най-после той се влюби в една жена. И неговите врагове искаха да узнаят къде седи силата му. И какво не правеха. Казва им: „Бийте ме.“ Биха го и не можаха да го убият. И най-после тази, която го обичаше, тя плака пред него, той най-първо не ѝ каза истината. Каза ѝ: „Ако ме вържат с такова въже.“ И вързаха го и скъса въжетата. И тя казва: „Ти ме лъжеш.“ И най-после, поради тия сълзи, които падаха от очите ѝ, след дълго време и за да не я оскърбява, да не плаче толкова сълзи от очите ѝ, за да ѝ каже нещо, той ѝ каза истината: „Тайната ми седи в косите. Ако мене ми отрежат косите, аз ще бъда като обикновените хора.“ И като му отрязаха косите, дойде един и му извади очите. И го туриха в затвора.

Защо вие поверявате вашите тайни на жените, на вашите възлюблени, кажете ми? Ти си нещастен. Казвам: Съжалявам, но ти защо говори за своята тайна, къде седи тайната ти? Кажете ми.

Сега, това е една аналогия донякъде. Вие още не сте в положението на Самсон. Логически има един извод. Човек е смешен по някой път в себе си. Той е предразположен да тури всичката отговорност на Първата Причина, на природата. Че майка му така го е родила, че обществото е такова. Донякъде е вярно туй. Че Бог е създал света такъв, вярно е, така е, но да туриш всичката отговорност, че всички нещастия се дължат на тази Първопричина? То е един крив логически извод, то не е вярно. Нещастията, доколкото аз зная, за тия нещастия по девет бъклици сме пращали, да ги калесаме. Насила идват страданията. И най-после те казват: „Ще дойдем, ще дойдем на гости!“ И като дойдат, те ядат и пият и не се връщат назад. Страданието като дойде, няма връщане назад с тях. Защото пътят на щастието е постлан, павиран с камъните на нещастието. И следователно щастието за да дойде в света, трябва да мине по един път, направен само от камъните на скърбите и страданията на цялото човечество. И докато не го направим, тия страдания няма да си идат. И като свършим тоя път, по който щастието може да мине, те ще си заминат и ние ще ги изпратим с гайди и музики и песни и ще видим голямата полза, която те са ни донесли!

Но да се повърнем към основната мисъл, която е полезна за вас в сегашния живот. Каквото и да искате, сегашният живот ще си остане такъв, какъвто си е. Вие може да искате хората да бъдат по-добри. Те ще станат

точно такива, каквито са си. Сега може да искате да станете по-вярващи, по-учени, може много работи да искате, но туй, което искате, то няма да се реализира сега, при сегашните условия, при този живот. Сега на Земята не може да се реализира. Невъзможно е само в дадени условия, понеже не са турени ония условия, при които нещата могат да станат. Не че е невъзможно, за бъдеще може да стане, но засега, в дадения момент, логически, туй, което искате, е невъзможно да стане. Ти искаш някой човек да те обича. Казвам: по никой начин не е възможно този човек да те обича. Казваш: „Защо да не ме обича?“ Ще ви кажа защо. Този човек се нуждае от пари. Той иска да има хубава къща, иска да има автомобил. Следователно той иска да развие едно голямо предприятие. Пари му трябват. Ти пари нямаш. Ти си красива мома, а пари нямаш. „Тогава какво да правя?“ – питаш. Откажи се от него. – „Ама как, сърцето ми.“

После, вие живеете в един свят установен, няма никаква реалност в установения свят. Тогава аз ще ви кажа един контраст. Установените неща са неустановени, а неустановените неща са установени. Нали това е логически? Аз сега ще разсъждавам за себе си. Казвате: „Бамбашка е туй.“ Какво означава? Аз за себе си правя разсъждение. Казвам: Ледът е установено нещо. Зимно време може човек да се върдаля отгоре му. Щом той замръзне, казвам, установено нещо е. Ти може да си съградиш нещо отгоре, но като дойде пролетта, като дойде лятото, туй установеното нещо изчезне, разтопи се. Казваш: „Как тъй стана! Как не съм го осъзнал, как съм разсъждавал аз?“ Аз ставам, виждам една малка лодка на повърхността на морето. Неустановено нещо е, върдаля се насам – нататък, но хората, които седят в лодката, излизат на брега. Тъй неустановените неща, които се люлеят насам, нататък, произвеждат установени работи. А туй – установеното, произвежда смърт – всичко туй ще отиде.

Та, казвам: На лед къща не се гради. Омразата не може да бъде проводник на живота по единствената причина, [че] тя не остава. А любовта в тази лодка – животът е запазен. Някой път вие може да мислите, че любовта е много преходно нещо, че е неустойчива, но вие се много лъжете. Любовта издържа на всички ония противоречия. Приспособява се. Туй люлеене на лодката е един закон на пазене на равновесие. Именно тази лодка се върдаля и се приспособява на всички противоречия на вълните. Защото, ако не се приспособява, тя може да потъне. Следователно любовта е онази сила, онази реалност, която се приспособява на всичките положения в даден момент. И ние всякога можем да разчитаме на нея. А

омразата е лед. Сега аз за себе си разсъждавам. Омразата е лед, който се стопява. Любовта е лодка, която на брега излиза. Не че любовта е лодка, но правя едно сравнение, за да обясня едно противоречие, което съществува някой път в човешката душа.

Вие се радвайте за противоречията, които съществуват в душата ви. Аз наричам, всеки един човек, в душата му съществуват известни противоречия, известни страдания, известни мъчнотии. Аз го наричам тоя човек, той е виден човек в света. Аз ето как разсъждавам за себе си. Че когато срещна един, който е кон натоварен – 100 кила са турени отгоре му, като го видя, че е такъв натоварен, казвам: „Силен е този кон!“ Аз го уважавам, сила има в него! И ако нямаше сила, нямаше да бъде така натоварен. И срещам една халъша – такива коне, на които ребрата се четат. Турска дума е това „халъша“ (или изпостлял), едва ли 10 кила носи на гърба си. Казвам: Закъсал е той, да се жив занесе. По-добре със страдания, мъчнотии и здраве да имаш, сила да имаш, отколкото да нямаш никакви изпитания, страдания в душата си, но и да нямаш здраве и сила. За предпочитане е сега, логически предпочитам и двете: изпитания и здраве. И в крайния резултат е за предпочитане силата и здравето, макар че има противоречия.

Та, сега не считайте, че има такива противоречия в обществения живот. Че има такива противоречия в обществения живот, нищо не значи това. Тия противоречия, това показва, че ние вървим напред. Ама ние не живеем добре – то е само едно противоречие във вашия ум. Ние сега живеем относително при сегашния живот. А ако се сравним с миналото, ние живеем хиляди пъти по-добре, но в сравнение с великия идеал на живота, нашият живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Тогава сме много назад. Но в сравнение с миналото, ние живеем по-добре и вие сте много напред. Едно време като хванеха някой цар, че го туряха в един кафез и му даваха прозбища; там всичките роби ги избиваха или ги връзваха с вериги, обсипваха ги с поругания. А сега пленниците, като ги хванат, християнските държави малко по-добре се отнасят с тях, а с високопоставените, царете, като ги хванат пленници, казват им да носят оръжие. Все един напредък е това. Ако е занапред да говорим, но туй още не могат да ни залъгват. Това не е смисъл на живота. Тъй както хората живеят, задачата на човечеството още не е разрешена.

И тъй, по пътя, по който сега вървят хората несъзнателно, те ще разрешат въпроса, но при методите, които сега прилагат, животът не може

да се поправи по този начин. Да се поправи едно нещо, това не значи да се оправи, защото едно нещо най-първо трябва да бъде хигиенично, материалът трябва да бъде по възможност най-чистият. Защото често ние съграждаме нашите къщи от материал, който носи смъртта. Има една статистика, която показва, че всяка една къща, докато стане добра за живеене, най-малко 100 души трябва да умрат в нея. Вие, например, направите една къща от камъни, но тия камъни просмукват живота на хората. Или вие направите от тухли една къща, много хора могат да умрат. И кой как влезне в нова къща, все ще заболее. Казват: „Урочасан е той." Няма никакви уроки. Тази кал съдържа единия живот. И ако не разбирате единния закон, тази кал използува вашата енергия и вие ще отслабнете. И казвам тогава: на вас не ви трябват такива кални къщи, за предпочитане е една къща, направена от дървета, защото животът на дърветата е малко по-висок. И дървените къщи са по-здравословни. Сега учените хора по-другояче обясняват, но и аз виждам: тяхното обяснение все се свежда към същия закон.

В природата има едно разумно равновесие, има и едно неразумно равновесие. Вие, например, се учите и искате да станете учен човек, за да се прехраните в света. Тогава вие не разбирате защо се учите. Ако се учите, за да се прехраните, аз ви съжалявам. Тогава, птиците кой университет завършиха? И сега, в Германия са правени опити с жеравчета, които не са дошли от тропическите места и ги пущат оттам без родители. И те си отиват в тропическите места, сами си намират пътя. Питам: В кой университет те учеха? С какви инструменти те намират своя си път?

Има нещо вътре, вие чувствувате една борба в себе си вътре на вашето съзнание. Едновременно чета съвременните философи, и най-новите, и най-старите – някои работи са ги знаели, но са ги скрили. Съзнанието, това е една арена, в която се преплитат много умове, много мисли. Вие мислите, но едновременно с вашата мисъл е преплетена и мисълта на хиляди и хиляди хора. Не сте вие единственият, който сам разрешава въпроса. Казвате: „Аз решавам", но защо се бориш, като решаваш ден, два, цяла седмица? И след туй кажеш: „Аз реших!" Значи много хора си имат ред противоречия. Тъй както в една камара ще го разискат и ще го подложат на гласуване. И тогава гласуването ще реши въпроса. И във вас става такова гласуване. И тогава казваш: „Аз реших!" Не, камарата реши. Докато дойде до тебе, до твоето съзнание, до твоята личност... Ти си цар, когато дойдеш да подпишеш този указ. Този закон се прокарва, ти трябва да го прочетеш,

трябва да си дадеш мнението. Ако не го одобриш, трябва да го повърнеш в камарата за ново разглеждане.

Ние сега казваме: „Господ ще уреди всичките работи." Но това е едно разсъждение на болни хора. Ние разсъждаваме точно тъй както болни хора. Болни хора и здрави хора разсъждават по два различни [начина]. И тогава всички богати хора на Земята, които не работят, аз ги наричам болни хора. Тогава аз за себе си разсъждавам. Ето на какво основавам туй разсъждение. Когато пратите един болен човек в болницата, там има лекари, сестри милосердни, добре облечени, креватът добре нареден за болния, пипат го, събличат го, дават му храната, всичко му е навреме дадено. Като изпъшка, веднага ще дойдат всички сестри милосердни при него, като вика, са всички сестри там, има кой да му услугва. Той се научил целия ден да вика и да дава нареждания. Ако иска някой да има кой да му слугува, да иде в болницата. Но какво става с болния, като оздравее? Щом оздравее болният, бедняк, веднага го изписват от болницата и – хайде на влака! Сестрите милосердни го изпращат до вратата: „Сбогом!" Слугите, лекарите, всички казват: „Сбогом!" И той, като излезне на улицата, оглежда се, сестри няма там. Хората са груби вече. Какво ще прави сега?

И тогава ние ще замязаме на онзи български Стоян, който казва: „Защо ми е голо здраве?" Та, като лежал 3 години от тежката болест, казал: „Мамо, мамо, с камъни да ме товарят, но здрав да съм." Че, какво по-хубаво? Ти си здрав, излязъл си – работи! Казваш: „Че, аз човек за работа ли съм?" За работа ли си, за мотика си. Ако мотиката не може да те обикне, ако камъните не те обикнат, че ако ти камъни не можеш да дигаш, какъв човек си тогава? Каквато и да е работа – вземи я. За ден, за два. Не мисли, че камъните ще ги носиш цял живот. Това не е твоята задача. Може един, два, десет, сто камъни да преместиш някъде, но тия камъни са пътища, да отворят едно по-хубаво бъдеще за тебе.

Ние сме дошли до криви логически изводи. Ние казваме, че Господ урежда всичко. Но пък хората не вярват в това. Тук, наскоро ми разправя един млад момък, явил се някой българин, следвал в Германия, ходил в Индия, запознал се с някои тайни работи от окултната наука. На човека ще му напишеш едно число и той ще извади математическа форма и ще ти разправя много тайни работи. Ще се учудиш как тъй си чертае и разправя. И казал той каква е първата буква на името на баща му. Казва му какво е името. На майка му – също. Колко от тях са живи и колко умрели. Кой ще боледува. И човекът, който слуша, се чуди. Написал 75, направил си един

квадрат мярка, смята, смята... Казваш: „Обясни ми го!“ – „Не го обяснявам.“

В Англия статистиката показва, че откак жените почнаха да се борят за своите права, жената е израснала с два сантиметра. Значи идеята за свободата внесе у англичанката, че тя израсна с два сантиметра. И ако някой измери жените в Англия, ще види, че идеята у тях израсна с два сантиметра. Има резултат. И тогава някой ще каже, че жените в Англия застъпват за женските права. Откъде го зная? От двата сантиметра, че израснаха. Седи един човек при мене и той все си стиска устата и се облизва. Казвам: Този човек обича много да яде. Той се облизва, облизва. Отгде го знам? Е, познавам го. Каква философия има? Познава се – облизва си устата.

В природата съществува една абсолютна наука, на която всички неща са точно определени. Който знае тази наука, определено е и името на бащата, на майката и на чичото, и на всичкото поколение. И на тебе всичко е определено. И ако ти го знаеш, ти ще знаеш как да започнеш и как ще свършиш. И доколкото хората знаят тази наука, тя е вече образец на всички други гадателни науки, които съществуват. Нима мислите, [че] една баба, която хвърля боб и гадае, че бобът ѝ говори? Не, бобът е само един повод.

Разправяше ми една българска ясновидка, която гадае с икони. Цялата ѝ стая е пълна само с икони, кандила, ще кади тамян, предвижда, много хубаво предсказва. Един ден идва при нея един българин от селата, тя нищо не може да хване, нищо не ѝ се открива, откъде да започне, нищо не може да отгатне. Седи, моли се, моли се – нищо. И току щяла да му каже, че „Духът нищо не открива за тебе, друг път ела“ и казва: „Виждам, ръката на иконата се мърда!“ Питам: Може ли ръката на иконата да се мърда? Тя долавя и казва: „Ти обичаш да потупваш жена си, а не става тъй. Хем много я потупваш. Духът казва, че много си бил жена си и си я осакатил.“ И оттам насетне всичко се разгадава: голямо нещастие ще го сполети, „ако още веднъж си позволиш тъй да биеш жена си. Лошо те чака.“ Той казва: „Няма да я бия.“

И ако ние в живота, от един малък факт, както е случаят с тази гадателка ... Ако ни каже Христос да не бия жена си, защото тази жена Господ я е създал за другарка? Той наместо да я бие, нека я гали, да ѝ помага. Ръката е направена за добро, а не да бие. „Човешката ръка – казва Господ – не я направих да бие, а да помага.“ Как бихте тълкували вие мърдането на ръката на иконата? – Да я набие още. Туй е един логически

извод, който не е прав. И ние в света искаме един извод, казваме: „Нямам ли аз право?“ Правото е само право в доброто, а не в злото. В злото няма никакво право. Правото е право само в любовта, в омразата не е право. Правото е право само в истината. Дето е истината, дето има свобода, знание, любов, дето има живот, правото е там. Дето го няма животът, дето го няма знанието, дето я няма свободата, няма никакво право!

Та, казвам: Кое е по-хубаво? Да набиеш един човек или този човек да го избавиш от калта? Кое е по-хубаво: когато имаш един враг, който се дави в тинята и се моли, че го натиснеш да умре или да го извадиш, че този човек да ти стане приятел? Кое е по-хубаво?

Та, казвам: Когато срещнете един човек, най-първо вижте в душата на този човек туй Божественото, което седи. Може би туй Божественото е обвито в много обвивки, които са неприятни. Аз не отказвам това, но във всеки един човек има една душа, която е от Божествен произход. И когато видиш ти мъж, жена, дете, най-малката буболечица, ти считай, в туй, което се движи, е скрит животът. Аз говоря за живота. В тази малка буболечица има една малка, микроскопическа част, която е Божествена. Ако ти можеш да го видиш туй в нея, тази Божествена частица, тогава ти си благороден човек. И тогава в душата ти ще се зароди едно малко благородно чувство и ти ще се зарадваш на тази малка мушичка. А някой път ти я хванеш, преклъцнеш я и я изхвърляш навънка. Тя, майката, казва: „Моето детенце обича да хваща мухите и да им къса главите.“ Не само това, но дойде в душата ти една добра мисъл – ти и с нея може да постъпиш така. И във всяка една хубава мисъл се крие нещо Божествено, и във всяко едно хубаво чувство се крие нещо Божествено, и във всяка една постъпка. Не че всичко е Божествено, но туй Божественото, което се крие вътре, ако то трябва да дойде, [...] нито можеш да го хванеш. Ти успяваш и може да се благословиш. Задачата в света ни е тази.

Сега, доколкото аз съм наблюдавал, гледам, хората искат едно спасение, да намерят едно общество, всички да мязат на ангели. Идеално е, няма по-хубаво нещо, но на Земята такова общество почти няма. Засега не съществува. Във всичките хора има доброто желание. Аз съм срещал много добри хора. Всичките тия хора изповядват нещо в себе си. Те казват: „Има нещо в мене, на което аз не съм господар. По някой път ставам и много лош човек.“ Питам тогава кое е по-хубаво: да бъдем всякога добри и всякога лоши или да бъдем сега ние и добри, и лоши? Та, кое е хубаво: да бъдем всякога добри или всякога лоши, или да бъдем добри и лоши?

Тогава ще ви приведа един анекдот. Когато паднал този – светлият ангел – един мит е то, този ангел на светлостта като паднал, изгубил светлостта и се явил пред Бога и Му казва: „Всичко изгубих, каквото имах, и повече при Тебе да живея не мога вече. Ти всичко можеш, по Твоите пътища не мога да ходя, аз съм изгубен. И ако Ти не можеш да направиш нещо, да ми помогнеш малко, аз видях, че я загазих в тази работа. Малко да ми помогнеш, поне да ми намериш едно същество, което напълно да влиза в положението ми, но отчасти да влиза в моето положение. И да познава това същество моите несгоди.“ Затова Господ направи човека, че да влиза малко в положението на дявола. И затова дяволът винаги търси човека. Че като влезне, той прави по-голяма пакост и му е приятно да намери човека. И дяволът тъй идва винаги на гости и казва на човека: „Ще се уреди тази работа!“

Та, трябва да направите сега този извод, логически извод. Всъщност онзи, който е създал този мит, той е скрил една истина. И тъй както съществува този мит, мнозина ще паднат в едно заблуждение. Нещата в света взаимно си спомагат – и добрите, и лошите работи. Ако вие влезете като добър човек между 10 души лоши хора, между най-лошите хора, те ще ви пазят като най-свещено нещо. Ти като влезнеш между тях, то е едно благословение, което от Бога ще дойде и ще мине през тебе за тях. И ти си като един отдушник между тях. И те те пазят. Никога разбойници не пущат добър човек. Те го задържат. И почват да стават едно съдружие. И като дойде един добър човек, те стават по-добри. Те казват: „Откак дойде този човек, позабогатяхме, кярът ни се увеличи.“

Има верую и има хора, които мислят по новия начин, а живеят по стария начин. Има хора, които мислят по старому, а изпълняват живота по новия начин. Има хора, които проповядват, и за Бога говорят, и всичко, но казват за закъсалия: „Той, кармата му така, да си върви, други да му помагат. На него, казват, не му е дошло времето да му помагаме.“ Мислят хубаво, но не постъпват право. А някой човек в света, лъгал той другите, печелил пари, натрупал богатство и по едно време казва: „Не правя аз добре. Не е човешко това нещо. Толкова неща направих аз зли, чакай да направя аз добрини!“ И отвори му се сърцето. Отива при вдовица, брашно дава, сирачета гледа, това, онова. Туй състояние в него аз го похвалявам, което сега има, аз го похвалявам. Ако той тъй върви, той е на правия път.

Сега, ние не сме пратени да носим всичкия товар на света, но всички можем да бъдем съработници на онази Велика Божествена идея, която сега

работи за пресъздаването на сегашното общество, за здравето на бъдещото общество. За това работят най-разумните, най-силните общества, които са завършили своята еволюция, работят и денонощно работят и подготвят условия за бъдещето. И какво мислите, тези кризи, които имаме, туй, което сега наричат тези икономически кризи, туй смущение между хората, тази несамоувереност – всичко това се дължи на вътрешни сили, които работят за събуждането на хората, за да им покажат новия път, по който те трябва да вървят.

И да кажем, ние трябва да изменим начина на нашето разсъждение. Когато един про[по]ведник каже, че хората се обезверили и не вярват в Бога, от какво гледище той разглежда въпроса? Ако той изхожда от своите лични интереси: че малко хора го слушат, че в църква малко хора отиват и пускат малко пари в дискоса, няма религиозни хора. Че, това е една търговска работа. Ако така разглеждаме живота, няма никакъв смисъл. И ако един народ разглежда добрината на света само от свое лично гледище, такова добро няма! И такова разглеждане не е на мястото си! Трябва да се разглеждат хората от съвсем друго становище. Нас трябва да ни е приятно да бъдат хората добри. Дали те ще помагат или не, то е тяхна работа. И ние трябва да разглеждаме живота не от гледището на нашия личен интерес.

Аз разглеждам доброто като един вътрешен непрекъснат процес. Един човек, на когото аз всякога мога да разчитам, един човек, на когото като поверя една сума и не злоупотребява, или аз обещая да свърша работата си [...] съм обещал. Аз наричам това един добър, разумен човек, както един добър приятел.

И казва пророкът: „Неговата душа ще се зарадва!“ За какво? За това той ще се зарадва, за любовта, която трябва да влезе в нашия живот. Единственото нещо, което може да осмисли живота ни, то е любовта! В любовта смърт няма. В любовта всички души живеят, ако разбирате. Ако искате да знаете как живеят в другия свят, не казвайте тогава „другия свят“. Защото вие считате, че този свят е реален, а другият свят не е реален. Другият свят е много по-оживен и по-реален, отколкото нашият. Но има един свят още по-реален, отколкото светът на душите. Ако ви кажа на вас, както окултистите вярват, че и в духовния свят хората умират. И там има погребение, само че там ги погребват отвънка. Но и там хората умират. Единственото място, дето не умират, е в Божествения свят. Но там няма и раждане. Дето има раждане, има и умиране; дето няма раждане, няма и умиране. А единственото място, дето хората не се раждат и не умират, то е

Божественият свят. Там са толкова, колкото са всякога. А понеже той е онзи вечният, безконечният, неизвестният свят, неразбраният свят и когато той се проектира в по-нисшите светове на материята, тогава всяко едно проявление ние ще го свържем с физическия свят. Че родил се той, един малък къс материя, която е слязла от дихането на Бога. Ще го наречем един човек, направен по образ и подобие на Бога. И тогава как ще разберем пророка, когато говори, че Бог казва: „Небето Ми е престол, а Земята Ми е подножие." Тогава в какво отношение човек мяза, или прилича, на Бога? Човек в своето съзнание, че един баща едва може да отхрани четирима синове? Донякъде до десет души може да отхрани, а Бог пред Себе си има милиарди същества: човеци два милиарда има, има и толкова млекопитающи, буболечици и други растения са безбройни количества, тях също ги държи и на всички тия живи същества Бог е предвидил нуждите им.

Сега аз не ви привеждам този факт, за да ви убедя, че има Господ. Да говорим за съществуванието на Бога, то значи да не разбираме какво нещо е Господ. И всякога който се е опитал да докаже какво нещо е Господ, то е най-голямото невежество! Няма какво да се доказва, че има Слънце. Като изгрее, иди го виж! И като залезе, пак иди го виж! А вечерно време чакай! Какво ще доказваш, че има Слънце? И сега гледам, аргументи има астрологически, после – морални доказателства и прочие. Хубави работи са тия. Бог не е една същина, която може да се докаже, понеже Той е извънка нашето съзнание. Следователно Той не може да се докаже. И ако ние може да докажем, че съществува Бог, то е най-голямото нещастие в света. Благодарение, че не могат да го докажат хората. Защото онзи, който не вярва в Бога, той иска да бъде като един Бог. Че, Господ е в него. Този човек, който не вярва в Бога, иска да бъде свободен, застъпва за свободата, мисли, че това е Бог. Че, човек, който не вярва в Бога, а обича някого, иска да направи добро, иска да го обичат – как тогава не вярва в Бога? Че, Бог е Любов и той вярва в Любовта, той вярва в реалното. И казват: „Той е голям безбожник!" Най-големите безбожници са умрелите хора. По-големи безбожници от умрелите хора няма. А пък всички живи хора са верующи хора. Този, който иска да го обичат и да обича, той е верующ. Човек иска да го обичат. Аз не намирам никакви безверници в света. Човек, който иска да го обичат, той е верующ. Ти му приказваш за една идея, той казва: „Остави идеите, аз искам да обичам някого." Тогава Господ в хората трябва да ме обича. И моят Господ за мене, и Той да обича хората. Че, туй не е ли

по-реално?

Казват: „Господ, Който царува на Небето.“ Човешката глава, това е небето. Ти този Господ, Който царува на Небето, в нашия мозък, не това небе отгоре, което ти горе виждаш, то е едно отражение, ти се самозаблуждаваш, като мислиш, че виждаш някое небе. Ти отвътре виждаш само това, което е вътре в тебе. Ти в един малък екран виждаш една голяма картина, но тя е взета от един голям сюжет, но тя е малка картина. И този уред има за цел да увеличи нещата. Екранът няма реалност, той представлява една реалност извънка някъде. Следователно, при нашия ум, нещата във външната природа са само една проекция на нашия ум. А зад нашия ум седи реалността на нещата. А къде е той? То е ваша работа. За себе си аз го зная. Как е, аз го зная, но на вас да го обяснявам, то е една много мъчна работа. То е необяснимо.

Но да се повърнем. „Ще се зарадва душата ни.“ Ти си унил духом – щом се зарадва душата ти, унилостта изчезва, безверието, безсилието изчезват и ти станеш радостен и весел, бодър, свеж, на всичко си доволен и какво по-хубаво от това? Най-голямото богатство е това. Способен ставаш, гений ставаш, светия ставаш. Като се зарадва душата ти, т си един велик човек. И тогава целият свят се отваря към тебе и ти му се отваряш. И ако ние всякога бихме можали да задържим туй състояние, ние бихме били щастливи. Но загубваме това състояние. И вследствие на това ставаме унили по дух. И всеки един от вас трябва да чувствува така, че да се зарадва неговата душа в Онзи Бог, Който живее вътре в него. Онзи Бог, Който живее вътре в тебе, изисква да обичаш всички ближни в себе си. И като срещнеш един човек, да трепериш заради него, тъй както Господ трепери за него. Това го наричам, това значи Господ да живее в тебе. А ако ти махнеш с ръка по отношение на някой човек, и спрямо тебе някой ще махне с ръка. Ти ще обичаш ближните хора с веселие тъй реално, ако искаш Бог да има добро мнение за тебе. Той ще ти каже нещо: „Не правиш добре.“ – „Ама трябва.“ – „Не правиш добре!“ – „То не е право, ама той не постъпва право.“ Не. В даден случай аз трябва да постъпя право. За себе си аз имам едно правило: Трябва да обичам хората! Как ще постъпват другите, това оставям настрани. За себе си, казвам, аз трябва да постъпвам тъй, както постъпва Онзи, Който е вътре в мене. И аз го зная. Когато аз върша всичко, което Той желае, аз усещам една радост и Го познавам. И всичко, което поискам от Него, всичко става. Няма нещо в живота, което аз съм пожелал, че да не е станало. И болни мога да лекувам, и на сиромаси

мога да помагам. Но щом се поколебая малко, веднага силата ми изчезва тогава.

Туй трябва да бъде един непрекривен процес. И ние всеки ден трябва да слушаме какъв е онзи глас. Тъй в себе си трябва да наблюдаваме. Не да се осъждаме. Трябва да слушаме Господ както ни говори! Ако аз бих имал една дума, щях да ви кажа една нова идея: Слушайте гласа на Любовта във вашата душа. Слушайте гласа на Свободата, на Истината във вашата душа! Това са реални неща. Човек, който се вслушва в своята свобода, в своето знание, в своя си живот, в чистия си живот, не в материалния живот, но в живот, който е в процес, той може да разбере тази велика истина! Там е силата!

Сега мнозина идват да ме питат лично. Не да кажа, че нямате нужда от мене. Всякога ще имате нужда от мене. Всякога ще имате нужда от мене и аз ще имам нужда от вас. Защото Бог живее във всинца ни. Ние сме едно тяло и не можеш да презреш никого, всеки един човек, всяко едно същество. Аз като се приближа до едно дърво, туря си гърба на него, погледна го и кажа: „Какво си хубаво дърво, колко нещо понасяш, колко добрини правиш!“ И казвам: „Като тебе искам да бъда!“ Минавам покрай един хубав извор, казвам: „Колко си хубав!“ Жив е той! Измия се, кажа: „Бих желал да бъда тъй чист като тебе!“ Мина покрай един камък, казвам: „Колко си як!“ и го погладя. Казвам: „Седиш на поста си!“ И аз мисля: „Искам да бъда като тебе!“ Тъй си разсъждавам. И то е истинският начин! И животът добива смисъл. Не мисля, че гладен ще бъда довечера. Щом съм гладен, казвам: почивка имам. Какво лошо има в това? Щом съм гладен, съм по-лек малко. Като ме возят конете, няма да се уморяват от мене. Че съм станал по-лек, 45 килограма или 35 килограма, какво има от това? Лек съм станал. А седи някой там 65 или 120 килограма. Не, не, ако е за тежест, аз мога да направя когото и да е много тежък. Та ако ви теглят с кантар и аз туря по три места въжета, завържа ги здраво за колчета в земята и те ви теглят нагоре, не могат да ви помръднат и ви изкарат 100–120 кила и повече.

Но тази тежест е фиктивна. Тя е човешката мисъл, която определя човешката тежест. Тя е човешката мисъл, която определя организма на човека, човешкото здраве, човешките способности. То е все човешката мисъл, която определя пътя – онзи, великия път, в който ние трябва да служим на Любовта, онзи, великия път, по който трябва да служим на Мъдростта, на Истината, великия път, на който ние трябва да служим на

Истината.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

3-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 15.X.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ДА ПРАВИМ ДОБРО

„Отче наш"
„Духът Божи"

Ще прочета 6-а глава от Посланието към Галатяни.

Ще взема само три думи от 6-и стих: „Да правим добро." Взимам тия думи не в този смисъл както хората разбират. Да се прави добро, то е цяло изкуство! Трябва да се разбере как. Да се учи музика, може да се каже как. С казване лесно става, но трябва учение. Ти може да знаеш да изпееш гамата напред и назад, но това още не е музика. Да се прави добро, за това има ред правила. Доброто си има ред закони, много правила, по които доброто може да се прави. И да знаеш във всяко време, на всеки даден случай какво добро да направиш и как да го направиш! Да има резултат.

И в доброто има това, че ти никога не можеш да направиш едно добро по един и същи начин. Ти едно добро, което си направил веднъж, втори път не можеш да го направиш вече. Тия условия никога няма да дойдат. Туй разположение, тия разбирания няма да имаш. Нито ще намериш този човек, на когото ти си направил добро. И той се е родил при специфични условия. Защото само един човек се е родил в такова време. И човек се различава по това, че двама души, като се родят по едно и също време, те ще си мязат, приличат, но има едно различие във времето на раждането. Има различие в техните майки, те не са на една и съща възраст; и бащите им не са на една и съща възраст; местността, в която са родени, не е една и съща; после, въздухът, който е дишал, не е един и същи; топлината не е една и съща. Казват за двама души: „Мязат си." Няма двама души, които да си мязат. Тъй че, има голямо различие. И красивото в света е, че човек не мяза на никого. Ти мязаш на себе си! Но туй мязане е едно звено, необходимо вътре в цялото. Понеже цялото има нужда от неговата индивидуалност. Всеки да си е на неговото място, че прилика да носи на цялото. Че да има хармония и пълнота в цялото.

Та, казвам: Кога се казва добро? Ти не можеш да се родиш добър. Нито може да се родиш лош. Може да се родиш с предразположения добри и може да се родиш с предразположения лоши. Но ти не си лош, нито добър. Ти отпосле може да станеш, като действуваш, като живееш, може да станеш добър или лош. То е един резултат вече. Тъй щото може да кажеш:

„Не съм ли аз добър човек?" - „Не си." - „Ама не съм ли лош?" - „Не си." Е, какво си? Ти си човек, който си роден да станеш добър. Сега във вас виждам една такава статическа мисъл. Ти си роден да станеш музикант. Ти си роден с възможности на музикант, но не си. Отсега нататък трябва да станеш музикант. Като станеш музикант, ти ще знаеш да съчиняваш песни. Туй значи песен. Трябва да се работи. И добрият човек дълго време трябва да се учи, за да каже, че е добър. Сега родило се е едно дете и казват: „Добро дете." Та кога стана добро? Като занесли фонографа в Турция, та един като чул, че говори [, казва:] „Кога в Турция дойде, кога научи турски?" Смешни са хората. Едва се родило детето, като един фонограф, и казват: „Много добро дете е това дете!" Турчинът се чуди и казва: „Кога дойде и кога турски научи?"

Та, казавам: Новата философия на живота изисква нови разбирания! Всички хора днес умират от стари разбирания. Защото детето, ако не измени своите разбирания и като възрастно мисли детински, то ще се намери в едно трудно положение по единствената причина, че условията при детето са станали други. И в пълна възраст, и в старини условията са съвсем други. Всяка една възраст в живота си има своите особени условия. Следователно методите и начините, които имаме, които трябва да се употребят, се различават. Онези, които не разбират, казват: „Тази работа е много сериозна!" Нищо не е сериозно в света. Не е опасно. Животът, който живеем, представлява нещо много приятно за живеене. Той е най-хубавият тор, който можеш да имаш в света; то е едно увеселение от единия край до другия! Но ако не го разбереш, ще кажеш: „Само нещастие, не си струва да се живее." Щом кажеш „Не си струва да се живее", ето какво разбирам под тези думи. Някой музикант, който дава концерт и го осмеят там! Майстор трябва да бъде човек, че като излезе и изсвири нещо, та хората да кажат: „Дарба има в него!"

Та, казвам: В сегашното човечество ние имаме такива наследени качества, ние искаме да се представим такива, каквито не сме. Да имаме много. Ние казваме: „По образ и подобие е създаден човекът. По образ и подобие на Бога е създаден." Че, това са само възможности. Но какво си направил ти? Ако си по образ и подобие на Бога, ти размисли ли какво си направил? - „Е, нищо не съм направил." Тогава откъде знаеш, че по образ и подобие на Бога си направен?

Сега това аз не го турям като един клин, че не сме, че не можем да бъдем това. Има едно криво разбиране. И вследствие на това неразбиране

идат всичките нещастия в света. В света страданията и греховете ние ги създаваме. И тогава търсим причината другаде. Причината седи във всеки един човек. Сега това няма какво да го доказвам. Някой път, когато съм по-свободен, но сега, понеже нямам никак време, не искам да го доказвам. Защото на мене е ясно. Пък аз да го доказвам, става ми скучно да доказвам неща, които аз зная!

Сега ще говоря за нещо, което и аз не зная, и вие не го знаете. Знайните неща са незнайни и незнайните неща са знайни. Постижимото е непостижимо, непостижимото е постижимо в света! Силното е слабо и слабото е силно. Трябват ред обяснения. Когато една граната излиза от дулото на една пушка, в началото е много силна, но колкото отива по-нататък, отслабва и най-после пада и се зарови в земята. Силният в началото може да стане слаб и се зарови в земята. Защо се заравя? Тази граната, ако нямаше никакво препятствие, тя щеше да се върне по един кръг от дулото, откъдето е излязла. Но понеже среща земята като препятствие, като се удари там, счупва се тази лента. И вследствие на този удар става сътресение и гранатата тъй е направена, че тя се пръска. Онези, които са ги направили, така са ги направили, че като се ударят от земята, тя се пръска, а някой път тя се пръска. Тя не се пръска на земята или върху неприятеля отгоре.

Сега, тези са външни съображения. Хората в света искат да станат силни по един механически начин. Силата не седи в механическия процес, а силата на човека седи в най-слабите подбуждения, които човек може да има. Силата на човека седи в неговата най-слаба мисъл, в неговото по възможност най-слабо чувство и силата му седи в неговата най-слаба постъпка. В туй седи великият закон! И ония същества, които са живели преди вас, които постигнаха една висша култура в света, която човешкият ум не може да обхване, те си го мислеха, че силата на човека седи в най-силното. И те съгрешиха. И сега минават за паднали духове, както и да обясняват. Но аз намирам причината, дето те помислиха, че силата седи в най-силното.

Сега, аз не искам да остане у вас мисълта, че в силното няма нищо. Силното е обратният процес сега. А онази граната, която е хвърлена от някой връх, тя като падне, най-първо ще се движи много полекичка, но колкото отива към долината, тя повече се усилва. Следователно нещата като слезнат, отначалото са слаби, а после стават силни. Това показва посока на движенията. Силните неща в света от Земята излизат и към Бога

отиват. А слабите неша от Бога идат, към Земята отиват и стават силни и отиват към човека. Слабото излиза от Бога, а силното всякога излиза от човека. Следователно, ако вие възприемете силното, всякога от човека иде. Туй е новото разбиране! Една философия сега. Сега така като разбирате и почнете да градите живота. Вие сега го градите по методите на силата. Казват: човек трябва да бъде силен, учен трябва да бъде, това трябва да бъде, онова трябва да бъде и най-после човек умира. Вие ще ми кажете, че този човек бил велик, че бил гениален, че бил светия. Всичко може, приемам, че е така. И отивам и виждам, там, на гробищата, и виждам там написано: „Тук е един гениален човек!" Чудна работа. „Тук е един талантлив човек." Тук е един герой, който не си научил урока. Казвам: До туй положение дойде и цял един народ да не може да му помогне? Тъй се заробил за тях. Че, каква философия има в това? [...] да се подигне един човек?

„Ама ти не разбираш - казва някой - какво е съвременното разбиране." Че, какво е съвременното разбиране? - „Та, няма Господ" - казват. Пуйките отдавна знаеха това нещо. Като го знаят, те никаква традиция нямат. Те за Господа не мислят даже. Те казват: „Ние освен че не вярваме, и не мислим за Господа. И като ни дойде на ум за Бога да мислим, ние почваме да грачим." И пуйките грачат, понеже искат да кажат: „Оставете този въпрос неразрешен. Има ли Господ - нас не ни интересува този въпрос." Вие ще кажете: „Брей, тия невежи пуйки, как да не мислят за Господа!" Ама ние, които сме мислили за Бога, сега какво сме направили? Ако един момък от сутрин до вечер мисли за една мома и мисли да я оплете, какво добро той прави за нея? Ако мисли той да я залъгва, да я оплете, какво е направил? Че, тази мома толкова ли е глупава? Ние искаме да залъгваме Господа. Казваме: „Господи, ние вярваме в Тебе!" И Господ отдавна е казал: „Тия хора с устата си се приближават, но сърцето им е далеч от Мене." Или другояче казано: Тия хора говорят, но не разбират тази работа.

Сега аз не засягам вашите вярвания. Аз ви казвам, че в основата на вашите вярвания има нещо много криво според мене. Заради мене, едно мое мнение, не ваше мнение. Аз си казвам сега моето мнение; то не засяга вас, мене засяга. Ако е право, засяга мене. И ако не е право, пак засяга мене. Ако е право, похвално е за мене, пък ако е криво, не е добро за мене.

Сега, често ние се боим от известна болка, която може да ни се причини. Някои имат рани, които искат да му я изчистят. Той се бои да не би да му причинят вреда. Тази рана може да се превърне на жиница /язва,

живеница /. Че има един гвоздей забит в ръката, казваш: „Теглете изведнъж!" Онзи, който ще тегли изведнъж, ще ти причини известна болка. Казва: „Няма нищо." Ти казваш: „На тебе е лесно да говориш така. И аз да съм като теб, и аз ще кажа като вас." Но казвам: В кого е гвоздеят? Вие трябва да се абстрахирате от вас. Вие си мислите, че сте това, което не сте. Вие мислите, че сте Иван, Драган, Стоян. Но това е една енциклопедия, един псевдоним. Кой ви тури това име? Ти казваш: „Аз съм Иван Стоянов." Един наш приятел, който много се интересувал от спиритически сеанси и една вечер, като правят сеанси, седи медиумът и една ясновидка, после идва духът, почва да говори и казва: „Ти знаеш ли кой съм аз?" - „Е, зная разбира се. Ти си Иван Стоянов." - „Не. Ти си Стоян Станчев." - „Как смееш да казваш Стоян Станчев, аз съм еди-кой си." - „Не, ти си Стоян Станчев." Понеже стои при медиума, медиумът стана причина духът да проговори. - „Ти си Иван Стоянов, турих ти го като име дадено." И питам: Втори път като дойдеш на Земята, пак Иван Стоянов ли ще бъде твоето име? Твоето име за теб е толкова важно, колкото са важни и твоите дрехи. С какво име ще ги кръстиш тогава? Ако първите дрехи бяха синкави и ти ще се наречеш Синковец, а вторите са малко жълти и ще се наричаш Жълтурков.

Че тъй е, да бъдем последователни! Не седи в името. Ако ти разбираш силата на твоето име... Аз да ви определя какво нещо е име. Всяко име, което се опетнява с какъвто и да е порок, то се обезличава. Щом направиш грях, твоето име се обезличава. То е една от максимите. Туй е положението, което аз разбирам. Всяко име, което и да е, се обезличава с грях.

Следователно аз поддържам: Име е само това, в което никакво прегрешение не е направено. То е твоето име! Име, с което като си облечен, да не се петни това име. То е един псевдоним, с който ти ходиш. И опетнява ли се туй име, да не ти е жалко - то не ти е име. Че, туй е вярно. Писанието казва: ще им се даде едно камъче, на което ще има написано името. И ти сам ще си го познаваш, името! Всеки един човек сам трябва да си познава своето име! Всеки да знае името си. Понеже силата на човека седи в неговото име. А името на човека е написано на най-слабото нещо. И то е невидимо, никой не може да го види. И ти чрез големи усилия може да видиш написаното си име.

Но сега да се повърнем към тази отвлечена мисъл. То, името, е силно дотолкова, доколкото едно име не се петни. Ти можеш да се извиняваш, да

казваш: „Кой не върши прегрешения?" То е друг въпрос. Никой не може да ти забрани. Но с правенето на погрешки ти отслабваш и губиш своята сила. А с правенето на добро ти печелиш, защото си човекът, който искаш да станеш силен, непременно трябва да направиш добро! Понеже доброто е един проводник, един начин, един закон, с който ти ще добиеш силата, която ти е необходима за твоето повдигане. Ти трябва да се подигнеш. Но само със закона за правенето на доброто ти можеш да се подигнеш. И да разбираш смисъла на живота. Сега, туй е практическата страна. Не да кажеш на думи: „Ти трябва да бъдеш добър!" Аз нямам право. Туй всеки трябва да го съзнава. И той, ако иска, може да бъде такъв. Аз зная, той може да бъде или лош, или добър. Той индиферентен не може да бъде. Той трябва да избере един от двата пътя. Или пътя на доброто, да прави добро, или пътя на злото, да прави зло. Няма друг избор! Или нагоре трябва да вървиш, или надолу трябва да вървиш. Ако слизаш надолу, има едни резултати, ако се качваш нагоре, има други резултати. Сега тази мисъл трябва да я схванете добре. Не да турите в силен контраст и да се обезсърчите.

Новото в света ще използува всичко онова, което е ценно в старото. Но не всичко, което ние носим, е ценно. От много неща ние трябва да се освободим. Защото ако не се освободим, един ден то ще ни донесе най-голямото нещастие. За самите нас, не за другите. Ако искаме добри да бъдем в света.

Другото положение: често ние се занимаваме с въпроси, които не принадлежат на нас. Например, ние искаме да знаем силен ли е човек. Българите мислят, че някой силен българин трябва да дойде, който да оправи България. Никой няма да дойде! Германците очакват, че Хитлер ще дойде да оправи света. Нито Хитлер, нито който и да е в света не може да оправи света! Силните хора са само проводници на една идея, която съществува в хората. Но те да оправят света, да турят ред и порядък? Не. Аз не зная хората как може да вярват в това. Може да вярват. Та нима Цезар не беше силен? Нима Александър Велики не беше силен? Та нима Карл Маркс не беше силен? И мога да ви приведа сега и ред други примери в света. Нас ни трябват слаби хора в света, не силни. Не слаби, болни хора, защото силните хора аз ги наричам болни хора в света. Аз бих искал да употребя едно чувство, но не искам силата.

По някой път силата е едно анормално състояние. Има луди хора, които показват сила. В Писанието има пример, дето един луд надвил над

десет други хора. Десет души били, та те искали да изпъдят духа, че като станал този лудетина, та ги набил и десетте души. Силен е бил, ама луд. Туй може да се докаже. Защото тази сила, която само в един момент се проявява и изчезва, това не е сила на човека. Сила е само туй, което постепенно и с време, пропорционално се увеличава - и умствено, и духовно, и физически.

Ние сега сме свикнали, че един човек най-първо е слаб като дете, достигне до пълна възраст и добива своята сила и след туй на старини пак изгубва силата, пак отслабва. И казвате: „Такъв е законът." Но „Такъв е законът", това е едно неразбиране на живота. Та човек, който е станал силен, в последната си възраст на старини, той е станал слаб. И някои стари хора са умни, че умират; а някои стари хора са много глупави, че умират. И някои млади са много глупави, че умират; а някои млади са блажени, че умират. Защото, според мене, смъртта е един процес, който спира човека да се отдалечава от Бога. Като казвам, че един човек е умрял, разбирам: който умира, той е спрял да се отдалечава от Бога. Туй значи защо живее? Той се връща при Бога, по-далече не може да иде. И добре, че се е спрял. А една фаза, че е умрял. А смъртта винаги подразбира един нов живот обратен! Сега ние винаги казваме, че този човек не може да живее повече. Та той никога не е живял! Той сега почва да живее.

Вие мислите, че човек, който е на Земята, живее. Но човек, който е на Земята, той е на изпитание. Него само го изпитват може ли да живее. И след като го изпитат, ще го пратят на друго място. Има един друг свят, пак като Земята. И вие един ден ще се учудите, там пак ще намерите хората като Земята, пак ще живеете с тела облечени, пак ще ядете, пак ще пиете, само че няма да се карате. По братски ще живеете. И въздухът пак ще влиза вътре в устата ви, водата - също. Но няма да имате задуха, ревматизъм няма да има, очеболие, главоболие, инвалиди няма да има, защото гробища няма да има. Гладни няма да бъдете, ще имате най-хубавото! Изметено ще бъде в къщи, прах няма да има. И няма да има никакви метли!

Сега вие ми казвате: „Много хубаво говориш, но я ни го покажи този свят!" Мога да ви го покажа. Само ми трябва малко кал сега. Както Христос, като срещна един сляп, че викаше отподире Му. Пита го Христос: „Какво има?" - „Искам да ми отвориш очите." И той се наведе на земята, направи кал и му повърна зрението. Пита го: „Какво виждаш сега?" - „Виждам хората като дървета." Той побутна още малко очите и после казва му слепият: „Сега виждам, че се мърдат както са." - „Тогава хубаво, сега си

върви по пътя." Аз казах туй, защото мисля, че вие виждате. Ако дойда да ви мажа с кал очите, цял скандал ще дигнете! Пък аз не съм от глупавите хора. Аз минавам от умните хора. Вие имате отвътре едно препятствие пред очите, имате едно карагьоз-перде / завеса на сцената на куклен театър / пред ума си. Туй карагьоз-перде трябва да се вдигне с машина и трябва да се види какво има на сцената.

Та, казвам: В новите вярвания не се изисква ние да отхърлим старото, нито да доказваме. Ние трябва да оставим света; и който вярва и който не вярва, и двамата са прави. Защото аз съдя за живота според както те са постигнали. Ако безверието има по-добри постижения, добре дошло! Ако вярата има добри постижения, добре дошла вярата! Но ако вярата няма добри постижения и безверието няма добри постижения, мене не ми трябват. Да ви обясня това. Едновремешните безбожници станаха безбожници и тогава светът се спаси. Че хората като престанаха да вярват в идолите... нали тогава, който не вярваше в идолите, се считаше за безверник. И най-после защо дойде едно учение? За да ги убеди, че тия идоли нищо не струват. Тогава имаше цял скандал за това. За [...] с гонението на християнството и какво не претърпя християнството от това?

Днес идоли не съществуват, но идолопоклонски теории съществуват, които ни държат далече да доловим онази Истина, която ще ни въздигне! Аз съм за онова знание, което отвътре е! Аз съм за онзи живот, който отвътре работи и може да ни въздигне, да ни помогне, че да бъдем ние щастливи на Земята, но не на тази Земя. Коя Земя? Не сегашната Земя. Тази Земя трябва да се промени малко. Защото тъй, както е тази Земя, има доста зараза, нечистотии и по един или друг начин трябва да се очисти, за да можем ние да живеем добре. И следователно, необходимо е цялото човечество, общо казано и частно казано, всеки един човек трябва да се издигне над себе си! Това е една от великите задачи. Ние не трябва да чакаме подобрението на цялото човечество, на целия свят, защото целият свят не е толкова лош. Аз разбирам, в света живеят много хора, които са много добри. Аз съм ги срещал.

Дали вие ще повярвате това, аз го оставям сега. Аз на вас ви давам правото да се съмнявате, но аз не се съмнявам, понеже аз го зная това. Вие не го знаете. Имате право да се съмнявате. И аз да съм на ваше място, и аз ще се съмнявам. Че, ако вие мислите, че светът е лош, в грях и във всичко, питам, откъде иде този чистият въздух, този чистият хляб, чистата вода? Тази чистата светлина? Ако всичко е в грях, то нашата работа е свършена.

Не. Има един благороден свят. И той е разумният свят. Оттам иде чистият въздух. Този въздух през този свят минава. И като дойде до нас, се опетнява. Те го чистят, а ние го опетняваме. Но същевременно ние като опетним този въздух, който иде с нечистия, те го вземат! Че този свят съществува, се показва в това, че във всеки един от вас има борба. И когато ще направиш едно престъпление или едно добро, ти всякога преживяваш една борба. Бориш се. То е този свят, за който Господ говори. Те казват: „Ти не искаш да направиш едно добро, но чакай да ти кажем как да го направиш това добро." И ако ти си умен и го слушаш, те ще ти кажат кой е правилният път, по който трябва да направиш доброто. И ще ти покажат как да направиш доброто. Едно добро, то е за тебе. И злото, което ще направиш, не е заради вас, и то е за тебе.

Аз говоря за един свят, който вие имате в себе си. И можете да намерите посоката накъде се намира този свят. Аз разбирам, поне в предградието на този свят вие сте ходили. Някои от вас сте ходили вечерно време като спите. Имате такива сънища.

Но сега да се повърнем към практическата страна. Този живот, който вие имате на Земята засега, той е най-добрият живот, от който ние трябва да изтъчем своето бъдеще. Има хора, турени в България, които да оправят българския народ. Турени са те в едно управление, ние няма какво да се бъркаме с управлението. В една държава те са турени на власт. Твоята дума няма тежест, там има народно събрание - 200, 300, 400 души гласуват. Че, тия хора са турени там да оправят България. Ако народът ги намери, че не могат да оправят, снема ги и турят втори, трети, четвърти... Сега това е един начин за управление. В [учили]щето е същият метод. В дома дойде една майка, роди едно дете, тя не го е родила както трябва. Дойде втора, трета майка. Менят се майки.

Питам: Къде е разрешението на въпроса? По този начин, по който искате да се оправи светът, то е един механически начин. Ще умираш хиляди пъти - това нищо няма да ти помогне. Защото, ако ти в умирането не се върнеш в мястото, от където си излезнал, ако ти се губиш, ти не си [на]правил опит както трябва да се върнеш в дулото на пушката. Нашият живот трябва да се превърне. В умирането ти ще научиш този закон. Смъртта не е нищо друго освен един завършен кръг на Земята. Умният човек, като дойде до старостта, той се изгубва от зрението на хората и после пак дойде в същото пушкало. И питат: „Къде е старият човек?" Той е пак в майка си. Казват, че всичките деца са в онзи свят. Сега ще ме

извините, то е моето вярване. Всяко разумно дете, което се е родило, и всеки разумен човек, все се връщат при майка си, родила ги. Раждат се да видят майка си. Умират, връщат се пак при майка си. И тогава ти ги търсиш горе в небето, при Бога били. Че, ако е при Бога твоето дете, защо се безпокоиш тогава? Ти се безпокоиш, когато това дете се връща при Бога. Питам тогава, понеже детето се връща, без работа е това дете, затова ви безпокои. Ако беше при Бога, то е едно щастие, то е придобивка. А тебе те безпокои, че твоето дете се върнало при вас. Казва: „Мамо, загазих, нищо не можах да добия, нищо не можах да науча от живота. Я ме хвърли от пушкалото навън." Върнеш го втори път, пак не падне в неприятелски стан, т.е. не се постига целта.

Сега аз обяснявам един закон. Аз прилагам закона както за хората, както за детето, то е същото и за нашите мисли и за нашите чувства. Ти проектираш една мисъл, тя се върне при тебе и нищо не ти е допринесла и ти се безпокоиш. Изпратиш едно чувство и то ходи в света, и то се върне при тебе без плод. Казваш: „Не ми върви!" И тогава как ще го направиш да върви? Когато някой наближи да умира, за да му върви... Много пъти сегашните лекари, които разглеждат как е устроен човешкият организъм, търсят да намерят кръв. И наскоро са направили една такава операция, мисля в Австрия било, дето за един човек трябвало да намерят кръв, но която да се схожда с неговата. И намерили кръв още топла, че я нацъркали в малко шишенце и спасили този човек и той наново проговаря. Че, ако твоята мисъл, която ти пращаш в света, ако не влезе в жилите на хората и не внесе живот, тази мисъл е мъртва, тя не е добра. Добри мисли са онези, които повишават тембъра или качеството на нашия живот. Ако една мисъл е влязла в тебе отвън и тя не е внесла живот, тази мисъл не е добра. Добрите мисли внасят живот в нас.

Е, в какво седи едно верую, да вярвам в Бога? Кое ме интересува, кое верую е право? Нито едно верую в света не е право! Нито една сянка не може да даде живот на хората. Заради /за / мене да се говори, заради християнството, тази мисъл теоретически да се говори за християнството, е една сянка, не е същината. Но същината, като говорим за Христа, който е един принцип вътре, който е вложен от Бога, то е друг въпрос. Но като кажем: „Ти чел ли си Евангелието?" Евангелието, тъй както е една книга, то е само една сянка. Но да се намериш във връзка с Духа, с оная разумна сила, която е писала тия неща! Ако ти можеш да влезнеш във връзка, много хиляди работи има, които не са писани в Евангелието. Трябва да имаш

едно разяснение и като го имаш, ще знаеш толкова, колкото сега знаеш.

Сега аз говоря за едно състояние, което не го вземате отгоре. Сега да ви обясня каква е моята мисъл. Ако аз седя и дъжд е валяло, а аз оставя нивите си, ще кажа: „Все ще израсне нещо." Но не ги ора и не ги сея. Какво ще израсне? Все ще израснат бодили, тръне, цигански трън. И аз се чудя как не е израстнало друго нещо. Но ако аз тия ниви ги изора и ги посея с хубава пшеница или посадя царевица, бостан, круши, ябълки и прочие и ги обработя по всичките правила, тази нива ще има нещо, което аз искам.

Следователно всичкото наше богатство седи в нашия мозък. Мозъкът е същността, която аз имам, с която работим. Всичките ниви са мозъкът ти. Ти се безпокоиш, искаш да имаш хиляди декари, а пък Господ таквизи [...], тебе ти трябва едно кило или едно кило и половина материя. И всичкото богатство е там, на всичките хора, богати и сиромаси. Че някой е богат човек - мозъкът му тежи повече. И на един учен човек мозъкът тежи повече. Цитират, че на еди-кой си учен мозъкът му тежал 1800 грама. Че, какво са те? Много малка е разликата! Но даже на някои гениални хора по-лек е бил мозъкът, но хубаво обработен! От много малко се нуждае мозъкът, но трябва много хубаво обработване на нашия мозък! И даже, човешкият мозък след хиляди години, след 10 000 години, ще има работа за още 100 милиона години. Сегашният мозък има вътре още за 100 милиона години да се разработва. И след 100 милиона години човешкият мозък едва ли ще тежи два килограма. Но този динамичен мозък няма да бъде като сегашния. Той ще бъде почти безсмъртен мозък и няма да умира. Човек ще си пренася своето имане навсякъде. Два килограма да се носят не е тежка работа. А пък привлекателната сила на този мозък! - Ха да го турим след 1000 години; 100 милиона години и 1000 години са почти равносилни в ума ви. Да допуснем, след 1000 години вие ще имате един мозък от два килограма. Но този мозък, като проектираме неговата енергия, няма да има сегашната слабост, на старини да не виждате.

Преди няколко деня идва една сестра, плаче, че остаряла. Много, много остаряла - 65 години. Плаче, мисли, че няма кой да я гледа. Аз на себе си казвам, дошло е време сега тя сама да се гледа. Едно време тя е гледала хората, когато не ѝ трябвало, тя гледала хората, а тогава трябваше тя себе си да гледа. А сега дошла на 60 години, иска хората да я гледат. Казвам: Ето тази старата сестра как се впрегнала, не се научила. Нямах време да ѝ разправям на нея повече. Тя ме гледа и поплака. Казвам ѝ: „Не бой се, ще се оправи тази работа." Тя казва: „Ще се оправи, ще се оправи." Пък аз

виждам една мисъл. Казва: „Ще се оправи, като умра." Казвам: „Ни най-малко не искам да умреш, но искам да се подмладиш" - на себе си казвам, на нея казвам: „Ще се оправят работите!" А тя казва: „Ще се оправи, а очите ми не виждат. Искам да чета, пък очите ми са отслабнали." - „Ще се оправят работите!" И казва: „Е, Учителю, ти много лесно казваш ще се оправят, пък все остават неоправени."

По някой път аз гледам с тази лупа и казват: „И той без тази лупа не може да чете." Аз тази лупа тургам, за да ви позная вие какви сте. Като я туря нея, познавам всички какви сте. Но сега като знаете това, ще ми задигнете лупата. Не. Тук има един закон. Аз правя изчисления с тази лупа. Квадрата го вземам да правя изчисления. Под какъв ъгъл ще пада светлината и какви действия ще произведе. Като държа тази лупа, тургам тъй светлината как ще се пречупи, под какъв ъгъл ще пада и какво влияние ще упражни върху мене. Светлината упражнява едно грамадно влияние. В новото разбиране трябва винаги да знаете как да се поставяте, как да гледате, как да възприемате светлината. Някой тъй гледа накриво. Не. Ти трябва да си поставиш очите право. Трябва да ви покажа как да си поставяте очите, за да възприемете светлината. И да знаеш като дишаш, как да възприемаш светлината и като ядеш, как да възприемаш светлината.

Та, аз, ако искам новата култура, най-първо ще започна от хляба: как да се прави хлябът, как да се сложи и как да започнеш да ядеш. И колко трябва да ядеш. Умереност трябва да има в яденето. Умереност трябва да има в тази работа. Ще кажат някои: „Ти насила се наяж." Не, не, ти ще свършиш яденето по всичките правила. Като ядеш, ще учиш, че след като се наядеш, тъй ще поседиш малко и ще бъдеш весел и добре разположен. Понеже това е една приятна работа. Яденето е физическият труд. Това е във физическия свят, а пък в духовния свят то е най-мъчното нещо. За тях е оране, копане. Което за тях е най-трудно, за нас е най-лесно. Значи, тяхната трудна работа е наша лесна работа. И след туй - пиенето на вода. Цяла чаша вода изпие човекът и казва българинът: „урочасал". Задуха има каква. Като не знаеш как да го дишаш, простудиш се, ще умреш. От задуха, това-онова, ще се намали кръвообращението. И светлината, ако не знаеш как да я възприемаш... И тогава става едно главовъртение в ума ти. И работите ти отвънка не вървят. И казваш, че имаш лоша съдба. Индуските учени хора, които знаели това, всичките посветени най-първо започват с храната, водата, въздуха, светлината. В школите туй го държат като една непроницаема тайна и всичките свои ученици го учат там. Който може да

го научи, той излиза учен, като един адепт. А който наполовина го научи, той минава за факир. Отвънка дава забавление на хората.

Мощна сила седи във възприемането на храната. Да знаеш каква сила се крие в храната! Ти никога не трябва да приемаш едно парче хляб или грозде от един престъпник. Ако си слаб човек, и да ви даде хляб, ти го хвърли на кучетата. Даде ти грозде - ти го хвърли, дай го на сиромасите или го хвърли, не го яж. Който разбира закона. Или един престъпник ще ти крои дреха - той ще те зарази. Онзи човек, който ще ти крои дрехи, трябва да бъде благороден. Ще кажете: „Това са празни суеверия!" Суеверието е друго. Ако във вас обонянието би било развито, ще видите какъв смрад, какъв мирис излиза от един лош човек! То е воня вътре, при която ти не можеш да седиш. И аз съм привеждал един пример за двама игумени: живели те в един монастир, та по-стариият не си уредил сметките и умрял. И почнали да обвиняват младия, че той злоупотребил. Този игумен не бил много прав, бил много оцапан и отишъл в онзи свят. И той като се молил, молил дълго време, изпратили го в монастира да си оправи погрешката. И казал как седи работата. Но като стъпил в монастира, този монастир запустял - никой друг човек там не можел да работи. Оцапал го той.

Та, казвам: На сегашното човечество все са неоправени работите. Я влезнете в някой град, в някой дом - хората там постоянно се карат. Как ще се разбират хората? Трябва велика любов в човешката душа! Трябва велика светлина в човешкия ум! Те ще те гледат и някой ще те пита: „Откъде си? Ти българин ли си? Французин ли си?", това-онова, а не те питат ти човек ли си, за каква работа си дошъл. Във всичките въпроси влиза нещо материалистично. Ти си християнин. Вярваш ли в Исуса Христа? - „Вярвам." Е, как вярваш? - „Не зная."

Най-голямото страдание за Христа било, че Той не бил разбран. Онези, които сега живеят, не Го разбраха добре. Това са онези, които заминаха за другия свят. Които са сега, те Го разбраха. Да бъдем едно с Христа в разбиране и да вършим туй, което Той върши. Че, голямото ни нещастие е, че ние не можем да вършим туй, което Той е вършил. И казва Той: „Ще вършите по-големи чудеса, отколкото Аз които съм вършил. Бог във вас за в бъдеще ще върши по-големи чудеса, отколкото Аз които съм вършил. Бог във вас за в бъдеще ще върши по-големи чудеса." Чудеса трябва да се правят, да се обърне светът. Да докараме новото съзнание в света, че да се въдвори Любовта, че хората да могат да живеят взаимно, да се не изтрепват. Да идеш при един съдия, да кажем едно дело се води 10 години.

Ще идеш ти при съдията, ще те пита: „Ти на този човек имаш ли да му дължиш 1000 лева? Дължиш ли му?" - „Дължа му." - „И колко лихва ти взема?" Законът на лихвата е 12, той турил 20, след 10 години има 100 000 лева да взема от този човек. А той имал да дава 1000 лева. Съдията трябва да внимава, да му каже: „Много си взел, отстъпи." - „100 000, 50 000." - „Много са." - „25 000." - „Много са." И ще докара до 4% и 2%.

Има едно право в света. Че, ако един човек му е дал своята мисъл под наем, аренда и той потърси своята мисъл след 1000 години? Тогава, ако той му вземе по 10%? И през целия живот не може да му платите това! На всяка една добра мисъл той трябва да взема по половин стотинка на 100 години. Че тъй, разбира се! Казвате: „Че как ще забогатеем?" Чудни са хората! За братя минават, а парите си в лихва дават! Та всичко е на Бога! Какво ще вземеш? Когато Бог казва: „Даром сте взели, даром давайте!", сиромахът казва: „Богатият нека даде парите!" Така не се разсъждава! Сиромахът не трябва да каже: „Той трябва да даде!" И богатият не трябва да казва, че това е негово. И така не се разсъждава! Не е негово! Отношения между сиромаси и богати трябва да имаме идеални!

И ето какво трябва да бъде идеалното отношение между богатите и сиромасите: когато дойде един сиромах при богатия, богатият да каже: „Много, братко, те обичам. Я иди на моето място, пък аз ще взема твоето място." И той стане беден и тръгне по неговия път. А сиромахът иде на богатото място и разполага. И след време пак каже на богатия: „Мен ми дотегна това богатство, вземи си го!" И богатият напусне бедното място. Пак си разменят местата. Туй трябва да бъде идеалното положение между богати и сиромаси! Дойде ученият при невежия и каже: „Братко, дотегна ми моето." И той стане невежа, а невежият стане учен.

Че, сега много лесно човек може да стане учен. Аз сега всичко зная. Имам една енциклопедия, 2000 тома, и на всеки въпрос мога да ви отговоря. Много е учена енциклопедията! И вие може да дойдете, и вие може да бъдете учени хора. Това е отношение. Аз наричам: учен човек е, който има светлина; невежа човек е, който е в тъмнина. И следователно аз казвам: „Ела в моята светлина, живей, пък аз ще си почина в твоята тъмнина." Никой няма да ме вижда, ще седя в тъмнината и ще разсъждавам само за себе си. И като ми дотегне тъмнината, ще кажа: „Братко, я влез пак в туй положение, и аз пак в светлината!" Вие ще кажете: „Това са долапи / хитрина, интрига/." Та сега животът не е ли в долап?

За да правим добро, трябва да разбираме онзи, великия закон, иначе се

отдалечаваме и животът изгубва своя смисъл. Да правим добро някому в света - нищо по-силно от това ти да обичаш в дадения случай живота. Да обичаш живота не само в себе си, но и в другите. Да обичаш живота и в най- малкото същество, не в този смисъл, както се проявява и функционира животът индивидуално, но животът както функционира в себе си. Аз съм наблюдавал една пеперуда, като кацне, в очите й. И тя ме гледа под око като някоя красива мома, казва: „Харесваш ли ме?" - „Харесвам те." И като речеш да си мръднеш ръката, тя се подигне. Казва, бутане няма, като си мръднеш ръката, тя подскочи. Интелигентни са. Тази интелигентност ме радва в това малко същество. И като му дадеш на туй, слабото, условие, един ден то може да се прояви както тебе. Ще кажеш: „Как може да стане това?" Аз не съм ви обяснил и може да ви кажа как може да стане това. То не се казва даже. Ако ви попита едно дете, не може да му обясните как се пали огън. Ти като го приготвиш и му кажеш: „Тури тази клечка!" и детето ще запали огъня, без то да знае как. И аз мога да ви наредя и да ви кажа: „Турете клечка да запалите огъня", без да знаете как се пали.

Но този огън, цяла наука е вътре, да знаеш как се приготовлява човешкото тяло, да знаеш как се е приготвило човешкото сърце, да знаеш как се приготвя човешкият ум, да знаеш как се е приготвила човешката душа. То е един свят красив! То се изисква след хиляди години да се разбере. И сега и за хиляди години ще има какво да учите! И това могат да ви бъдат задачи за в бъдеще. Сега ви падне един зъб. Сега хората са почнали да правят зъби. Тъй, идеш при един зъболекар, той ти тури механически зъби в устата. Един ден тези зъби ще ги култивират и те ще растат. Нивите ще се тургат (?) както на нивата бобът и царевицата растат и краставиците. Ще дойде този зъболекар, посадени са те, ще ги прегледа, ще избере от кой кехлибар са и ще каже като приготви всичко, ще изтегли зъбите и като ги тури вътре, веднага те ще израснат! Или извадили ти окото - ще има тук-там посадени очи. Ще извади едно око, тури ти го и ти прогледнеш. Че то е цяла наука! Пръстът ти изскочил - насадени пръсти има.

Сега вас ви се вижда туй малко странно. И за мене е малко странно. Но това са красивите неща! Ако е такъв животът, колко красиво щеше да бъде! Ще идеш при някой лекар по очи, сляп си. Извади човекът едно око, тури го. - „Благодаря!" Идеш при един зъболекар, натуря ти всички тия зъби! Излезнеш, гледаш: подмладил си се. Идеш, стар си - ще има лекар за старостта. Лекари ще има много тогава. Старият иска да стане млад, казва:

„Дотегна ми старостта!" Ще иде при лекаря, той ще тури младата кожа, ще обере старата, ще я тури настрана, ще тури младата кожа отгоре посадена и ще я облечеш. И оттам насетне ти си млад, ще се върнеш на 21 години, всичките бръчки изчезнали. Че, това значи да си по-добре! Че да се махнат всичките нещастия, които сега висят в нас.

Сега скърби има и лицата ни потъмнели от какви ли не скърби. Много малко радости имат хората. Аз срещна някой така замислен, не виждам никаква философия в него. Казвам: „Какво има?" - „Бях търговец, изгубих два милиона!" Навел си главата! Срещам една млада жена, на 25-30 години, навела си главата. - „Какво има?" - „Ожених се, мъж ми ме напусна, търся друг някой." Срещна друг - учител, свършил няколко факултета, изпъдили го! Всичките все замислени. Аз не се смея, влизам в положението им. Казвам: „Братко, ела при мене, в моето училище, да се научиш как да бъдеш учител, да не те изпъдят. Ела при мене да се научиш да бъдеш търговец и да не те изпъдят старите и в бъдеще да не фалираш."

Сега, туй няма да го казвате на други хора, ще го държите за себе си. Ако можете да го употребите някъде - добре!

Но новото в нас ние трябва да го разпределим. Не месете новите неща със старите. Вие правите погрешка. Имайте едно определено място в мозъка си за новото! Пазете го чисто! Но казваш: „Неприложимо е!" Туй, хубавото, го дръж там и ще видиш приложимо ли е или не. Че къде ще туриш ти любовта? Като срещнеш един човек, който е готов да се жертвува за тебе, той те обича, желае ти доброто, ти почнеш да се съмняваш дали те обича или не. Ти на себе си тогава ще причиниш пакост. Ако той те обича, казвам: Тази обич не е негова, тази обич е на Бога. Бог те е погледнал през очите на този човек. Ти се съмняваш в любовта на Бога - тогава в кого можеш да вярваш ти? В дадения момент, когато един човек те обича, тази любов се дължи на Онзи, Който ти е дал живота. Казва: „Не бой се!" А щом се съмняваш и търсиш нещо да се подигнеш, как ще се подигнеш? И всичко, каквото си правил, нищо няма да остане. Ще остане всичката твоя немощ, а хубавото...

Ти като влезнеш в другия свят да носиш една мисъл със себе си, да знаеш, че ти си господар на своята съдба. Знаете ли какво значи господар на съдбата? Ти искаш да станеш гений - гений ще станеш! Искаш да станеш светия - светия ще станеш! Каквото пожелаеш, всичко можеш да станеш. Източните народи, като не са знаели това турците, турили така: ще туриш един кюляф /островърха шапка/ и като го туриш на главата си,

каквото искаш, това ще станеш. Но кюляфа са го разбирали другояче. Казват: „Ще ти направи някой кюляф."/изигравам, мамя /

Има една свещена идея, която може да върши всичко в човешкия живот. Аз ви казвам сега, искам да ви го кажа, но не мога да ви го кажа. Чудни сте, във вашия съд не мога да го туря, вашите съдове не могат да го хващат. Не че нямам желанието, но това, което мога да ви го кажа, аз не искам да се изгуби. Вие, например, ще кажете: „Ама той може ли да го направи това нещо или само ни залъгва?" Че, вие не разсъждавате както трябва! Ако аз ще ви залъгвам, всички трябва да ми платите. Трябва да ви взема пари. Залъгване без пари не става, с пари става, какво ще си губя времето аз! А понеже аз искам да имам с вас търговски операции на честни начала, мисля да ви кредитирам и ще си изплатите както трябва. Без да подписвате полици. Ще ви опитам на вашата честна дума. Туй, което ще ви дам, готови ли сте да го приложите? И ако ви го кажа, вие ще изнесете това нещо и почти ще се свърши работата. Както онзи цар, който искал да опита жените. Искали те власт. И казва: „Ще ви туря на власт, но да направим един малък опит." Той затворил нещо в една кутия и казал: „Този капак ще го държите затворен, няма да го отваряте. Ще го турите тъй, както е. И ще го пазите за 7 деня." Държали го те 6 деня и казват на седмия ден: „Да видим какво има вътре!" И като отворили, едно птиче изхвръкнало. Занесли го при царя и пита той: „Къде е птичето?" - „Излезе." - „Още не сте дорасли!"

Сега да преведа тази поговорка. Всяка една хубава мисъл, която не може да остане вътре в човешката душа и да прояви своята сила, тя е една изхвръкнала птица. Всяко едно желание, което не може да се изпълни вътре в човешкото сърце, това е една изхвръкнала птица навънка. Всяка една постъпка, която не може да се направи навреме, тя е една изхвръкнала птица. Хубавата мисъл ние трябва да я задържаме и силата на новите веяния на сегашния век седи в това. И вие трябва да видите, че онези хора, които водят съдбините на хората, се отличават с много голямо търпение! Колко трябва да се търпи, за да се постигнат някои работи!

Та, верующите в този век или хората, които вярват в благото на човечеството, онези, които поддържат тази идея, без разлика какви вярвания може да имат. Че новите времена идват сега. „Новите времена" подразбирам иде нещо в света, много хубаво. Такова хубаво никога не е идвало! И като дойде, ще го видите. Аз искам вие да го видите.

Казвам: Иде пролетта! И тази пролет е много хубава. Тъй щото, да

бъдат книгите ви готови. И такава пролет не сте имали никога! - „Ама чакай да видим." - Няма какво да чакате, вие се пригответе, да бъдете готови всички! - „Ама ако не стане туй нещо?" Ще стане! Всичко туй ще стане! Именно то ще стане! Сега туй, което никога не е станало, сега ще стане! Да. И ничия власт в света не е в състояние да отмени това нещо!

За туй се изисква от всички ви не догматизъм, но какво? Аз съм казал, не е въпросът там. Онова, което аз ви казвам, то е истината. И тази истина ще дойде. Тогава ще проверите. Но тогава всеки въпрос, дали аз съм казал или друг го е казал, но онова, което съм казал, да е вярно, да е истина! И да съответствува на онази истина, която иде в света! И всички вие трябва да бъдете тъй истинни, за да бъдете изразители на туй Божественото във вас. И като Му служите, не че мен ме радва, че сте дошли при мен. Мене ме радва вашето присъствие дотолкова, доколкото вие сте изпратени от Бога да ме слушате. Аз се радвам на това. И за вас трябва да ви радва моето присъствие, доколкото аз съм пратен от Бога да ви кажа истината. И вие, и аз да изпълним волята на Онзи, Който е направил всичко. Тогава няма никакво различие, защото красиво е и да говориш. По-красиво е да слушаш. Защото, когато Господ говори, ние трябва да слушаме. И после трябва да приложим отвънка онова, което сме слушали. Защото ако е да се говори, то е друг въпрос. Изисква се да правим добро. Това значи да правим доброто, да бъдем готови да извършим онова, за което сме пратени на Земята, което ще внесе за нас новия живот. Туй ще донесе не по физически начин. Ние ще бъдем от тъй наречените щастливи хора. Всеки трябва да бъде щастлив.

И аз искам вие, като се срещнете, да се поздравявате, да търсите щастливите. Да видите дали някой е станал щастлив и ако някой е нещастен, да кажете: „Още няколко деня и ще бъдеш щастлив!" На друг да кажете: „Тебе ти остава само още един ден! 20 години си лежал в затвора, след един ден ще бъдеш свободен!" На някои от лежалите им остават още 4-5 деня и ще излязат из затвора!

Мнозина сте лежали в този затвор. И сега се съмнявате, казвате: „Какво ли ще бъде нашето бъдеще?" Когато един цар има 10 души синове, трябва ли тия братя да се карат помежду си кой ще бъде наследникът? За тях да бъде безразлично това, всеки да каже: „Братко, ще остане столът свободен. Най-способният, най-добрият, най-умният, той ще управлява." И всички трябва да се радват - и онзи, който управлява, и онези, които са управлявани - всички да се радват! Управлението да бъде по един вътрешен принцип, да

се управлява по един вътрешен закон, дето няма насилие. По любов трябва да се управлява - не външно, а вътрешно. И онзи, който те управлява, той от себе си трябва да дава, а управляваният трябва постоянно да взема. И като им дотегне, ще си сменят местата.

Сега, върху тази мисъл, вие я разработете. Разберете я. Аз ще се радвам, че вие не я разбрахте както трябва. Когато аз се учих, и за мене беше така. Туй, което не разбирате, то може да се осъществи. Което разбирате, то не се осъществява. Невъзможните неща в света са възможни! Невъзможното за човека е възможно за Бога, Който живее в човека! И невъзможното за човека отвънка е възможно за Бога отвътре, за Разумното в света. Аз го наричам в света Разумното - и вътре, и вънка, всичко е възможно! И желая туй, Разумното, да бъде с всинца ви!

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

4-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 22.X. 1933 г.,10 ч сутринта,
София - Изгрев.

ЗА ДА БЛАГОВЕСТВУВАМ

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Ще прочета 61-ва глава от Исаия. Ще чета за неща, [в] които няма противоречия. Който е ходил на някое планинско място и пил от някой планински извор, той и прост, невежа да е, и учен човек да е, все ще има едно и също понятие от този извор. Който е опитал този извор, за него той е реален. Нещата се опитват само с душата.

„И синовете на другородните ще бъдат ваши орачи и ваши лозари.“ (*5-и стих*.) Понякога някои мисли ви се виждат малко странни, но чудното е, че тези чуждестранни мисли ви служат. Всеки е впрегнал коня и вола си и шиба. Тия хора са друговерци. И животните са от друга вяра, затова постоянно орат по нивите.

„Ще ядете имота на народите и в тяхната слава вие ще се хвалите.“ (*6-и стих*.) Значи, това, което те са направили, ще казвате, че вие сте го направили. Волът оре, конят го носи, а той казва, че е орал, той се хвали.

„Ще се развеселя“

Ще взема само думите „Да благовествувам.“ *(1-ви стих, 61-ва глава от Исаия*.) Да благовествувам! Най-хубавото в света е човек да благовествува. Благовестието всякога носи нещо ценно в живота. Ученикът, който постъпва в училище, той отива, за да придобие там нещо ценно. Той отива на училище да придобие онези ценни неща, които майка му и баща му знаят. Там той ще научи и такива неща, които нито майка му, нито баща му, нито окръжаващите знаят.

Значи, когато добием само това знание, ние сме вече в училището. Това ценното нещо трябва да се добие по един правилен начин. В това отношение Земята е велика опитна школа. Всички хора, които са дошли на Земята, са дошли да се изпитват. Те се намират в разни отдели на Земята и някои от тях са доволни, някои не са доволни. Доволни са тези, които правилно учат. Недоволни са онези, които не учат. Но каквото и да правим тук, на Земята, все трябва да учим. С хиляди години можеш да бъдеш недоволен, но недоволството не разрешава въпросите на живота. Можеш

да бъдеш недоволен, но недоволството е един подтик, който не разрешава въпросите. Да бъдеш доволен – и доволството не разрешава въпросите. Доволството е почивка, недоволството е един подтик, но и който е доволен, и който е недоволен, това е все подтик. Човек трябва да мине и през доволството, и през недоволството. При недоволството той ще познае какво му липсва. Доволството пък не показва, че трябва напълно да се задоволим. Първият клас не разрешава, че си добил нещо; и вторият, и третият, и четвъртият, даже и осмият клас не показва, че си придобил нещо; даже и като свършиш университет, и това още не значи, че всичко си придобил – има много още да придобиваш. Като свършиш университет, ще разбереш, че много неща още имаш да придобиваш, да учиш.

„Да благовествувам!“ Благовестието почива на един разумен закон в света. Този закон е общ за цялото битие. Ако ти не схващаш битието на всички живи същества като едно цяло, и в школата да си, ти няма да имаш правилно понятие за живота. Всички живи същества съставят едно цяло. Сега аз не говоря за тия неща, които човек е създал, но говоря за онези, които природата е създала, аз говоря за онези неща, които Бог е създал.

Думата „Бог“ е непонятна за мнозина и затова те казват: „Ти вярваш ли в това заблуждение?“ Вие сте престанали да вярвате във външните идоли, но във вътрешните идоли още не сте престанали да вярвате. В духовния свят ние още сме идолопоклонци. Ние се кланяме на някой министър и казваме: „Той ще оправи България!“ Дойде някой цар, дойде някой генерал, ние вярваме в тях и казваме: „Те ще оправят България!“ Или: „Те ще оправят света.“ Като проследите цялата история, вие виждате колко пълководци велики, колко философи, колко поети видни са идвали в света с цел да го оправят, но светът си върви по свой определен път. Светът е придобил нещо, но какво – не знаете. Има една промяна в света, която аз уподобявам на промяната, която става при съмването: от сутрин до залез слънце става постепенно усилване на светлината. През цялата година има дни щастливи, има и дни нещастни. Щастливи дни са онези, които носят изобилие и плодородие. Те се отличават по това качество именно. Щастлив ден е онзи, който носи известно благо в себе си. Щастлива мисъл е онази, която не носи нещо фиктивно в себе си, но носи известно благо.

Казвам: Има една наука, която определя кои хора са нещастни и кои – щастливи. Щастието или нещастието им зависи от един център. Ако измерите нещастния човек с мярка, каквато в природата съществува, ще видите, че той отговаря на тази мярка. Обаче забранено е да се говори за

тази мярка, за тези числа. Аз вземам онези относителни числа, които съществуват в математиката. Ако измерите един щастлив и един нещастен човек, ще видите, че те се различават във всичките си мерки: в ръцете, в краката, в пръстите, във височината и т.н. Нещастният човек се различава по тази цифра, тя навсякъде след него върви. А щастливият човек отговаря на определените за него числа и те вървят навсякъде след него. Дето и да турите щастливия човек, и на сухо да го турите, от него всичко става. Нещастния и на зелена почва да го турите, той всичко разрушава. Човек носи щастливото число под езика си, а нещастното – над езика си. Следователно природата оперира с разумни числа. Нещастният човек се различава от щастливия и по своята тежест. Ако претеглите нещастния, ще видите, че той тежи или по-малко, или повече отколкото трябва. Има една анормалност в неговото тегло, той свършва с един дефицит. Щастливият човек обаче всякога тежи колкото трябва.

Мъчно е да ви дам образец на щастлив човек. Защо? Защото щастливият човек на изложение не излиза. Той се крие като млада булка, туря си отгоре було, да го не познаят хората, че е щастлив. Ние считаме сегашния живот за нещастен, но сам по себе си той не е нещастен. Ние попадаме само в такава епоха. Има епоха на щастие, има епоха на нещастие. Например, няколко години подред човек работи на нивата си или в градините си, но нищо не става, т.е. изкарва си само семето. Сее картофи, жито, царевица, грозде и почти нищо не става. Такива нещастни години има и за писатели, и за поети, и за философи, и за генерали, и за царе, и за владици. Някой генерал претърпи някое поражение, от което всичко изгуби. Това са нещастни епохи в живота.

И сега на всички тия хора трябва да се благовествува. Какво? Че има щастливи числа в живота. Вие може да подмамите щастливото число да дойде у вас само по един начин. Живо число е то! Единствената сила, с която може да го подмамите, това е любовта. Ако го обичаш, то ще дойде; нямаш ли обич към него, то ще бяга от тебе като заек. И тогава на неговото място се намества нещастното число. И като дойде нещастното число, ти ще го помниш. Две неща има в света, които човек помни и никога не забравя: щастливите неща и нещастните. Като дойде нещастното число при човека, той го помни и казва: „Еди-коя си година еди-какво си стана.“ – „Какво стана?“ – „Умря жена ми“ или „детето ми“, или „майка ми“, или „баща ми“, или „най-добрият ми приятел“. Или „тази година изгубих крака си“, „раниха ме на еди-кое си място“, или пък „тази година изгубих

всичкото си богатство“ и т.н. Тази година е било нещастно число за този човек. Човек трябва да изгуби нещо ценно и когато изгуби това ценното, той тогава само го цени. Когато човек изгуби зрението или слуха си, или здравето си, тогава само ще го цени.

Сега ние се спираме върху странични неща, които почти нямат цена за нас. Сега вие седите и мислите да отидете при един гадател да ви каже дали тази година ще бъде за вас щастлива или нещастна. Какво ще ви каже този гадател? Една година може да бъде щастлива за България, нещастна за Сърбия; или щастлива за Франция, нещастна за Германия; или щастлива за Америка, нещастна за Индия. Благото в света не е еднакво разпределено. Благото се разпределя периодически според състоянието на Слънцето. Съвременните астрономи искат поне донякъде да отгадаят на какво се дължи това разпределение на благото, но не могат да разберат. Американските астрономи изнасят една теория, според която щастливите години зависят от петната на Слънцето. Когато на Слънцето има повече петна и годината е по-щастлива; щом петната се изгубят и годината не е толкова щастлива. Но това са само предположения, хипотези, не са още научни истини. Едно съвпадение е това, че когато има петна на Слънцето и годините са по-плодородни, а когато петната изчезнат и плодородието намалява. Например отсега нататък, след две години ще настане една малка крива в плодородието. Дали е така или не, ще видите след две години. Това не е едно предсказание, но периодически, в природата съществува един закон, според който благата се разпределят. Този закон има отношение и към органическия живот. Известни епохи във вашия живот могат да бъдат щастливи, а известни епохи могат да бъдат нещастни. Това зависи от вашето слънце. Всеки човек има едно слънце в себе си, от което зависят плодородните и неплодородните години в неговия живот. Това, което съществува в големия свят, съществува и в малкия свят. Каквото представя нашето Слънце в Слънчевата система, такова нещо представя слънцето и в човешкия живот. Значи, всеки човек има едно слънце, което определя неговите щастливи години в живота му. Това слънце някои наричат духа на човека, но аз употребих думата „слънце“ за онова животворно слънце, което носи всички блага на човека и способствува за развитието на неговите способности и чувства. Успехът на човека зависи от неговите дарби и способности.

И тъй, човечеството се нуждае от едно ново разбиране. Сегашните материалистически или икономически разбирания нищо не допринасят.

Какво може да разбере богатият син от живота, щом баща му е оставил голямо наследство и той живее като рентиер? Какво ще разберете от живота, ако вие сте един милионер или ако имате една грамадна библиотека с два милиона книги, които само вадите, пренасяте от едно място на друго без да четете? Вие влизате в тази библиотека, разглеждате тези прекрасни томове, но не ви интересуват, не ги четете. Ставате сутрин, поглеждате Слънцето, а вечер поглеждате Луната, звездите, разните течения, но какво отношение има Слънцето към вас, какво – Луната, какво – звездите, какво – Земята, нищо не знаете. Малко писатели и учени има днес, които се занимават с тези въпроси. Те се занимават с разните микроби, буболечици, с минералите, с растенията, с рибите, с птиците, с произхода на живота, но нищо положително не знаят за произхода на живота. Отгде е произлязъл животът не е определено. Отникъде не е произлязъл и не може да произлезе. Защо? Защото, за да произлезе отнякъде, той трябва да дойде отнякъде. Животът се е явил отнякъде, той не може да произлезе. Този въпрос хората са го поставили като идеята перпетуум-мобиле. Той е една неразрешена задача. Какво нещо е Бог? И тази идея е неразрешена. Ако запитате философите по този въпрос, те ще ви кажат две мнения: едни поддържат съществуването на Бога, а други го отричат. И тези, които поддържат съществуването на Бога, както и онези, които го отричат, еднакво вярват в Него. Даже онези, които отричат съществуването на Бога, са по-вярващи, отколкото тези, които го поддържат. Едните казват, че Бог е в това, което не се проявява. Това са тънки психологически заключения. Това са тънки психологически и метафизически догадки на философите. Материалистите пък казват, че Бог е само в материята и като умре човек, от него нищо не остава. Онези, които вярват в душата, казват, че като умре човек, не остава на Земята, но отива някъде. И те не знаят истината. Човек отникъде не е дошъл и никъде няма да отиде. Тези философи поддържат своята философия, държат я като център.

Сега, аз да ви кажа де седи реалността на въпроса. Тези философски твърдения могат да се уподобят на положението на богатия, който разполага с милиони, но пуснал слух, който се приел във вестниците, че имал пет пари в джоба си, че е сиромах. Другият пък е сиромах, но пуснал във вестниците, че е богат. И единият, и другият не говорят истината. И в двата случая няма никаква реалност. Това са фитили, според както казват турците. Някой пусне философията, че от него нищо няма да стане. Фитил

е това. Друг пусне философията, че от него много може да стане. И това е фитил. Нищо няма да стане. Каквото е станало, станало е вече, отсега нататък нищо няма да стане. Това, което си ти. Какво ще стане отсега нататък? Слава Богу, глава имаш, стомах имаш, дробове имаш. Стомахът ти е здрав, можеш добре да ядеш; мозъкът ти е нормален, практичен човек си; дробовете са ти здрави, можеш правилно да дишаш. Какво повече искаш от това? Да ти турят на главата едно обявление, че си виден поет ли? И поезията е отвлечено нещо. Ти ще наредиш думите по известен ред, ще им туриш някакви рими и ще минаваш след това за някакъв виден поет, който е възпял нещо като Лорелай. Какво е възпял поетът? И поетът е като домакинята, която е наготвила хубаво ядене, направила хубава баница. И поетът също така е написал едно сладко произведение. Следователно между поета и домакинята, която точи баница, аз не намирам почти никаква разлика. Не че никаква разлика няма, но има някакво подобие. С това аз не унижавам поета, но казвам, че поетът поднася своята книга със стихотворения, а жената е излязла по-реална, тя ни поднася баница. Който хапне от тази баница, става му приятно. За поезията на някой поет трябва да се даде около 50, 60 лева и някога може да се намери някой хубав пасаж, който да струва тия пари.

Сега, аз се отнасям до реалността. Според мене, в реалността и думите трябва да бъдат реални. Всяка дума, турена на своето място, е реална дума. И в науката на числата има щастливи думи, има и нещастни думи. И в това отношение всеки човек крие по една щастлива дума под езика си и по една нещастна дума над езика си. Това всички трябва да знаете. Затова, като ставате сутрин, измивайте езика си около 10 пъти най-малко с чиста топла вода. Сега на онези от вас, които не са големи критици, мога да им дам едно правило. Ако някой от вас е нещастен, нека измие добре двата пръста на ръката си и да бръкне с тях в устата си, да ги постави над езика и да го намагнетизира добре отгоре, защото там седи нещастната дума. Ако това нещастно число не излезе при този опит, тогава нека тури и трите си пръста, после и четирите, докато най-после постави цялата си ръка и така да намагнетизира езика си. Някои от вас могат да се запитат дали това е реалност или някаква подигравка. От вас зависи. Ако не го разбирате, то е подигравка; ако го разбирате, то е цяла наука. Тъй щото, когато не разбирате някого, то е подигравка; когато го разбирате, то е цяла наука.

Та, изисква се сега от нас да се повърнем назад. В света има един велик закон, който ръководи развитието на човешките души. Аз взимам думата

„душа“ в най-чист смисъл. В човека има 4 неща, които според мене са неизменни и които всъщност съставят човека. Те са: човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце. Те са постоянни неща, с които човек и на Земята, и на Небето, в онзи свят, като съществува и като не съществува, все с него вървят заедно. Това е човекът. Това са Божествени качества, които отличават човека. Понякога сърцето на човека може да се окаля малко, то е друг въпрос, но сърцето представя цял свят. Без сърце човек не може да има чувствителност, не може да има радостни преживявания. Ако няма ум, той не може да възприема външната, физическата светлина. Без ум целият свят ще бъде тъмнина. Без душа светът няма да има свобода и простор, а без дух никакво творчество няма да има в природата. Когато говоря за духа, аз разбирам творчеството; когато говоря за душата, разбирам простора; когато говоря за ума, разбирам светлината, която произтича; а когато говоря за сърцето, разбирам всички ония блага, които човек може да изпита. Човек има право да се стреми към тях, но трябва да бъде много внимателен.

Сега пак ще се върна към щастливите числа. Човек сам може да си определя какво може да му се случи през деня. За тази цел той може да прави малки психологически опити. Вие може да си вземете една тетрадка, разделена на 12 части според часовете, докато Слънцето залезе и всеки час да следите каква мисъл ви е минала, до вечерта. Като правите 10 деня наред наблюдения, следните 10 деня ще можете да предскажете какво може да ви се случи, като се ползувате от наблюденията, правени първите 10 деня. Защото това, което постоянно човек мисли, ще дойде; и това, което постоянно отрича, и то ще дойде. Например, ако в ума ви дойде мисълта, че ще забогатеете, ще забогатеете; ако дойде мисълта, че ще загазите, ще загазите. Каквото мислите, това ще стане. Ако у вас дойде мисълта, че ще заболеете, и това ще стане. Болестта ще дойде по който и да е начин.

Тази мисъл не е само твоя, тя е чужда, колективна мисъл, която се натрапва отвън и на нея трябва да дадеш данък. Вие трябва да знаете как да я заместите с друга някоя мисъл. Да допуснем, че вие имате един приятел и случайно изпуснете езика си по отношение към него и тази дума се отразява обидно върху него. Как ще се извините? Ще заместите тази обидна дума с друга някоя, хубава дума. Ще се извините, ще кажете на приятеля си: „Не зная как се случи, че се изплъзна тази дума от устата ми, но нали знаеш, че аз те обичам!“ По този начин само можете да заместите

лошата дума с добра. Иначе вашият приятел за дълги години може да ви стане неприятел. Казвате: „Не съм ли прав да кажа тази дума!?“ Оставете вашето право настрана! То ще ви създаде най-голямото нещастие. Никакво право не защищавайте!

В един роман се разправя за един човек, на когото дали задачата да говори истината, голата истина, в продължение на 10 дни. За 10 деня той се скарал с майка си, с баща си; бил годен, разгодил се; бил слуга някъде, изпъдили го. За 10 деня се скарал с всички, защото решил да говори истината в буквалния смисъл на думата. Не, това не е истина. Така истината не се говори. Годеницата му, например, го запитала: „Не съм ли красива?“ – „Не, ти си голяма грозотия. Да знаех по-рано, щях да мисля, нямаше да се годявам за тебе.“ Тя извадила пръстена от ръката си и му го върнала.

Та, и ние понякога искаме така да говорим истината на хората. Не, истината така не се говори. Да казваме недъзите на хората, това не е никаква истина. Под думата „истина“ аз разбирам да благовествуваме, да внесем новото в света, което да лекува болните. На грозния човек няма какво да му говориш за грозотията, той сам я вижда, но ще му покажеш начин как да стане красив. На сиромаха няма да говориш за сиромашията, но ще му покажеш начин как да се справи с нея. На болния няма да говориш за болестта му, но ще му покажеш начин как да внесе здравето в себе си.

Та, при сегашните условия всички хора се нуждаят от една положителна наука. Религиите на миналото са били религии за новото в света, но хората са разбрали тия неща буквално. В това отношение ние казваме, че всеки човек е сам господар на своята съдба. Ако човек допуща отрицателни мисли в ума си, около него ще се образува една аура на отрицателни, противоположни сили и мисли. Тогава ще се образуват тежки състояния. В домовете виждаме, че бащата не може да търпи сина си, а синът не може да търпи баща си; майката не може да търпи дъщеря си, а дъщерята не може да търпи майка си. Всички се чудят защо е така. Причината за това е натрупването на излишни енергии, които не са естествени и трябва да се намери начин как да се трансформират. Тези енергии не са Божествени. Понеже тези хора нямат обич помежду си, затова става всичко това между тях. Какво има да спори синът с бащата или бащата със сина? Бащата трябва да бъде готов да направи всичко онова, което синът желае. Това се отнася до добрия син. И синът трябва да

бъде готов да направи всичко, каквото бащата желае. Това са естествени, нормални отношения. Синът трябва да изпълни всички желания на своя добър баща. Бащата никога няма да поиска от сина си това, което е в негова вреда.Това разбираме ние под естествени положения.

Сега, като дойдете до тази наука, първо човек трябва да се пази от едно чувство на лакомство. Лакомията съставя голямо нещастие. Ти бързаш да добиеш известни блага по един неестествен начин. Ти бързаш скоро да свършиш училище, да станеш виден философ, виден учен, да влезеш в живота. Казвате: „Докато човек е млад, да си поживее!“ Вие вървите по един хлъзгав път. В природата има един закон, който определя времето на цъфтенето и връзването на плодовете. Според този закон има растения, които цъфтят един път в 1000 години, а узряват едва в 2000 години един път. Вие познавате може би столетниците, но познавам аз такива растения, които цъфтят един път в 1000 години и узряват само един път в 2000 години. На такива дървета има плодове, които седят от всичките минали епохи. Ако разбирате законите на развитието на тези дървета, ще видите, че в тях се намират онези елементи на живота – жизненият еликсир, който алхимиците са търсили. Само в тези растения се намира този елемент на живота. Учените хора са засегнали вече тези въпроси. Те търсят начин да превърнат железата в злато и в сребро, изобщо всички неблагородни елементи да ги превърнат в благородни. За в бъдеще те ще отидат още по-далеч, но колкото се отнася до еликсира на живота, те лесно не могат да го добият. В природата има една област, в която търговските работи трябва да останат настрана. За да влезеш в тази област, за която ви говоря, ти трябва да бъдеш роден от баща светия и от майка светица. За 1000 години поне нито баща ти, нито майка ти не трябва да са направили едно престъпление нито в мислите, нито в чувствата, нито в постъпките си. Значи, баща ти и майка ти трябва да са родени като светии, а ти – като кандидат-светия, за да можете да влезнете в тази област. Такъв е законът. И Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ Ако ти не си роден от Бога, няма да влезеш в Царството Божие. Кой може да бъде онзи баща, който в продължение на 1000 поколения или най-малкото в продължение на 1000 години да не е направил никакъв грях?

„Да благовествувам!“ Та, вие сега желаете обикновените работи – всеки може да ги направи. Благовествието се от[...] (Тук изглежда нещо липсва долу в страницата. (Бел. на машинописеца.)), но обикновените работи всеки може да направи. Благовествието се отнася до обикновените

работи. [Ако е] въпрос до обикновеното, всеки от вас може да направи една отлична баница със сирене, с прясно първокачествено масло, залята отгоре с мляко и яйца. И какви ли не сладкиши можете още да направите. Всеки [...] може да опече едно агне или една кокошка. И как при това може да я опече! Като говоря за печена кокошка, някои от вас се понавъсят, като искат да кажат: „Съжаляваме, че напуснахме месото." Съблазнителна работа е печената кокошка. Разправяше ми един български свещеник как се опитвал да стане вегетарианец. Той казваше: „Като видя онази зачервеничка печена кокошка, онова препечено копанче, и току-виж, откъснал съм си едно парченце от нея. Съблазнително нещо е печената кокошка! Като видиш онова бялото месо, чудо е просто! А тъй като погледнеш на онази проста попара, боб, лук, чесън, това ядене ли е?"

Сега да минем към основното, към яденето. Ние имаме вече онзи велик закон на истинското ядене. Истинското ядене седи в човешките мисли. Когато храната, която ядеш, събужда в тебе хубави мисли, тя е истинска храна. Ако тази храна не събужда хубави мисли в тебе, откажи се от нея. Правило, което прилагам към себе си: когато една храна не събужда в мене хубави мисли, оставям я настрана. Дето спазвам това правило, няма изключение в него. Всяка храна, която ядеш, ако събужда в тебе хубави мисли и чувства, тя е здравословна храна. Тази храна лекува човека. Тази храна показва, че от тебе може да стане човек; тя служи за развитието на човешките чувства и способности. Без сили, без способности и без чувства в света човек е като кораб без кормило и като кораб без матроси. В това седи приложението на [...]

Животът не е случаен, но се изисква разумно разбиране на онова, което функционира вече в света. Не е въпросът човек да се погледне, да види, че е остарял, че има бръчки по лицето си. Бръчките на лицето не показват нищо друго освен това, че си минал през големи страдания, т.е. минал си през голямата суша. Като дойде дъждът, бръчките ще изчезнат. Аз съм правил ред опити със стари баби. Гледам някоя баба с добре завършена брада, с крушообразно лице, с възтънки хубави вежди, но лицето ѝ набръчкано. Тя ме погледне и казва: „Синко, тя моята е свършена. Сега вече на младото поколение седи вече да работи." Питам я: „Ти, бабо, не искаш ли да се поогледаш?" Тя иска да се огледа, но се срамува. – „Слушай, да имаш сега един млад момък?" – „То не е за мене. Я ми кажи, може ли да бъде това, да се подмладя?" – „Може, разбира се. Тази промяна може да стане в един ден." Докато говоря това с нея, виждам, че тя се

усмихва. Казвам: „Бабо, ти вече се подмлади.“ – „Я, синко, да видя!“ В този момент душата и духът в нея се събуждат и тя започва да мисли по друг начин. Ако така мисли, тя наистина може да се подмлади. Казвам ѝ: „Бабо, ти можеш да се подмладиш, ти не си остаряла, но носиш мислите на твоите деди и прадеди. Обаче ако от сутрин до вечер мислиш така, ти ще се подмладиш.“ – „Много време се изисква.“ Както тъкането. В колко деня можеш да изтъчеш нещо? Всеки ден е като една година. Във всички неща се изисква търпение. Човек трябва да работи, да има търпение, да прави опити. Опитите могат да бъдат микроскопически, но и най-малкият резултат показва, че законът вече работи.

Сега аз искам да ви наведа към едно практическо приложение. Старостта не е нищо друго освен задръстване на кръвоносните съдове: артериалната и венозна система се задръства с кал. Артериите и вените се напълват с кал, с утайки, които трябва да се махнат. Старостта не е нищо друго освен задръстване на нервната система, външно и вътрешно, с кал. Ако човек може да прочисти всички тия тръби, всички капилярни съдове в артериалната си система, да може да тече кръвта правилно, той ще се подмлади. Вследствие на тази кал, на тези утайки явява се болестта артериосклероза, т.е. втвърдяване на кръвоносните съдове. При това положение и артериите изгубват своята пластичност, своята подвижност.

За да се освободите от тази кал, първо вие трябва да знаете как да се чистите. На онези от вас, които са готови да направят този опит за лекуване, казвам: Никога не дръжте в ума си болни образи, ако искате да очистите вашата артериална система. Всеки ден трябва да търсите здрави хора, да се свържете с тях и само такива да гледате. Под здрави хора не разбирам червендалести, но здрави, с приятна, хубава краска на лицето. Дръжте в ума си такъв човек. Той ще ви помогне с мисълта си. Иначе, мисли ли за старостта си, човек ще изгуби своите жизнени сили. В стария човек бързината на трептенията в неговото тяло се намалява, вследствие на което то изгубва своята сила и бързина в движението на неговите частици. Ако тази бързина се върне, и артериите ще се освободят от натрупаната в тях кал.

Лекарите препоръчват да се яде чесън. Това средство е добро, защото то увеличава вибрациите на организма. После, като отивате на планината, подпрете се на някое здраво дърво. Това дърво ще внесе във вашия организъм известен род енергии, които ще бъдат в състояние да пречистят вашата кръвоносна система. Лошите мисли и чувства са в състояние да

задръстят вашата кръвоносна система, вашите артерии, и след това никакво лекарство не ще бъде в състояние да ви спаси от вашия фалимент. В това отношение духовният живот е сила, с която човек може да обнови своето тяло, както и своята кръвоносна система и нервна [система]. По този начин всеки ден ще се обновявате. Ако вашите вярвания, ако вашата наука нямат тая сила, защо ни са те? Всяко верую, всяко учение, което може да обнови мислите, чувствата на човека, да го направи достоен човек, да го доведе до положение, както природата го е създала, това верую, това учение е на мястото си. Всяко учение, което не внася тази обновителна сила в човека, това учение не е потребно.

Казвам: Често хората предлагат различни програми за някакви промени в социалните системи на обществата. Обаче съществува само една социална система, която може да обнови света. Единствената обновяваща сила в света е колективната любов, която в дадения случай може да действува между хиляди и милиони хора. Тя действува обновително. Ако вие може да убедите бедните и богати хора, че те са полезни едни за други, вие ще постигнете много нещо. Много въпроси в живота ще се разрешат.

Бедността или богатството не седят само във външната страна. Бедният човек още не е истински беден – той е богат в мислите си. Според мене бедни хора, както вие разбирате, почти много рядко съществуват. Да се нарече беден някой човек, това подразбира такъв, който е съвършено изпаднал в мислите си, почти няма никаква мисъл. Обаче, който може да мисли, той не е беден човек. Той всякога може да подобри своя живот със своите мисли. Ако в окръжаващата среда ти можеш да предизвикаш любовта на своите приятели, с тази любов ти може да улесниш живота си. Любов, която не улеснява живота, не е любов. Според мене любов е само това, което улеснява, което подобрява живота. Всяка любов, която не подобрява, не улеснява живота, това е халюцинация. Любовта е всеобемяща и всеобновяваща сила, която обновява целия живот.

И тогава ние туряме правилото: Всеки дом има изработени правила, които той трябва да спазва в своите отношения с хората и своите ближни. Днес мъжете и жените създават смъртта на своите деца. Те казват: „Този не можете да обичате, онзи не можете да обичате.“ Кого ще обичат тогава? Най-първо бащата трябва да покаже на сина си как да го обича. Той трябва да обича сина си така, че неговата любов да предизвиква любовта на сина към бащата. Ако бащата има любов към сина си, а не може да предизвика към него същото чувство, тогава едно от двете е вярно: или че любовта на

бащата не е такава каквато трябва, или синът не е в състояние да възприеме бащината си любов и да я приложи.

Казвате: „Не ни говори за любовта.“ Не, любовта има своето практическо приложение в живота като сила. За да се оправи съвременният свят, любовта трябва да се приложи в живота като обществена сила. Всеки сам трябва да опита любовта си. И аз опитвам своята любов по следния начин: ако моята любов обновява сърцето ми, ако обновява и ума ми, тази любов е силна. Любов, която може да внесе смърт в сърцето на човека, която може да смути сърцето ни, тя е временна любов. Вие ще я разучавате сами. Има една любов временна, наследствена, която аз наричам любов на щерните. Щерната никога не иска да бъде извор и изворът никога не иска да бъде щерна. С един извор можете да напълните хиляди щерни, но с хиляди щерни никога не може да напълните един извор. Грамадна разлика има между извора и щерната. Грамадна разлика има между онази Любов, която е създала всички видове любов и която винаги остава единствена, понеже не може да се създаде, и между временната, преходната любов на хората.

Аз не казвам, че любовта може сега да се създаде. Вие се намирате пред едно лице и искате то да ви обича. Имате право да искате това. Но защо вярвате, че то не ви обича? Има четири вида любов. Това същество може да не ви обича със сърцето си, може да не ви обича с ума си, но ви обича с духа си, без даже да подозирате това нещо. Някоя мома казва на един момък, че не го обича, а всъщност обича да говори с него. Значи тя го обича с ума си. Може би любовта на тази мома да не е слязла още в сърцето и в ума ѝ, но е в нейния дух и в нейната душа. Тя му казва: „Аз искам да ми бъдете като приятел.“ – „Не, аз не искам Вашето приятелство.“ Че, кое е по-красиво в случая? Човек трябва да започне от приятелството. Ако нямаш приятелство, никаква основа не можеш да туриш на любовта си. – „Е, тогава като сестра мога да те обичам.“ – „Никаква сестра не можеш да ми бъдеш. Искам да ми бъдеш жена.“ Казваш на тоя човек: „Тогава ти съвсем си загазил!“ Това същество, което не може да ти бъде нито брат, нито сестра или приятел, от него нищо не може да излезе. Щом ти е брат или сестра, или приятел, това е по-идейно положение. Другите положения са по-низши служби в света. Няма нищо лошо в това човек да бъде мъж или жена, отлично е това, но туй са служби в света. Ако човек не може да разбере низшето, по-добре да не свързва.

Не е хубаво човек да бъде вързан, но не е хубаво и всякога да бъде

развързан. Ако ти пуснеш кофата в кладенеца да извадиш с нея вода, но я развържеш, как ще извадиш водата навън? Като влезе в кладенеца, а и като излезе вън от него, кофата трябва да бъде свързана, а не развързана. Така разсъждавам аз, такава е моята философия. Някой път обичам свързаните работи, някой път обичам развързаните. Кога обичам развързаните работи? Когато кофата е извадила вода от кладенеца. Вземи си тогава кофата под мишница, вземи си и въженцето и си върви. Но като дойдеш до друг кладенец, отдето искаш да извадиш вода, пак ще свържеш кофата за въженцето и ще я пуснеш в кладенеца.

Това е свобода. Следователно ще се развързваш, когато излизаш вън от кладенеца, а ще се завързваш, когато слизаш в кладенеца да вадиш вода. Никога не ставайте въже на кладенец, всеки да ви върти, да ви връзва и завързва. Когато отивате да вадите вода от кладенеца, всеки трябва да си носи свое въже и своя кофа. Като дойде някой да му услужите, ще кажете: „Заповядайте, господине“, ще вземете кофата си, ще му извадите вода и после ще вземете кофата и въжето си назад.

Сега да се върнем пак към щастливите числа. Най-щастливите числа на света са числата 1, 2 и 3, но да знаете къде да ги турите. Де ще турите числото 1? Ако ги турите така, както се пишат едно след друго, те ще се намират в стълкновение. Колко правят тогава? 6. Ако ги турите в друг ред, а именно 2, 1, 3, те пак образуват 6. В какъвто и ред да ги поставите, те всякога дават сбор 6. Колко пермутации може да образувате от тях? Сега аз разглеждам числата като живи сили, които действуват. В дадения случай как може да действува една сила? В един дом бащата трябва да вземе средоточието, майката – от едната му страна, а детето – от другата му страна. Това е в един дом, който майката организира. Тя трябва да постави бащата в центъра, себе си отдясно, а детето си отляво. Когато бащата организира нещата, той трябва да постави майката в центъра, себе си вляво, а синът, детето си отдясно. Когато пък синът организира нещата, как трябва да постъпи той?

Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че ние не знаем де да поставим някой човек. Майката знаем де да поставим, бащата знаем де да поставим, но когато синът дойде да нарежда нещата, той не знае как да ги нареди. Хайде, сега от мене да замине, аз да ви кажа как синът трябва да нареди нещата. Когато той дойде да нарежда нещата, щом иска да разреши този въпрос, той трябва да си намери вече една приятелка. Тогава той ще тури баща си и майка си в центъра, себе си отдясно, а

момата, приятелката си, отляво. И ще станат четири. Това е Питагоровата теория. Числата от 1 до 4, събрани заедно, правят 10. Сега и вие ще прекарате този закон да работи у вас. Как ще работите? Имате дух, ум, сърце и воля. Всички заедно съставят дом. В дадения случай кой е бащата? Бащата е умът. Коя е майката? Сърцето. Кой е синът? Волята. Казват за някой човек, че е без воля. Значи това е дом без деца.

Та, всички погрешки в човешкия живот произтичат все от това, че волята няма приятелка. Като казвам приятелка или приятел, взимам тази дума в най-чист смисъл. Тъй щото, не е достатъчно само да знаеш този закон, но трябва да оперирате с него. Ти можеш да се молиш колкото искаш, но молитвата разбира вътрешна връзка. Като се молиш, същевременно ще говориш на мисълта си: „Така и така ще направиш, така и така ще постъпиш.“ Ти можеш да се молиш, но не на земледелеца. Той ще ти покаже коя нива да разореш, после ще ти каже по кое време да я посееш и с какво да я посееш, но ти трябва да работиш. Ще разореш нивата си на няколко сантиметра дълбочина. И на един учител трябва да се молиш да ти каже какво да правиш. Ако си в първо отделение, той ще ти покаже азбуката, нея ще учиш. Ако си в по-висше училище, той ще ти каже какво трябва да правиш.

Мнозина от вас са запознати с астрологията като с педагогически правила и казвате: „В миналото така е било!“ Така е, и тогава хората са се женели и раждали, но на определено време. Не е определено да се раждаш всякога и на всяко време. Не е определено да умираш всякога, нито е определено да се жениш всякога. Природата не позволява два пъти да се жениш, само един път можеш да се жениш. Щом се ожениш два пъти, дърво има за това. Казваш: „Нямам жена, няма кой да ме гледа!“ Че, жена ти слугиня ли трябва да ти бъде? Ако е въпрос за слугиня, нека тя дойде сама, доброволно, а тъй, да я залъгваш с това, с онова, а после да я изпратиш за зелен хайвер, това не е позволено. Нито е позволено на жената да постъпва така с мъжа си.

Когато жената се ожени, тя трябва да знае, че ще научи от мъжа толкова, колкото от никого другиго. Мъжът е проводник, среда за жената. Чрез мъжа от природата ще минат толкова сили, които са необходими за здравето, за сърцето и за ума на жената. Също така и жената е необходима за мъжа. Жената без мъжа не може да функционира и мъжът без жената не може да функционира. Затова и в Писанието е казано: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж.“ Но да мислите само да се ожените и да тръгнете под

ръка да се разхождате, за нищо друго да не мислите, това е друго нещо вече, то не е женитба. Среда трябва да бъдете. Когато жената дойде при мъжа си, така трябва да му светне, че целият свят трябва да се отвори пред него и да каже: „Благословена да е моята жена! Благодаря на Бога, че ми даде такава жена.“ И жената да каже за мъжа си: „Благодаря на Бога, че ми даде такъв мъж.“

Това е новото, което трябва да се проповядва. Сега как казвате вие? Вие казвате: „Мъж ли? Не ти трябва! Жена ли е това? Не ти трябва и тя! Дете ли е това? Не ти трябва!“ Не, така не се говори. Така не трябва да се разсъждава.

Ние трябва да се върнем към онзи велик порядък на нещата, да извършим онова, което е определено да извършим и което сме длъжни да направим. Ние трябва да извършим онова, което Божията любов, Божията мъдрост и Божията [истина] изискват от нас да направим. Това е смисълът на човешкия живот.

Затова аз казвам, че радостта на човека не иде всякога оттам, отдето има нещо да го раздава. Кое е онова, което радва човека? Това е някое живо същество. Същия закон виждаме и в Бога. Бог създаде едно живо същество – човека, за да има с какво да се занимава. Цяла година Господ се занимаваше с човека, а вие като не разбирате Божиите закони, казвате: „Защо ли Бог създаде човека, само да страда?“ Не, ни най-малко не направи Господ човека за да страда. Той мисли, че страда. От Божествено гледище страданието в света е едно благо, което се дава на човека. Но като не разбира смисъла на страданията, той мисли, че страда.

Страданието не е някакво нещастие. То не е най-висшето благо за човека. Най-висшето благо е любовта, но засега страданието е едно условие, среда, през която човек непременно трябва да мине. То е ралото, с което човек трябва да работи. В страданията човек мисли, работи. Страданието е онова условие, с което човек се качва на по-високите върхове. Радостта е състояние, при което човек цял ден седи на стол и чака като някой бакалин да дойде някой да купи нещо от него.

Аз не зная какъв смисъл намира този бакалин като чака цял ден в дюкяна си да дойде този-онзи, да претегли едно кило захар, едно кило ориз, половин кило кафе и т.н. Може да е полезно това нещо, но какъв смисъл има то за живота на човека? Даже, аз не намирам никакъв смисъл в това, когато една жена стане рано сутринта и веднага започне да кълца лук, да реже зарзават и т.н. Цял живот, според мене, такава работа няма никакъв

смисъл. Това е само едно временно упражнение. По този начин мъжът ще провери дали жената е добра или не. Ако плаче пред лука, тя е добра жена; ако не плаче – не е добра. Ако отида в дома на една жена и видя, че плаче, ще кажа: „Ти си рязала лук на мъжа си и затова плачеш.“ Ако видя, че мъжът плаче, ще кажа: „Ти си рязал лук на жена си, затова плачеш.“ Жената казва: „Казах една обидна дума на мъжа си.“ – „В какво седи тази обидна дума?“ – „Казах му, че не е мъж както трябва.“ Това значи, че той не употребява ума си както трябва и на място.

Казвам на някоя жена: „Ти не си жена!“ Какво значи това? Ти не употребяваш сърцето си както трябва. Щом употребиш сърцето си както трябва, ти си жена. И щом употребиш ума си както трябва, ти си мъж. Щом знаеш как да служиш на душата си и щом знаеш как да служиш на духа си, ти си влязъл вече в едно по-висше училище, можеш да упражняваш ума си и сърцето си. Ти си влязъл вече в едно по-висше гражданство и можеш да се освободиш от всички нещастия, които сега имаш.

Сега, мнозина от вас очаквате да дойде Христос на Земята, да тури един ред и порядък, да създаде едно преобразуване и всички да имат хубави къщи, да живеят добре. И това е хубаво, но я ми кажете има ли по-хубава къща от човешкото тяло? Може ли една съвременна къща или един царски палат да се сравни с човешкото тяло, което днес му е дадено? Човешкото тяло е незаменимо. То е такъв палат, такова жилище, такъв храм, такава вселена, за каквато човек даже и не подозира.

При това положение хората искат да имат една външна къща, в която да дойде Христос. Хубава е тази идея, но Христос разбира любовта Божия да дойде и да влезе в сърцата на хората, да внесе едно преобразуване в душите им и умовете им да светнат и тогава човек да не мисли само за себе си. Това не е никакъв живот. Така и животните мислят. Каква разлика има тогава между един човек и едно животно? Човек е онзи, който иска да служи най-първо на своите ближни, или аз вземам тази идея в прав смисъл – да служи на Бога. Под думата „Бог“ ние разбираме да служи на цялото битие, на всички живи същества. Това значи още: неговата мисъл, неговите чувства, неговите блага да бъдат общи за всички същества. Този закон има и обратно приложение.

Казвам: Да се повърнем сега към щастливите числа, да видим как трябва да се съчетават. Сега не е въпросът много да се говори, защото колкото пъти съм се опитвал да говоря на хората, всякога съм имал несполучлив опит, без никакво изключение. Каквото и да съм казвал, те

търсят лесния път, вследствие на това всякога са изопачавали думите ми. Няма лесен път. Ето какво се забелязва в живота на хората. Седи някой спокоен, доволен в себе си и забелязва едно обновяващо състояние в себе си, някаква голяма радост в сърцето му трепва и той мисли, че от този ден изчезват всичките мъчнотии в живота му. Не, това е само един предвестник на едно голямо страдание, което ще му дойде. Някога пък в сърцето на човека се яви такава голяма скръб, такова голямо отчаяние, като че светът пред него се разрушава. Тази скръб е предвестник на една голяма радост, която ще му дойде.

Как ще си обясните тия неща? Това са два противоположни полюса в живота, които аз наричам великото и малкото в света. Това са крайните граници на битието. Щастието и нещастието, това са граници на битието, зад които по-нататък не можем да отидем. Значи ние се движим между две ограничения. Онази радост, която не преминава, тя се отличава от обикновената радост. И онази скръб, която преминава, се отличава от обикновената. Радостта, която не минава, носи със себе си спокойствие, мир. Радостта, която минава и отново дохожда, е от такова естество, че човек иска да я задържи само за себе си, а общата радост, която никога не напуща човека, създава такава широта за човека, че той иска всички да имат тази радост, всички да станат радостни. Тази радост е обща за всички. Това състояние всеки трябва да го пази. Колкото и да искаш да задържиш обикновената радост в себе си, тя въпреки това няма да остане.

Аз съм чел живота на много светии и нито един от тях не е могъл да постигне това нещо на Земята. Крез, един от гръцките философи, е казал: „Никой не може да бъде щастлив преди смъртта си.“ Докато човек не се е отказал от живота на невежеството, от онзи нисш животински живот, той не може да бъде щастлив. Всичко низко в себе си той трябва да погребе и тогава само да очаква щастие на Земята. Това не значи, че той трябва да напусне Земята, но да напусне, т.е. да се откаже от онези временни блага, от всичко отрицателно, нищо подобно да не го съблазнява. И тогава върху него да дойде онова великото, възвишеното, което дава цена на човешката душа.

И тъй, в какво седи щастието на човека? Щастието на човека седи във вярата му, в онзи вътрешен закон, който ръководи щастливите и нещастните числа. И затова аз казвам: Вашето щастие седи под езика ви, а вашето нещастие седи на повърхността на вашия език. Когато искате да бъдете щастливи, бутнете езика си отдолу, а когато искате да бъдете

нещастни, бутнете езика си отгоре.

Ето какво разбирам аз под тези думи: когато искате да бъдете щастливи, кажете на човека най-хубавата дума, която можете да кажете. Когато срещнете един човек, който се е отчаял от живота си, хванете го за ръцете и му кажете: „Братко, не се обезсърчавай, работите ще се оправят. Има в света Един, Който никога не забравя! Ще видиш, няма да мине месец, два или три и работите ти ще се оправят.“ Ако искаш да бъдеш нещастен, намери един човек и му кажи: „Много те мразя, махни се оттук, не искам да те гледам!“ Той ще каже: „Хубаво, аз ще се махна, но и ти ще ме помниш.“

Ние искаме да се махне злото от света. „Няма ли да се махне този проклет дявол от света?“ Няма да се махне лесно дяволът. Той се разговаря с Господа. Когато има министерски съвет, той присъствува заедно с другите възвишени същества при Господа и Му разправя де е ходил, какво е направил. А вие тъй бързо се произнасяте за дявола да го нямало на Земята. Но знаете ли какво може да ви направи дяволът? Знаете ли какво може да направи една лоша дума? Ако кажете една лоша дума, например за един цар, този цар може да ви тури на бесилката. Понякога хората си позволяват да правят и да казват това, което не им е позволено.

Не позволявай на езика си, който е слуга, да казва това, за което не е питал господаря си. Преди да говори, езикът трябва 3 пъти да пита господаря си какво да говори и тогава да говори. Той трябва да пита: „Господарю, какво трябва да кажа на този човек?“ – „Кажи на този човек, че работите му скоро ще се оправят.“ И той казва: „Работите ще се оправят.“ – „Кажи на този човек, че ще оздравее.“ – „Ти скоро ще оздравееш.“

Тъй трябва да говори езикът на обезсърчения, на обезверения, на малодушния, на неспособния и т.н. На неспособния трябва да каже: „Ти си даровит, ти си талантлив, употреби своя талант за благото на своя ближен, употреби сърцето си в услуга на своя приятел.“

Тъй трябва да говори езикът, тъй трябва да говори и сърцето на света. Това говорене именно означава да изчистиш езика си с двата си пръста.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

5-а неделна беседа,

държана от Учителя
на 29.X.1933 г.,10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ТАМ ЩЕ БЪДЕ И СЛУГАТА МИ

„И дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Иоана – до 26-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема само няколко думи от 26-и стих: „Там ще бъде и слугата Ми.“

За да бъдат нещата достъпни, те трябва да бъдат интересни. В природата съществува едно особено изкуство – на най-голямото усилие, на най-голямото затруднение. Природата е гледала да направи нещата интересни за всички живи същества. Тя няма предвид само една категория живи същества, но всички категории. Даже и природата среща голямо затруднение, когато представя нещата в тяхното голямо разнообразие. Никога в природата едно и също явление не се извършва по един и същи начин. Във всичките ѝ форми не можете да намерите две същества, които да си мязат. Всякога между един и друг човек ще има едно съществено различие. Между едно насекомо и друго [има] съществено различие. В природата съществува крайно разнообразие, две неща няма еднакви.

Сега ние различаваме човека като мъж и като жена, разделен в своите полюси. Светлина, която не може да се пречупи, поляризира се, образува полюси. Мъжът и жената представят две половини, два полюса. И тогава се задава въпросът: Какво може да стане с мъжа и с жената? Засега те са разделени на полюси, но за в бъдеще пак ще си дойдат на своето място. И в природата е така направено, че мъжът и жената живеят в едно тяло. Лявата страна е женска, тя господства в лявото полушарие. В природата е така, че жената дава директивата, а мъжът изпълнява. Дясната ръка е на ума, а умът е на жената. Женският ум, женският полюс управлява света.

Сега, на какво се дължат грешките в света? Грешките се дължат на това, че мъжът се меси в работите на жената. Той не следва правилния ход на събитията, как тя ги нарежда. Под думата „жена“ аз не вземам формата на жената, но онзи, мекия принцип, слабия принцип и онзи, мощния,

силния принцип. Думата „жена“ няма смисъл, но думата „дева“ или „девица“ или както на гръцки я наричат ангел, служител или същество на светлината, на чистотата. За да разгледам една истина, която съществува в природата, ние ще я разгледаме широко, а не от тясно убеждение, от тясно гледище. Всеки човек си има свои схващания. И той си има право за това. Но неговите схващания не са меродавни, те са частни схващания. Това, което жените разбират на Земята, то е тяхно частично схващане. Това, което мъжете схващат, то е тяхно частично схващане. Това, което управляващите, владиците, свещениците, философите разбират, и те са частични схващания. И те си имат право. Ако разгледаме поезията от преди 2000 години насам и сегашната поезия, ще видим, че те коренно се различават. Поетите преди 2000 години едно са възпявали, а сега друго пеят. Едно време певците едно са пели, сега друго пеят. Разправяше ми един наш приятел, който слушал един концерт по своето радио, което имал в дома си, разправяше своите впечатления. Там пял някой, но така силно, че някакъв вой се чувал, като че ли някакви същества излизали от пъкъла. Толкова страшно му се видяло! Нему се струвало, като че същества излизат от пъкъла, а онези, които слушат там, струва им се, че слизат от небето – и ръкопляскат. Това са две различни впечатления.

Та, сега да направя мисълта си малко по-ясна. Когато синът се връща тъй малко чакрък, пийнал, или когато мъжът се връща малко цъфнал, пил повече от обикновеното, това не ѝ се харесва, сърцето ѝ се стяга. Кръчмарят пък се радва, че младият момък бил юнак, могъл да изпие по три оки наведнъж. „Юнак е това момче, бре! Браво, юнак момче, не е някоя баба! Три кила вино изпива наведнъж!“ Казвам: И кръчмарят е прав, и майката е права. Да, юнак е този човек. Ако не беше юнак, нямаше да изпива по 3 кила вино. Майката съжалява, защото вижда какви ще бъдат последствията от това юначество. Синът ѝ ще почне да се връща с пукната глава. С това си юначество той ще почне да върши неща, които не са толкова разумни.

Та, и вие понякога разглеждате въпросите както кръчмарят ги разглежда. Това е в негов интерес, прав е той. Някога разглеждате въпросите както майката ги разглежда. Кой е по-прав от двамата? Майката. Тя не е заинтересована, тя е вложила в сина си нещо, а кръчмарят нищо не е вложил. Единственото нещо, което сега кръчмарят внася в този герой, това е виното. Какво ще стане с него? Той ще стане чакрък-кефлия. Който знае турски, той ще разбере какво значи това, няма защо да превеждам тия

думи, да правя филологически разбор.

Сега не е въпросът и за философия. Философията е за философите, а за сегашното човечество се изисква една трезва, положителна наука, която да ни покаже пътя, по който те могат да работят и да имат известни постижения. Под трезва наука разбирам такава, която да не внесе в ума на човека [никаква] суматоха. Не да не внася мъчнотии... но не да не внася мъчнотии, но да не внася никакви противоречия, да не отрича нещата, т.е. да не отрича живота, но да изнася явленията в живота. Не е въпросът, че няма да срещне някое явление, което да не може да изясни, но ще знае, че принципът, който действува в това явление, е верен.

Мъчнотиите в сегашния живот се заключават в това, че ние се намираме между две противоположности. От една страна ние поддържаме живота, а от друга го отричаме. Ние се радваме, когато едно дете се роди, насърчаваме го да работи, да учи, казваме: „Дете се е родило.“ Но когато това дете порасне и един ден умре, ние казваме: „Умря този човек“ и ставаме тъжни. Ние не можем да свържем живота на детето с живота на стареца. Когато се раждаме, радваме се; когато умираме, скърбим. Това показва, че ние не можем да намерим тясната връзка, която съществува между живота и смъртта, вследствие на което смъртта внася в нас едно ограничение. И най-после, понеже смъртта ни заплашва, за да се избавим от нейните нападки, казваме: „Какво ни трябва да мислим? Я ни дай едно–две кила вино, да забравим всичко!“ Смъртта плаши човека. Щом дойде животът, казваш: „Я дай една печена кокошка да си хапнем!“ В единия и в другия случай за предпочитане е печената кокошка, отколкото едно кило вино. В печената кокошка все има нещо повече, отколкото във виното.

Сега аз вземам нещата в техния общ смисъл. Като говоря за печената кокошка, онези, които са вегетарианци, ще кажат: „Не е право това.“ Не е право да се поддържа идеята, че месоядството трябва да съществува. Че, и между растенията има месоядни. По-голямата част от животните са месоядци, както и по-голямата част от хората са месоядци.

Питам: Кога хората са се научили да ядат месо? По-рано, в първичния живот, хората не са били месоядци. Щом природата е допуснала месната храна, това показва, че тя си е имала някаква крайна цел, някакъв краен замисъл. Било е време, когато на хората е било позволено да ядат печени кокошки, както сега на нас е позволено да ядем ябълки и круши. Но ние влизаме в една нова фаза, в която не е позволено вече да ядем месо. И бъдещите моралисти ще пишат: „Не е позволено на хората да ядат месо!“

Съвременните учени, които се занимават с този въпрос, намират, че всички млекопитающи, както и рибите в моретата, както и птиците, всички носят в себе си зараза. Аз обяснявам тази зараза по следния начин: когато едно млекопитающо животно се заколи, то изпитва в себе си такъв ужас, такъв страх, вследствие на което в неговия организъм се образува една от най-опасните отрови, която се отразява вредно върху човешкия организъм. Ако се заколи едно прасе или едно агне, то оставя в организма си тази отрова и тя после се предава на хората. Тъй щото, неврастенията в бялата раса се дължи на тази органическа отрова от животните. И ако бялата раса продължава да се храни по този начин, много лошо ще бъде за нея. Всички казват, че от хигиенично гледище бялата раса върви към израждане. Аз не казвам, че върви към израждане, но към един неестествен живот, който може да се измени. Вследствие на този неестествен живот невидимият свят е изпратил житото, царевицата и другите зърнени храни да заместят месото. Сега има повече растения и по-голям брой разнообразни плодни дървета, отколкото сме имали в миналото. Тези растения заместват месната храна, правят я по-разнообразна и по този начин ще убедят хората, че растителната храна е по-износна, по-икономическа и следователно по-достъпна за всички хора, даже и за най-бедните. Когато самите държави се убедят в това и разберат, че то е за благото на техните поданици, те ще вземат предвид това, което учените поддържат. И ние оставяме тези възгледи настрана и се силим за онова, което съществува в природата.

За нас е меродавно онова, което в този момент природата твори. И ако трябва да се проповядва един морал, за нас не е важно как са живели хората преди 2000 години, нито преди 100 години, но как живеят днес, какви вярвания трябва да имат днес. Какви са били техните вярвания преди 2000 години, те са били за тях. Те не ни интересуват, но въпросът е нашите вярвания, които имаме днес, трябва да съдържат нещо повече от вярванията, които сме имали в миналото, защото днес сме малко повече израсли.

До времето на Христа се е проповядвало учението: „Око за око, зъб за зъб“, но Христос казва: „Да, в миналото учението „Око за око, зъб за зъб“ беше валидно, но сега Аз проповядвам да не се противите на злото. Ако ти ударят едната страна, дай и другата. Ако ти искат едната риза, а имаш две, дай едната. И ако искат да отидеш с тях един километър път, иди четири километра.“ Това е учение, точно противоположно на Моисеевото.

Питам: Ако Христос дойде в сегашните времена, какво ще проповядва?

Той ще каже: „Ако срещнеш противника си, не му давай една плесница, но го целуни веднъж, дваж, а на онзи, който проповядва „Око за око и зъб за зъб“, дай две целувки.“ Ако това учение се приложи по буква, знаете ли какво противоречие ще създаде между хората? Ако някой рече да приложи Христовото учение по буква в най-новия смисъл и срещне някой, който го удари по едната страна, той няма да му даде и другата си страна, но ще го целуне. Ако една жена даде двете си страни на противника си да ги целуне, какво ще каже мъжът на това отгоре? Че ако това е морал, това ще бъде еднакво морално и за мъжа, и за жената. Кое е по-добре: мъжът да целуне една жена или както е било досега и в близкото минало даже, да извади от джоба си едно шишенце със сярна киселина или с азотна киселина и да напръска тази жена по лицето? Ако мъжът види, че жена му дава едната си страна на някой мъж да я целуне, той ще каже: „Как си позволяваш това нещо?!“ Ако пък жената си даде и двете страни на някой мъж да ги целуне, мъжът ще каже: „Колко си нахална! Как не те е срам даже и двете си страни да ги дадеш да ги целуват?“

Питам тогава: кое е позволено в света? Ние твърдим, че всички хора са чада Божии, че Бог е наш Баща. Други пък твърдят, че вярват в Христа, в този велик принцип, в този велик Учител. Казвам: В когото и да вярват хората, принципът е един и същ. И Буда е проповядвал за Единия Бог и сега който дойде, пак ще проповядва за Единия Бог. Питам: Ако наистина сте убедени, че имате един Баща, тогава защо е грешно от това гледище братя и сестри да се целуват? Нали са родени от един и същ Баща? На какво почива сегашният морал? Защо не е позволено мъже и жени да се целуват? Значи, всички хора още не са родени от Бога.

Един европейски (еврейски – В разчетената стенограма двете думи са написани една над друга.) цар се оженил за една млада княгиня. Той имал сестра, която от 20 години била изгубена и нищо не се знаело за нея. Един ден, както се разхождал със своята млада жена, сестра му го вижда на пътя и го познава, но той не я познал. Тя се хвърлила върху него и го целунала. Вечерта, като се върнали дома си, жена му не иска нищо да му говори. Тя го запитала: „Как можеш да си позволяваш такива неща на пътя? Знаеш ли, че това нещо е срамно като за тебе човек?“ Той я гледа, чуди се, но нищо не ѝ казал. Макар че после той се сетил, че тази е неговата сестра, която от 20 години била изгубена за него. „Не разбирам каква е твоята любов“ – казала жена му. Случило се, че и младата царица имала изгубен брат, когото не виждала от много години и не знаела де е и какво прави. След 20

години той среща своята сестра, спира я на пътя, прегръща я и я целува. Царят вижда това и като се връща вечерта дома си, казва ѝ: „Да, разбирам сега, и ти си имала много любовници!“ Като дошли до обяснение, разбрали, че тя се целувала с брата си, който бил изгубен, той със сестра си, която също така е била изгубена. И тогава се примирили.

Казвам: Това е една дълбока философия. В това има морал. Като произнасям думата „морал“, тя звучи малко особено. Трябва да имаме живот, който да обяснява нещата с една велика вътрешна чистота. Защото оцапаният живот не е живот. Живот е само това, което е чисто. Живот е само това, което не се цапа. Това, което носи в себе си абсолютна чистота, това, което носи в себе си абсолютна светлина, то е живот. И всеки, който казва, че животът е тъмнина и нечистота, той има погрешни схващания.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“ Думата „слуга“ днес няма хубаво значение, тя ни плаши. Казват за някого: „Слуга е той.“ Когато казват за някого, че той е господар, разбират господин. Думата „слуга“ произлиза от думата „слагам“ нещо. И господарят слага, и слугата слага. В какво тогава господарят е господар? Когато господарят яде, не е ли той слуга? Когато господарят дъвче, не е ли и той слуга? Когато седнат на трапезата, и господарят, и слугата се хранят по един и същи начин.

Има нещо, което различава господаря от слугата в даден случай. Когато казваме „господар“, аз разбирам, че това, което той е направил, приел го е от Бога. Това, чистото, което господарят е приел от Бога, той трябва да го яде. Под думата „слуга“ пък разбирам това, което той е приел от господаря си, трябва да го яде, като него. Значи господарят приема нещата направо от Бога, а слугата ги приема от господаря си. Аз уподобявам господаря на Слънцето, а слугата на Месечината. Казвам: Ако господарят не свети като Слънцето, господар ли е той? Ако той има светлината на Луната, господар ли е той? Не е, той е слуга. За да бъдеш господар, ти непременно трябва да имаш светлината на Слънцето.

Това са нови определения за понятията „господар“ и „слуга“. Всеки има право да бъде господар. Кога? Когато може да произведе в себе си тази светлина. Всеки трябва да бъде едновременно и слуга, понеже има нощ. Като дойде нощта, Слънцето изчезва. Значи трябва да има и Месечина, една по-слаба светлина, за да дойде сънят, да се създаде едно почивателно състояние. При Слънцето не се спи, там трябва да работиш, а при Месечината можеш да си починеш, да се обновиш. Следователно

слугуването е само временно състояние, когато човек добива сили в себе си. Господарят се изтощава, а слугата винаги се уякчава. И това може да се докаже, че слугите са по-силни от господарите си. Не само във физическо, но и в умствено отношение слугите са по-силни от господарите си. Господарят дава само заповеди, а слугата извършва тия заповеди. И каквото слугата върши, всичко това минава на името на господаря.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми." Според мене за господар в дома минава бащата, а за слуга – домакинята. Не жената, но домакинята. В дома жената е гостенка, тя е постоянна само когато стане майка. Думата „жена" е едно преходно състояние. Христос казва, че само в този свят ще има жени, а в бъдещия век нито се женят, нито за жена отиват. В този свят ще има жени. В бъдещия век нито ще се женят, нито за жени ще отиват. И щом няма да се женят, тогава няма да има нужда нито от жени, нито от мъже.

Вие трябва да вземете тези мисли не в буквален смисъл. Това значи, че служенето на жената в тази форма, в каквато я виждаме днес, ще престане; и служенето на мъжа в тази форма ще престане. Мъжът и жената ще минат в нови форми. Тогава те ще се кръстят в други имена. Жената ще стане дева, а мъжът – ангел. И тогава те ще разпределят своята деятелност. Мъжът ще носи светлината в света, а жената ще носи топлината. Мъжът ще носи живота в света, а жената ще носи знанието. При сегашното развитие дъщерите и синовете наследяват ума на майка си, а не ума на баща си. Майката предава ума, а бащата предава своя характер. Ако майката е умна, и синът ще бъде умен; ако майката не е умна, синът ще бъде осъден да носи лошите последствия на майчиния си ум. Това показва каква роля трябва да играе майката при сегашните условия за развитието на ума в децата.

Тъй щото, ако знаем това, ако искаме да развием своя ум, своя манталитет, ние трябва да дадем ход на мекия елемент в себе си, на девата, или с други думи, да дадем ход на човешката душа. Аз взимам душата и духа, които живеят заедно в човека, които наричам ангела и девата, които са бъдещите мъж и жена. Мъжът ще бъде духът, а жената – девата и двамата ще живеят заедно. Значи, за в бъдеще, мъжът – духът – ще носи светлината в себе си, а жената – душата, девата – ще носи топлината, които са необходими като условия за вечния живот, за безсмъртието. И наистина, каквото [и да е] растене в света не може да стане без топлина, без живот. Жената помага за развитието на живота. И никакво знание не може да се

добие без светлина. Умът и сърцето пък ще бъдат слуги на жената и на мъжа.

Но сега най-първо вие трябва да дойдете до положение да се убедите, че имате душа, имате и дух, и душа. Оставяте този въпрос неразрешен. А пък от този въпрос именно зависи цялата съдба на човека. Докато ти мислиш, че си едно слабо, беззащитно същество, което няма кой да защищава и докато ти очакваш свободата си само от хората, питам: какъв дух и каква душа си? Като четете Стария и Новия Завет, ще срещнете там стихове, в които се казва, че да уповаваш и да разчиташ само на хората, това е най-голямата грешка, която човек може да направи в живота си. Или ако поставиш своето бъдеще в ръцете на хората, че в каквото те вярват, и ти да вярваш или каквото те правят, и ти да правиш, ти се намираш на един опасен път. И казвам: Така не се живее! – „Но хората така живеят сега." Та кои хора как живеят? Ние отиваме много далече. Природата определя: има два вида хора в света – едни живеят лош живот, други – добър живот. Лошият живот, обаче, е изключение, а добрият е правило. Засега ние сме турили изключението за правило, а правилото – за изключение. Казвам: Така живее светът, но за в бъдеще светът няма да живее както сега.

Та, казвам: Ние поставяме господаря и слугата като въпроси за разрешение. Умният човек трябва да разбира своето място като слуга в света. Той може да се научи. Защото слугата се намира в голямо затруднение. Ако той може да се научи как да слугува, той ще стане умен човек. В такова слугуване не се срещат големи мъчнотии. Има известен род мрави, които ходят да крадат от другите и по този начин стават зависими. Те са войнствени и ако им отнемете слугите, те ще дойдат да отнемат яйцата на тези мрави и по този начин ще ги направят слуги.

Казвам: Каквото и да е нашето положение, докато има кой да ни слугува, ние няма да придобием много нещо. Ако детето очаква постоянно на майка си тя да му слугува, какво ще прави то един ден, когато майка му умре? Ако майката не умира, добре ще бъде на детето, но ако умре, какво ще прави това дете? Та, при сегашното състояние на човешкото развитие ние трябва да определим в какво седи силата на слугата и да определим психологически добрата страна на слугуването. Природата, в която живеем, е най-добрата слугиня, заради което тя има голямо отвращение към господарите. Като чуе, че някой е господар, тя се нахохори насреща му като някоя мечка. Тя не може да търпи господарите. Но като чуе, че някой е слуга, мед ѝ капе на сърцето. Тогава тя казва: „Този е от моята

категория.“ Обаче като чуе за господар, тя казва: „Аз имам един господар, повече не признавам.“ Този господар откъде дойде? Тя знае, че двама господари влизат в стълкновение и се чуди как да премахне единия от тях. Тя казва: „Щом двама господари се срещнат, непременно ще произлезе някакъв скандал.“ Кой прави скандалите? Господарите. Слугите се бият по заповед на господарите си. Когато двама заповядват вкъщи, слугите се бият помежду си. Когато домът се раздели, че и мъжът стане господар, и жената стане господар, тогава се явява спор между слугите, защото и двамата им заповядват.

Да оставим това външно стълкновение настрана, но някога човек дохожда до стълкновение със себе си, че съвършено се раздвои, започва да воюва със себе си. Кой воюва в човека? Един ти казва да направиш така, друг ти казва да направиш така, а ти казваш: „Няма да направя!“ После ще го направиш, след това казваш, че няма да го направиш и така се разделиш в себе си. Най-после казваш: „Не зная какво да правя.“ Какво става най-после в тази борба? Или стомахът му се разстройва, или главата го заболява, или дробовете му отслабват, или краката му не го държат, или ръцете му треперят и т.н. Вследствие на това вътрешно психическо стълкновение в човека се явяват ред болести.

Та, в сегашния век трябва да се образува едно общество, в което хората да се хармонизират, както тоновете в едно пиано или в някой инструмент си хармонизират. Ако не си хармонизират, викат специалисти, акордьори, които акордират пианото. По същия начин трябва да има едно общество, което да акордира хората. Като се разгласиш, ти ще намериш някой от това общество, който да те акордира, като му заплатиш за работата. Например, в едно общество има хора, които могат да акордират мъжете и жените, когато не се споразумяват помежду си. Мъжът се плаши и жената се плаши, настръхнали им косите, не могат да се споразумеят. Тогава какво трябва да направят? Жената ще отиде при някоя своя другарка, която е много смела, разумна, добра жена и ще я накара да положи ръката си отстрани на главата ѝ. Няма да се мине половин час и тази жена ще утихне. И страхливият мъж ще намери свой другар – смел, добър, решителен мъж, и ще го накара да тури ръцете си отстрани на главата му. Той ще се насърчи и ще се нагласи. И мъжът и жената ще платят 500 лева за акордиране. Та, ако има кандидати от вас за акордиране, нека се обадят.

От тази публика, която ме слуша сега, за в бъдеще ще се образува една нова служба за акордиране на човечеството. Вече има покани за онези,

които искат да си дадат кандидатурата за тази служба. Който е без служба, нека подаде заявление за тази служба. Ако е майстор да акордира, ще му се плаща по 500 лева за едно акордиране. Сега мъжът и жената се обезверяват, не вярват в нищо. Тогава те трябва да намерят други двама души, мъж и жена, акордьори, които да имат силно развита вяра. Тези акордьори ще сложат ръцете си горе на главата и след половин час вярата ще се възстанови. И тъй, 500 лева ще платиш да изгониш страха, 500 лева ще платиш за възстановяване на вярата. После ще дойдем до любов към Бога. Някой казва: „Студено е сърцето ми.“ Ще намериш един човек акордьор, който обича Бога. И той ще тури ръката си горе на главата и след половин час този човек ще изпита любов към Бога.

Тъй щото, ще се явят различни видове специалисти: по възстановяване на Божията любов, по възстановяване на Божията вяра, по смелостта и т.н. Освен това има начини, чрез които ленивите ученици могат да се заставят да учат. Това е наука, която може да се приложи. Има деца, у които може да се развие интелектът, умствените способности, любовта и т.н. По този начин много хора биха могли да се лекуват и то при най-малките разноски. Само да няма противодействуващи сили. Сега ако речеш да направиш нещо, всички ще ти кажат: „Това не е вярно, онова не е вярно.“ Трябва да се направят 100 опита и на 100 опита колко трябва да бъдат сполучливи? Ако на 100-те опита 99-те са сполучливи, верни, тогава имаме една положителна наука, само с едно изключение.

Та, в това отношение ние трябва да прилагаме. Когато си намерите приятел, винаги си намирайте такъв приятел, който да има контрасти с вас, който да има противоположни добродетели на вашите. Когато завързвате приятелство с някого, вие гледайте да е такъв, от който можете да придобиете нещо. Или когато влизате в едно общество, пак същият закон трябва да се спазва. Ако един музикант иска да се развива в музикално отношение, той трябва да дружи с даровити музиканти, но не с амбициозни музиканти. Който обича музиката, той вдъхва нещо в хората. Музиката не трябва да бъде за него професия, но нему е приятно да срещне някой друг музикант и е готов да му даде нещо. Даровитият музикант е всякога щедър, в него няма абсолютно никакво користолюбие.

Та, когато Христос казва на едно място: „Даром сте взели, даром давайте!“, Той подразбира онова Божествено даруване, което е дадено на човека. Понеже всички хора са носители, проводници на Божественото даруване. Когато човек има едно такова даруване дадено, той не бива да

го затвори в себе си, но да го направи достояние – не на всички, но само на онези, които могат да възприемат туй дарование. По този начин ние можем да си помагаме в света.

Сега един човек може да ти говори за Бога, без да има тази любов в себе си. Онзи, който има това чувство на любовта в себе си, като те срещне той, ти ще почувствуваш тази любов, без да ти говори за нея. Той ще ти говори за съвсем други работи, но ти ще почувствуваш, че в него живее Божествената любов и се проявява във всичките му постъпки. Той никога не говори за тази Любов. Срещаш друг, който ти говори за Божествената Любов, но ти не я чувствуваш. Казваш: „Какво нещо е Божествената любов?“ Божествената любов може да се чувствува само, но не и да се разправя. За Божествената любов апостол Павел е дал малки обяснения в 13-а глава, Първо послание към Коринтяните.

Та, казвам: Когато взимам думата „любов“, аз разбирам онази космическа сила в света, която може да тонира човешкия организъм. Любовта, даже и в своето ниско проявление, тя е онази сила, която хармонизира всички органи и дава импулс на човешкия живот. Любовта става причина за идването на светлината, на топлината, за науката, за хубавите отношения, за всичко в света. Тя не е само едно чувство, което весели човека, но тя е онзи велик Божествен импулс, който дава подтик на цялата природа, на цялото човечество, и този подтик, в края на краищата, със своята мощна сила ще подобри света.

Може да се минат хиляди години, но този подтик ще застави всички хора да се съгласят с този закон на Любовта. Засега онези от вас, които сте влезли в това положение, говорите за любовта, но тази любов трябва да се разбере в много широк смисъл. Това е не само за онези, които споделят вашите възгледи, но и за всички хора, които имат тази любов в себе си – като ги срещнете, ще почувствувате, като че те живеят във вас. И ако вие видите, че в тях се заражда една хубава идея, ще се радвате на нея като на ваша и ще му пожелаете успех, ще го поощрите. Ако вие сте музикант и слушате друг някой, който свири по-добре от вас, вие ни най-малко няма да му завидите, но ще се радвате, че той свири така хубаво. Това значи да живее в човека Божествената любов.

Това е едно от качествата и свойствата на Божията любов, че тя се радва на всичко добро в хората. На[м] необходим е подтикът на любовта, ние го имаме всички в себе си. Всички хора имат този подтик в себе си, само че в някои той е временен и постоянно се прекъсва. Щом дойде този

подтик и вкусите от него, вие се радвате, щастливи сте; щом този подтик се прекъсне, вие ставате нещастни. Докато този подтик е във вас, вие се радвате и се намирате под неговото влияние; щом го изгубите, ставате тъжни и цял месец трябва да мине, докато отново дойде във вас. Казвате: „Какво беше едно време!“ Това време и сега може да дойде – от вас зависи! Скръбта показва, че вие сте напуснали този подтик, но силата на Любовта не е престанала. Ще мине известно време и тя пак ще ви посети. Щом ви напусне този подтик, това показва, че някой кюнец от вашата канализация се е пукнал и водата се е отбила. Пукнатият кюнец представя едно малко парче от цялата канализация. Щом се смени този кюнец, водата пак ще дойде.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“ Кой слуга ще бъде при Христа? Онзи слуга, който търси този Божествен подтик. На другата страна е необходим мъжкият принцип, знанието. Знанието е необходимо да познаваме във всеки даден случай кои хора са полезни заради нас. Като срещнете един човек, още по лицето му трябва да познаете дали той е за вас. Ти предполагаш, че той е добър човек. Това е много общо казано. Според мене добрият човек се отличава с известни специфични качества. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш един добър човек. Добрият човек същевременно е умен, талантлив, той има всичко в себе си. Като те срещне, ти ще получиш от него всичко даром. На него му е приятно, че те е срещнал. Той ще мине и замине покрай тебе, без да ти остави адреса си. И ако пък ти даде[ш] адреса си, той ще те посети. Той дава всичко даром.

Но сега съвременните хора искат да им се даде всичко даром, те искат спрямо тях всички да бъдат добри. Хубаво е това, но то засега е само едната страна. Това е положението на господаря. Всеки господар изисква слугата му по отношение на него да бъде добър, честен, изпълнителен, справедлив, точно да изпълнява заповедите му – каквото каже, да стане. Да, каквото каже господарят-слънце, да стане. Разбира, но каквото каже господарят-слънце да стане, не става. Какво може да направи един глупав човек? Каквото правя аз, той го разваля.

Вие трябва да бъдете много умни, да постъпите като онзи чакръкчия във Варненско. На един турски паша жената, ханъмката, си изкълчила крака и трябвало да се намери лекар да ѝ намести крака, но без да я пипне. Невъзможно било да я пипне някой. За тази цел той търсил един, втори лекар и не могъл да намери такъв, който да намести крака на ханъмката,

без да я пипне. Най-после казали на пашата, че в едно от близките села има такъв чакръкчия, който бил забележителен по своята сръчност. Пашата го извикал и му казал: „Моята ханъма си изкълчи крака и сега трябва да се намести. Ти наемаш ли се да го наместиш така, че никак да не пипнеш ханъмката?“ Той мислил, мислил, такова нещо не му се е случвало. Но най-после му дошла една светла идея. Тогава той запитал пашата: „Вие имате ли един хубав кон, такъв ат кон? – „Имам.“ Тогава ще държите този кон 3 деня гладен и жаден и след това ще го доведете при мене.“ Пашата заповядал на слугите си да изпълнят съвета на този прочут чакръкчия. И наистина този кон гладувал и жадувал цели 3 деня. След изтичането на това време извеждат коня навън и викат чакръкчията. Последният започнал да дава храна и по малко вода на този гладен и изжъднял кон. Като почнал да яде и да пие вода, конят започнал да се разширява и по този начин дръпнал крака на ханъмката, която била върху коня, и кракът се разширил. С разширяването си той се наместил.

Според сведенията за този случай, казва се, че пашата подарил този ат на чакръкчията, но го запитал: „Ти отде владееш това изкуство?“ – „Наследил съм го.“ След това, за да покаже на пашата, че голямо изкуство има в ръцете си, той казал на пашата да заповяда на слугите си да му донесат една голяма стомна. Слугата донесъл стомната, турил я в един чувал. Тогава чакръкчията му казал: „Тури стомната във водата и я удряй с всичка сила в земята.“ Слугата направил както му било заповядано. Стомната станала на безброй парчета. И в това положение той започнал отвън на чувала да пипа с ръцете си счупените части на стомната и да ги намества една до друга, всяко на своето място и възстановил цялата стомна. Тогава пашата го хваща и му казва: „Ти си изпратен от Бога, голям майстор си!“

Та, и вие трябва да поставите вашата ханъмка на кон и да я изцерите, без да я пипнете. Счупената стомна в природата трябва да я наместите така, но за това изкуство трябва да имате. Другояче работата не върви. Сега аз ни най-малко не искам с това да обезценя вашите вярвания. Вярванията, които имате сега, са на мястото си, те са добри, но понеже животът е прогресирал, вашите минали вярвания не са за сега, не са за този живот. Че вчера сте яли, това е друг въпрос, но и днес трябва да ядете. Вчерашната храна е била хубава, но днес нова трябва да ядете. Какво е писано преди 2000 години, то е друг въпрос, но днес трябва да имате такива вярвания, които да ни по[д]игнат в тази истина, която да ни освободи от сегашните

терзания. Сегашните хора се терзаят, не могат да спят вечер, но трябва да взимат наркотически средства и така да заспиват.

Един българин, наш познат, разправяше една от своите опитности из семейния си живот. Той често се поскарвал с жена си. Една вечер се скарал с жена си и не могъл да заспи. Тогава той се отделил в своята стая и си легнал. Не могъл лесно да заспи, трябвало малко да се успокои. Това се случило в Свищов. Като си лягал, той имал обичай като помисли нещо лошо за жена си, да си глътне няколко глътки вода, да не се смущава. И тази вечер по обичай турил на масата, близо до леглото си, едно шише с вода – да пие от време на време по няколко глътки. Като заспал, в съня си видял една крава около леглото си. За да се брани от нея, той я ритнал с единия си крак и си казал: „Така ти трябва!“ Той чул, че нещо се сгромолясало, но в съня си помислил, че кравата паднала на земята и се обърнала с краката си нагоре. Като станал сутринта, какво да види? Масата се обърнала с краката нагоре, шишето паднало на земята, счупило се и водата от него се изляла навън.

Та, и вие много често насън виждате, че кравата се върти около леглото ви, бутнете я с крака си, но вместо нея, масата се обръща с краката нагоре, гарафата с вода пада на земята, но по този начин нищо не се постига. Това не е изяснение на нещата. Това е фиктивната страна на нещата. Ние търсим причината за нашето нещастие там, дето не е. Коя е тази крава? Това са неговите разюздани мисли и постъпки спрямо неговата жена. Те се въртят около него и му казват: „Ако ти не уредиш въпроса с жена си, тази крава може да те стъпче.“ – „Тъй ли? Аз ще я ритна.“ Рита я, но въпросът с това не се разрешава. Въпросът се разрешава само тогава, когато обичаш другите хора. Да обичаш другите хора, аз разбирам да ги обичаш така и толкова, колкото искаш и тебе да обичат. Обичай и другите както себе си.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“ Дето е господарят, там ще бъде и слугата. Това положение подразбира едно хармоническо състояние. Че, кой не би желал да бъде при този, когото той обича? Или кой не би желал при него да бъде този, когото той обича? Трудно ли е да бъде при вас този, когото вие обичате и да му слугувате? Трудно ли е на майката да бъде при детето си, което обича? Който няма любов, той се чуди как майката издържа на всички прищевки и желания на детето. Майката, която има любов към детето си, в тази малка форма тя вижда душа, която след време ще се прояви. В дадения случай душата на майката и душата на това дете живеят заедно. Затова майката е силна. Ако

онзи, когото вие обичате, не може да живее във вас, т.е. неговата душа и вашата душа да живеят заедно, вие не можете да бъдете силни. Ако душата на Христа не живее заедно с вашата душа, как ще бъдете силни? Ако вие не можете да бъдете там, дето е Той, какъв слуга ще Му бъдете? Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъдете и вие."

Ние казваме, че не вярваме в щастието. Това значи: нито крачка можем да направим, ако не сме с Христа. Сега, Христос е там, дето има любов. Дали е в църквата, дали в някой частен дом, дали в някое училище, безразлично, но там, дето има любов между двама души, там е и Христос. Казано е: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях."

Та, сега ние не трябва да туряме в ума си мисълта, че Любовта може да се прояви само в изключителни положения. Не. Любовта може да се прояви навсякъде. И ние виждаме, че тя се проявява навсякъде в природата. И виждаме, че там, дето не очакваме нейното проявление, там се проявява тя. Любовта не се срамува да се прояви, дето и да е. Тя не се срамува от грешните хора, нито ги презира. Като минава покрай някой грешник, тя го потупва по рамото и му казва: „Няма нищо, ще се оправят твоите работи, това е временно положение." Срещне някой невежа, тя му казва: „Не бой се, ще се подигне твоят ум." Срещне някой сиромах, казва ѝ той: „Закъсах!" Любовта му казва: „Не бой се, ти богат ще станеш!" Срещне някой богат, недоволен от своето богатство, тя му казва: „Бъди доволен. Засега толкова, още ще ти се даде." Срещне учения, казва му: „Давай от своето знание."

Сега ние казваме: трябва да бъдем достойни за любовта. Че, ако ти си достоен, това е твоята заплата. Бог, като ме види, че аз съм достоен за тази любов, трябва ли да ми плаща? Бог всякога люби това, което е излязло от Него. Веднъж съм излязъл от Бога, Той не може да не ме обича. И аз не мога да не обичам Бога, от Когото съм излезнал. За мене не е въпрос дали трябва да вярвам в Бога или не. Аз съм излязъл от Бога и Го обичам. И Той ме обича, понеже ме е изпратил на Земята да уча. Да не обичам Бога, това е несъвместимо. Сегашните хора се съмняват и казват: „Кой знае дали съм излязъл от Бога или не?" Че, отде си излязъл тогава?

Казвате: „Едно време, когато Христос дойде на Земята, така беше." Добре, така е било едно време, но какво е новото становище, какво е новото верую? Едно време Христос е казал: „Който не се отрече от себе си, не може да Ме последва." Какво ще каже днес, като дойде между хората?

Мислите ли, че ако Христос дойде днес между хората, пак ще им каже, че „Който не се отрече от себе си, който [не] ненавиди майка си и баща си заради Мене, не може да бъде Мой ученик?“ Какво ще каже Христос на днешното човечество? Аз бих ви оставил сами да си развиете тази тема. Напредналите от вас, които вече 2000 години сте учили и сте разрешили този въпрос, какво ще кажете, ако Христос ви запита какво трябва да правите, за да бъдете Негови ученици? Колко пъти трябва да се отрича човек? Преди 2000 години вие се отрекохте от себе си, отрекохте се от баща си и от майка си, какво ви трябва да се отричате? И от какво трябва да се отричате? Днес всички вие сте от отречените. Какво ще ви проповядва тогава Христос? Ако дойде един лекар при вас, който ви е лекувал преди 20 години, какво ще ви проповядва днес, когато сте вече съвършено здрав? Преди 20 години той ви е давал горчиви хапове, правил ви е инжекции, но сега ще ви проповядва за хигиената на живота, за въздуха, за водата, за светлината, за храната.

Тъй щото, ако днес дойде Христос, ще каже, че трябва да се обичате. Да, но трябва да направите една програма как трябва да се обичате. Няма по-мъчна наука в света от тази да се научите как да се обичате. Лесно е да се обичате, но специфично да знаете как да предадете, да изявите своята любов към хората, към всеки едного отделно. Някой път можете да уплашите човека с любовта си. Един казва: „Имам един познат, който така ме стисна от любов, че ми изкълчи ръката. Не ми трябва неговата любов.“ Оплаква се човекът. Друг ми казваше: „Оставете се, не искам хората да ме целуват.“ – „Защо?“ – „Остави се, като ме целуна, че половин час ми държа устата си до моите, изсмука ме.“ Казвам: Може би този човек пет минути да го е целувал, но нему се е сторило половин час, така много се е изтощил от тази целувка. Кога можете да целувате човека? Да ви кажа един пример. Когато срещнете един човек, който си е изкълчил крака и умира от болки, вие можете да се приближите да него и да го целунете и от тази целувка болката му трябва да утихне. Тази целувка е на място, защото, като целувате човека, вие му предавате нещо. Някой човек се оплаква от болки в корема. Целуни го, но ако целувката ти е чиста, болките на човека моментално ще утихнат. А тъй, някого нито корем го боли, нито кракът му е изкълчен и вие ще отидете да го целувате. При това положение коремът ще го заболи, без да го е болял. Тази целувка не е на мястото си.

И тъй, това е практическо положение. Иначе на теория лесно се развива християнството, лесно се проповядва символът на вярата, но това

са теории. Хубави са тия теории. Хубави са тия неща, аз нямам нищо против тях, но всички религиозни теории са приятни на времето си и полезни са на времето си, но сега отчасти само са полезни. Всички трябва да схванем настоящето, в което живеем. Важно е настоящето. Казвате: „Едно време как са живели хората.“ Да, едно време е било много добре, но това, което е било едно време, сега вече е минало. Понеже Бог днес създава всичко ново, казвам, че и любовта сега е влязла в света в съвършено нова форма. И в това отношение всеки човек, който влиза в света, трябва да знае как да предаде Божествената любов. Това е най-голямото изкуство. И това изкуство трябва да подкваси старата наука, старата религия, старата музика, старата социология, всички науки трябва да се подквасят с великото изкуство на любовта. Семейният живот, както и отношенията на всички хора трябва да се подквасят с тази велика наука за предаване на Божията Любов, на този велик Дух и тогава едва ще имаме ново общество, нови отношения между хората, ново разбирателство. И тогава вече ще можем да говорим за новото.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

6-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 5.XI.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

РАБОТА И ПОЧИВКА.

ЛЮБОВ И МЪДРОСТ

„Отче наш“
„Грее Слънцето“

Ще прочета 11-а глава от Посланието към Евреите. Тази глава говори за вярата.

„Духът Божи“

Ще говоря върху важността на почивката, каква роля играе почивката в живота. Ще взема 7-и стих, 4-та глава от Притчите. „Най-главното е мъдростта: придобивай мъдрост.“ Животът има две страни. Когато говорим за мъдростта, онзи реален живот, който сега се проявява, в който искаме да реализираме нещата. Не е вярата, която днес реализира нещата; вярата реализира нещата за в бъдеще, а за сегашните неща се изисква друго нещо. Може би разочарованието сега в света произтича от факта, че ние не разбираме устройството на света. Ние казваме: „Светът.“ Да, това, което виждаме сега, е хубаво, но има един привиден свят, свят на промените, в който всички хора се разочароват. Разочарованията се дължат на това, което ние наричаме непостоянно в живота си. Няма човек в света, който да не е преживял такива разочарования. Докато не е претърпял такива разочарования, човек всякога е наклонен да мисли, че разбира живота. Най-първо животът е едно очарование, а после е едно разочарование. Почти всички хора, с малки изключения, са заминали за онзи свят с малко поне разочарование. Каквото и да казват, все има едно малко разочарование в тях.

Религиозните хора разбират живота по един начин, светските – по друг начин, но и религиозните хора си имат заблуждения, и светските хора имат заблуждения. Религиозните хора мислят за Бога това, което не е; и светските хора мислят за Бога това, което не е. Религиозните хора мислят, че като са религиозни, Бог ще постъпва към тях малко по-особено, с по-други отношения. А светските се запитват защо Бог е толкова несправедлив. Те се чудят защо Бог не постъпва еднакво спрямо всички

хора. Например хората не могат да разрешат въпроса защо едни са богати, а други – бедни; защо едни са болни, а други – здрави; защо едни са прости, а други – учени. После, защо едни постоянно работят, а други си почиват. Питам: Когато някой човек от един дом се пропие, кой е причината за това: Господ или той сам си е причината? Ако синът се е пропил, той може да каже, че е наследил пиянството от баща си. Бащата пък може да каже, че е наследил пиянството от своя баща и т.н. Кой е виновен за това? Отде произтича този порок? После могат да дойдат до кръчмаря и да кажат, че той е виновен за пиянството на еди-кого си. Кръчмарят пък за свое оправдание ще каже: „Аз съм женен човек, имам жена, имам деца, имам нужда от пари. Той е трябвало да бъде умен, да не пие толкова много."

Досега аз срещнах само един учен кръчмар, от Нови Пазар, който беше от гръцко произхождение. Той се започнал с Евангелието и като дохождаше някой в кръчмата му да пие, той му казвал: „Слушай, малко да пиеш. В мой интерес е малко да пиеш, а не много." Като го запитах защо е станал кръчмар, той ми казваше: „Ако не бях станал кръчмар, как щях да проповядвам на тия хора? Те нямаше да дохождат при мене. А сега ги събирам като проповедник и им проповядвам." Аз не му отговорих нищо, но го погледнах, поусмихнах се малко и му казах: „Много добра философия е тази." Аз не направих никакво възражение, не му казах, че не е прав. Човекът вярва в Евангелието, но казва, че ги събрал, за да им проповядва. „И сега – казва той – и на дявола служа, и на Бога служа."

Казвам: В живота си ние трябва да разбираме икономията на почивката. Човек трябва да знае как да почива, но може да почива само умният човек. И забележете: страданията в живота не са нищо друго освен резултат. Страданията заставят човека насила да си почине. И ако ние се научим да си почиваме когато трябва и както трябва, страданията няма да съществуват за нас. Но понеже не си почиваме както трябва, затова идват страданията. Почивката е необходимост за човека да събере в себе си известни сили. Който не почива когато трябва, страданията ще дойдат за него да го заставят да си почине. Някой казва: „Аз не съм си починал." В Писанието е казано, че човек отива в другия свят да набере сили, да си почине и после да дойде пак на Земята да работи. Много хора, които са дошли на Земята, искат всичко да завладеят, всичко да постигнат на Земята. Това е едно погрешно схващане. На Земята ние нищо не можем да придобием. Какъвто е дошъл човек на Земята, такъв и ще си замине.

Докато живее, човек може да спечели пари, да направи няколко къщи, да има ниви, земи, но като дойде до заминаване, ще си замине такъв, какъвто е дошъл. Това всеки трябва да знае. Ако мисли, че ще вземе нещо със себе си, той се лъже.

Вие не трябва да се обезсърчавате, да казвате, че животът няма смисъл. Че, ако ти се натовариш с голям товар, ти никога няма да имаш почивка. Ако тръгнеш за онзи свят с голям товар, ти няма да имаш почивка. Там няма място за твоя яхър. И затова, понеже на онзи свят не приемат с никакъв товар, вие ще отидете там такива, каквито сте дошли на Земята, без никакъв багаж. Свободен си дошъл, свободен ще си отидеш. Ние не разбираме, че това състояние е една почивка. Бог иска да ни освободи от ненужните страдания. Той иска да ни даде почивка, да ни покаже, че промисля за нас. Ние искаме да оправим този порядък в света и казваме: „Този не е прав, онзи не е прав. Този е крив, онзи е крив." Всъщност кой е прав и кой е крив, не се знае. И сиромахът е крив, и богатият е крив. И ученият е крив, и простият е крив. В какво са криви? Че не си почиват. Вземете, например, богатия човек – мисли да заграби целия свят, това богатство го измъчва. При всичките беднотии на сиромаха Господ му казва: „Спри малко, почини си." Той казва: „Защо ми е тази сиромашия?" И той се мъчи. И богатият се мъчи, и бедният се мъчи, и двамата не спират, не си почиват. Ако искаме да убедим хората в тази истина, те ще кажат: „За предпочитане е богатството." Да, за предпочитане е разумното богатство. Друг пък ще каже: „За предпочитане е сиромашията." Да, за предпочитане е разумната сиромашия. Ако е въпрос за глупава сиромашия, километри да е от мене; и ако е въпрос за глупаво богатство, и то да е километри от мене. Нито глупава сиромашия, нито глупаво богатство, но разумна сиромашия и разумно богатство, в които мога да си почина, да бъда полезен на себе си и на ближните си.

Вие трябва да схванете този въпрос добре, понеже сегашният строй е резултат на хиляди поколения. Следователно, за да оправим света, ние трябва да викнем всички тия поколения да участвуват в това изправяне. Какво ще оправям аз работите на този свят? Те яли и пили, направили, пък аз ще трябва да им плащам дълговете. Кой каквото е ял и пил, да дойде да си го плати. Казвате: „Поне да оправим младото поколение." И младото поколение само ще се изправи. Трябва ни една среда. Освен това ще вярваме, че в младото поколение е вложена разумност само да изправи своите погрешки. Пък младото поколение има и доста сила да приложи

своите добродетели. И двете неща са вложени в човека. Човек, който не работи, той всякога е изложен на несрети в живота. Това всички трябва да знаете. Има една наука в света, която, ако ние възприемем, можем да уредим живота си. Няма какво да чакаме на някакъв нов строй.

Сега аз не казвам, че ние трябва да се спираме, но и да искаме един нов строй, той няма да дойде сега. Ето какво аз разбирам под думите, че сега не може да дойде този нов строй. Ако имаме зима, а ти очакваш топъл ден, знай, че топлият ден сега, през зимата, не може да дойде. Той може да дойде след 3–4 месеца, през което време ти трябва да имаш гориво, топли дрехи и ядене. Като минат тези месеци, топлият ден ще дойде. Отде ще вземеш това нещо, зависи; то е дадено вече, ти само трябва да отидеш и да го вземеш. И ако вие разбирате езика на природата, на тази ваша майка, вие ще вземете билет, ще отидете на нейната врата да потропате, но трябва да знаете и номера. Ако не знаете номера, вие ще потропате на друга някоя врата, отдето нито глас, нито услишание ще чуете от тогова, когото очаквате.

Та, в съвременния свят хората, които нито почиват както трябва, нито работят както трябва, са хора, които живеят извън рамките на любовта. Да живее човек в рамките на любовта, това не са прости чувствувания, но са условия, среда, дето любовта може да се прояви. С любовта започват всички работи, с любовта започва животът. След като започне животът, тогава ще се явят другите работи. Значи, първо трябва да се яви животът. А двата полюса на живота, това са работата и почивката.

В първата възраст на живота майката работи, детето възприема. Когато майката остарее, тя почива, а детето работи. Случва се, че детето е ревливо, събужда майка си по 15 пъти на вечер. Защо плаче това дете? Защо плаче, и то не знае. Един наш познат, доктор Дървов, който сега е в онзи свят, ми разправяше една своя опитност. Жена му беше белгийка. – „Една вечер – казва той, – жена ми взела билет за концерт и отиде с някои свои познати, а аз останах дома с малкото дете. Страшно нещо било да се разправя човек с малко дете! По едно време като зарева това дете, че не млъква. Нищо не мога да направя, за да го успокоя. То реве ли, реве. Забавлявах го по един, по друг начин, употребих всичкото си изкуство като лекар, но не млъква това дете. Жена ми пък си дойде към 12 часа и аз се чудя какво да правя с него. Най-после виках светиите на помощ, но и това не помогна. Обърнах се най-после към Бога и забелязах, че то престана малко да плаче, докато съвсем млъкна и заспа.“ Казвам му: „Това дете искаше да ти каже една

истина, а именно: искаше да ти каже, че трябваше да го повериш на Онзи, Който го е пратил на Земята.“ – „До това време никога не бях викал Бога на помощ, никога не бях се обръщал към Него. Но това дете ме изкара от търпение и аз се обърнах към Бога. И наистина, скоро това дете се успокои и заспа.“ Значи това дете е възприело нещо от Бога.

Как мислите, каква ще е била тази молитва? Всеки случай, тя не е била механическа молитва. Механическата молитва нищо не значи, но ако една молитва е искрена, ако човек се е свързал с природата, тогава тази молитва непременно ще бъде чута. Щом дойдеш във връзка с природата, тогава тази молитва непременно ще бъде чута. Щом дойдеш във връзка с природата, веднага ще почувствуваш, че от тебе нещо излиза. Едновременно ти възприемаш нещо и даваш нещо от себе си. Когато отидете в природата, при един чист извор, вие възприемате нещо от него. Като видите някъде мътна вода, вие нищо не възприемате от нея. Та и като дойдете в съприкосновение с един учен човек, вие пак възприемате от него това, което той носи в себе си.

Та, сега ние сме дошли на Земята в такива времена, когато ни трябва почивка, а почивката не ни дават. Какво ще правим тогава? Ще употребим всичкото изкуство, ще викаме всичките светии и ако тогава не се уредят работите ни, ще повикаме най-после и Господа. Вие никога не сте викали Господа. Казвали сте: „Защо ни е Господ?“ Постоянно сте се съмнявали в Него. Разправям на един материалист, че според него, ако рече да се помоли на Господа, това е унижение. – „Да, по-глупава работа от молитвата има ли?“ Добре, питам го аз: защо като се влюби в някоя мома, той отива да ѝ се моли, да ѝ казва, че без нея не може да живее, че ще умре без нея? Да се моли на Бога било унижение, а да се моли на тази мома, според мене, е два пъти по-голямо унижение. Прав си, казвам му, ти трябва да се молиш на тази мома, как да не се молиш. И силният се моли. Как? Като се счупи кракът му, се моли, разбира се. При това положение ти можеш да се молиш и на детето, което може да ти услужи тогава. Тогава няма никакво унижение. Унижение е за здравия да се качи на болния и да иска от него да го поноси малко. За предпочитане е да носи силният човек на гърба си слабия, отколкото слабият да носи на гърба си силния.

Сега ще приведа това положение във вашия живот. Вие никога не трябва да оставите вашите слаби мисли, желания и постъпки да носят силните ви мисли, желания и постъпки. Ако правите това, вие никога няма да можете да си починете. Затова впрегнете вашите силни мисли, желания

и постъпки на работа – те да услужат на слабите ви мисли, желания и постъпки. Силните ви мисли, желания и постъпки трябва да услужат на слабите, иначе ще се яви една вътрешна дисхармония.

В живота на съвременните хора има ред заблуждения, големи противоречия, вътрешно недоволство, поради което те едва се търпят. Това недоволство съществува в по-голям или по-малък размер и в учените, и в богатите хора, с изключение само на онези, които разбират добрия живот. Съществува един атавизъм и хората казват: „Да се примирим, че каквото даде Господ, да го носим.“ Аз не съм за тази философия: каквото ни се даде, да го носим. Като казваме, че каквото дойде, трябва да го приемем, аз разбирам само разумното в света. В разумното има почивка, в неразумното има работа. Питам: Какво ще придобие един човек, ако го поставят цял живот само в почивка? Не е въпросът да бъде човек само в почивка, но и чрезмерната работа не допринася много. Всичкото нещастие е в чрезмерната работа. Съвременните хора ядат по 3 пъти на ден и за всяко ядене стомахът трябва да работи по 4 часа, значи той работи цели 12 часа на ден. Отвън вие проповядвате 8-часова работа на ден и вие, които сами проповядвате това учение, заставяте стомаха си да работи цели 12 часа на ден! В такъв случай приложи за стомаха си не 8 часа работа, но само 4 часа работа. Приложи за стомаха си работа само 4 часа, първо него освободи от чрезмерната работа. Това ще бъде една почивка за стомаха. И тогава ние, съвременните хора, казваме: „Човек трябва да бъде здрав.“ Защо ти е едно анормално здраве, при което ти ще имаш повече разходи, отколкото някакви печалби?

Здравето е израз на добротата. Само добрият, умният човек може да бъде здрав. Който не е добър и разумен, той не може да бъде здрав в пълния смисъл на думата. Който не е добър и разумен, той не може да работи и да почива. Има нещо хубаво в почивката. Най-хубавите неща се добиват в почивката. След като си работил, като седнеш, да усещаш едно приятно чувство в себе си. Като си почиваш, да бъдеш в унисон с окръжаващата природа.

Казвам: Най-голямото е мъдростта. Необходимо е едно знание за почивката. Едно е похвално сега: че хората искат да увеличат почивката, да се намали малко трудът. Те не разбират, та работят както сега по 10–15 часа, за да се изтощават толкова. Съвременните хора обръщат внимание на хигиената на жилищата, на храната, но това знание още не е проникнало между всички хора. Това съзнание още не е проникнало между всички

съсловия на обществото. Ние искаме всичко държавата да уреди. Под думата „държава“ аз разбирам най-разумното нещо, но и в тази държава трябва да има кой да изпълнява.

Ако целият народ или цялото общество или по-голямата част от хората бъдат вдъхновени от една и съща идея, разбирам, но сега повечето хора поддържат гледище, че Господ ще оправи работите. Да се мисли, че Бог ще оправи работите, това е погрешно схващане. Когато Господ оправя света, всякога ще има страдания. Тъй щото, който очаква на Господа да оправи света, войни ще има, землетресения ще има, бури, циклони ще има, смърт ще има, бедствия ще има, страдания, болести, всичко това ще има. И ако хората разбират това, те именно трябва да оправят света, да не очакват на други да го оправят. Когато Господ дойде при нас, Той трябва да намери работите ни оправени, че да има какво да ни разправя, [да има] какво друго да ни даде.

Сега ние очакваме на Господа да оправи света. Праведните и религиозните хора очакват Христос да дойде на Земята да съди грешните, а тях [да] постави в Царството Небесно. Вярна е тази идея, но като концепция е крива. Ако Христос дойде и тури едни в рая, а други в ада, няма ли да имаме тогава строй като сегашния? То е все едно едни да бъдат в затвора, а други – свободни. Тогава по какво ще се отличава Христовото учение от сегашното, което хората поддържат? Това значи да имате схващане за Царството Божие като това на Земята. Не, идването на Христа подразбира една разумна идея, която ще проникне във всички разумни хора и ще ги обедини. Всички ще имат една обща идея и тази идея ще бъде общо благо за хората по възможност на физическия свят, не както те го разбират. Как може да се приложи това благо? Сега вие осъждате някой министър защо не приложи това учение. Чудни сте вие! Вие искате от министрите това, което те [не] могат да направят, не могат да го приложат. Какво могат да направят министрите днес? Те могат да издадат един закон или една заповед. Но кой ще я изпълни? Кой ще изпълнява техните заповеди и как ще се изпълняват?

Сега, като пренесем това учение и в идейния си живот, ще видим, че имаме отлични идеи, но не може да ги изпълним. Например някой казва: „Аз искам да живея добре, но не може да живея добре.“ Той издава една заповед, но тази заповед трябва да се упражнява с всичките му сили. Обаче той не е господар на себе си и се оправдава с външните условия. Вярно е донякъде, че външните условия могат да ни управляват, но ако ние и при

външните условия сме господари на положението, те не могат да ни оправдават, нито могат да ни управляват. Ако сме роби на външните условия, тогава ние ще се оправдаваме с тях. Не, човек е господар на своята съдба, ако не абсолютно, то относително. Донякъде той е господар на своите условия и може да ги използува.

Сега, аз разглеждам живота колективно и в този живот човек е единица, която принадлежи като член на един разумен свят, който ние не виждаме. Ние, съвременните хора, разглеждаме живота както едно дете разглежда семейните отношения, щастието на своята майка и своя баща, без да взима във внимание, че щастието на баща му и майка му, на сестра му и на брата му зависи от окръжаващата среда, от условията в природата. То си мисли, че баща му е всесилен, като че той е господар на света. Донякъде само, вкъщи бащата е господар на условията, но в природата, в живота не е така. Един ден това дете се вижда в чудо, като забелязва, че баща му обеднява, майка му се разболява и се чуди как е възможно да стане това нещо. Бащата е обеднял, защото не е умен, а майката се е разболяла, защото не е била силна.

Казвате: „Как може да бъде силна?“ Като направи една погрешка. Който не е направил една погрешка, той е слаб човек. Казвате: „Как да добия тази сила?“ Сам ще изправите погрешката си. Който може да изправи погрешката си, той е силен човек. Следователно, за да добиеш сила, ти трябва да изправиш погрешката си. Казвате: „Как да изправим погрешката си?“ За да изправиш погрешката си, трябва да направиш няколко опита. Направи един опит първо, макар той да излезе несполучлив. Направи един опит и после ще видиш. Така правят хората опити и с аеропланите. Те са направили един, втори, трети, хиляди опити, докато днес разполагаме с толкова много аероплани, които един ден могат да ни здрависат.

Сега, всеки трябва да се запита кое е онова, което човек може да направи. Всеки човек има в себе си една разумна страна, която е фактор в неговия живот. Аз не говоря за физическия човек, но за онзи разумен човек в него, който е фактор на външния живот. Човек трябва да развие в себе си Великото Начало, Божественото, защото един ден той ще стане център, около който ще се сгрупират известни сили. Той трябва да чака този момент, да не бърза. Младата мома, която виждаме днес развита, способна, е израсла от едно малко детенце, но постепенно е развивала своите сили и способности. Щом израсне, около нея започват да се сгрупирват хора и тя

трябва да знае как да постъпва с тях. Ако тази мома не знае как да постъпва с тия млади и стари хора, които се групирват около нея, какво ще стане тогава с нея? Тя скоро ще изгуби своето положение.

Казвам: Сега всеки трябва да се готви за онези условия, които ще дойдат. Каквото пожелае човек, това може да стане. Един ден цар може да бъде. Но кога? Когато му дойде времето. Един ден и философ, и поет, и учен, и музикант, и художник, всичко можеш да станеш, но когато му дойде времето. Не искай нещата преждевременно, но не ги оставяй да закъснеят. Ти ще отидеш на гарата най-малко две минути преди да е тръгнал тренът. Ти трябва да чакаш трена, а не той тебе. Природата ти ще я чакаш, а не тя тебе. Всички онези хора, които се оплакват от своите нещастия, те са оставили природата да ги чака, а не те нея. И поет да си, и философ да си, и учен да си, и цар да си, природата никога не чака. Вие трябва да се качите на нейния трен две минути преди той да е тръгнал. По този начин работите ви ще бъдат уредени.

Сега, другото възражение, което може да се направи на мисълта, която хората поддържат, [че] с един човек камък не става. На това твърдение аз правя едно малко възражение: с един човек камък става. Питам: Сегашният свят от колко хора произлезе? Нали от един човек произлезе? Един беше Адам и една беше Ева. От този ден се наплодиха милиони хора. Тъй се създаде светът. Сега аз ще направя една аналогия, за да изясня тази идея, да видите какво се крие във вас. Може би един ден Бог ще избере вас, вие да създадете света. Утре Бог може да създаде един нов рай и да каже: „Ето на, ти се оплакваш от този свят, ето от тебе искам да се народи едно поколение, което да благодари, че ти си първият Адам.“ Но ако и ти направиш една погрешка като стария Адам, каква полза? По-добре тогава нека си седи старият свят, създаден от стария Адам. Един ден ти ще бъдеш новият Адам. Така беше едно време с Авраама. Той имаше синове и дъщери. Преди това той нямаше нито синове, нито дъщери и Бог му каза: „Не бой се, ти ще имаш голямо потомство.“ Той беше на 90 години, а Сара – на 80 години, когато роди Исаака.

Някой ще пита: „Защо на стари години Сара трябваше да роди?“ Казвам: Младите майки раждат глупави деца, а младите бащи раждат сприхави деца. Старите майки раждат много умни деца, а старите бащи раждат много характерни деца. Значи майката трябва да бъде стара и бащата трябва да бъде стар, та от стари родители ще се родят умни деца, от стара коза и от стар пръч. Аз взимам „коза“ и „пръч“ в техния най-чист

смисъл. Какво лошо има в един пръч и в една коза? Това са изрази на езика.

Понякога гледам българите употребяват израза „напил се като магаре“. Това не е вярно. Човек не може да се напие като магаре. Един българин отишъл на гости на кръстника си със своето магаре. Вечерта като яли, той бил принуден да пие за хатъра на кръстника си, за хатъра на кръстницата, на малките кръстничета, на сестрата и брата, докато се напил добре. Като тръгнал да си отива, той пак се качил на магарето си, което предварително напоил. Като се напило магарето добре с вода, той му казал: „Хайде сега да пиеш заради мене.“ Магарето не искало повече да пие и тръгнало да си върви. – „Браво, ти за мой хатър и вода даже не пиеш, а пък аз пих за всички и се опих. Ти си по-умно от мене.“

Та, сега ние ще кажем: „Магарето вино не пие.“ Колкото и да се оправдаваме, нищо не ни извинява. Като казваме, че някой се напил като магаре, имаме предвид слабостта на магарето. То има слабост в което село влезе, накрая на селото ще изреве, да чуят, че магаре има. Магарето е много тщеславно, то тайни не държи – тази е неговата слабост. И слабостта на пияния човек седи в това, че и той, като магарето, бърбори. Магарето поне носи нещо, а пияният залита и нищо не носи. Та, като казваме, че някой се напил като магаре, това подразбира, че като се напиеш, не прави поне погрешката на магарето: не бива толкова да бърбориш. Това са неща за изяснения, от които не може да се прави аналогия между живота на човека и този на едно магаре. Магарето има съвсем особени понятия за живота, а човек има други. Но понякога ние трябва да взимаме поука от животните, понеже в тях има един трезв, практичен ум. Например, една риба се ползува от своята опитност, та човек ли не трябва да се ползува от своята и от опитността на другите хора?

Преди 30 години минавах покрай един мост на река, дето на брега седи един рибар и лови риба. Слушам го, той мърмори нещо, псува. Питам го: „Защо псуваш?“ – „Псувам, тук има една риба, която, като види, че спусна холтата във водата и някоя риба се готви да се хване на холтата, тази риба се приближи полека, измести холтата и рибата избяга, не може да се улови. Щом дойде някоя риба към холтата, тя измести холтата и рибата не се хваща.“ Казвам: „Тази риба има опитност, тя някога се е хванала, но имала възможност да се освободи и сега казва на другите риби: „Не се хващайте на тази холта, тя е дяволска работа.“ Казвам му: „Няма защо да я псуваш, тя е една от умните риби.“ – „Не ми трябват мене умни риби, нека дойде да

се хване на холтата, това искам аз!“ Аз си продължих по-нататък пътя и си разсъждавам: Колко е умна тази риба! Ако хората бяха така умни, много от страданията щяха да се избегнат. А рибарят се ядосва, че не е хванал тази риба. Нему и на ум не му дохожда, че с тази риба природата иска да му каже: „Бъди толкова умен като тази риба! Учи се от опитностите, които имаш в живота си, и не повтаряй своите глупости в своя живот. Гледай и втори път да не те уловят.“

Сега, има една велика истина, която се преповтаря навсякъде. Тази истина е, че светът ще се поправи. Но как ще се поправи светът? Чрез работа и почивка. Светът ще се поправи, когато на всички хора без разлика се даде работа и когато им се даде почивка. Има един закон, според който на всеки човек трябва да се даде работа и почивка. Той трябва да [се] заеме и да извършва някаква работа в практическия живот, а не в теоретическия, не извън земния живот. Този въпрос трябва да се реши от държавниците и от икономистите. На всеки човек трябва да се даде работа и почивка. Какви методи трябва да се приложат, как ще се приложи този закон, то е друг въпрос; важно е, [че] на всеки човек трябва да се даде работа. Този закон трябва да се приложи вътре в живота. Ще кажете: „Ами при тази криза, която сега съществува, какво трябва да се прави?“ Аз не искам да говоря за кризата, но питам: Как се ражда кризата в света? В Америка има повече от 25 милиона хора, които нямат никаква работа. Същото нещо се забелязва и в Германия, във Франция, навсякъде има безработица. И днес всички държавници изучават условията, при които се ражда кризата. Причината седи в това, че първоначално още в строя не е предвидено за всеки човек да има работа и почивка. Вследствие на това непредвиждане съвременните хора се намират в трудно положение.

Аз мога да ви приведа ред примери и в семейния живот. Когато бащата иска да има много деца, а не предвижда колко е необходимо за издръжка на всяко дете, в това семейство се ражда криза. Представете си, че този баща има 12 момчета. Като не може да ги издържа, ще каже: „Момчета са те“, лесно ще се справи с тях, ще ги прати на работа. Добре, ами ако тези деца са момичета, какво ще ги прави? Ще иска да ги поддържа да учат, да отидат в странство, но за всяка една от тях ще трябват около 400–500 000 лева. Отде ще вземе тия пари? Защо му са тия 12 момичета? Ще му трябват 12 зетя. Защо му са тия 12 зетьове? Ще му трябват 12 зестри. Значи две деца му са достатъчни. В това отношение циганите са по-практични. В тях момъкът плаща за момата, а у нас е точно обратното: момата плаща за

момъка. В съвременния цивилизован свят момата трябва да плати на момъка, ако иска той да я вземе, но и с това въпросът не се решава правилно. Да се родят 12 момичета в един дом, това е неестествен процес. Аз съм проследил този въпрос и съм дошъл до това убеждение. Вземете в птиците, например: там се ражда едно мъжко и едно женско, после пак едно мъжко и едно женско. Ако има 10 малки, 5 от тях са мъжки и 5 – женски. В хората, обаче, този закон се е изменил. Те са изменили и закона за природата по отношение на своя живот, вследствие на това в живота им има една аномалия.

Съвременните лекари изследват въпроса каква вреда може да принесе радият на човечеството. Според тях, оказа се, че радият е в състояние да измени цвета, формата на нещата и може да деградира един човек, да го върне назад в неговото развитие. Те казват още, че след 20–30 години или най-много след един век ще имаме поколение, много по-хилаво от сегашното.

Има известни места в природата, които, ако ги бутнем, причиняват вреда на хората. Един от Вавилонските царе, като съгрешил, станал животно и пасъл трева в гората цели 7 години. Като се върнало съзнанието му, тогава той почнал да управлява. Ние не знаем, че има сили в света, които могат да ни деградират. Ако не вървим според законите на природата, могат да ни деградират. Според правилните закони в природата, ако се роди момиче, после трябва да се роди момче и после пак момиче, пак момче. Същият закон се отнася и до нашите мисли и чувства: една добра мисъл и едно добро чувство, после пак една добра мисъл и едно добро чувство. Друг ред в природата няма. Щом имаш една лоша мисъл, ще се роди и едно лошо чувство и една лоша постъпка. Коя е причината да се народят лоши мисли?

И тъй, да дойдем сега до практическата страна на живота. Аз взимам вярата като един барометър на любовта. Вярата е барометър или топлометър, който показва силата на любовта. Да вярваш, това значи да видиш с каква сила работи в тебе любовта. Ние в кого вярваме? Ние вярваме в този, когото обичаме, когото любим. Ако той не ни изневерява, ние всякога имаме любов към него. Вярата е винаги израз на любовта и любовта е винаги израз на вярата. Значи, основа на нещата е любовта, а вярата ще дойде като едно последствие. Според мене вярата е основа за развитие на човека, а любовта е условие, в което може да дойде вярата. Разумността е пък външно условие, в което човек може да манипулира, да

използува тия условия. Разумността е среда, в която човек ще използува временните условия на живота.

Религиозните хора бягат от света, като казват, че тези хора са грешни. Това показва, че религиозните хора не разсъждават практично. Че светските хора са грешни, това е право, но и религиозните не са по-праведни. В едно отношение са по-праведни, но не навсякъде. Аз мога да ви приведа от историята ред примери, от които да се види, че религиозните хора са станали причина за ред раздори и войни. Това е доказателство, че и от едните, и от другите се изисква разумен живот. Религията, в нейната чиста форма, представя едно разрешение на въпросите в живота. Нека дойдат тия религиозни хора да разрешат правилно въпросите, да може за в бъдеще да се води един добър, разумен живот.

При сегашните религиозни условия животът не може да се подобри; и при сегашните светски условия животът пак не може да се подобри. Може да се подобри, но само при едно условие: хората трябва да бъдат искрени. Има религиозни хора, които са добри, има и светски хора, които са добри; има религиозни хора, които са искрени, има и светски хора, които са искрени. Тези искрени хора, колкото и да са на брой, техните възгледи ще проникнат в живота и един ден те ще могат напълно да се приложат. Вън от това в природата има един закон, върху който почиват всички неща. Този закон обуславя целия живот.

Помнете едно нещо – ние не можем да извратим законите на природата и не можем да ги суспендираме. Каквото и да правим, ние не можем да изменим своето естество и в края на краищата ще дойдем до положение да се съгласим с онези директиви, които природата налага и изисква от нас. Защо? Понеже всеки закон, всяко правило в природата е изпитано и проверено. През дългите векове и години на своя живот природата е правила ред опити и най-после, като се е убедила в най-добрите закони и правила, тя ги е поставила като основа на целия живот. Всичко, което е поставено днес в нея, е било подложено на ред опити и сега, без никакви изключения, тя предлага най-доброто. Ако речете да измените един от нейните закони, какво ще поставите вместо него?

И на човека не остава нищо друго освен да остави любовта да действува в него и в другите така, както тя се проявява. Не диктувайте на човека как да ви обича, нито пък той да ви заповядва как да го обичате. И той да вярва в тебе както си знае, и ти да вярваш в него както знаеш. Нека всеки прави работите така, както той си разбира, и ако не разбира нещо,

тогава да пита. Само по този начин вие ще имате съдействието на по-висшите същества от вас.

Тази свобода трябва да дойде, но ум се изисква за това. Най-първо, вие не постъпвате свободно. Вие въздействувате на своите мисли, чувства и постъпки. Ако някой от вас прояви любовта си, тогава всички му казват: „Много си се увлякъл. Посвий се малко, много далеч си отишъл.“ Какво остава тогава? Ако отиде много надалече, не бива; ако остане много назад, и това не бива. Значи трябва да се тури спирачка на любовта.

Казвам: Проповядвайте любовта си, каквото ще да стане! За предпочитане е да обича човек, отколкото да не обича, макар в любовта си да направи една погрешка. Ако спре любовта си, той ще направи една погрешка, ако пък прояви любовта си, все ще добие нещо. Какво ще добие? И в свещените книги е казано: „За любовта всичко можеш и трябва да пожертвуваш.“ Пожертвуваш ли всичкото си имане и богатство за любовта, нищо няма да изгубиш. Но ако си богат и никому нищо не си дал, като отидеш в онзи свят, според както религиозните хора казват, ще изпиташ големи мъчения за своето скъперничество. Ако си направил добро на някой, колкото пъти те видят, те ще те гощават и ще бъдат винаги с тебе. Те ще ви бъдат в пълна услуга. Сега няма да ви говоря за онзи свят, защото и в този свят вие живеете. Този закон работи навсякъде. Ако вие дадете ход на една ваша добра мисъл или на едно добро ваше чувство, те ще се възприемат и от окръжаващите и ще принесат своя плод. Тъй щото, дойде ли до някаква услуга, каквато и да е тя, направете я и не се страхувайте. Направете тази услуга на свобода и не очаквайте нищо. Като я направите, няма да мине дълго време и вие ще видите какви добри резултати има тя.

И тъй, на хората е нужна почивка. Под думата „почивка“ аз разбирам човек да се спре от работата и да си почине, през което време да обмисли. Когато искаш да направиш някакво добро, спри работата си, не работи, но мисли в това време. Доброто може да се тури за основа само при работата. Който иска да направи някакво добро в света, той трябва в това време да почива, да обмисли как да направи доброто. Доброто може да се тури на работа само при почивката. Който иска да направи добро някому, той трябва да знае да почива. И наистина, ако искам да помогна някому, аз не трябва да бъда уморен. След като съм починал 24 часа, тогава съм в условия да помогна някому. Това е в практическия живот. Ако съм уморен и краката ми не държат, как ще помагам на хората? Ако съм си починал,

ще мога да помагам. Ако един професор си е починал, той ще може да помага на студентите си, като им чете своите лекции. Но ако не си е починал, ако жена му го е смущавала, ако дъщерите и синовете му са го смущавали и ако обществото отвън го смущава, каква ще бъде неговата лекция? От лекцията му нищо няма да излезе.

Казвам: Това са новите положения, които хората трябва да имат предвид. Това не са положения съвсем нови, защото има много хора, които вече са ги схванали и приложили в живота си. Сегашните хора търсят нов път, като искат тези нови положения да ги приложат и във възпитанието. Сега и аз лансирам тези идеи, но мъчно е, например, как да се приложи любовта в живота. Обичаш някого – много добре е това, но как можеш да му помогнеш? Например, ти трябва да помогнеш на някого така, че той да не вложи повече надежда в тебе, отколкото трябва и да дойде мързелът в него. По никой начин той не трябва да каже: „Нека той работи, а аз да почивам.“ В любовта непременно трябва да има взаимна обмяна. Ако ти обичаш някого, а той не отговаря на твоята любов, непременно ще дойде едно противоречиво чувство. Някой се оплаква, че не го обичат. Това положение за мене е ясно. Когато някой не ме обича, аз зная причината за това и разглеждам въпроса от съвсем друго гледище. Аз не обвинявам хората, нито ги оправдавам, но казвам: „Прави са те.“ Та, когато някой не обича някого, аз се спирам пред този факт като пред едно явление и го изследвам: защо и за какво този човек не обича другия. Аз не искам да се противопоставя на този човек, защото той си има право, но и аз имам право да бъда свободен, да разглеждам нещата както зная и както разбирам.

Ако някои хора не те обичат, ти можеш да ги заставиш да те обичат. Как? Ще ви приведа един пример, който не е толкова чист, има малко егоизъм в него. Това се е случило в Америка. Знаете, че американците са малко ексцентрични хора. Един млад момък обичал една млада мома, често ходел при нея на гости, но не се решавал да ѝ предложи. [Той] все не се решавал да ѝ предложи. Тя все очаквала да ѝ предложи, но той отлагал постоянно. Той се страхувал, че ако ѝ предложи, тя може да му откаже и не знаел как ще понесе този отказ. Един ден тя намислила да му устрои една изненада, да го застави да ѝ предложи. Тя дала да ѝ направят един човек от восък, с мустаци, и го поставила в стаята си, тъй щото, когато наближило възлюбленият да дойде у дома ѝ, тя поставила тази восъчна кукла пред себе си и давала вид, като че се разговаря нещо много важно. Момъкът видял това нещо от прозореца и веднага извикал своята възлюблена и

казал: „Моля ти се, не давай дума на този човек, аз те искам, аз правя предложение.“ Тогава тя писала едно писмо до този човек, който представял восъчната кукла, че се отказала от него. А на своя възлюблен казала: „Аз приемам тогава твоята ръка.“ Значи, восъчният човек заставил момъка да направи своето предложение.

Така и за вас трябва да дойде някой восъчен човек, който да ви застави да предложите на момата. Този восъчен човек може да бъде някое страдание или някоя катастрофа отвън и да ви застави да предложите. Няма какво да чакате той да седне на стола, но предложете, ако е за предлагане. Ако не е за предлагане, оставете въпроса настрана. Този пример е само за изяснение, но иначе в него има малко лъжа. Какво ще стане, ако този момък се научи, че момата го изиграла по този начин? Това са изключения.

В природата обаче съществува следният закон: Онзи, който те обича, и ти ще го обичаш. Нищо повече. В този закон няма изключение. Ако някой човек не те обича, това показва, че при дадените условия вие не сте един за друг, нищо повече. Не насилвай работите. Ако не дойде този, който обичаш, предпочитай да останеш сам, отколкото да насилваш себе си и него. Може да дойде друг, но тогава ще имаш големи трудности и мъчнотии и ще съжаляваш за постъпката си. Този закон можете да го приложите по отношение на какъвто и да е материален закон. Не пресилвайте реда на нещата.

Някой може да каже: „От мене човек не може да стане. Аз не мога да се повдигна в обществото.“ Ти може да се подигнеш, но знай, че оттам, отдето искаш да се подигнеш, там ще паднеш. Ето, Наполеон се повдигна от един прост гражданин и стигна до цар на Франция, но всеки не може да бъде Наполеон. Какъв пример може да се извади от Наполеона? Той пресили нещата. Той не издържа на едно свое обещание, с което направи една погрешка. Така поне го обвиняват онези, които знаят положението. Причината на неговите страдания се дължи на това, че той не издържал на едно свое обещание. Причината за нашите страдания се дължи на това, че ние, като Наполеона, не сме издържали на онова обещание, което сме дали. И ние, като Наполеона, не издържаме на своите обещания, дадени по отношение на Разумната Природа. И тогава, за да се справим със своите страдания, ще кажем: „Ще изпълним обещанията си, които сме дали на Разумната Природа.“ Сега, например, вие искате да знаете как да излезете от вашия остров „Света Елена“. Много труден въпрос е този. Както и да ви

обяснявам, вие няма да ме разберете, понеже има една опасност.

Разправяха ми за едно подобно положение в един монастир. Един от нашите познати, който сега е заминал за онзи свят, ходил там и разправяше следното. Калугерите в този монастир направили някаква дупка между камъните, която могла така да се стегне, че човек може да попадне там и ако не обещае нещо, няма да може да излезе. Колкото бедни влизали през тази дупка, те не я стягали, но ако богат влезе там, дупката се стеснявала и той трябвало да обещае няколко десетки или стотици хиляди лева, за да може да се промъкне. Други пък считали, че тази дупка определя кои хора са праведни и кои не. Един доста тлъстичък материално човек отишъл там и после го питали: „Как прекара в дупката?“ – „Остави се, видях и патих, докато изляза. Трябваше да обещая нещо, за да се освободя.“

Казвам: Това са стеснителните условия, които съществуват и в природата. Хванат те там и докато не обещаеш, че ще платиш нещо, няма да те пуснат. Ще платиш на общо основание и много пъти ще си кажеш: „Не ми трябваше да минавам през дупката на светиите.“ Не минавайте през дупката на светиите.

Това давам само за обяснение, което може да се вземе в един или в друг смисъл, не го давам за доказателство. Когато нещо се доказва, някои неща може да са логични, може да са ясни, но онова, което е проверено, то носи вече в себе си самото знание. Онова, което човек вече знае, няма какво да го разправя, в него е вложена силата Божия. В сегашния живот ние имаме повече знания, отколкото опитности. Аз съм слушал от мнозина, какви ли не лекции са ми държали с часове; знания много имат хората, но си мисля: колко от това знание може да се приложи? Като слушам някой да ми проповядва своите методи, мисля си: колко ли от тези методи може да приложи той в своя живот?

При мене са идвали много мъже и жени да се оплакват от положението си. Някой мъж казва, че жена му не го обичала. Защо не го обичала? Казала, че не бил за обичане. Казвам му: „Чудно нещо, ти си човек с много топло сърце, как да не те обича жена ти? Сърцето ти гори от любов.“ – „Да, гори ми сърцето, но няма кой да ме обича.“ – „Ти имаш някого, когото сега обичаш.“ – „Да, но още не ми обръща внимание.“ Жена си не обича, а друга някоя обича, която пък не му обръща внимание. Не е лесно да страдаш от любов. От всичко може да страда човек, но не и от любов. Опасна работа е любовта. Няма по-ужасно страдание от страданието, което любовта причинява на човека. Какво ли не си мисли той тогава. Затова на

човека трябва разумност, та като влезе тази Божествена сила в него, да знае той как да я използува.

Друг закон съществува, според който всеки може да ни обича. Кога? Когато и ние обичаме. В този закон няма изключение. Това аз зная, пък вие как го знаете, то е друг въпрос. Ето какво аз разбирам под думата „да обичаме“. Когато аз обичам един човек безкористно, мене ми е приятно да го виждам, да се разговарям с него, без да искам от него нещо. Ако той е ученик или ученичка в света и чувам, че успява, това ме радва. В тази любов няма никакво изключение. Щом имаш каква и да е користолюбива мисъл или някакво користолюбиво чувство в твоята любов, тя ражда вече обратна реакция. Законите са се изменили. Щом имаш едно, колкото малко и да е, изключение в своята любов, това показва, че са [се] вмъкнали някакви посторонни фактори, които работят вече в самия живот. Затова, влезе ли човек веднъж в живота, той трябва да има правилна философия за него и по този начин ще се домогне до някое общество, което ще може да му помага. А сега, каквото и да правите, докато се движите между хора, които не разбират живота, вие всякога ще останете едни за други неразбрани. Като обичаш, няма да те разбират и като те обичат, няма да обичаш. Когато обичаш, ти ще знаеш дали те обичат или не.

Това може да се провери. Ти може да провериш дали твоята любов е безкористна или не. Ако любовта ти е безкористна, ти ще се радваш на щастието на онзи, когото обичаш. Нека той се подигне до най-високото положение, но и когато слезе до най-ниското положение, ти пак трябва да му се радваш; и като осиромашее, пак трябва да му се радваш. Човек ни най-малко не трябва да изменя своите чувства от външните условия. Може ли така? Ако аз съм богат човек и обичам едного, който осиромашава, може ли той да остане сиромах? При това положение аз ще му помогна и той пак няма да бъде сиромах. В този случай аз ще бъда за него Провидение. Ако разбираме живота и любовта по този начин, в прав смисъл на думата, ние всякога ще бъдем едни за други Провидение. Тогава вашите близки, макар и да пропадат някога, но в очите на своите ближни те всякога ще виждат Провидението. Така трябва да се постави практическия живот на Земята. Това правило трябва да се постави в живота и по него да се създаде бъдещето общество. Този закон вие досега не сте прилагали. Вие сте се усъмнили в него.

Казвате: „Аз съм се горил, на мене мнозина са ми разправяли за любовта, която гори.“ Аз вярвам, че любовта гори, но това е любовта на

подпалителните лещи, на лещите, които събират лъчите. Има лещи, които събират лъчите, а има лещи, които разпръскват лъчите. Аз говоря и [проповядвам] за онази любов, която разпръсква, а не за онази любов, която събира, концентрира и гори. Какво по-хубаво от това човек да обича? Само в любовта човек се усеща млад.

Като залюбиш, ти се подмладяваш. Като залюбиш, твоят ум не се помрачава, но ти почваш да мислиш и сили добиваш. Тогава ти ставаш смел в постъпките си. Изгубиш ли любовта си, ти се чувствуваш стар, мисълта ти не работи и постъпките ти са несмели.

Питам тогава: Отде ще дойде спасението на света? Ние търсим Бога в света. Господ и сега работи. Любовта, която се проявява в нас, нали е Бог, Който се проявява? Тогава де ще Го търсим? Има връзка между нашите постъпки и Божиите постъпки, ако ние сме дали ход на Божественото в нас да се проявява. Често ние казваме за нещо, че е от дявола. Казвам: Това, което сега се изявява в света, каквото и да е, то е от Бога, а това, което не се изявява, то е наша фикция. Ние търсим Бога там, дето не е.

Сега някой написал един роман и неговата героиня там припадна. Аз бих желал да напиша един роман, в който нито един от моите герои да не е припаднал. Какво означава припадането? Припадането показва, че някой има много голяма скръб и тогава, за да не чувствува скръбта си, поставят го в положение да изгуби съзнанието си. Истинският герой никога не трябва да губи съзнанието си. Такъв пример имаме от Христа. Какво геройство показва Христос, когато цяла нощ 6000 войници се поругаваха с Него, биха Го, хукаха Го и Той издържа на всичко! Каква голяма сила показа Той! И на сутринта Му дадоха да носи един голям кръст, който Той носи до известно място, после каза: „Повече не нося този кръст, намерете друг да го носи." И при това положение Той не изгуби съзнанието си. След това Го приковаха на кръста и пак не изгуби съзнанието и каза: „Погрижете се за майка Ми!" Това значи герой, това показва характер.

Ако човек няма такъв характер, той няма да мяза на Христа. И след това вие ще искате да ви занесат на Небето с колесница, като свети Илия. Не, жителите на Небето, на Царството Божие, са големи герои. Онези пък, които не са герои, те трябва да учат геройството на Земята. И сега се проповядва на хората от Земята, че те ще наследят Царството Божие. Ще наследят Царството Божие, но само силните. По-силен е онзи, който се въздържа, отколкото онзи, който вади нож да се бие. И той е герой, но по-силен е онзи, който издържа на големите страдания. Това не показва, че

като не вади нож, не е силен, но той вижда, че външното геройство не е истинско геройство. Казва се в Писанието, че вечерта, когато се приближи при Него всичката тълпа, която [искаше] да го хване, паднаха пред Него. Сила имаше Той. Но Христос сам се предаде. Той ги запита: „Кого търсите?“ – „Исуса търсим.“ – „Щом търсите Исуса, Аз съм. Тогава оставете другите да си отидат, а останете да се разправяте с Мене.“ Той казваше: „Аз имам власт да повикам 12 легиона ангели от Небето да ми помагат, та с една тълпа от 1000 души ли не мога да се справя?“ Но геройството не е в биенето.

Аз уважавам войната само в едно отношение. Трябва да има война в света. Трябва да се воюва. Човек трябва да воюва, но с какво? Със злото в света. Човек трябва да воюва със своите мисли, със своите чувства и със своите постъпки. С всичко това човек трябва да воюва. Аз не съм за мирния живот. Мирен живот може да има само в доброто, но щом има зло в света, мир не може да има. Когато злото съществува в света и някои проповядват, че трябва да има мир, този мир не е естествен. Мир в доброто, мир в любовта, мир в истината, но да има мир при онези вечни неправди в света, такъв мир не съществува.

И тъй, две неща са потребни на човека: работа и почивка. От друга страна, на човека са потребни любов и мъдрост. Любовта е потребна, за да разберете какво нещо е работата, а мъдростта – за да разберете какво нещо е почивката.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

7-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 12.XI.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев

ПРОИЗХОД И ЗНАЧЕНИЕ НА СВЕТИЛНИКА

Ще взема само една дума от 20-и стих, 20-а глава [на] Притчи – за светилника. „Светилникът на тогоз, който злослови баща си или майка си, ще угасне в дълбока тъмнина.“ Вие може да си прочетете сами цялата глава.

Всички сте запознати със светилника. Светилникът има едно общо приложение, едно старо произхождение. Във физическия свят се правят разни светилници: стъклени, дървени, железни, златни и прочие. Щом дойдеш до духовния свят, и там има светилник. И природата има светилник.

Сега аз ще ви говоря само за светилника, за свещите. Слънцето представя един светилник. Светилникът е емблема. Светилник може да има само там, дето има разумен живот! Светилникът е достояние само на разумните хора. Животните нямат никакви светилници. Казват за рибите, че имали светилници. Да, но рибите сами не си направиха светилници. На тях, като на малки деца, им ги направиха, за да ги употребяват. Но рибите никога не можаха да се възползуват от своите светилници, те ги изгасиха и досега си останаха риби. Светилници имаха и някои млекопитающи, но и те не можаха да ги употребят. Вълкът нощно време употребява своя светилник, но само когато отива да краде. Щом извърши своето престъпление, той загасва светилника си, за да няма никакъв помен от него. И влиза в някоя дупка, като казва: „Не ни трябва никакъв светилник.“

Разумният живот изисква разумно изяснение. Ако ние живеем тъй, както рибите живеят, ако ние живеем тъй, както растенията живеят, ако живеем както птиците живеят, ако живеем както животните живеят, тогава ние ще имаме същите резултати, каквито те имат. И тогава, като кажем, че нашият живот е по-висок от този на животното, човек трябва да живее не като животно. Иначе нашият живот би бил безпредметен, безсмислен. У животните има подтик да станат хора. У рибите има подтик да станат птици, у птиците има подтик да станат млекопитающи, а у растенията има подтик да станат поне растения. У животните има вечно недоволство. Всичките глупости, които сега хората вършат, се дължат на животинското естество у тях. В човека има едно животно, което постоянно е недоволно. Каквото и да му кажат, той казва: „Не го разбирам.“ Аз гледам, някоя муха се научила да влиза през отворения прозорец, но като се затвори

прозорецът, започва да се блъска у него. Цял ден се блъска от един на друг прозорец, а вие, като гледате как се блъска, казвате: „Колко глупава е тази муха!“ Ами когато един човек се заблъсква в своите работи и се блъска, не е ли и той една муха, която се блъска от прозорец на прозорец? Щом закъсате някъде, вие сте такава една муха. Вие мислите, че сте човек.

Аз наричам човек в пълния смисъл на думата само онзи, който е завършен човек, който се е освободил от сиромашията, от болести, от всички глупости, които хората правят, и най-после, който се е освободил от греха и който може да прави само погрешки. Грехове той не може да прави, но грешки може. Тъй щото, човек, който греши, не е човек, но в развитието си човек може да прави грешки. Този човек може да бъде толкова умен, колкото е умна лисицата или змията. Змията е много умна. Христос я взимал като емблема и затова е казвал: „Бъдете хитри като змиите, а незлобливи като гълъбите.“

Сега ще се спра върху думата „светилник“ в положителен смисъл. Под „светилник“ се разбира човешкият ум. И онзи, който е писал тези притчи, казва: „Светилникът на този, който злослови баща си или майка си, ще угасне в дълбока тъмнина.“ Бащата и майката едновременно са вън от човека. Всеки човек има баща и майка, така е, но де е неговият духовен баща и неговата духовна майка? Ще кажете, че Господ е навсякъде, но в този смисъл, както хората говорят за Господа, още никой не Го вижда. Аз говоря за този Господ, за Когото хората определят, че е някъде горе и натам поглеждат. Ние виждаме само Неговите творения – Слънцето, звездите, растенията, но някъде да сме Го срещали, да сме се разговаряли с Него, не сме [Го] виждали.

Но в човека има представители на бащата и майката – това са душата и духът. Това е бащата и майката, които представят положения на светлината. Следователно светилникът в човека е поставен в неговите баща и майка. Умът пък е детето, което носи светилника. Ако детето не обича баща си и майка си, този светилник ще изчезне. Всяко явление в света трябва да се изясни. Ако някой човек страда от някаква болест, първо трябва да изучим причините. Ние няма защо да съдим човека защо е болен. Той може да се е заразил от тифус или от чума бубоническа, или от холера, или от проказа, или от някоя от съвременните заразителни болести, но човек не е виновен за това. Има ред причини, които седят вън от него. Щом човек се зарази, това показва, че неговата светлина не е толкова силна или неговата кръв не е толкова чиста. Зараза се явява там, дето има тъмни

места. Здравето на човека, в каквото и да е отношение: физическо, умствено или духовно, зависи от светлината, която гори в него, от неговия светилник. Доколкото умът ни е в едно здравословно състояние, дотолкова и ние ще бъдем здрави. Това не показва, че умът може да боледува като тялото, но умът може да се помрачи. Там е опасността за ума. Щом умът на човека се помрачи, той е вече в едно болезнено състояние.

Досега почти всички хора в съвременната култура имат едно подобно състояние – те изпадат в помрачение на ума. Всеки човек, който е алчен за богатство, той има вече помрачен ум; всеки човек, който има алчност към богатството, той има користолюбив ум. Всеки човек, който завижда, който се гневи без причина, който се страхува от всичко в живота, той има помрачен ум.

Сега ние можем да намерим ред причини за това, да изясним нещата по разни начини, обаче само един начин има за изяснение. Може хиляди начини да поставим за изяснение, които да са прави, но всъщност има само едно изяснение. Противоречията в живота произтичат просто от безлюбието. Безлюбието е причина на всички противоречия, които се явяват в света. Те са в нашия индивидуален живот или в нашия семеен живот. Каквито и да са причините, всичко се дължи на безлюбието. Защото, ако душата на човека е пълна с Божествената, с разумната любов, той не може да изгуби светлината на своя ум.

Аз не говоря за онези временни чувства в човека, но според мене любовта е онова най-разумно нещо, което той може да носи в душата си. Тя е най-мощната сила, която действува в света. Тя е силата, която ти може да употребиш за своето въздигане или за полза на своите ближни, както и за своя полза. Нима хората преди хиляди години не съществуваха? Светът съществува от милиони години насам, но на тия хора даже и на ум не им дойде да изнамират такива газове, с каквито днес хората се взаимно унищожават. Аз взимам съвременните изобретения на техниката, задушливите газове, и оттук съдим за състоянието, до което човешкият ум е достигнал. Ако във времето на Римската империя или коя и да е държава по това време биха имали такива кораби или параходи, каквито англичаните имат днес, те биха внесли страх и ужас между хората. Те се наричат „дръндаут“, което българите превеждат „страхуват се не“, т.е. от тези безстрашните, които застрашават господарите на целия свят. Сега има такива 10, но пак светът е изложен на големи опасности. Тези параходи мязат на цели крепости, но и в това положение в половин час те могат да

бъдат изпратени на дъното на океана. Значи, този светилник, човешкият ум, върви по обратния път на своето развитие. И това нещо има своята хубава, красива страна. Човек, който може да измисли тези разрушителни сили и да ги тури в действие за съсипването на човечеството, по същия начин той може да впрегне тези сили на човешкия ум за повдигането на цялото човечество и на личния живот на човека.

Та, казвам: Сега поне духовните хора трябва да се занимават по-ревностно, да правят ред опити, да изучават въпроса за светлината, както и целият свят се занимава днес с този въпрос. Той се разглежда от много страни и от много гледища: от политическо, от социологическо, па и разните партии го изучават – всички се занимават с въпроса по какъв начин да употребят светлината, светилника. Те виждат, че всички ония, които се стремят за подобрение на обществото, на човечеството, създават всевъзможни благотворителни дружества. Всевъзможните идейни течения, които се явяват в света, имат за цел да подобрят човешкия живот. Всяко схващане има свои теории. Но всичко това трябва да се тури на опит, да се види доколко е вярно. Когато се разглежда един въпрос обективно, ние не трябва да се афектираме или да се боим от последствията. В такива случаи хиляди хора стават жертва. Например да вземем аеропланното изкуство – хиляди хора са платили със своя живот. Или вземете хората, които поддържат някаква идея. Преследват ги, затварят ги, но и това нищо не значи. Когато дойде християнството в Римската империя, нима не се дадоха жертви? Дадоха, и то милиони хора, но и това нищо не значи. Не е въпросът за жертвите, но въпросът е тези жертви, които ще дадем, имат ли постижения. Ако имат постижения, те са на място. Вземете, например, индусите, които поддържат преражданeто, [те] казват: „Нищо от това, че тия хора са умрели, пак ще дойдат на Земята. И 10 пъти да са умрели, 10 пъти ще дойдат на Земята.“ За един европеец това е странно. Как е възможно един човек, който е умрял, да дойде пак на Земята? Европеецът свързва тялото с човека. И като умре, като се разруши тялото, той не може да си представи как ще дойде повторно на Земята. То е все едно да мисли, че като се разруши къщата, всичко свършва. Може да се разруши една и друга къща, но този, който е направил къщата, той остава. Неговата къща е свързана с него. Но неговият живот не зависи всецяло от тази къща. Временно само зависи, но не и всецяло.

Та, моята цел не е да ви заставя да вярвате, защото такива вярвания има и в света. Да вярвате в нещата, това не ползува човека. Могат да ви

залъгват, но тези залъгвания не съставят истината. Аз бих предпочел един музикант да ми свири, отколкото да имам за цел аз да се науча да свиря. Докато се науча да свиря, това е дълга работа. Мене ми трябват 30 години да мога да изсвиря едно парче, което ми харесва. Като изсвиря това парче без погрешка, какво ще стане? Чудо ще стане! Всичко ще се изгори: и камъните, и дърветата, всичко да изгори, това разбирам аз свирене! На[д] 30 години ми трябват да свиря като музикант и никога в ума ми да не проникне никаква отрицателна мисъл. Само така той може да свири. Ако си един такъв цигулар, можеш да свириш, и в който дом влезеш, не ти трябва да говориш, но като засвириш още отдалеч, тези хора ще престанат да се карат. Ти ще бъдеш като един магьосник: ще отидеш при един банкер, който изнудва хората, който им взима по 45 на 100 лихва и като извадиш цигулката си и засвириш, той веднага ще скъса записите си. Това разбирам аз свирене. Като свириш, няма да аргументираш хората, че това не е по Бога, не е право, не е човешко, но ще свириш и ще кажеш: „Туй е животът.“ Аз съм свирил цели 30 години. Банкерът тогава ще каже: „От този ден аз се прощавам със своето банкерство.“ Тогава аз взимам една цигулка, продавам му я и казвам: „Вземи тази цигулка и свири. В твоето лице след 30 години аз ще имам един ортак.“ И аз обичам ортаците, но които свирят като мене. С онзи, който не свири като мене, ортаклък не правя.

Това на пръв поглед ви се вижда невероятно и казвате: „Не ни говори за такива работи, които не могат да се сбъднат.“ Като разглеждам сегашния живот, казвам: По-големи заблуждения от сегашния живот има ли? Срещам някой, оженил се за една красива жена, тръгнал с нея под ръка. Но след 3 деня, както американците правят, ще задигнат жена му и той ще се облече в черно, ще дава съобщения по вестниците, че жена му изчезнала някъде. Какво да прави? Този човек си носи своето нещастие. Защо ти е тази красива жена, когато ще бъдеш с нея нещастен? Ти си станал богат, но след няколко месеца друг някой ще задигне богатството ти, ще го секвестира, ти не си господар на положението. Ти си учен човек, имаш една хубава библиотека, но утре къщата ти се запали, изгори и заедно с нея ще отидат и книгите ти. Какво ти струва тогава тази къща? Ти минаваш за здрав, но утре дойде една болест като холерата и те осакати. При все това ние мислим, че животът е осигурен и можем да го ценим. Аз виждам хубавата страна в това нещо и можем да извадим една поука, но според мене това не е живот. Като поука това е така, но да се живее така и да се

мисли, че това е живот, никак не е така. Като живея между тия хора, аз мога да се науча на много работи, но да мисля, че ще се науча добре да живея, това е едно самозаблуждение.

И после, проследете цялата съвременна литература, както и съвременния живот, и вижте в колко от вашите най-добри приятели вие не сте се усъмнили. Имате ли поне един приятел, в когото абсолютно да не сте се усъмнили? Имате ли един приятел поне, към когото да не е минала поне една съблазнителна мисъл? Питам тогава: Де седи красотата на вашия живот? Ако някой ваш приятел се облече с най-хубавата си чиста дреха и мине покрай един, втори, трети, четвърти свои приятели и всеки от тях направи по една резчица, като го срещнете после, ще го попитате: „Защо дрехата ти е така надраскана?“ Всяка резчица показва, че кой как е минал покрай него, е направил по една резчица на неговата нова, чиста дреха. И като наблюдавам съвременните хора, виждам, че цялото им лице е само с резки нашарено. Аз съм срещал много красиви жени, но тръгнали те с мъжете си и те са направили на лицето им много такива линии, надраскали са ги. Много линии има, теглени по лицето на красивата жена от нейния собствен мъж и на нищо тя не е заприличала. Като тръгне с мъжа си, тя се страхува, не знае де да гледа, като някоя шашава е станала, страхува се от мъжа си. Също така и мъжете се страхуват от жените си. Гледам, някой българин излезе на улицата, срещне се с приятели, не смее да говори, да ги не чуе някой шпионин и да ги арестува. Той се бои да не би шпионинът да го изкара някакъв комунист или анархист, или човек, който се обявява против държавата и не смее много да говори, предпазва се. Всички вървят и се озъртат. И това те наричат българин, свой събрат, от него се страхуват.

И в Америка навсякъде има такива шпиони. В Америка, ако стражарят ви подозира в нещо, той ще се приближи до вас, ще ви потупа по рамото и ще ви каже: „Хайде, елате с мене.“ Американските стражари не са толкова дребни както българските, те са много високи хора. Всеки американски стражар може да дига в едната си ръка около 70–80 килограма тежест. И ако някой му се противопостави и каже: „Какво право имаш?“, той веднага вдига дървото, което носи със себе си, удря го по носа и падаш на земята. И при това положение ти никому не можеш да се оплачеш. Там ще ти кажат: „Който не обича нашето управление, да си върви в Европа.“ Ти може да разискваш защо и за какво, но фактът е такъв. Щом стражарят те повика, ти трябва да тръгнеш след него без никакво съпротивление. Иначе стражарите в Америка са много учтиви. Вие можете да ги запитате де се намира нещо

или търсите някоя улица, той веднага ще дойде с вас, ще ви придружи и ще ви покаже де се намира това, което търсите. Но нарушиш ли закона, по-лош от него няма, той веднага те боксира.

Един ден ме среща един англичанин, който се напил малко и ми казва: „Моля, извинете ме, напил съм се малко. Аз съм англичанин“ – казва той. Аз го разбрах какво искаше да каже. Той искаше да каже: „Англия се управлява по законите на природата. Това, че съм се напил малко, това е по английски, но не и по законите на природата, според които и Англия се управлява.“

В природата съществува един разумен закон, който изисква абсолютно правилни отношения на всички същества едни към други. Дали вие съзнавате този закон или не, но всички го обясняват. Едни го обясняват със закона на наследствеността, други – с някои социални закони, а на Изток го обясняват със закона на кармата. Както и да е, съществува обаче един закон, според който ти трябва да постъпваш правилно спрямо всички хора. Тъй, както го разбирате, тъй трябва да го прилагате. В човека има едно правилно, вътрешно разбиране, според което човек трябва да постъпва. А да постъпва правилно, това подразбира още от най-стари времена: твоята светлина не трябва да загасва, защото ако загасне, при един загаснал светилник ти не можеш да постъпваш правилно.

Сега, другото положение: Ние твърдим, че сме хора. Под думата „човещина“ в съвременния социален език... тя е една висока дума. Според мене тази дума е много съдържателна. Комуто и да кажеш „Ти нямаш ли човещина?“, той ще те разбере. Разбрана е тази дума. Тя има хубаво значение. Приятно е да кажеш на човека, че той има човещина. Под думата „човещина“ се разбира да схващате и разбирате копнежите на всяко същество, колкото и малко да е то. Да разбирате копнежите на всяко същество, колкото и малко да е то, но не в едно възбудено състояние, но в едно трезво състояние. Ако искаш да проникнеш в неговите копнежи и да дадеш подтик на красивото и хубавото в него да се развие, това разбирам аз под думата „човещина“. Под думата „подтик“ разбирам не да дразните човека, но да му дадете условие да се развие в него хубавото, красивото, то да се прояви. Например, първите християни, които се занимаваха с християнската философия, не можаха да разберат, че са изпратени в света да дадат подтик на хората. Самата философия „Не противи се на злото“ не можа да се разбере от християните; пък и сам Толстой, който поддържаше тази теория, не можа напълно да я приложи. Защо? Защото въпросът не

седи само в това да се не противиш на злото, но същевременно да въздействуваш на човека да се прояви доброто в него. Бъди активен, за да се прояви доброто в човека, а щом се прояви доброто, ти ще имаш един сътрудник или съидейник в това добро.

Та, сега, като говоря по този начин, не мислете, че аз говоря само на едного. Човек има двояко естество: едното естество е без светлина, без светилник, а другото е със светилник. И ако това същество в човека, което носи светилника, загаси своята светлина, тогава положението и на двете същества се нарушава. Сега мога да приведа цяла статистика за разните външни прояви, за разните външни обходи на хората, които, може би след няколко века, ще дадат своите положителни или отрицателни резултати. Например, вие още не можете да оцените силата на едно хубаво проявено чувство от човека. Ако вие сте силно възбуден или раздразнен, или обиден нещо, но ако можете в дадения момент да се въздържите, вие не можете да си представите каква полза ще извлечете след време от това въздържание. Вие всякога сте готови да се защищавате и да казвате: „Какво право имаш ти да ме обиждаш?“

И понякога аз съм се спирал върху въпроса от какво произтичат противоречията в живота. Ще ви дам един пример за изяснение на една от важните причини за противоречията в живота. Влиза един българин в една баня, това било някъде в България, случило се преди 40–50 години. Този българин влязъл в банята да се къпе и като се видял гол, казал си: „Браво, това тяло досега никой не го е бутнал, никой не е посегнал да го удари.“ По едно време един от турците в същата баня отишъл на курната, дето българинът се къпел, и му казал: „Какво правиш тука? Я се махни от това място, аз ще се мия тук.“ Българинът веднага се поклонил на турчина, отстъпил и му казал: „Заповядай, ефенди!“ и отишъл на друга курна. Турчинът пак дошъл на курната, дето българинът се преместил, и му казал: „Махни се оттук, направи на мене място!“ – „Заповядай, ефенди!“ – и отишъл на трета курна. И тук турчинът го изместил. По същия начин българинът отстъпил. Като видял това нещо, турчинът казал: „Ха, браво, чорбаджи! Докато носиш този ум, никой не може да те удари. Днес аз научих един урок от тебе.“ Хванал го за ръка и му казал: „Отсега нататък ти ще ми бъдеш един добър приятел.“

Като ме слушаше един познат, той ми казваше: „Да бях на мястото на този българин, аз бих простврял турчина на мястото.“ Да, но този българин разбира и знае как да постъпва. Питам: Този свят, в който живеете, не е ли

една такава баня, в която вие се къпете? Тъкмо се къпеш, дойде някой при тебе и ти казва: „Махни се оттука!“ Отстъпиш от тази курна, дойде друг, казва ти: „Иди на друго място, не знаеш ли, че тази курна е моя?“ – „Твоя ли е?“ – Веднага нарушиш равновесието си и настава в банята бой. Аз съм слушал от някои да ми разправят, че хората в банята се биели с пищимали. И затова в много модерни бани пищималите са забранени като опасни оръжия. Щом някой се обиди, извади пищимала, нагъне го и го употреби като камшик.

Сега, като ви представям света във вид на баня, у вас изпъква една лоша картина. Вие сте прави, това не се отразява добре на вашето морално чувство, понеже вие си представяте голи хора. Съгласен съм с вас, понеже този език не е толкова изряден и красив. Това е най-малкото, обаче. В света се вършат десет пъти по-големи безобразия от тия, които сега изнасям. Ако ти изнасяш една мисъл, която унижава твоята душа, тогава за предпочитане е гол да ходиш. Ти ходиш облечен добре, с ръкавици, а в главата ти се вълнува една от най-опасните форми на мисълта, едно положение, което те унижава и което след векове ще даде своите лоши последствия, ще те постави в положението на животно. Кое е за предпочитане тогава?

Казвам: Сега религиозните хора се забавляват и казват, че трябва да се молят на Бога. Прави са те, трябва да се молят на Бога. Светските хора пък казват, че те ще изправят света, ще разрешат социалните въпроси, ще възпитат хората. И те са прави. Но как ще възпитат хората? Опитали ли сте вие да видите как се изправя светът, колко мъчно може да се изправи едно престъпление? Престъпността всякога произтича от няколко неща: има престъпност, която произтича от половата деятелност, от неестествената деятелност на малкия мозък; има престъпност, която произтича от семейните чувства в живота; и най-после, има престъпност, която произтича от самосъхранителните чувства. Около ушите на човека има една област, която в едни хора е силно развита, а в други – по-слабо. Тия, у които е силно развита, са много разрушителни хора. Това чувство е най-слабо развито в миролюбивите хора. Затова именно те са миролюбиви. Тези хора не са придобили своето миролюбие, но така са се родили; а онези, у които разрушителността е силно развита, те трябва да употребяват големи усилия на ума си да се въздържат. Ако такъв човек е разумен, той трябва да си каже: „Аз трябва да употребя своята сила на друго място.“

Горчивите чувства в човека пък произтичат от онова користолюбие,

което се заражда в полуинтелектуалния живот на човека: че той трябва да събира богатства и съкровища за този живот, който прекарва на Земята. У някои хора любостежанието е толкова силно развито, вследствие на което кражбата в тях е взела големи размери. Кражбата в човека може да се яви под влияние на две условия: първо, под действието на страха да не умре гладен и второ, при слабо развита съвест. Кражбата, значи, се явява при силно развито стяженолюбие, че той трябва да има достатъчно пари да осигури живота си. И онези физиономисти, които са изучавали човека в продължение на ред години, са дошли до заключението, че хора, у които съвестта не е силно развита, главата им отзад е тясна, шилеста. Когато съвестта е силно развита в човека, главата му отзад е широка, добре развита. Хора, у които чувството стяженолюбие е силно развито, те могат да се продадат, те винаги ще задигнат повече отколкото им трябва. У мравите, например, това чувство е силно развито. Мравята може цял ден да пренася. У катерицата също така е силно развито това чувство. След като се наяде, тя ще тръгне да търси място де да скъта останалата храна. В кокошката, обаче, това чувство е най-слабо развито. Турете ѝ цяла крина жито, тя ще го разкъшка. Тя казва: „Пет пари не давам за това жито! Ако огладнея след половин час, ще намеря друга крина.“ Защо е така? Ще кажете, че катерицата Господ я научил така. Добре, ами кокошката кой я научил? И нея Господ я научил, според вас. Ако искате един пример за щедрост, мога да ви приведа кокошката, тя е много щедра. Ако пък искате един пример за спретнатост и грижливост, мога да ви представя мравята.

Един ден щурецът отишъл при мравите да им иска малко жито назаем. Те го запитали: „Какво прави през лятото? Не работи ли?“ – „Свирих и пях.“ – „Дето си свирил и пял, иди пак посвири и не яж!“ Та казвам: В тази басня има нещо пропуснато, а именно: когато щурецът засвири, мравята работеше. Той свири на нея да работи по-добре. Ако мравята беше умна, щеше да разбере щуреца. Отдето минаваше мравята, като събираше и носеше нещо в мравуняка си, щурецът ѝ се радваше и свиреше горкият. Той мислеше, че тя ще му даде нещо, но като се настани добре, тя му каза: „Дето си бил цяло лято да свириш и пееш, иди пак посвири и не яж!“ Онези, които са написали тази басня, изкарват щуреца глупав, а мравята умна и трудолюбива. Според мен, обаче, мравята е първокласен крадец.

И сега казват на хората, че трябва да бъдат трудолюбиви като мравята. Да, трудолюбие е това, но аз бих желал да имам характера на щуреца. Какво по-хубаво от това? Като излезе от дупката си, щурецът запя и

засвири, казва: „Слава Богу, всичко в света е хубаво!“ А мравята цял ден ходи, обикаля, с този ще се скара, с онзи ще се скара, все военно положение. Като погледнете мравята, тя няма нито един мускул, всичко е сухо в нея. Какъв щеше да бъде нашият живот, ако и ние имахме структура като тази на мравята? Ако човек имаше главата на мравята, той щеше да мяза на страшилище.

Сега да се върнем към извода от тия животни. Съвременните мрави са резултат на една разумна култура, която е съществувала преди милиони години на Земята. Тези същества са оставили мравите и до днес на Земята като резултат на тяхната мисъл. Да, но ако ние днес живеем като мравите, всичко в света ще бъде свършено. Па, и тия същества, които са оставили мравите след себе си, и те не живяха като тях, но ги оставиха само като поука на човечеството. Тези същества, които още отначало създадоха растенията, птиците, рибите, млекопитающите, те и до днес продължават да работят. Един ден, като видят, че този живот, който сега създават, не съответствува на техните идеи и за тяхното постижение на Земята, ще напуснат и хората, както напуснаха мравите. Съвременните хора ще останат на Земята като остатък, както останаха и мравите. Черните хора, например, са остатък от една култура, която е съществувала преди хиляди години; след тях са съществували жълтите, а сега се явила бялата раса. Но и при тях положението на света не се подобри. Положението на човечеството ще се подобри във времето на шестата раса, която ще бъде по-съвършена от петата. Идеалът на тези, които сега работят в човечеството за неговото подобрение, е да се изявят в шестата раса. Казвате: „Какъв е смисълът на битието?“ Смисълът на битието е калната вода да се филтрира и в края на краищата да стане чиста. И тогава калта ще остане на една страна, а чистата вода – на друга.

Сега аз не разглеждам въпроса, че животът е кален. Това мене не ме интересува. Мене ме занимава въпросът може ли калната вода да се пречисти. Защо и за какво е кална, то е друг въпрос, станала е кална. Може би след време, когато сме по-свободни, да разискваме върху въпроса защо и за какво животът се е окалял, но сега въпросът е как трябва да се пречисти и подобри. Животът може да се подобри, тази кална вода може да се пречисти. Обаче това пречистване не може да стане изведнъж. Животът не може да се подобри изведнъж. В живота съществува следният процес. Всякога пречистването става и започва от дребните единици, цялото не може изведнъж да се пречисти. Ние няма защо да се силим да пречистим

цялото изведнъж. Ако разгледате водата в океана, тя не е чиста. Водата в океана не е съвършено чиста. В океана има милиони тонове разтворена сол, милиони тонове разтворено злато и ред още съставни части, но това още не е истинският състав на водата. Питам: Защо ни е тази сол? Вие може да пътувате в моретата, но водата на моретата не можете да пиете. Защо природата е поставила толкова сол в морската вода? Солта е най-хубавата кал, която природата е поставила в моретата, за да не я заграбят, да не крадат тази вода. Водата е подложена на кражба. Ако солта не би съществувала във водата като едно противоречие, има същества толкова стяженолюбиви, които биха я ограбили. Има същества, които и досега още не знаят какво да правят със солта, която е във водата.

Казвам: Има едно противоречие, което е влязло в живота, но което не е грях. Например, като разглеждам гнева в живота, аз не разглеждам човешката енергия. Гневът не е енергия. Казвате: „Човек не трябва ли да бъде енергичен?“ Човек трябва да бъде енергичен, но той не трябва да има енергията на една бомба, той не трябва да има енергията на едно взривно вещество, но неговата енергия трябва да бъде планомерна, той трябва да има енергията на едно горящо тяло, той трябва да прояви своята сила, своя огън в мисълта си. Силата на човека седи в неговата мисъл.

Казвам: Не полагайте силата си във вашата надежда, нито вярата във вашето богатство. Това не значи, че трябва да поставите вярата си в богатството, без при това да обезценявате богатството. Не поставяйте надеждата си даже и в знанието, понеже и там не е силата. Силата ви седи във вашия ум, как може в даден момент да го концентрирате, да работи. Контрол трябва на ума ви. Ако в дадения случай вие може да събудите в един ваш противник хубавото, красивото, вие сте постигнали целта си. Защо? Защото този човек, който днес е толкова енергичен, един ден ще ви стане съдружник в работата. Пък ако не знаете как да направите това, вие можете даже един ваш приятел да превърнете в неприятел. Вие можете даже и баща си да превърнете в един ваш неприятел. Вие може даже и майка си и братята си и сестрите си да превърнете във ваши неприятели. Това ние виждаме всеки ден в живота. Не само това, но вие може да опълчите и Бога против себе си. Това са факти из живота на хората. Вие можете да опълчите и природата против себе си, както можете и да я разположите спрямо себе си. В това седи нашето нещастие, че ние можем да опълчим природата против себе си. Тя е силната, а ние сме слабите. И какво можем да направим против нея? Но ние можем да направим

природата наш приятел. И тогава кой ще спечели? Ние ще спечелим. Всички капитали, които тя има, може да ни гарантира с тях.

Сега вие търсите истината и казвате: „Как да се сприятелим?“ За да се сприятелите, светилникът ви трябва да свети. Правилото е такова. Не злослови своята душа, не злослови своя дух. Сега аз не взимам бащата и майката отвън, но казвам: Не злослови своята душа, своя дух. Казвате: „Човек няма дух.“ – Не злослови баща си! – „Той няма душа.“ – Не злослови майка си! Тъй щото, кажете ли, че човек няма душа или дух, с това той злослови майка си и баща си. Какво е майката? Душата. Какво е духът? Бащата.

Ако хората умират, как могат тогава миналите поколения да говорят? Ако хората наистина са убедени, че душа не съществува, че човек умира и нищо не остава от него, защо тогава студентите ходят всяка година на мястото, дето Ботев е паднал убит, и му споменават паметта? Защо турят венци на паметника на Ботев и държат речи? Нали той не съществува? Защо трябва да чествуват паметта на човека, който не съществува? Защо трябва да ходят всяка година да му се радват? Или това е за някакво забавление? Неразумно е да се прави увеселение на една статуя. Не, Ботев е една душа, един дух, който и сега живее и работи. Ботев сега работи по-усърдно, отколкото в турско време. Днес той е повече прогресирал, отколкото на времето си. Ботев, ако дойде днес в България, пак ще го подведат под някакъв съд, под някакъв закон. Ще кажат: „Ботев е анархист, той е такъв, онакъв...“ и веднага ще го повикат в обществената безопасност. Днес много малко се изисква, за да обесят човека.

Но сега ние гледаме само едната страна. Всеки народ има умни хора. Доброто и злото вървят паралелно в живота. Аз не вярвам в доброто и в злото, ако не приема едновременно, че те са еднакво силни и се регулират. Няма по-мощни сили в света от доброто и злото. Обаче любовта, която регулира и доброто, и злото в света, е най-слабата сила, но тя ги регулира. И злото търси любовта в света, и доброто търси любовта – тя ги направлява. Любовта седи над тях и затова се казва, че чрез закона на Любовта всичко може да се подведе под един закон, който подчинява и злото, и доброто. Когато злото работи, то не съзнава, че е заставено да работи заради любовта. И доброто е заставено да работи за любовта, понеже и доброто е поставено натясно. Не мислете, че работата на злото е лесна. Нито работата на злото е лесна, нито работата на доброто е лесна.

Злото и доброто се борят в света, а любовта е съединителната нишка,

която ги примирява. И злото и доброто се примиряват само в любовта. При любовта едното стои от едната страна, другото – от другата страна. Едното казва: „Само да я няма любовта, аз ще ти кажа тебе!“ И другото казва: „Само да я няма любовта, аз ще ти кажа тебе!“ Вие виждали ли сте добрия и лошия човек как се борят? Белият човек е добър човек, а черният е лош човек. И двамата се боксират. Виждал съм в Америка как се боксират. Интересно е да видиш как белият се боксира и как черният. Някой път белият падне, някой път черният. Бият се и двамата.

Вие мислите, че добрите хора трябва да стоят със скръстени ръце. Не, трябва да се боксират и добрият, и лошият човек. Ако ти не можеш да дадеш един бокс на черния човек, да се прекатури пред тебе, той няма да има никакво уважение към тебе. И злият се боксира. Нали знаете онзи разказ от Гоголя за Тарас Булба, който изпратил синовете си в една семинария да учат, та като се върнали от учението си, той почнал да се боксира с тях, да ги изпита доколко са юнаци.

Нас ни се вижда смешно, но в живота все ще ни изпитат как трябва да се боксира човек. Има ли някой от вас, който да не се е боксирал в живота си? Когато двама души се оженят, още след един месец мъжът и жената се боксират. Някъде жената излиза силна, побеждава мъжа. Някъде мъжът излиза силен, подчинява жената. Някъде братя и сестри се боксират: или братът, или сестрата излиза по-силна. Навсякъде в света хората се боксират. Като видиш хората, ще познаеш, че се боксират. Те започват да спорят за известни идеи и ще видите, че в края на краищата се скарват. Това скарване произтича от известни сили, които не са под контрола на човешкия ум. Като се минат няколко часа, те казват: „Защо ми трябваше да се разправям? Не може ли по друг начин?“

Питам: Де е свободата на човека? Някой казва: „Аз нямам ли право да говоря?“ Имаш право да говориш, но аз ще ви кажа де седи вашето право. Когато на сцената едно дете излезе да декламира едно стихотворение, де е неговото право? Това дете изнася идеята на поета, но същевременно то ще вложи нещо и от себе си, което поетът не е вложил. Въпросът е как ще декламира, каква интонация ще вложи – това е новото, което детето ще вложи и за което ние ще му благодарим. Значи, не е само това, което поетът е вложил, но и това, което детето е вложило. Поетът казва: „Много хубава е моята идея.“ Да, но какво ще кажете за това, което детето е вложило чрез своята интонация? Например, ако детето декламира стихотворението „Заплакала е гората“ с тих глас, то ще произведе един

ефект, и ако го издекламира с висок глас, ще произведе друг ефект. Това е до интонацията!

Та, казвам: Вие проповядвате известен морал, който съществува. Но този морал е ценен дотолкова, доколкото вие влагате в него нещо от себе си. Ако вие не вложите в този морал нищо от себе си, той представя една обща идея за всички хора. Но този морал става ценен дотолкова, доколкото вие внесете нещо от себе си в приложението. Например вие говорите нещо за любовта. Ако в това, което говорите за любовта, внесете една нова насока, едно ново ваше разбиране в приложението ѝ, дотолкова тя става по-ценна. Това, което вие сте внесли, особеното, то прави самата любов по-ценна, отколкото ако предавате само това, което от другите сте научили. Значи, като говорите за нещо, то става толкова по-ценно, ако вие можете да внесете в него нещо ново – било в приложението му, било в разяснението. В това отношение вие трябва да мязате на златар, който взима едно парче злато и му придава хубава форма – било във вид на игла, пръстен или друг някакъв хубав златен предмет. Ценното в скъпоценните камъни седи и в тяхната форма, а не само в материала, който те съдържат. Без тази форма скъпоценните камъни са изложени на друга една опасност.

Та, Божественото учение или учението на природата е дотолкова важно, доколкото ние можем да вложим в него нещо от себе си. В този смисъл всеки от вас трябва да работи. Ако се изкаже една идея, каквато и да е, тази идея по форма не може да се измени. Например идеята „Обичай ближния като себе си!“ се проповядва от 2000 години насам, но като кажеш тази идея, ти трябва да вложиш нещо от себе си. Или идеята „Да обичаш Господа Бога Твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, ум и сила!“ се преповтаря от 3–4000 години насам. Но важното е това, което ти ще вложиш в нея. Какво е мислил Моисей е едно, а какво е мислил Христос след 2000 години, е друго нещо.

Какво е писал Христос? Той казва: „Аз не дойдох да изпълня Своята воля на Земята, но да изпълня волята на Онзи, Който Ме е проводил.“ Вие какво казвате? И вие сте дошли да изпълните волята. Коя воля? Ако мислите да изпълните вашата воля, вие се лъжете. Никой в света не може да изпълни своята воля. Аз не съм виждал нито един човек, който може да изпълни своята воля. Вземете един цар, който е концентрирал всичко в ръцете си и на всички заповядва, но и той е обиколен от свои приятели, от които зависи. Един ден се направи заговор срещу него и го свалят от престола, друг турят на негово място. Ти си един философ, имаш известни

теории, имаш своя философия, но един ден дойдат критици, съборят твоята философия, опровергаят я и какво правиш след това? Трябва да измислиш друга философия, ще се минат други 20 години, докато я докажеш, и най-после ще умреш. Ще умреш като философ, който нищо не е доказал и си е заминал разочарован. Ти си една красива мома или един красив момък, но един ден загубиш красотата си, здравето си и умираш разочарован. Питам: Кое е онова у нас, което ни радва? То не е нашата красота.

Аз казвам: Обичай душата си, обичай духа си! Или с други думи казано, никога не злослови майка си и баща си, понеже е казано: „светилникът ти ще изгасне.“ Всичката твоя умствена деятелност, всичката ти сила зависи от твоя дух. Всичката ти сила, която сега имаш, зависи от твоята душа, без разлика дали я познаваш или не. Всичко това, което си ти, се дължи на твоята душа, на твоя дух.

Сега някой ще каже, че има един Господ. Ти не вярваш в душата си, не вярваш в духа си, а искаш да вярваш в един Господ, Когото не виждаш. Най-първо ние трябва да започнем от баща си, който е близо до нас, ние трябва да започнем от майка си, която е близо до нас. И да научим характера на баща си и на майка си, на приятелите си. Трябва да започнем от близките си, от видимото и да вървим към невидимото стъпка по стъпка. Всичко е доказано. И туй, което поддържаме, трябва да го доказваме с ред доказателства. Нищо в света не е в състояние да го измени. Ако аз имам един баща, който е толкова благороден, толкова добър, и му напиша едно писъмце, няма да се минат няколко дни или един месец най-много и аз ще получа един хубав отговор от него: „Синко, изпращам ти нужните средства.“ Ако пиша на майка си, и тя веднага ще ми отговори.

Питам: Ако и вие имате една такава майка и такъв един баща, ще се намирате ли в нужда? Сега и вие, които вярвате в Бога, се намирате в нужда и казвате: „Господ не ми отговаря на молитвата.“ Че как така? Ако ти пишеш на баща си и той не ти отговаря, това показва, че той не те счита за свой син. Че, и чужд човек може да ти пише. Баща ти е, ако можеш да кажеш „Татко!“ Някой крадец, и той може да ти пише, но нито ти е син, нито ти си му баща.

Разправяха ми за един господин, как го изнудил един апаш – жена. Това се случило в България. Един господин по някакъв случай изгубил дъщеря си. Той я търсил цели 20 години наред, но не могъл да я намери. Един ден идва при него една красива млада жена и му казва: „Татко!“ Той се чуди отде е дошла тази негова дъщеря. – „Какво искаш?“ – „Имам

нужда!“ – „От какво?“ – „Трябват ми 9000 лева.“ Той ѝ дава 9000 като на своя дъщеря. Но после се научил, че тя не била негова дъщеря. Дъщеря му и досега я търсят. Та, не всеки, който ти казва „татко“, е твой син.

Съвременният свят е пълен с такива примери. Сега ще ви приведа друг един пример, за един наш приятел, който живееше в Търново. Дошъл при него един ден един непознат човек, хванал го за ръката и му казал: „Аз съм твой пръв братовчед от Габрово.“ Започнал той да му разправя цяла история за дома, за близките му. Тогава той го хванал под ръка и го завел при жена си, като казал: „Този е мой пръв братовчед.“ Той веднага след това му поискал 3–4000 лева и си заминал. Наскоро след това се разбрало, че никакъв братовчед не е бил.

Сега да оставим настрана това. Туй са посторонни въпроси, това са странни явления, които аз наричам вметнати явления или наследствени черти, които са отклонили човека от неговото правилно развитие. Аз ви навеждам тези примери, понеже вие сами може да се отклоните от вашия път. Но онези, които вървят с параход по океана, те трябва да имат един уред, един инструмент или един барометър в хоризонтално положение, който да показва отклоненията на парахода. После, те трябва да имат инструмент, който да показва какво е налягането на котвата. Ако няма този уред, параходът може да се отклони. Всеки човек трябва да си има известни инструменти, с които да проверява дали посоката, в която върви, е права.

Та, при сегашното състояние, този светилник, който имате, трябва да бъде в състояние да премахне всички онези бури, противоположни бури и урагани, които влизат във вашите души. Освен обикновените, има и необикновени бури и урагани. В това отношение всеки дом е замязал на място на борби. Ти вървиш по улиците, но навсякъде срещаш препятствия, спънки, които те смущават. Ако си един чувствителен човек и живееш в Америка, ти пеш не можеш да ходиш. Трябва да хванеш непременно един автомобил. Там не може да се пътува тъй, както в България. Непременно трябва да хванеш автомобил, иначе ще те прегазят. В Америка има 45 милиона автомобили. Мнозина мислят, като отидат в Америка, че тъй свободно може да се върви по улиците. Не, даже и по шосетата не може да се върви свободно. Там, ако очите ти не са отворени, на всеки час може да те прегазят. Де ще отидеш тогава? Туй не е един, не са два автомобила. Трябва да се качиш на едно такси и тъй да пътуваш.

Та, при сегашните условия на живота ние се намираме в една трудна

област на пътуване. Те са така преплетени, социални и други условия, че човек мъчно може да се ориентира в живота. И религиозните хора със своите вярвания мъчно могат да се ориентират в какво да вярват. И светските хора в социалните условия пак мъчно могат да се ориентират.

Сега аз говоря само за напредналите хора и оставям живота да си тече тъй, както си е. Аз оставям да мисля защо Земята има такава форма или защо оста ѝ се е наклонила на 23 градуса. Това е станало от преди хиляди години, но да ви казвам защо се е наклонила оста и как ще се изправи, това е друг въпрос. Въпросът е как ще се справим при това положение, както оста е наклонена. Въпросът е как трябва при това положение на Земята да възприемаме слънчевата енергия.

Аз мога да ви кажа какъв е сегашният строй, но как може да се измени този порядък, това не е лесна работа. В света съществуват два милиарда хора, които мислят. Всяка една нация е мощна сила в света и на тях именно се дължат тези промени, които стават със Земята. Няма по-мощна сила в света от човешките мозъци. Това са два милиарда материи, които действуват в света. В това отношение, ако тия 500 милиона християни, които съществуват на Земята, биха обединили своята мисъл в едно, те биха премахнали всички препятствия, които съществуват в света.

Има известни препятствия, които трябва да се премахнат. Ако аз бих се спрял да обяснявам причината, която е създала бедните и богатите и как мислят едните, как мислят другите, това е една дълга история, цяла лекция би трябвало да ви държа. Няма да се спирам, за да не се увлечете в идеята за богатството. Има опасност, като знаете истината, да не попаднете в тази трещка, в която са попадали хората на миналото. Защото не е въпросът ние да бъдем богати. Един ден богатството трябва да попадне в ръцете на разумните хора. И сиромасите трябва да бъдат най-добрите хора, да знаят как да носят сиромашията. Сега нито богатите знаят как да използуват своето богатство, нито сиромасите знаят как да носят своята сиромашия.

Вие се оплаквате от сиромашията, но трябва да знаете, че гениалните хора не произлязоха от богатите. Сиромашията е създала гениалните хора; богатството още не е създало гениални хора. Един ден, когато от богатите почнат да излизат гениални хора, тогава светът ще се подобри. От сиромасите хора произлязоха гениалните, но ето де е слабостта на тия гениални хора – че те наследиха от сиромасите желанието да станат богати. Когато от богатите хора почнат да излизат гениите, тогава те, като богати, няма да имат желание към богатство, но ще бъдат готови да се освободят

от него и няма да имат желание да забогатяват. Та, ние трябва да вървим по обратния път. Значи от богатите хора трябва да излязат гениалните, защото ако излязат от сиромасите, както е било досега, тези гениални хора от сутрин до вечер ще мислят по това как да станат богати. Богатият пък от сутрин до вечер мисли и работи. Най-много, което ще помисли, то е да направи някаква спекулация. Един американец, без да вложи пет пари някъде, спечелил 12 милиона лева. Той имал няколко акции и като ги продавал, спечелил 12 милиона лева. Като го запитвали как е спечелил, той казвал: „Спечелих без никакъв капитал, без пет пари.“ – „Как спечели тогава?“ – „Като продаваха акциите.“ Някой казва, че трябва да има капитали човек, за да спечели нещо. Но аз не мога да ви препоръчам този начин за забогатяване, понеже той е изключителен случай, това не става всякога. Това се случва само в Америка. В България и хиляда чифта цървули да скъсаш, пак няма да забогатееш. В България не можеш да спечелиш 12 милиона долара както в Америка.

За светските хора това може да е една цел, но за нас е важно друго едно обстоятелство, което вие можете да придобиете. Вие можете да повишите температурата, качеството на вашия ум. С такова едно качество човешкият ум струва не 12 милиона долара, но 12 милиарда долара. Ако ти можеш да развиеш една способност в себе си, тя струва повече, отколкото всичкото богатство в света. И Христос е казал: „Какво струва или какво се ползува човек, ако спечели всичкия свят, а изгуби едно качество на своята душа?“ Какво по-хубаво от това, ако човек спечели едно хубаво, благородно качество на своята душа? Това е важно за вас, защото богатството на човека не зависи от парите, но от това качество на душата. Кой може да мисли, че човешкият ум зависи от богатството?

Първите организми, които се явиха в най-малките си форми, богати ли бяха? Аз съм изучавал органическия свят и съм видял през какви неудобства се развиваха тия организми. Милиони жертви се дадоха, докато с малко нещо се подобри тяхното положение. И всичкият успех днес се дължи на този гениален ум, който от хиляди и милиони години насам работи в пространството. Казано е в Битието: „Земята беше неустроена и пуста и Духът Божи се носеше върх нея.“ Този дух е умът, гениалният ум, който мислеше, който работеше, за да може да приспособи целия живот, целия органически свят към условията на живота, да създаде един ред и порядък. Това не зависеше от материята. Ако вие мислите, че зависите напълно от външните условия, вие сте изгубени тогава. Човек може да се

бори само тогава, когато той съзнава, че е независим от външната среда, от външните условия. Тази среда може да не позволява, то е друг въпрос, но човек трябва да знае, че той не зависи от външните условия и каквито и да са те, той може да ги преодолее.

Аз и друг път съм ви привеждал пример с един апаш в Лондон. Хванала го полиция и го турила в затвора. Стражарят вързал добре ръцете и краката му с въжета и като го оставил сам в стаята, дал му една свещ, да не седи на тъмно. Като се видял самичък, апашът започнал да мисли как да излезе от това положение. Изведнъж му дохожда мисълта да прегори по някакъв начин въжето. Доближил [се] по някакъв начин до свещта и поставил ръцете си над пламъка. Въжето, с което били вързани ръцете му, прегоряло и той почувствувал свобода на ръцете си. След това той взел свещта в ръце и я доближил до краката, да прегори въжето, с което били вързани. Въжето прегоряло и той бил вече съвършено свободен. Като се видял напълно свободен, с развързани ръце и крака, той почнал да мисли как да избяга вън от затвора. Като се огледал натук-натам, видял на леглото си един чаршаф. Взел чаршафа и го разкъсал на парчета, които свързал добре едно с друго, направил ги като въже и се спуснал с него от прозореца. Като влязъл сутринта в стаята, стражарят не намерил апаша в стаята.

Казвате: „Има ли право този човек да бяга?“ Казвам: Ако той не беше избягал, щеше да се [...] против своя ум. Той си казал: „Сега Господ ме е турил на изпит, да види дали ще може да избягам от тези ограничения.“ Ограничителните условия може да бъдат полиция, могат да бъдат болести или какво и да е друго. Ти трябва да превъзмогнеш тези ограничителни условия. Как? Прегори въжето на ръцете и краката си и излез в широкия свят да служиш на Бога.

Ще кажете, че този апаш е трябвало да си излежи определеното време в затвора. Казвам: Ако е глупав, ще излежи това време; ако е умен, ще излезе навън. Важно е да те не хванат, че да лежиш двойно повече време. Ако си уверен в себе си, излез вън от затвора; ако не си уверен, остани вътре. Ако си уверен, че няма да те хванат, излез навън и благодари на Бога, че те е освободил. Така правят и адептите. Един адепт могат да го затворят и по 20 пъти на ден, но в края на краищата той пак ще излезе, ще се преобрази и никой няма да го познае. Като го срещне полицията, ще го пита: „Не видяхте ли покрай вас да мине такъв човек?“ Той ще каже: „Не съм видял подобен човек. Какъв беше?“ – „Стар човек, на около 50

години.“ – „Не съм виждал такъв, може да е минал по друг път. Не съм го срещал.“

Казвам: Не мислете, че порядъкът, който сега съществува в света, е абсолютен. Той е порядък, който хората са създали. Аз съм за зачитането на порядъка, но на онзи порядък, който е създаден от природата. Той е валиден за мене. От този порядък произтича порядъкът в света. Аз съм за порядъка в природата, който има еднакви отношения към всички други същества. Аз съм за Божествения порядък, който казва: „Зачитай всичко онова, което съм вложил.“ Аз съм за онзи порядък, в който светилниците не изгасват. В паралел с 20-а глава на Притчите аз прочетох 5-а глава от Деянията на апостолите – за Ананий и Сапфир, които излъгали. Казаха им апостолите: „Това имане не беше ли ваше?“ – „Ние не го искахме.“ – „Защо трябваше да скриете половината от него и по този начин да лъжете? Ако искате, дайте; ако не – задръжте го за себе си.“ Като излъгаха, те изгубиха живота си.

Сега ние казваме, че човек трябва да умре. Веднъж да умира човек, разбирам; но с всеки живот да умира, това го намирам неестествено. Ако Христос дойде втори път на Земята, пак ли трябва да бъде разпнат? И Христос беше поставен на изпит. Нека се опитат втори път да го разпнат. Сега Христос не може да умре. Той сега няма да дойде на Земята, но ако дойде, ще се преобразява и полицията никога няма да Го хване. Ще Го търсят в Англия – няма Го. Ще Го търсят в Америка – няма Го. Навсякъде ще се явява и веднага ще изчезва. Той ще се явява в хиляди форми: като млад и като стар, с голяма брада и без брада, във формата на млада красива мома, в образ на млад красив момък, във форма на майка и на деца. Полицията ще се намери в чудо какво да прави с Него.

Сега аз искам да ви оставя една важна мисъл. Представете си, че вие ме срещате на пътя и ме питате: „Нямате ли нещо да ми дадете?“ Аз веднага изваждам от джоба си една кутия с кибрит и ви казвам: „Вземете този кибрит. Един ден той ще ви бъде потребен.“ Ако знаете как да използувате вътрешния огън на живота, в даден случай той ще ви принесе най-голяма полза, отколкото всичкото богатство, което бихте придобили на Земята. Ако ти можеш да носиш в себе си скрити кибритените клечки на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина и когато се намериш в мъчнотия, да извадиш една от тия клечки и да знаеш как да си я запалиш и да се ползуваш от нея, ти си човек, който всичко можеш да направиш. С една клечка ти ще можеш да запалиш целия свят да гори, без да изгаря. С

такава една клечка ти можеш да запалиш огън, на който да опечеш своя хляб.

Та онези, които създадоха света, които създадоха Земята, Слънцето и всички останали планети, имаха само по една такава клечка от тези кутии и само драснаха и запалиха огън.

Ще кажете: „След колко години може да се постигне това?“ Не е важно след колко години. От вас зависи това. За вас има една кибритена кутия. В нея седи вашето бъдеще. Ще ви дам такава една кутия и ще я турите в джоба си. Вие може да си я вадите всеки ден, но да не драскате, не е още време да се драска кибрит, а да се цъка кибрит. Защо? Защото Христос е драснал вече. Светът е запален вече. Няма какво повече да го палите. Хората го палят и сега. Светът сега има нужда да се гаси, а не да се пали. Христос казва: „Аз дойдох да запаля огъня.“ И наистина, Той цъка и запали този огън.

Тъй щото, светът е запален вече, няма какво повече да се пали. Всичкото това богатство, което сега иде в света, показва, че хората вече са запалени. И сега едно от двете остава: или хората да вярват в Бога с разумната жива природа, или да измрат, всичко в тях да изгори, нищо повече. Това е правото разрешение на въпроса. Това е човещината. Всички хора трябва да вървят по закона на Бога. Това е казано в религиозен смисъл. Или, всички хора трябва да вървят по закона на природата, казано в идеен смисъл. Или, всички хора трябва да живеят за човечеството, казано на съвременен социален език. Родолюбците пък казват: „Трябва да се живее за народа. Този огън е в народа.“ Казвам: Този огън, който живее в душата на човека, е за него; този огън, който живее в дома, е за него; този огън, който живее в народа, е за него; този огън, който живее в цялото човечество, е за него. Този огън трябва да подкрепим! Щом този огън е за нас, обезсърчението няма да има място.

Сега вие ще кажете: „Какво трябва да прави човек?“ Аз да ви кажа какво трябва да прави човек. Не че вие не знаете какво трябва да правите. Вие сте го правили много пъти, но пак казвам: Когато дойде гладният при тебе, нахрани го; той само веднъж ще дойде. Когато голият дойде при тебе, облечи го; той само веднъж ще дойде. Когато дойде при тебе гологлавият, дай шапка. На босия дай обуща. Болния, изцери го. И хиляди работи има още, които вие всеки ден можете да правите. Като правите тези добрини, вие ще повдигнете и себе си, ще придобиете и знание.

Като дойде да си шиете дрехи, ето какво аз разбирам: сами ще си

изработите вълната, сами ще си изтъчете, сами ще си ушиете и ще ги дадеш на онзи, който няма дрехи. Това значи да направиш едно добро. А тъй, че си дал 1000 лева някому да си купи дрехи, това още нищо не значи, това не е добро. Ако дадеш някому шапка, тя да бъде такава, която ти сам си изработил, да мяза на тебе. Как ще дадеш някому обуща? Не да отидеш и да ги купиш от пазаря, но сам да си направиш кожата, не да одереш някое животно. Тази кожа ти сам трябва да си я посадиш и от нея да направиш обуща.

Ще кажете, че тези неща са непостижими. Според мене пък постижимите неща носят в света нещастията. Непостижимо е онова, което дава радост на човека. Представете си, че вие дойдете до една граница, до края на света и оттам нататък няма накъде да вървите. Питам: До де ще дойде вашата идея? Хубавото в света е, дето ние мислим, че той е безконечен. Хубавото е, че хората не са милиарди, както вие мислите. От 2000 години насам в небесното пространство са разпръснати всички човешки разни форми. Това е неразбраното в света. И ние се радваме на тия полета, защото и там живеят същества, подобни на хората, някои от които са по-напреднали от хората. Казвате: „Какво има на небето?“ – Чудни работи има на небето! – „Кой знае дали е така?“ Казвам: Това, което не интересува мравите, нас интересува. Мравите не се интересуват за нашата култура. Но онова, което пък нас ни интересува, има същества, които се интересуват. Има една раса, много по-напреднала от хората, които се интересуват.

Сега да оставим въпроса за напредналите същества. Но вие трябва да схванете любовта в нейните нови форми. Тази любов, която досега сте опитвали, тя е любов, от която само кал се прави. С нея хляб не се замесва, къщи се правят. Всичко това е хубаво. Под думата „кал“ аз разбирам противоположните, противоречията в живота. И злото в света също така е произлязло от тази кал на любовта. И тъй, както е представено в Библията, казва се, че жената, която е била направена от тази кал, като видяла един хубав плод, пожелала да има повече знания, яла от този плод и съгрешила. Ако този плод беше чист, тя нямаше да съгреши. Де седи злото, де седи грехът в нейната постъпка? Грехът седи в това, че в плода, от който яла жената, имало зараза.

Казвате: „Де е тази кал?“ Вие виждате жената на вашия приятел, която е красива, млада жена. Не е ли тя този хубав плод, за който казвате: „Искам да опитам този плод.“ Вие пожелавате тази жена. Вие хващате тази жена,

изяждате я и като излезете от рая, ставате нещастен. Вие виждате къщата на една нещастна вдовица и казвате: „Хубава е тази къща, мога да я взема, да направя една по-голяма!“ и изяждаш този плод. Ти си вече престъпник, извън рая си. Няма да хвърляш око на жената на ближния си, нищо повече. Така ще направиш, ако искаш да бъдеш човек. Ако пък искаш да излезеш вън от рая, можеш да ядеш колкото искаш. Опасността седеше в това, че първия път жената направи престъплението и това престъпление се пренесе и в мъжа. Днес опасността седи в мъжете. Жените вече не грешат. Това е според моите схващания. Сега мъжът се изкушава.

Казвам на мъжете сега: Мъже, пазете се да не ядете от забранения плод на онова дърво. Вие можете да кажете, че ви иронизирам. Не, казвам: Пред всички мъже, които представят един човек, седи днес едно голямо изкушение. Вие имате вече опитността на жената. И ако днес мъжът съгреши, ужасно ще бъде положението. Ако мъжът съгреши, грехът ще бъде двойно по-голям, отколкото грехът на жената. Затова именно сега трябва да дойде жената в света да царува, а мъжът трябва да стане слуга на жената.

Досега жените бяха слуги, понеже те съгрешиха първи. Сега мъжете трябва да станат слуги, преди да са съгрешили. Иначе, ако съгреши и после стане слуга, опасно е положението му. Мъжът трябва да стане слуга на жената, да се пази от греха. Той трябва да се ползува от нейната опитност. Когато жената види един мъж, в душата ѝ трябва да се породят най-хубави, най-чисти желания. Когато мъжът види една жена, той трябва да си каже: „Аз трябва да бъда внимателен, да не направя същата погрешка, каквато жената направи.“ Особено пък ако той срещне някоя жена, на която очите ѝ играят, той трябва да внимава много. Мъжът да си каже: „8000 години ние вече страдаме за твоята погрешка, затова аз ще гледам да не изпадна в същото положение, да направя същия грях.“ В това седи нашето спасение. Ако и мъжът съгреши, ще отидат още толкова хиляди години.

Та, мъжете трябва да внимават да не изгасят своя светилник.

Сега аз проповядвам и на мъжете, и на жените: „Не изгасяйте вашите светилници!“ На другарките ви, на вашите сестри казвам: „Не изгасяйте вашите светилници!“ На господарите казвам: „Не изгасяйте светилниците на вашите слуги!“ Господарят, това е светът, това е новото. Господарите не трябва да изгасват светилниците на своите слуги, нито да изгасват своите светилници. Бащите не трябва да изгасват светилниците на своите дъщери, нито своите светилници. Това е новото в света. Само при това положение

вие ще опитате душата си, духа си и само тогава вие ще бъдете наследници на Царството Божие, което иде сега в света.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

8-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 19.XI.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

КРАСНА КАТО ЛУНАТА И ЧИСТА КАТО СЛЪНЦЕТО

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-а глава от Откровението.

„Духът Божи“

Там, в [10-и стих от 6-ата] глава от „Песен на песните“ ще намерите думите на пророка, който е казал: „Красна си като Луната и чиста си като Слънцето.“ Тук пророкът казва, че тази жена била облечена в Луната и Слънцето. Това е митически, фигуративен език. Качество на Слънцето е чистотата, а качество на Луната е красотата. Значи, жената била облечена в качествата на Луната и в качествата на Слънцето.

Земята трябва тепърва да се проучава. Хората във всичките векове са имали смътни понятия за Земята, както и за законите и порядките, които са ги ръководили и които са съществували. Само просветените, които са ги ръководили, са имали ясна представа за тия неща. Обикновените хора изобщо почти нямат никакви закони. Не е до външността на един закон, нито от страха, за да се изпълни той или не. Единственото нещо, което регулира животните, е страхът. Страхливите винаги са в безопасност. Страхът и силата са двете неща, които ръководят животните. Между животните силните казват: „Ние преследваме“, а слабите казват: „Ние трябва да се подчиняваме.“ Между хората пък силните по ум господаруват, а слабите слугуват. Значи и тук действува същият закон. Като дойдем до висшия живот, там добрите господаруват, а грешните слугуват. Грешният човек всякога ще слугува. Ако не иска да слугува, да стане добър. Щом грешиш, непременно ще бъдеш слуга.

Да ви изясня сега какво нещо е слугуването. Който иска да се избави от слугуването, той трябва да знае, че само доброто, само любовта може да го избави. Когото много обичат, не го карат да работи, а когото не обичат, ако е силен, турят го на работа. Мнозина не разглеждат въпроса обективно, те мислят, че има някакво пристрастие в света. Пристрастието е нещо случайно, нещо вметнато в света. Хората мислят, че има пристрастие, но то съществува от самите тях, от тях зависи пристрастието. Онзи, Който е създал света, в Него няма никакво пристрастие. Аз съм чел много книги,

които разглеждат красивото и чистото, но нито един автор не е писал по това. Може да знаят нещо, но нито един от тях не е изказал своята мисъл.

Чистотата и красотата са един израз, една норма. Чистотата е вътрешната страна, а красотата е външната страна на физическия свят. Красотата е духовната страна. Пример за красотата и чистотата е разумността на човека, това, което е в Божествения свят. Разумността пък ражда едновременно външната красива форма и вътрешната чистота. Човек не може да бъде красив, ако не е чист. И при това той не може да остане красив, ако не поддържа своята чистота. И обратно, той не може да бъде чист, ако не поддържа своята красота. По твоята красота и чистота ще познаеш своята разумност. Щом си нечист, красотата ти е слаба. Тогава ти си човек неразумен, изложен на всякакви несрети. Ти не можеш да очакваш чистота, ако не си красив, ако не си разумен. И физическият, и духовният закон е един и същи. Ти временно само можеш да се забавляваш, да се самоизлъгваш. То е като онзи, който взима пари назаем. И като изяде парите, готовото, пак остава в трудно положение. Само умният човек, който работи, който изработва своите таланти, може да бъде красив и чист.

Казвам: Сега ние се занимаваме с порядките на природата, а не с онези временни порядки, които съществуват на Земята. Всеки човек трябва да бъде облечен в красота и чистота, в Слънце и в Луна. Това трябва да бъде външно и вътрешно, затова хубаво е човек да си има едно огледалце, да се оглежда. Красив трябва да бъде човек, но във всичките си удове, а не само в общи черти на лицето, да мяза на месечинка. Месечината има отличителни черти, тя играе важна роля, тя изтегля всички отрови от Земята. Ако не е Месечината, положението на хората щеше да бъде ужасно. Почти половината от злините, от това зло, което хората вършат на Земята, Месечината го изтегля. Тя е място на чистене. В това отношение тя помага на Слънцето. Силата на чистенето иде от Слънцето, а Месечината го изпълнява. Външната страна на красотата се регулира от Месечината, понеже образа на Слънцето не го виждаме. Образа на Месечината го виждаме, а Слънцето не го знаем какво е. Ние виждаме само светлината му, а какво е вътрешно, не знаем. Астрономите са проучили вътрешната страна на Месечината по-добре, отколкото на Земята; те са проучили и долините, и планините и кратерите ѝ. Много от учените казват, че Месечината не е населена, [че] е пуста, [че] в нея няма никакъв живот.

Обикновените хора мислят така; талантливите се колебаят дали е така

или не; гениалните почват да я проучават, а светиите и учителите знаят, че на Месечината има живот и то много възвишен! Понеже малко хора живеят на Месечината, там престъпници няма и затвори няма. Гениален човек на Месечината не може да живее, нито даровит човек; най-долната степен там може да бъде гениален човек. Значи на Месечината живеят светии и гениални хора и то първокласни.

Това можете да го вземете като един разказ или като някакъв роман, но по никой начин като басня. Можете да направите проверка, опит с влиянието на Месечината. Ако си много здрав, не гледай на Месечината, но ако си болен, ако имаш някаква болест или някакво неразположение, излизай вечер и се излагай на светлината на Месечината – тя действува лечебно, но по никой начин да не спиш. Ако спиш, когато грее Месечината и светлината пада върху тебе, тя е толкова опасна, колкото е опасна сянката на ореха. Ако сте в будно състояние, светлината на Месечината може да ви грее. Вие можете да направите един опит, но ако не излезе сполучлив, можете да направите и втори, и трети – докато сполучите. Питам: Нима всички опити, които изобретателите правят, са сполучливи? Много от техните опити са несполучливи, но един, който излезе сполучлив, от него по-нататък всичко излиза.

Та, сега ние всички трябва да чакаме наготово какво ще открият учените хора. Учените хора са открили много неща, сега остава на обикновените и на талантливите хора, те какво могат да открият. Сега вие поглеждате към Месечината и казвате: „Там вода няма, въздух няма.“ Има въздух, но той е толкова фин; има и вода, влага, но тя е толкова чиста, толкова кристална, че не мяза на тукашната вода, не образува никакви облаци. Аз бих желал да имам поне едно кило от тази вода. Бих дал за нея една английска лира, защото тя е толкова чиста, кристална, без никакви микроби, приблизително като еликсир.

Та, казва Соломон: „Красна като Луната и чиста като Слънцето.“ Значи, за да бъде красна като Луната и чиста като Слънцето, това показва, че в нея има известна хармония. Може ли едно мъртво тяло да бъде красиво? Мнозина казват за някого: „Какъв красив човек, а умрял.“ Не, щом той е красив, това показва, че този човек жив го заравят. Той е жив човек, не е умрял. Щом е много красив, като го потърсите в гроба, ще видите, че го няма там. Като го потърсите след няколко години, ще видите, че там го няма, нито костите му са останали и казвате: „Стопил се е този човек, изчезнал е някъде.“ Красивият човек в гроба не остава, той излиза

вън от него.

Сега това е едно вметнато предложение, което може да ви смути. Казвате: „Дали и ние ще можем да излезем от гроба?“ Казвам ви, че ако сте красиви и чисти, сто на сто ще можете да излезете; но ако не сте чисти и красиви, не отговарям. Ако сте красиви и чисти в пълния смисъл на думата, ще излезете от гроба, земята не може да ви задържи. Питам: Могат ли заемодавците да задържат богатия човек? Като дойдат при него, той веднага вади от касата си и плаща. Обаче като отидат при сиромаха, той какво ли не употребява да ги увещава да отложат плащането, но те казват: „Трябва да платиш, поне лихвите ще платиш!“ Той плаща само лихвите и никога работите му не се оправят. На сиромаха работите не се уреждат, но и сиромашията нищо не оправя в света. И при това, туй, което нищо не оправя в света, го препоръчват, казват: „Трябва да бъдем сиромаси!“ Защо? За да запазим сиромашията ли? Аз мисля, че това е една крива философия. В дадения случай аз не препоръчвам сиромашията. Като разглеждам Луната и Слънцето, аз не препоръчвам сиромашията. Ако е да се употреби сиромашията в преносен смисъл, това разбирам, сиромашия от престъпление, сиромашия от болести и тем подобни – разбирам, но да нямаш ти да си купиш дрехи и обуща, да ходиш гол, бос и гологлав, това не разбирам. Опасно е да нямаш какво да ядеш! Благодарим за такава сиромашия! И после ще проповядват, че така рекъл Господ. Ще търпя глад ден, два, три, но питам: „Каква нужда има Господ аз да гладувам, да постя?“ И Христос, като пости 40 деня, най-после огладня и започна да мисли отде да намери храна. В пустинята е Той, почна да мисли отде да си достави храна. Той нямаше пари и не обичаше да носи пари, но искаше с изкуството, което има, да си достави храна. В това време се яви при Него един, който имаше за цел да Го изкушава. Казваше Му: „Нали имаш сила в Себе си, направи тия камъни хляб, че да нахраниш не само Себе си, но и другите.“ Христос отхвърли това предложение и му каза: „Аз не искам хляб от камъните.“

Казвам сега: Хората предполагат, че един ден учените ще добият изкуствено мляко, изкуствени яйца. Ние благодарим за тия изкуствени яйца! Живите яйца от кокошката не можаха да оправят света, че изкуствените ще ги оправят. Изкуствените яйца ще причинят 10 пъти по-големи злини, отколкото кокошите яйца. Ако произведат изкуствен хляб и изкуствено мляко, светът съвсем ще загази. Представете си, че днес и от най-чистото жито има известна доза отрова, а какво остава от изкуствено

получените продукти. Не е въпросът човек сам да се храни, но той трябва да знае по какъв начин да отстрани тези отрови, които се отразяват вредно върху неговия организъм. На тези отрови се дължат разните болести и страдания. При това не е определено колко храна трябва да употребява човек на ден. Има някакви количествени изчисления, но те са много повърхностни. Сега ние още нямаме един опит, правен с храната. Трябва да се опита какво влияние оказват разните храни на разните възрастни хора – като започнете от 7-годишна възраст и постепенно нагоре до 21-годишна възраст. След това да направите опити за по-възрастните хора и от двата пола. Необходимо е да се знае каква храна трябва да употребяват хората и в какво количество за разните възрасти. В Стария Завет имахме опит с Данаила и другарите му, които искаха да ги хранят с царска храна, но те казаха: „Моля ви се, дайте от царската храна на другите, а на нас дайте от простата чиста храна, която се състои само от плодове." – „Може да се развалят лицата ви, да изгубите красотата си, а с това ще ни подложите на големи изпитания, да изгубим службата си." – „Не, направете опит само за 10–15 деня и ако видите, че нашите лица се развалят, тогава ни дайте от царската храна." Но, оказа се, че от тази храна не се развалиха лицата им.

Тази е практическата страна на въпроса. Често ние засягаме известни въпроси за Бога, за онзи свят, за човещината, но всички тия идеи са много отвлечени. Защо се проповядва идеята за Бога? Идеята за Бога се проповядва, понеже ние се поддържаме от тази Първа Причина на живота. Това се нарича аркана на нещата – положение, до което никой не е проникнал, положение в битието, което носи в себе си безсмъртие, което съдържа в себе си всички ония качества, до които учените хора сега искат да проникнат. Така е наречено това положение от учените хора, от алхимиците.

Красота и чистота, разумност и здраве, богатство и слава, и живот – всичко се крие в тази тайна, в това състояние на битието. Мнозина искат да живеят дълъг живот. Аз съм чел много книги, в едни от тях се препоръчват едни правила, в други – други правила, но всичко това са все палиативни средства.

Най-първо, дългият живот зависи от качествата на любовта, която имаш; дългият живот зависи от качеството на знанието, което имаш; дългият живот зависи от качеството на свободата, която имаш. Това аз разбирам под дълъг живот. Тъй щото, от качеството на любовта зависи не само дългият живот, но и здравословното състояние на човека, както и

неговото щастие. Щастливият живот зависи от качеството на любовта. Качеството на любовта ще даде известно направление в твоя живот. И здравословното състояние зависи пак от качеството на тази любов. Може да се каже, че любовта е солта на живота, т.е. тя го предохранява от онези външни условия, при които той може да се развали.

Нали виждате колко лесно може да се развали животът във всеки съвременен дом. Според както днес животът е устроен, лесно може да се развали.

Вземете, например, двама млади се оженват, искат да устроят дом, да направят нещо хубаво. Отлична е тяхната идея, отлично е тяхното желание да встъпят в брак. Казвате: „Бог е съчетал тия хора." Отлична е тази идея, но какво виждаме? Тази млада жена, на която мъжът до вчера е писал много хубави любовни писма, днес сготви лошо ядене, утре сготви лошо ядене и не се минават 3–4 години, любовта им изчезва. При това съвременната домакиня и не знае как да готви. Тя вземе лука, нареже го и започва да го пържи. Пържи лука, но и тя ще се опържи като него, нищо повече. Като се опържи, лукът ще изгуби всички витамини, всичкия си живот, еликсира и ще останат само отровите в него. След това домакинята ще тури малко червен пипер, малко домати, малко развалено масълце за икономия, че днес всичко било скъпо, и ще сготви яденето, ще го предложи на мъжа си. Мъжът гледа – отгоре е красиво, хубаво яденето, но отвътре не е чисто, не е добро яденето. Той се понамръщи малко, понавъси се, а тя казва: „Мъжът ми не е доволен от яденето." Че как ще бъде доволен?

И днес в целия културен свят хората все готвят, ред готвачи има, изкуство е днес готвенето. Аз не съм против готвенето, нито против пърженето на лук, което е влязло в употреба, но хората трябва да знаят как да готвят, те трябва да знаят как да пържат лука и как да го режат. Днес в обща употреба между семействата е влязъл изразът: „Моята жена ме пържи като лук." Питам: Ако пърженето на лука е толкова хубаво нещо, защо когато мъжът иска да се оплаче от жена си, казва: „На нищо вече не съм замязал; моята жена ме направи на пържен лук!" Прав е мъжът, пържи го жената. Най-първо жената трябва да се отрече от старото си изкуство на готвене. Тя трябва да има милост към лука, като го реже, да му пее и да не кълца тъй ситно, но на едри парчета. Аз позволявам лукът да се реже най-много на 10 парчета. Ако аз съм готвач, бих го нарязал на 10 парчета. После ще нарежа картофите, ще туря солта, червения пипер, маслото и всичко заедно ще туря да ври най-много 25 минути до половин час. Добре е

картофите да останат малко несварени. Както аз разбирам готвачеството, не е хубаво картофите да бъдат много разварени. Нека възлюбленият се научи да дъвче малко. Това е по-здравословно. По-добре е да се ядат сурови картофите или малко сварени.

Това може да ви уплаши, но такива са новите теории. За да се прокара моята теория на готвене, изискват се най-малко 100 години, затова се отказвам да я проповядвам и да я препоръчвам. И затова казвам: нека готвачите си готвят както знаят. Ако някой от вас иска да направи опит по новия начин, това е негова работа. Аз не искам да нося последствията. Ако режете лука по този начин, вие не трябва да плачете. Ако жената плаче, като реже лука, тя и в живота си ще плаче. Пък и мъжът ще плаче. Никакъв плач не трябва да има, когато лукът се реже. При това, той трябва да се реже при най-голямо разположение от страна на домакинята. И после, като поври яденето 25 минути, тя да си пее, да е разположена. Няма по-щастлив живот от този да готвиш. А сега домакинята постоянно се оплаква от готвенето и казва: „Кога ще се отърва, кога ще се освободя от тази тенджера? Защо ме поставиха тук за готвачка?“ Не, тя е дошла в този дом да направи своя възлюблен да стане красив и чист.

Каква е целта на женитбата? Хората не се женят да раждат деца, но да си въздействуват взаимно, да се направят красиви и чисти. Добро дете може да се роди само тогава, след като домакинята е направила своя мъж красив и чист. И тогава първото дете, което ще се роди, ще бъде отлично, ще мяза на баща си, а второто дете ще бъде момиче и ще мяза на майка си, и то ще бъде чисто и красиво. И мъжът трябва да направи жена си чиста и красива. И като им се родят деца, и те ще бъдат като майка си и баща си чисти и красиви.

Ето това значи да бъде човек облечен, да бъде красив като Луната и чист като Слънцето. Онова дете, за което се говори в прочетената глава, е било толкова красиво и чисто, че ангелите не го оставили на Земята, но го взели при Христа, там да се отгледа и превъзпита.

Та, сега ще ви дам едно правило как да се освободите от несретите на живота. Попитайте Месечината как е станала красива, кои са били причините, задето Господ я е удостоил да живеят на нея същества и да бъде тя красива. Красиви хора живеят там. Някои мислят, че на Месечината вода няма. Много хубава вода има там. Тази вода там е в специфично състояние, а не както водата на Земята. Там има съвсем други растения, с особен живот. Растенията на Месечината са безцветни.

Астрономите, които наблюдават Месечината, искат да видят растителността ѝ подобна на тази на Земята, и вода, подобна на земната, и като не виждат такова нещо, те казват, че на Месечината няма вода, няма и растителност. То е, защото растенията на Месечината са безцветни.

Сега и моята цел не е да поддържам дали на Месечината има живот или няма. Там има живот, нищо повече. Няма какво да поддържам или да отричам това. Бог, Който направил Месечината, населил я, и Бог, Който направил и Слънцето, и него населил; и там има същества живи, но не като хората на Земята. И най-после, като направи Земята, Бог и нея насели с хора. Значи всички растения, всички живи същества на Слънцето, на Месечината и на Земята се приспособяват според съответните там условия и на това се дължи, че растенията например на Месечината, са съвсем безцветни, а не както нашите на Земята.

Забелязвате, например, че в големите параходи се развиват в голямо количество сиви плъхове, които се хранят в долната част на парахода. За да се избавят от тях, моряците на тези параходи правят особено изстудяване в тези долни части на парахода и температурата достига до 25–30 градуса под нулата. Но какво е тяхното учудване, когато в резултат на това те виждат, че тези плъхове не умират, но се приспособяват на околната температура и само козината им се превръща в бяла. Те стават бели вместо сиви. Те се приспособяват към условията, към студа, но пак не излизат от парахода, защото там има какво да се яде. Най-голямата промяна, която става с тях, е, че те променят цвета си – от сиви стават бели.

Казвам: Месечината, която минава за някои учени като мъртво тяло, упражнява голямо влияние върху човека, както и върху цялата Земя. И ако някога не упражнява влияние върху Земята, това се дължи на особени причини; тогава тя попада под друга категория влияния. И това е добре, защото ако Месечината беше съвършено господарка на Земята, хората нямаше да бъдат свободни. Те щяха да изгубят свободата си. И Слънцето упражнява известно влияние върху Земята. И Слънцето не е пълен господар на Земята. Месечината регулира слънчевата светлина. Ако Месечината не съществуваше, тогава светлината, която излиза от Слънцето, нямаше да се регулира правилно. Вследствие на това и нашият организъм щеше да бъде устроен другояче. Днес нашият организъм, вследствие влиянието на Месечината и на регулирането от нея на слънчевата светлина, той е по-хармонично устроен.

Сега, това е по отношение на Месечината като емблема на вътрешната

красота. И затова вие трябва да изучите ония закони, на които се обуславя тази красота. Нали всеки от вас се оглежда в огледалото. Някой път вие не си харесвате очите. И прави сте, очите трябва да бъдат красиви. Очите трябва да бъдат огнени, но мек огън да излиза от тях. Очите не трябва да бъдат мъжделиви, но чисти като небето. Като погледнете очите на някого, не трябва да имат никаква мъглявина, да бъдат съвършено чисти. После, като погледнете кожата на човека, и тя трябва да бъде мека, а не суха. Кожата трябва да бъде мека, гладка, възприемчива. Когато цялата кожа на човека стане груба, той се излага на голяма опасност, той почти се лишава от своя живот. Хора, които имат мека кожа, са много възприемчиви. Те живеят по-дълго време, отколкото хора с груба кожа. Кожата е регулатор на живота. Без кожа човек не може да живее. Това е вярно и за растенията. Докато кожата на едно растение е здрава, то живее; щом се осакати кожата му и то умира. Вследствие на това всички пертурбации, всички скърби, страдания, всички отрицателни чувства в човека: гняв, омраза, завист, огрубяват кожата на човека и тогава той не може да възприема от външния свят условията на живота, или както индусите я наричат, праната, или алхимиците – жизненият еликсир, или жизнената енергия, според съвременната наука.

Следователно първо дръжте кожата си в изправно положение. Някога вие употребявате известни мазилки, за да държите кожата си мека. Не, това е външен начин, кожата може да се запази мека и чиста с употребата на специални храни, които вие трябва да намерите и да изучите. Тези храни пазят кожата мека и чиста, но същевременно те влияят върху общия изглед на човека. А красотата на човека е израз на неговото здраве. Приятно е на човека, когато срещне един красив човек! Неприятно му е, когато срещне един грозен човек, той даже не иска втори път да го срещне. Красотата е признак на това, че органите, които съставят човешкото тяло, изпращат равномерно своята енергия и възприемат равномерно необходимата за тях енергия.

Това е по отношение на двете неща – красотата и чистотата. Всеки човек трябва да бъде чист и красив, защото енергията от човека трябва равномерно да излиза и равномерно да се възприема. Ако не изпущате равномерно тази енергия и не я възприемате равномерно, вие не можете да бъдете здрав човек, а при сегашните условия на живота, тъй, както той не се разбира, има хиляди неща, които могат да извадят човека от неговите релси и да изгуби той и онези дарби, които са вложени в него. Вследствие

на това човек се обезсърчава и казва: „Не си струва да се живее!“ Някой път на човека се иска да умре. Защо трябва да умира преждевременно? Ако вие разбирате смъртта само като едно освобождение, въпрос е дали ще намерите това освобождение. Ако ученикът е свършил училището и, като излиза от него, иска да умре, това желание е на място. Тогава смъртта има смисъл. Но ако, без да е свършил училище, иска да умре, тогава тази смърт не я разбирам. Ако болестите идват като спънка в живота на човека, тогава не разбирам защо са тези болести. Но ако човек иска да работи, да учи, да прави добро, това разбирам. Болестите са състояния, които ние сами си създаваме.

Та, първото нещо е красотата. Всеки човек може и трябва да бъде красив! Забележете момчетата и момичетата от 10, 15, 21-годишна възраст, когато се намират под влиянието на идейния, на мисловния живот, те са красиви. Когато човек люби, той става красив; щом изгуби [любовта] си, той погрознява. Това е външната страна на живота. Същият закон се отнася и до идеала на човека. Докато човек има някакъв идеал, който следва, той е красив; щом изгуби идеала си, той става грозен. Ако туриш идеал в живота си идеята да помагаш на човечеството, ти пак можеш да станеш красив. [...], той има любов в себе си. Щом изгуби тази любов, той пак погрознява.

Който е красив и чист, той не може да бъде сиромах. Защото богатството е обусловено от красотата и чистотата. Те съдържат известни сили за човешката душа. Там, дето има красота, там, дето има чистота, в ума и в сърцето на този човек има жизнени сили, с които може да преодолее всички външни физически препятствия в живота. Този човек може разумно да се справи с тия препятствия в живота си.

Следователно ние не трябва да разглеждаме живота като един лотариен билет и да очакваме своето щастие да дойде без да работим. Съвременните хора се нуждаят от едно изяснение на онези закони, които съществуват в природата.

Например, че трябва да ядат, това всички хора знаят; но по колко пъти на ден трябва да ядат, това не знаят. Определено е колко пъти на ден да ядем. Повечето хора приемат, че трябва да ядат по 3 пъти на ден. Добре, явява се въпросът каква храна да ядат. Това не е определено. Аз съм виждал майки, които дават на децата си да ядат по 5, 6, 7 пъти на ден. Току пъхат биберона в устата на детето си и казват: „Нека да яде това дете, че здравичко да бъде.“ Не, на детето трябва да се дава да яде само когато е гладно. Като не е гладно, не трябва да му се дава да яде.

Гладът е мярка. Щом си гладен, яж. Щом не си гладен, не яж. Ако хората биха спазили това правило, те биха се чувствували по-добре. Когато имаш глад, това показва, че си здрав. Гладът е една мощна сила в живота на човека. Не се плашете от глада, той е Божие благо. Когато някой казва: „Отде ще взема хляб?“, казвам: „Не се безпокойте, хлябът ще дойде.“ За гладния човек всякога има предвиден хляб. Когато човек се отчае и иска да умре, гладът непременно ще дойде. Аз не съм срещал случай, когато някой човек иска да живее и да умре от глад. Ако пък е за умиране от глад, почти всички хора все от глад умират. Това подразбира едно пресищане от живота. Хора, които са изгубили идеала си за живота, те всякога умират. Той постоянно казва: „Не ми се живее, не ми се живее“, докато най-после така стане, че това, което е казал, така се случва.

Сега ще ви приведа пример за онази негърка, която била много бедна, изоставена баба, на 80 години възраст, нямало кой да я гледа, вследствие на което животът ѝ толкова дотегнал, че тя по 3 пъти на ден се молела да я прибере Господ, да прати архангел Михаил да вземе душата ѝ. „Наживях се вече“ – казвала тя. Това било някъде в Америка; наблизо до къщата ѝ имало една американска колегия. Чули я някои от студентите и една вечер трима от тях решили да направят с нея една шега. Единият от тях се преоблякъл като архангел Михаил, а другите двама отишли да го придружат, също така преоблечени. Като дошли до вратата на тази негърка, те тропали няколко пъти. „Кой е там?“ – „Архангел Михаил с двама свои приятели.“ – „Какво иска архангел Михаил?“ – „Пратен съм от Бога да взема душата ти.“ – „Кажете на [Бога], че нея я няма тука; замина за някъде.“ В дадения случай тя има съзнание, че преждевременно е дошъл този ангел, макар че е на 80 години. Тя усеща, че не е готова за голямата почест, която архангелът иска да ѝ направи.

И всякога на лицето на хора, които ще умират, се забелязва едно недоволство. Аз не съм виждал човек, който да умира доволен. Всички умиращи съжаляват, че трябва да умрат. Аз съм бил при умиращи, които казват: „Поне два часа, но да ми дадат да поживея.“ Най-напред искат една година; като не им дадат толкова, искат половин година. Като не им дадат и толкова, искат поне един месец. После поне една седмица, поне един ден и най-после са съгласни на един час. Но и това не им се дава и им казват: „Трябва да си вървите.“

Сега, това са посторонни въпроси. Аз не искам да остане във вас мисълта за смъртта, защото тя е вметнато предложение, тя е нещо случайно

в живота. В дадения случай смъртта функционира на Земята като една освободителна сила, която иде да освободи човека от по-големи нещастия, които могат да му се случат. Смъртта причинява нещастията.

Сега мене не ме интересува смъртта, но животът. Животът може да функционира физиологически (?) само при две условия. [При условието на красотата], на което Луната е емблема и при чистотата – силата на вътрешния живот, на който Слънцето е емблема. Следователно всеки от вас трябва да изучава силата на Месечината.

Аз не искам да ви дам някои правила, понеже можете да си навлечете беля на главата. В 914 година аз исках да дам едно благо на хората, за което им препоръчах да се греят на слънцето и те така изопачиха това нещо, че вместо да се греят, някои от тях започнаха да се кланят на Слънцето. Няма защо да се кланя човек на Слънцето, освен на Бога. Само Първата Причина, само Вечният, Който регулира всички неща, само Той е достоен да Му се кланя човек. Иначе нито на Луната, нито на Месечината, нито на когото и да е, трябва човек да се кланя. Човек може да се кланя на когото иска, но това не е право. Поклонението, служенето на Бога се отличава по това, че онзи, който се кланя на Бога, Той му дава живот. Защо? Защото в поклонението на Бога ние изразяваме Божиите идеи. Да се покланяш на Бога значи да носиш в душата си Неговата любов, да носиш знанието Му, да носиш свободата Му, да носиш Неговия Дух.

Казвам: Служенето на Бога в света е необходимо за вярващите, както и за онези, които искат да се запознаят с тайните на Индия и на Египет. Казвам: Тайната седи в това да бъдеш облечен в красотата, да бъдеш облечен в чистотата. Мислете една година наред върху красотата и чистотата и няма да сгрешите. После, често, при разположение от ваша страна, наблюдавайте Слънцето и Месечината – пак няма да сгрешите.

Сега, аз искам да ви избавя от едно заблуждение. Красотата и чистотата са среброто и златото, Месечината и Слънцето, които имат известно съотношение помежду си. Мислете често върху тия неща, докато среброто и златото влязат във вашата кръв.

9-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 26.XI.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

СТАНИ И ЯЖ!

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 10-а глава от Деянията на апостолите – отначало до 21-ви стих.

„Духът Божи“

„Заколи и яж!“ Ще се спра върху думите „Стани и яж!“, няма да взема думата „заколи“. „Стани и яж!“ Какво? Онова, което Бог е очистил. Ще се спра върху една тема, която е малко по-близо до живота. Има отвлечени работи, за които се изисква специфична подготовка, за да се разберат. Има, например, такива термини в геометрията, в математиката, в естествените науки, в ботаниката, цял един поменик. Аз употребявам сега един геометричен термин – абсцисна ос, или ордината, или координата, после остроъгълни, триъгълни и т.н. Това е цяла наука. Трябва да учите, да разбирате. Всеки от вас има абсцисна ос, ще знаете де е. Всичко това, което цитират геометриците, имате го, но не го знаете, геометриците го знаят. В себе си де е, не го знаят, отвън го знаят, но вътре къде е, не го знаят.

Може вие да цитирате цели области от медицината, не само това, но цялата природа е една книга, която ние тепърва трябва да проучаваме. Там има всичките езици, какво ли няма написано, което трябва да проучаваме. Малкото, което знаем, някой път ние мислим като децата, че малкото дете, като свърши първо отделение, мисли, че много знае. Първото отделение след като го свърши, иде второто; след като свърши четирите отделения, иде прогимназията, гимназията, университетът. И като свърши университета, влиза тогава като ученик в големия университет на света. Трябват ти 15–16 години, докато завърши образованието. Само за образованието някой път ти трябват 120 години най-малко и пак не можеш да свършиш университета на света. През тези 120 години все ще те скъсат по някой предмет. И като свършиш университета, ще остане някой предмет, по който не си издържал. Та втори път ще идваш, трети път, четвърти път трябва да идваш, за да завършиш университета. Та, казват, че

за да завърши човек този университет, трябвало да дойде 777 пъти на Земята. За да свърши този университет, за да му дадат диплом, че да не дохожда вече на Земята, 777 пъти трябва да дохожда. И колко факултети трябва да учиш.

Сега, някой може да се спре и да каже: „Ама аз това не вярвам." Разправяше ми една учителка. При нея седи друга млада учителка и я пита: „Ти вярваш ли в мене?" И без да чака отговор, казва: „Аз в нищо не вярвам." – „Ами в кого вярваш?" – „В себе си вярвам." Пък и другата ѝ казва: „И аз вярвам в себе си." Защо ти не ѝ каза: „Ето две божества, които хората не ги знаят." Защо не вярва в другите? Той вярва в себе си. Значи има вяра. Неверието в едно нещо предполага верую в друго нещо, а вярата в едно нещо предполага неверие в друго. Следователно човек едновременно и вярва, и не вярва. Защото, като вярваш в едного, ти не вярваш в другиго. Ти не вярваш в лъжливия Бог, а вярваш в истинския Бог. Ти не вярваш в Бога, вярваш в себе си. Следователно ти считаш себе си нещо по-реално от тази идея, която хората лансират. Защото Бог, като вярваме в Него, той се проявява в нашия ум, в нашето сърце, в нашата воля, в нашия дух. Или за умния човек това е онова правилно отношение, което съществува между живите същества, там се проявява.

Сега да се не спирам върху подробностите, защото работата е трудна. Много пъти, като се спираме върху подробностите, ще изпаднем в едно голямо противоречие.

Има един анекдот. Един доста виден виртуоз отива в Париж. Той обичал да свири, но толкова много се увличал в свиренето, че се забравял. Веднъж се събрала голяма публика да го слуша. Първоначално много заинтересована, но той свирил час, два, три, публиката почнала един по едни да излиза и целият театър се изпразнил, той продължавал да свири. Свирил 6 часа и най-после останал само ключарят, който му казал: „Господине, ключа Ви оставям, като излезете, да заключите."

Та, често в живота си ние мязаме на този виртуоз, като свирим безразборно, докато всички излязат, докато най-после се почувствуваме в едно положение на самотност. Казва: „Голяма самота чувствувам." Казвам: „Много дълго си свирил." Когато някой ми говори за самотност в живота, казвам: „Дълго време си свирил."

Сега, единственото важно нещо в света е: Стани и яж! Едно от най-големите изкуства в света е да знаеш как да ядеш. Ще кажеш: „Тя не е проста работа." Не, най-сложна работа е. Ако вземете в съвременната

хигиена, във физиологията на яденето има ред процеси. Най-първо, човек, за да яде, трябва да има хубави здрави зъби. При процеса на храненето ти трябва да знаеш каква храна да избереш. Какво трябва да ядеш? Каквото Бог е очистил. Какво трябва да ядеш? Каквото природата е приготвила. Още като видиш храната, ще четеш надписа: „Това е храна, приготвена за тебе." Има ли този надпис, вземи и яж. Няма ли този надпис, не бутай тази храна, тя е отровна.

Най-първо, ще се молите на Бога да имате здрави зъби. И като седнеш да ядеш, ще дъвчеш юнашки, че всичко да стане на каша. То е първият процес. Не само това, но с тази храна може да си толкова учтив. Имаш един вход, ще приемеш гостите през главния вход и после ще ги заведеш в гостната стая. Като ги приемеш в приемната стая, има още един процес – храната не само трябва да я сдъвчеш, но има още един процес: да я ослюнчиш, не да я оплюеш. Има 6 жлези: 4 са под езика отстрани и две са под езика долу. Тези гости са дошли там, трябва да им измиеш ръцете, краката, да ги приготвиш, те ще влязат в главния салон, наречен стомах. Там ще започне процесът на гощаването, което наричат в природата храносмилане.

Сега няма да ви разправям надълго какво иска този процес, може да отворите една книга на съвременните учени. За да действува стомахът ти правилно, то в дадения случай ще сдъвчеш храната, не трябва никога да се тревожиш, умът ти никога не трябва да бъде занят с отрицателна мисъл. Понеже всичките отрицателни мисли, всичките отрицателни чувства и действия, които може да направиш отвън, имат едно косвено влияние върху стомаха: отслабват мускулите, разстройват черния дроб, в стомаха не идват достатъчно сокове, с които [да] смила храната. Гостите трябва тепърва да се гощават и ти трябва да бъдеш много внимателен, понеже в стомаха ти работят 10 милиона работници. Тази е специфична работа. Клетките в стомаха си имат специфично предназначение. Ако погледнете процеса на храносмилането, ще излезе много проста работа – като че една буталка се дига и става превръщане на храната. Но който може да проникне целия процес, тези разните сокове се превръщат, в тези сокове стават разни химически процеси. Туй се нарича храносмилане. След това храната трябва да влезе в тънките черва. Това са приемните салони на гостите, които са дошли. В тънките черва всеки си има особено място. Оттам всичката тази храна, соковете, които са определени, ще минат през един последен процес: пречистване ще стане на сока и после от белите

дробове ще се превърне на кръв.

Та казвам: Първо стомахът ви трябва да бъде чист. Цялата наша съвременна култура има един недъг: че в стомаха има големи нечистотии. Там, дето има нечистотия, започва ферментация. Ако четете теориите на Луи Куне, ще видите, че тези ферменти, които ферментират, как задушават, подигат се нагоре. От тези ферменти се образуват газове, които може да се разлагат и се образува едно задушаване. Това са отровите, които влизат в соковете и които след време ще се превърнат на кръв и тези отрови отиват по цялото тяло. Човек сам се трови. След време ще почувствувате, че краката ви болят, че ръката ви боли, главата ви боли, дойде някаква болест, като че някое същество е влязло. А то вие сте причината. Вие сте допуснали известни отрови.

И какво? Вие сте искали да оправите света по вашему. Постъпили сте в училището и сте имали един професор, който сте искали да върви по вашия начин. Той е сприхав, днес ви дигне – единица, утре – единица, после двойката; бащата се тревожи, майката се тревожи и казвате, че професорът е лош. Не, детето не знае как да се отнася с учителя. Това дете трябва да се съобрази с учителя си и учителят трябва да се съобрази с ученика. Учителят е вече нагласен, има цигулка, която трябва да нагласи съобразно с учителя. Цигуларят е нагласен и цигулката трябва да се нагласи с цигуларя. [Ученикът] трябва да се нагласи с учителя си.

Това са отношения в природата. Но какви са вашите отношения? Като говоря за учителя, аз разбирам това, което е в живата природа. Всеки човек си има по един учител. Туй е девственото начало в него, туй е вътрешната интуиция, туй е самосъзнанието, туй е свръхсъзнанието, туй е подсъзнанието, туй е съзнанието. Наричайте го както и да е, но ако се вслушате и като ядеш, нещо ти шепне: „Тази храна не е за тебе, не я яж.“ – „Ама съм гладен.“ – „Не яж.“ Ако 3 пъти ти каже и ти не го слушаш, казва: „Може да ядеш.“ Но не се минава половин или един час, усещаш болка в стомаха, някаква тежест в гърдите си. Казваш: „Какво ми стана? Урочасах.“ Да, урочаса. Всеки един човек, който не слуша Божественото в себе си, той винаги урочасва. Казваш: „Простудих се.“ Чудни са хората! От някой прозорец го лъхнало малко, от някоя малка дупчица. Аз съм правил опити да проверя дали тези твърдения на хората са верни. Това съм правил, две години съм седял на един отворен прозорец, другите вънка без печка, без нищо, повече от две години на прозореца и никакъв ревматизъм не дойде. Не е така. Когато кръвта е чиста, никакъв ревматизъм не може да те

хване.

Та, казвам: Храната е един обект. Това е работа, която трябва да свършите. Яденето е един свещен процес. Понеже част от това, което ние изяждаме, като свършите яденето вътре, всяко едно ядене има друга една страна. Ако не се храниш добре, не може да разбереш Божествения ред на нещата. На яденето на храната съответствува Словото. Когато един човек ти говори сладко, ти се усещаш като нахранен. След като ти говори така, приятно ти е. Казваш: „Остави яденето.“ Разговорът е толкова хубав, че хората отлагат за един–два часа физическото ядене.

Та, основата за всяка една сполука в света, аз турям, основата е да вярвате, няма да съгрешите. Ако не вярвате, може да опитате и ще видите резултата. Но сполуката в каквото и да е направление принципално зависи от яденето на човека. Гледай на човека как яде и ще видиш дали умен ще стане, дали учен ще стане, дали добър ще стане, дали красноречив ще стане, дали музикант ще стане. От яденето всичко може да стане. Като го видиш 4–5 пъти как яде, може да разбереш какво ще стане от него. После ще видиш как дъвче. Ако той преживя като едно преживно животно, той ще оре нивите. Дотам е достигнал. Ако яде като някой вълк, той ще ходи в горите. Ако яде като змия, той без крака ще ходи. Змията не е образ за хранене. Тя гълта цяла храната. Като хване жабата, гълта я. Казва: „Кой ще я дъвчи!“ И вълкът много бързо гълта храната си, гълта, гълта. Това не е за препоръчване. Онези пък, тревопасните, у тях има една непрактичност: те събират тревата с праха, с всичко и после, като седнат, почват да я предъвкват. Но онази кал, полепнала по тревата, тя носи отрова в тези, които се хранят така и не живеят дълго.

Сега човекът, който минава за млекопитаещ, Бог му е дал разнообразна храна. Той е изгубил онзи начин на хранене, който се дължи на принципа на живота. Тези принципи са се изгубили, като са излезли от рая. Хората са живели по 990 години в рая, живели са по 20, 30, 40, 50, 100 хиляди години в рая. Вие можете да кажете, че това е разказ. Няма нищо. На колко години беше Адам, когато Господ създаде първата жена? Ту[рет]е на всяка епоха по 100 милиона години, тогава имате до човека 600 милиона години. Следователно, в шестия ден направил Бог човека, създаде човека. Човек е седял в рая повече от 20 милиона години. 20 милиона години бил в рая и след 20 милиона години го изпъдиха от рая и след тези 20 милиона години му се роди жената и той се ожени за нея. Изпъдиха ги и двамата.

Сега вие ще вземете тази страна, отношенията на Адама към жена му.

В едно отношение бяха правилни. Искат някои да примирят. И действително, Бог не създаде жената от кръвта на човека, но от долната част на ребрата му, тя тъй вече държи нисшия свят. Ако беше създал жената от мозъка му, той щеше да има една отлична жена, но жената не я създаде от мозъка, а от ребрата. Аз няма да обяснявам този мит, понеже той не спада. И понеже в туй положение, в което Адам се намира, Бог не можа да му даде друга жена освен като Ева.

Ще ви обясня с един пример. Един вълк не може да роди друго освен вълче. И една овца не може да роди друго освен едно агне. Една крава не може да роди друго освен теле. По-добро нещо от Ева не може да се създаде, нещо по-хубаво. Той взе две ребра. Защо Господ не взе едно ребро, а взема две? Числото 2 е спасително положение. Числото 2 спасява човека, но едното не спасява. Две ръце има човек, два крака, две очи, две дупки на носа си. Туй число 2 е навсякъде. Мозъкът му е разделен на две части, дробовете му са разделени на две – спасително положение е това.

Та вие имате съвсем повърхностни понятия за жената. Жената в природата поддържа пулса на сърцето. Тя е тази, която регулира ритмичното движение на всички живи същества, на които сърцата ритмично бият в цялата природа: и в растения, и в насекоми; всички имат един пулс. Принципът на жената регулира този пулс. Вие ще схванете, че е една ваша другарка и ще се ожените. Туй не е жена. Тази е жената, която регулира този пулс навсякъде. Туй е Великата Жена в света.

Следователно да станеш против една жена, да я хулиш, значи да се свърши светът. Ти да кажеш лоша дума за тази жена, тя веднага ще спре твоя глас и ти ще свършиш всичко. И жената трябва да има известно понятие за себе си. Досега вие не знаете какво е жената. Вашето предметно умение е да изпълните пулса в природата.

Следователно храносмилането за да е правилно в човека, този пулс на сърцето... Аз не говоря само за жената. Вие никога не сте броили пулса на вашето сърце бие ли редовно. Някой път сърцето подскача, има известно сърцебиене. Този пулс на сърцето от неправилното ядене се ражда. Неправилното биене на сърцето, когато сърцето бие неправилно, тази дама, която регулира пулса, казва: „Ти не се храниш добре. Ако тъй продължаваш, ще ме заставиш да те лиша от благото. Един ден ще спреш да пулсираш. И тогава повече аз не искам да ставам причина ти да образуваш известни отрови и да тровиш окръжаващите, защото отровата, която е в твоето тяло, ще мине и в другите организми.“

Мислите, че туй е лесно. Туй е една доста сериозна работа. Да кажем, една млада жена, която иска да стане майка. Че, ако тя няма чиста кръв, не трябва да ражда деца! Ако трябва да внесе отрова в тях, защо трябва да ражда? Никоя мома, докато не си пречисти кръвта, не трябва да се жени; и никой момък, докато не си пречисти кръвта, не трябва да се жени. Никоя мома, която не знае как да яде, не трябва да се жени; и никой момък, който не знае как да яде, не трябва да се жени. Най-първо, който иска да се жени, трябва да знае как да яде. После, той трябва да бъде чист. Има и ред други правила.

Казвате: „Ама трябва ли да се женят хората?“ Как? Болни хора не трябва да се женят. Хора, на които кръвта не е чиста, не трябва да се женят. Хора, на които организмът е пълен с отрови, не трябва да се женят, докато не се пречистят. След като се пречистят, имат право да се женят. Поколението, което ще излезе от тях, да бъде здраво. Този е законът.

Казвате, че ще има големи страдания. В един живот, който е пълен с отрови, ще има големи страдания. И сега страданията, които вие имате, се дължат на отровите, които майките и бащите внесоха във вашия организъм, на отровите, които вие всеки ден внасяте във вашия организъм. И в Писанието всякога се казва: „Чисти бъдете!“ Чистотата трябва да започне от храната. Процесът на чистенето е туй: като седнеш, да донесеш чиста храна. Според моите изследвания, според изследванията на учените онзи, който носи храната, трябва да бъде чист, ръцете му да бъдат чисти, краката му да бъдат чисти, в мислите, желанията и постъпките си да бъде чист. Онзи касапин трябва да бъде чист и волът, който е заклан, и той трябва да бъде чист. Щом волът не е чист, не го колете, не е разрешено. – „Може ли да се ядат кокошки?“ Аз позволявам да се ядат кокошки, но да бъдат чисти. Аз позволявам и агънца да се ядат, но които са чисти. Които не са чисти, не ги бутай.

Съвременните вегетарианци са прави да не ядат месо. Защо? Защото днес млекопитаещите са отровени. Днес и вегетарианските масла са отровени. Някой казва: „Туй е слънчогледово масло.“ И то е тъй отровено както маста. И зехтинът е отровен. В него наливат развалено слънчогледово масло. Ще вземат слънчогледово масло, което струва 14–16 лева, и ще го продават 65 лева. Това от какво произтича? Хората имат едно понятие в света, те са без идеал, без Бога, мислят само за себе си. Но те внасят отрова. Те не знаят, че онова, което човек върши, то ще се върне към него. Този закон помнете. Навеждам едно правило, опитайте го.

Нещастията ние сами си ги предизвикваме.

В една книга се разправя един пример. Той е следният: В природата съществува едно корито, дето всички хора могат да взимат. Всичките блага се стичат в това корито. Ако намериш туй корито, можеш да вземеш каквото искаш. Ако наречеш да задигнеш всичко, тебе те очаква голяма опасност, понеже при това корито има един предел (кадел?). Ако искаш да видиш какво има в дъното, ти ще се качиш на [...] да вземеш каквото има, но до тебе има един токмак [от] няколко хиляди килограма. Ако вземеш всичко, той – върху тебе и ще се свърши всичко!

Или другояче казано, ти седиш и казваш: „В Бога не вярвам, в Христа не вярвам, но в себе си вярвам.“ Ти си внесъл в своя организъм една отрова. Първото дете, което ще се роди в тебе, няма да вярва в тебе, ще вярва в себе си. Твоето отрицание на Бога се е предало. Един ден туй дете, този Драганчо, като стане голям, току се опълчи на баща си.

Един баща ми разправяше своя опитност: „Един ден син ми ме изплаши. Един ден жена ми беше сгрешила, натупах я. Той ме хвана, разтърси ме и ми каза: „Татко, пред моето лице нямаш право да биеш майка ми. Като те тупна, отсега нататък ще помниш. Аз не съм малко дете.“ Изплаши ме. Пипнах го – не е вече този Драганчо.“ Той казва: „Аз вече не вярвам в тебе, никакъв закон няма, аз мислех това, онова, в себе си вярвам. Ако ти не слушаш, аз ще постъпя с тебе така, както с един външен човек.“

Това е нашата философия. Ние сега носим последствията на нашето верую. Ти казваш: „В това не вярвам, в онова не вярвам.“ И сега никой в никого не вярва. Младото поколение, което идва, и то ще бъде като вас. Чудни са хората! Младото поколение като дойде, какво ще бъде то? Ти нямаш закона на самоотричането и искаш да имаш син щедър. Ти не разбираш самата природа, а искаш син ти да я разбира. Ти не си музикант, а искаш син ти да бъде такъв. Ти не си художник, а искаш син ти да бъде. Ти не си здрав, а искаш син ти да бъде здрав. И той ще бъде като тебе. А ти очакваш нещо и казваш: „Дано някое дете дойде.“ Туй е крива философия в живота, на която ние поставяме нашето щастие.

Та, казвам сега правило за вас. Аз не ви казвам, че вашата любов към Бога не [е] такава, каквато аз я разбирам, нуждае се още от едно качество. Например вие не сте срещали един човек, напреднал като Христа. Туй е трудна работа. Тъй опитно Той да дойде и да ни научи на един закон на послушание. Лесно е човек да служи на Бога, лесно е човек да изпълнява

волята Божия. Той казва: „Аз затова дойдох, да изпълня Неговата воля." Знаеше, че тъй трябва да бъде, тъй е писано. Като дойдоха тежките изпитания, три пъти ходи да се моли, казва: „Ако е възможно, да се отмени туй." Такава голяма вътрешна борба имаше, че в този момент вие не знаете какви страдания, каква голяма скръб имал, че кървав пот излизал – такова напрежение, докато дойде това велико вътрешно разбиране. Той се намери в едно голямо противоречие и казва: „Тази работа е толкова тъмна. Понеже Бог е определил, аз ще имам едно светло бъдеще." Най-после казва: „Да бъде всичко както е Твоята воля, както Бог е определил. Не Моята воля, но Твоята."

И ние, съвременниците, които живеем в тези времена, виждаме, че онзи разбрал, което Христос е разбирал и прави избор в света. Христос не дойде да каже: „Хората да не ядат", но казва в Господнята молитва: „Отче наш, Който си на Небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти" – ето основата. Трябва да се тури ред и порядък. После казва, хлябът наш насъщен, който ни е необходим за живота, направо може да дойде, когато имаме един Баща: „Отче наш, Който си на Небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти, както на Небето, така и на Земята." Ако ти имаш всичко туй в себе си, само тогава може да имаш този хляб, който ни трябва. Тогава ти ще идеш при онзи човек, един фурнаджия. Че вие тук всички от фурнаджията взимате, аз доколкото зная. Много сестри са ми донасяли, много хлябове са били за мене цяла отрова. И съм правил опит: като ми донесат от тези сомуни, давам на една котка – тя не яде. Донесат ми някоя хубава питка – най-първо дам на котката, тя е експерт. Отчупя едно парче, тя го помирише и се отказва. Тя е специалист. Някой път даже го намажа със сирене – изяжда сиренето, питката оставя. Казвам: Този хляб не е чист. Когато искам да избера хубава вода, пусна магарето си и аз тръгна подир него. От която вода пие магарето, и аз от нея пия. Магарето има едно чувство, разбира от чиста вода.

Та, казвам: Нашата философия зависи от яденето. Твоето философско вярване, твоето религиозно вярване зависи от яденето, твоето изкуство зависи от храната на човека. Ако тази храна не е чиста, ти няма да имаш светъл ум; ако тази храна не е чиста, ти няма да виждаш нищо около тебе. Един художник, на когото кръвта е отровена, той не може да вижда и да рисува хубави картини; ако кръвта на един музикант е отровена, той не може да свири хубаво; ако на един оратор кръвта е отровена, той не може да говори както трябва; една майка, на която кръвта е отровена, не може да

отглежда децата си; един учител, на когото кръвта е отровена, той не може да възпитава децата.

Та, казвам: Вие казвате: „Да вярваме в Бога.“ Онова, което Бог е очистил, ти за нечисто не го взимай. Ние сме се отклонили. В България има един обичай – когато отиват на гроздобер, казват: „Ще отслаби на корема.“ След като ядат грозде, пречисти се стомахът. Като яде грозде, турили на огъня пастърма – да се засолят. Какво благо може да се крие в осолената пастърма, в онова отровеното месо на някой бивол или на някой вол?

Имаше един лекар, разправяше своята опитност. Отива да преглежда болен добитък, вижда, че черният дроб е малко заразен, изхвърля го. Казвам: Щом черният дроб е заразен, говедото чисто ли е? – „Но, да не загуби човек“ – казвате. Ти изхвърли дроба, да не го ядат хората.

Казвам: Сега ние няма да се справим. Има един закон, който регулира света, който регулира хората. Има два начина на изправление: един общ начин, има едно общо подобрение на света, природата работи от хиляди години; и лично подобрение – да подобрим нашия живот, трябва да започнем от днес. Ако някой иска да тури един общ режим, той трябва да го тури още днес. Ако чакате общия режим, той ще дойде, но преди да дойде общият режим, има едно частично приготовление. Всичките хора съставят част от едно цяло. Всичките хора трябва да се подготвят. Всички вие се приготовлявате за една работа в света. Защото всеки организъм създаден, той си има свое предназначение. Нищо в света не е без обща вътрешна работа. Някой казва: „Защо съм пратен в света?“ Ти си изпратен за една обща работа. Дали това го съзнаваш или не, ако вярваш, ще направиш опит. Който не го е опитал... Че пророкът казва: „Опитайте Ме и ще видите, че съм благ.“ Той не казва: „вярвайте“, но казва: „опитайте Ме“.

Христос казва: „Ако разумното Божие Слово пребъдва във вас, ако вие пребъдете в Мене, ще живеете, както Аз живея. Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и тогава Аз ще ви се изявя отвън.“ Как ще се изяви? Ти си сиромах човек, отиваш при един банкер. Христос дойде, бутне го по рамото и казва: „Колкото иска, дай му.“ Ти си студент в университета, Христос отиде, бутне професора и казва: „Тури му 6.“ Навсякъде, където Христос върви с тебе, когато се изявява, Той върви пред тебе и ти се чудиш – върви ти. Всичко ти върви, когато е с тебе; когато Го няма Христос, всичко върви назад. Отидеш при професора – скъса те; отидеш при банкера – нищо не дава; минаваш границата – хванат те, затворят те; навсякъде нещастие след нещастие. Казваш: „Какво трябва да

правя?“ Ще приложиш онова правилното вярване, да опитаме в живота си какво нещо означава любов към Бога.

Разправяше ми един приятел: минава покрай трамвайната линия, спъва се и така се ударил, че не могъл да стане, а трамваят иде. Той се засилил, отива вече. Казва: „Господи, спаси ме!“ – „Аз знаех защо паднах и казвам: „Господи, спаси ме! Ако ме спасиш, ще оправя целия си живот.“ Дойде трамваят, спря се до мене, слезе ватманът и ми помогна да стана. Какво му костваше на този човек да мине трамваят отгоре ми?“ Друг един приятел ми разправяше, той паднал и той не може да стане и върху него идва трамваят, не се спира до него. Казва: „Господи, да ме спасиш!“ Трамваят дерайлирал, излязъл вън от линията, отишъл в друго направление. Казва: „Слава Богу, че трамваят излезе от релсите.“ Тези в трамвая казват: „Ти ще станеш причина ние да изгубим живота си.“

Ние наричаме тези неща случайности в света. Онзи великият закон на Любовта, който регулира нещата... (Отворете прозорците, след 5 минути ще свършим, да не ви е страх). Аз определям: любовта е онази сила, която изменила разположението на хората спрямо тебе; туй е любовта. В любовта има едно свойство, че тя действува всякога и върху хората, и върху растенията, и върху животните – действува по един и същ начин. По един начин действува тази любов върху тебе. Тя е нещо велико, разумно. Ако вие отидете на Изток, при източните народи, които знаят тези закони... Един англичанин, който е опитал този метод, друг пътник гледа: англичанинът седнал, кръстосал краката си на едно от най-опасните места, дето минават тигри, лъвове, кобри, той седнал, не иска да знае. Казва му: „Не те ли е страх?“ – „Не.“ Той е концентрирал ума си в една мисъл – да изпълни волята на Бога. Но ако само за един момент измени ума си, да не мисли туй, което трябва да мисли, веднага ще слезе от този пиедестал.

Че силата на човека е в момента да не изгубиш присъствие на духа. Намираш се в най-голяма опасност, да се не поколебаеш в онази Великата Интелигентност, Която управлява всичките неща. Имаш една болест. Какво има да се плашиш? Лекарят казва, че след 24 часа ще свършиш. Какво ще се плашиш – ще умреш. Сиромашия може да имаш. Ако обичаш Бога, какво ще се плашиш? И да умреш, пак ще оживееш. Туй е положението на онзи, който обича Бога. Ние искаме да минем без опитност. Като си болен, не викай лекар. Ако ти каже Господ, викай един, двама, трима и десет викай. Ако не ти е казал да викаш, никого не викай. Туй [е] да опиташ силата Божия.

Разправяше ми един приятел. Той е болен, идват 10 души лекари при него и след като направили консулт, единият от тях казва: „Преброени са дните ти, не можем да ти помогнем. За съжаление всичката наша наука не може да ти помогне. Да се приготвиш за онзи свят.“ – „Лекарите произнесоха присъдата си върху мене и казаха: „Ти си осъден.“ Обърнах се към Господа: „Господи, да ме спасиш! Посвещавам Ти живота си.“ На другия ден температурата се измени, настана едно подобрение, след една седмица аз бях здрав. Идва онзи, който ми каза, че съм осъден. – „Как стана?“ Не му казвам. Аз знаех как. Дадох си обещание. И досега не съм го изменил, каквото казах, направих го.“

Та, казвам: Щастието на човека седи в едно тайно обещание. Всеки от вас го има в живота си. Пазете го. То е свещеното обещание. Не да го знае светът. Всеки от вас трябва да има в себе си едно свещено обещание, на което трябва да бъде последовател. Туй е хигиена на здравето. Седнеш да ядеш – яж и благодари на Бога! Като ядеш, да ти е приятно. После, прати своята хубава мисъл на всички, които ядат и на онези, които не са готови, пожелай туй благо, което ти имаш, за всички. Туй е хигиена на живота. Казвате: „Какво да правя?“ Сутрин като станеш, направи туй. Като седнеш да ядеш, пет минути ще ти отнеме.

Казва: „Стани и яж!“ Кое? Онова, което Бог е очистил, онова, което Бог е приготвил. И тогава бъди благодарен на онези условия, при които Бог те е турил. Защото, ако бъдеш верен на малкото, ще бъдеш верен и на по-голямото, което Бог е определил. Защото целият живот е едно училище, за което има много блага, които тепърва има да се дават. Аз мога да се спра и да ви разправям какво е било вашето положение в миналото и какво може да бъде вашето положение за бъдеще. Но то ще се обуслови от настоящия момент – как учите.

Учиш ли, възприемаш ли, обичаш ли – три неща трябва да имате във вас. За любовта да имате само едно мнение, за мъдростта да имате само едно мнение и за истината да имате само едно мнение, за свободата да имате само едно мнение, за знанието да имате само едно мнение, за живота да имате само едно мнение – 6 неща, за които трябва да имате само едно мнение, да не сте раздвоени. Дойдеш ли до свободата, желай я за всичките хора. Дойдеш ли до любовта, желай я за всичките хора. Дойдеш ли до знанието, желай го за всичките хора, не само за себе си. Туй знание е спасително за всички хора. Дойдеш ли до любовта, дойдеш ли до мъдростта, дойдеш ли до истината, желай я за всички. Като дойдеш до

живота, желай го за всички. Туй, което желаеш за всички, то ще бъде достояние и за тебе. Никой не може да те лиши от това, което е общо за всички. Шест неща, които ни поставят, и вследствие на това онзи процес на благото, което имаме сега. Днес имаме много повече блага, отколкото Адам имаше в рая. Адам нямаше туй, което ние имаме сега. Той нямаше някои работи, които ние имаме. И бъдещето ще има повече, отколкото ние сега имаме. И Писанието казва: „Онова, което е приготвил за бъдеще, е повече от това, което сега иде." Нито око е видяло, нито ухо е чуло, нито на сърцето и на ума е дохождало за онова, което Бог е приготвил за онези, които служат на Великата истина, които служат на мъдростта, които служат на любовта, които служат на Божия живот, които служат на знанието, които служат на Божията свобода. Такова е великото бъдеще, което стои пред вас.

Христос казва: „Който Ме яде, жив ще бъде. Аз съм живият хляб." Сега, аз желая да мислите хубаво върху него. Не го разбирайте по буква, защото буквата умъртвява. Буквалното умъртвява нещата. Ако ви кажа абсцисна ос, лекарите казват абсцес – същият корен. Да отвориш, значи, абсцес да изтече нещо навън. Или да имате някоя координата. В онова разбиране, в онези възможности, които започват от процеса на яденето. Процесът на яденето е като разораване на нивата, посяването, израстването на тези житени зрънца. Всичките блага в света идат от яденето, от Словото.

Та, казвам: Разбирайте този великия процес. И на Изток има цяла наука за яденето, как трябва да се хранят хората. Сега лекарите са обърнали внимание върху чистата храна, но те още се водят от буквата на този закон, гледат само повърхностно. Гледайте по-съществено. Религиозните хора трябва най-първо да се отличават по това, че религиозните хора трябва да имат чиста кръв. Всеки човек, на когото кръвта е нечиста, той не може да бъде духовен. И Писанието казва: „Очисти, Боже, сърцето им." Сърцето на човека трябва да се очисти, това значи и цялото тяло да е светло. Които мислят чисто, от тях излиза благовоние, а не онази лоша миризма, която излиза от телата ви. Онзи, който го срещне, като го помирише, казва: „Искам още веднъж да го срещна." Не както сега казва: „Да не го срещам!" И храната, която приемате, да има ухание. Туй е знанието, туй е веруюто. Не да мислим, че като отидем на небето. Туй, което ангелите ядат. Моисей ги учи 40 години в пустинята какво да ядат, те казаха: „Дотегна ни тази манна, в Египет имахме хубави работи." Сега някои от вас сте вегетарианци, не ядете месо, [но] имате още отрови в кръвта си. Както се

освободихте от месото, така да се освободите от отровите, които проникват в организма. Това ще бъде следущата епоха и той ще бъде здрав, целият живот ще бъде радостен и весел.

Тайна молитва

10-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 3.XII.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ЗЕМЯТА НА ЖИВИТЕ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 116-и псалом.

Ще взема последните думи на прочетения псалом: „Земята на живите“. Ще взема един стих, който съвременните хора, както и в старите времена най-напредналите души в човечеството, са изучавали този език на природата. Техните учители – гениите, светиите, и те са изучавали този език на природата. Аз го наричам живия език на природата. Нашите езици са диалекти, или преводи, на него. Всеки, който иска да има правилно понятие за живота, той трябва да изучава езика на природата. Той е езикът на човешкото самосъзнание, езикът на човешкото свръхсъзнание.

Тъй, както хората сега разбират живота, той е един минал живот. Сега хората преживяват живота на най-висшите животни, на животните. Този живот, който хората живеят, той е най-висшият животински живот. Едва сега хората стъпват в човешкото. Туй, което вършат, е само животинско. Сега схващат, че животните, това са били етапи, през които човешкият дух е минал. Религиозните хора се възмущават, като им казвам, че са минали по пътя на животните или обратното. Може животните да са минали по пътя на човека. Или човек е минал по пътя на животните или животните са минали по пътя на човека. Разбирайте го както искате. Като казвам, че човек е минал по пътя на животните, някои мислят: „Как е възможно? Хората вършат такива работи, които животните ли ги вършат?“

Сега няма да се спирам, както материалистите определят кое е право и кое е криво. Ние разглеждаме живота от съвсем друго гледище. Страданията имат смисъл. Когато човек изгуби своите пари, човек страда. Когато загуби своето здраве – страда; когато загуби своето знание – страда. Каквото изгуби човек, все страда. Това е негово разбиране. Но ако човек разбира езика на природата, той никога няма да страда, защото съществува един закон: всяка печалба води една загуба след себе си и всяка загуба е път за една печалба. Така седи законът в природата. Трябва да дойде една загуба, за да дойде печалбата. Трябва да дойде едно болезнено състояние, то е едно приготовление за здравето.

Животът се обуславя от един прост процес, който ние наричаме

дишане. Не може да живееш, ако не дишаш. И детето с първата вдишка от утробата на майка си започва живота. То не живее в утробата на майка си. Там се строи неговото тяло. Майката живее и чрез своя живот поддържа живота на детето. Когато малкото дете се роди, първата вдишка е плач. Първият плач показва, че започва да живее. Казват: „Заплака детето, значи живее!“ То е едно възклицание. То казва: „Живея!“ Това е юбилей, голям юбилей, че е извършило нещо грандиозно, като е заплакало. Майката казва: „Туй дете не разбира.“

Казвам: Сега животът зависи от дишането на човека. Източните народи с хиляди години са изучавали науката за дишането. Едва сега нашите учени хора започват да изучават дишането от друго гледище. И едните, и другите са съгласни: прекрати се дишането, прекратява се животът; започва дишането, започва и животът. От туй гледище всичките болести водят началото си от дишането. Дишането обуславя храната. Дишането обуславя и външния живот на хората. Човек, който не диша добре, той е сприхав, нервен, дразни се, криво разбира. Всичко е механично. Онзи, който не диша правилно, и да е богат, ще дойде до най-голяма сиромашия; но ако диша, той е силен. Той разбира, че неговото богатство седи в дишането. Ако знаеш как да дишаш, казват източните народи, може да оправиш работите си. Ако не знаеш как да дишаш, ти ще забъркаш работите си.

Сега, западната наша култура, по някой път ние се самозаблуждаваме, като четем разни книги, разни идеали. За да се постигнат тия идеали, на хората трябва ум, трябва живот. Как ще се постигне? По кой начин ще постигнем живота, ако няма откъде да черпим? Във воденицата може да се търкаля колелото, ако тече вода. Тогава и воденицата мели брашното. Ако няма вода, която да кара туй колело, тогава условията на живота няма да се сложат тъй добре.

Сега има две противоречия в света. Противоречия, които духовните хора са създали. Те не разбират закона. И светските хора, и те не разбират закона. Мене постоянно ме питат защо природата е създала нещата така. Друг е въпросът защо Господ създаде нещата така. Защо Господ създаде света така? Защото така иска. Защо природата създаде нещата така? Защото така иска. Каква философия има в това? Никаква. Някой учен човек може да докаже истинските причини. Никой не знае, може да философства само. Философията в този случай не е наука. Това са догадки: защо и за какво. Но в дадения случай ние може да опитаме. Ако дишаш правилно, както трябва... Когато човек е здрав, трябва да диша правилно. Най-

малкото равновесие, което изгубиш, ако ти малко се раздразниш или скръб дойде, ако не разбираш смисъла на скръбта, веднага ще се наруши дишането. След време, щом се наруши дишането, според западната наука при слабото дишане кръвта не може да се пречисти, а щом не може да се пречисти кръвта, остават утайки, образува се венозна кръв. Тогава се образува серум, в който живеят всички болести и микроорганизми.

Целият свят днес е заразен от болести. Цяла наука има за лекуването на хората. Хората търсят само лекарства. Лекарството е във въздуха. Жизненият еликсир, както са го наричали в средните векове, праната, както източните народи наричат, то е истинският цяр за всички болести. Понеже ние живеем в един материалистически век, искат нещата да бъдат видими. Н[е]видимите неща не са толкоз опасни, както видимите. Съвременните учени хора, които са материалисти, правят следния опит: хипнотизират един човек и му внушават нещо. Искат да мерят силата на туй, което е невидимо. Този човек е герой, може да се бори с трима души. Хипнотизират го, турят го в този магнетически сън и му внушат. С една тояжка на дъската направят само една резка и му казват: „Тук има грамадна стена, не може да се мине.“ И този човек, като дойде до това място, казва: „Не мога да мина, голяма стена има.“ Будният човек вижда, че няма стена, но само една резка, начертана с тебешир, а големият герой не може да види това и казва: „Голяма е стената.“

Та, сега в света има такива крепости, такива тебеширени линии начертани и всеки, като дойде, казва: „Това е правило, това е морал.“ А ти виждаш, че няма никакъв морал, ти виждаш, че няма никакво бъдеще това. Той казва, че като умре, как щял да бъде щастлив. Чудно е. Той като жив не е щастлив, че като умре, ще е щастлив! Логика! Щастието е качество на живота, не е качество на смъртта. Смъртта е ограничение. Сегашните хора казват: „Да умра, че да се освободя!“ Ако думата „смърт“ означава излизане от затвор и влизане в живота, разбирам, но ако мислиш, че свободата може да дойде чрез смъртта, то е криво схващане. Даже такъв велик човек като Христа три пъти се моли и каза: „Ако е възможно, да се отмахне тази чаша.“ Най-после, като не видя отговор, възприе смъртта и разреши друг един въпрос, една наука много по-дълбока. Няма някой от вас, който да не дойде до тази граница, той все ще дойде да разреши този въпрос. Ние ще го оставим, да не ни смущава.

Смъртта в пълния смисъл е едно освобождаване на човека от нещо. Неразбраната смърт е крайно ограничение на един човек. Адът е най-

голямото страдание. Ще оставим този въпрос. Онова, което трябва да залегне във вашият ум, е, че вие сте на Земята и трябва да живеете. Условията на живота ви са дадени. Сега аз говоря на избрани хора, които са здрави, не които са болни. Защото ако аз говорех на болни хора, другояче щях да държа моята беседа. Но понеже вие сте здрави, другояче развивам въпросите. Вие може да направите възражение: „Но онези, болните?“ – Оставете болните настрана. – „Ами бедните?“ – Оставете бедните настрана. – „Ами богатите?“ – Оставете богатите настрана. – „Ами учените?“ – Оставете учените настрана. В земята на живите дръжте сега. Онези въпроси ще ги разглеждате, когато имате свободно време.

В езика на природата най-важното е ти да знаеш да дишаш. То е най-същественото. След като се научиш да дишаш, тогава разрешавай всичките въпроси. Ако не си се научил да дишаш, тогава каквото и да направиш, всичкото твое изкуство ще се изпари. Защо ти е богатството, защо ти е знанието? Туй знание къде ще го държиш? И знанието, и здравето на човека зависи от живота, който иде чрез дишането. Във всяка вдишка ти възприемаш живота. Сега да ви направя аналогия. Рибите, които се намират в 10 пъти по-лошо състояние от нас, трябва въздуха да го изкарват, те го нямат в такова приготвено състояние, както ние. Те имат особени апарати, машини, с които изкарват въздуха из водата. И те търсят. Затуй водата минава през техните хриле. Малко количество въздух като намерят, те се радват. Ние, след като приемем въздуха, изкарваме от него жизнения еликсир, или еликсира на живота, или тъй наречената прана, която е проводник на живота. Ако ти не може да приемеш от въздуха праната, ти не може да живееш. Следователно тази наука гласи така: Когато ти дишаш, по никой начин няма да се смущаваш. Ти ще вярваш, че животът ти има голям запас. От тебе зависи, от знанието ти, как трябва да работиш, не да пресилваш дробовете си. Защо във всяка минута се правят по 20 вдишки? Те са 20 обеда на минута. За един час – 60 минути по 20, те са 1200! В 24 часа? Това са обеди, това е пиршество. 20 обеда, това е слагане на трапеза. Тези клетки на дробовете са учени. Във физическия живот по-учени от клетките на дробовете няма. Те са учени специалисти. Може да четете в учебниците колко милиона клетки са. Някои напреднали физиолози говорят за дробовете. Сега се правят опити, какво количество клетки имат.

Следователно, при дишането, според източната наука, има три степени: горно дишане, средно дишане, долно дишане и пълно дишане – четвърта

степен. На горното дишане сегашната наша култура е специалист. Който има горно дишане, той дига раменете си и ребрата си. Средното дишане или долното дишане, или, както някои го наричат абдоминално дишане, трябва да се изпълни горната част на дробовете и тогава въздухът трябва да се задържи известно време в дробовете, за да може тогава еликсирът, който е складиран вътре, да се възприеме. От тази прана сутрин има най-много. Затуй сутрин трябва да се става рано. Източните народи рано стават, понеже праната е в изобилие. Като се събудят, всичките хора чрез своите дробове поглъщат я. Вечер има най-малко. Вечер пак почва да се складирва от въздуха. Когато в старо време са препоръчвали човек среднощ да става в 2–3 часа да подиша, някои казват: „Кой ще си наруши съня да става в 4 часа да диша дълбоко? Нека поспим.“ Колко часа трябват за спане? Нашите физиолози определят, че трябват 7 часа, за децата 8 часа; от 26 до 30 години – под 7 часа; от 45 до 60 години трябват по 6 часа, от 60 до 80 години трябват по 5 часа. Като стане човек [на] 120 години, трябват по 3 часа.

Помнете, че вашите религиозни разбирания, вашите научни разбирания зависят от дишането. Дишането, това е един трансформатор, един от най-големите трансформатори в организма между природата и нас. От дробовете тази енергия, която приемаш, трябва да се трансформира. Част ще иде в мозъка, друга част – в тялото, да го поддържа. Но ако твоите дробове не са в изправно състояние, да приемеш живота направо от природата, по друг начин как ще го приемеш? Ще кажете, че има някакви пилюли. Не, това е залъгалка, на лотария играят, чакат да им се падне билет. Ако чакаш да глътнеш пилюл и от него да живееш... Ти ще дишаш! Трябва да знаеш, че онези, които контролират въздуха, са разумни същества. Хората това не знаят. Въздухът се контролира от най-разумни същества, от най-висша разумност. Всичкото щастие е вложено във въздуха. Ние търсим нашето щастие на друго място. Може да четеш книги, може да четеш романи, някой герой ходил, какви ли не геройства [извършил]. Аз наричам герой [този], който знае да диша. Този човек, който знае да диша, той придобива живота.

Нас ни трябват хора, богати с живот. Сегашните хора са обеднели от живот. Нищо не му коства да се самоубие. Казва: „Животът за мене няма никакъв смисъл.“ Някой чел Шопенхауер или някой друг философ, криво го разбрал. Той не е песимист, както го разбират. Те криво разбират, като четат Толстоя. Толстой е човек реалист. Той вярва в реалното, в това, което

може да се опита. Той сам вярва в опита. Казва: „Толстоист ще бъда.“ В какво седи толстоизмът? Да оре земята. Преди Толстоя не са ли орали? – „Ама да се молиш.“ Ами преди Толстоя не са ли се молили? – „Ама да мисли човек.“ – Преди Толстоя не са ли мислили? Не е в това. Учението на Толстоя седи [в] „Не противи се злому.“ Или, аз тълкувам тъй: Не се занимавай с противоречията на природата. Нито се занимавай с нейните работи, понеже, ако влезеш в стълкновение с нея, всякога ще бъдеш бит. Единственото нещо, което никога няма да се подчини на хората, то е природата. Единственото нещо, което всякога ще тъпче хората, това е природата. Единственото нещо, което може да създаде всичкото щастие на хората, пак е природата. И всичките нещастия пак ще създаде тя. Тя е безпощадна. Ако знаеш езика ѝ и ѝ говориш, по-добра от нея няма. Хване те, прегърне те. Но щом не я признаваш, и глад има, и болести има, и сиромашия има, всичко има.

Вие ще кажете: „Господ така е оставил.“ Оставете тази изкривена дума „Господ“. Тя е дума изкривена, трябва да я тълкуваме. Ако в думата „Господ“ вие не разбирате Любовта, това никакъв Господ не е. Ако в думата „Господ“ не разбирате онази абсолютна сила, която урежда всичко, това никакъв Господ не е. Ако в думата „Господ“ вие не разбирате висшето, разумното, това не е никакъв Господ.

Сега аз не искам да ви морализирам, не искам да ви убеждавам. Говоря за неща, които ги знаете, но сте ги забравили. Няма защо да ви ги доказвам, забравили сте ги.

Има учени хора, които забравят. В Америка един виден американски професор отива на пощата да си вземе писмата, имал такава кутия. Казва: „Моля, господине, писмата си искам.“ Онзи казва: „Как Ви е името?“ Забравил името си. Казва: „Извинете ме, господине.“ Отива да пита жена си за името си. Среща един свой приятел, който го поздравява с името му. Връща се на пощата, казва името си и си взима писмата. Този учен човек много неща учил, но той забравил името си.

Онези, които се занимават с физиология, казват: „Отслабването на паметта се дължи на млечната киселина.“ Източната философия казва: „Слабата памет се дължи на слабото дишане.“ Малкото прана, която прониква в тялото – мозъкът гладува, клетките гладуват. Те само за хляба мислят и затова не се занимават с твоите работи. Нахрани ги. Да помниш, това е работа за тебе, не е работа за тях. Казват: „Сега не сме разположени, ние гледаме да уредим нашите работи.“

Това е по един вътрешен начин. Сега на Запад казват, [че] човек трябва да подчини своето тяло. Гърците казваха: „Човек трябва да познава себе си." Да познаеш себе си – иди-доди; но да завладееш себе си? Какво ще завладяваш? Ти като победиш, кой ще остане? Кой кого ще побеждава? Ако учениците победят учителя си, кой ще ги учи? Или ако учителят победи учениците си, кого ще учи? Не е в победата. Нито учителят трябва да побеждава, нито учениците. Безпредметно е това побеждаване. То е неразбиране на живота. Животните може да ги вържат, човек трябва да победи. Казвате: „Трябва да победим." Какво да победим? Сиромашията ли? Сиромашията е едно благо. Какво трябва да придобием? – „Богатството." Че, ние го имаме. Какво ще придобием повече? По-голямо богатство от това никой не може да ни даде. Мозъкът, който имаш, струва толкова много. Ако това вещество го храниш, то е в състояние да се справи с всички мъчнотии в света. Ако знаеш как да храниш своя мозък, и целият пъкъл, всички сили да се съберат, пак не може да победят мозъка. Вие ще кажете: „Как да не могат?" В мозъка се развива такава грамадна енергия и такава топлина, в която всички лоши духове се разтопяват. Какво ще кажете? Който неприятел дойде, той се разтопява в мозъка. Вие ще кажете: „Не може да се разтопи." Там е вашето нещастие. Отде знаете, че не се разтопяват? Понеже не сте ги разтопили, да. Много неща, много навици трябва да се разтопят.

Сега, например, мнозина мислят, че са свободни. Аз да ви кажа защо не сте свободни. Според мене ето какво определя свободата – негативно определям. Човек, който направи погрешка, не е свободен. Човек, който оправя тази погрешка, е свободен. Човек, който направи погрешка и не може да я изправи, той е роб. Следователно, негативно за да определя свободата: ще направиш един опит, ще направиш една погрешка, казваш: „Аз съм свободен и да изправя погрешката." Ти си свободен. То е негативната страна. Положителната страна: ти може да направиш едно добро – свободен си. Щом не правиш добро, ти си роб. Щом ти не си щедър, ти си роб; щом си щедър, ти си свободен. Щом се учиш и любиш науката, ти си свободен; щом кажеш: „Това не ми трябва", ти си роб, ти не си свободен. Щом ти ревнуваш, ти не си свободен, ти си роб на ревността. Щом си страхлив, ти си роб на страха. Казвам: Трябва нова психология, от която постоянно да се освобождаваме.

Вие сега се занимавате с разрешаването на социалните въпроси: колко ще живеете. Ако знаете да дишате добре, не както учат сега, но има един

вътрешен начин, който може да се покаже; аз не искам сега да ви турям в един крив път. Като започнете да дишате, вие милионери няма да станете; ако дишате правилно, вие виртуози няма да станете; ако дишате правилно, вие пехливани няма да станете, но ще станете един здрав човек, който може да използува в дадения случай ония условия, които природата му е дала. Природата е определила възможностите, при които той трябва да живее. Ти не може да се отдалечаваш от нейните граници. Имаш право да се отдалечиш само когато изпълниш това, което ти е дала. Нямаш право нищо друго да изпълниш. Ако това, което тя ти е дала, не си свършил, какво ще свършиш?

Какво иска един бръмбар от природата? Този бръмбар, ако го турят във всички училища, може ли да стане учен човек? Трябват му милиони години да бръмчи. Нему му трябват милиони години да минава през 400–500 000 форми, докато дойде до формата на един човек. Докато той мине от формата на един обикновен човек и да дойде до формата на един гениален човек, трябва да мине през хиляди форми.

А пък да станеш един светия, трябва да минеш през 2000 форми. След като си минал милионите години на животните, като човек да изминеш тия форми.

Всякога всеки от вас в този живот се показва докъде е достигнал. Някога ние се заблуждаваме, но животът всякога показва докъде сме достигнали. Като те сполети най-малкото препятствие, обезсърчиш се. Казваш: „Аз съм човек, аз имам право.“ Ти, като човек, Господ ти е дал една сила, с която дяволът не може да те повали. Ако дяволът те тъпче, какъв герой си, я ми кажи?

Аз харесвам нашия Кольо в Париж. Той е герой и България на първо място седи. Борил се с най-видните пехливани и победил. С трима се борил, и тримата ги съборил. Най-първо се явил един гигант като Голиата, един турчин, Осман, как се казва? Казват: „Сега Кольо ще загази.“ И действително, в борбата, в първите 35 минути почти загазил, но във второто време като дигнал Голиата във въздуха, гътва го на земята да стъпи отгоре му. Казва: „Българин съм.“ Ако този наш Кольо може да извърши такива работи, вие от него по-слаби ли сте?

Не ви привеждам примери [от] преди 20 години, но сега всички вестници пишат. Все там като чета, във вестниците, изпъква формата на Кольо какъв е и зная докъде е достигнал. Този Кольо диша дълбоко, майсторски. Той е научил силата на дишането. Той има крайно

самообладание, човек на физическото поле. Той казва: „Каквото и да стане, мен да ме гътнат на земята не може.“ И на опит досега не са го гътнали. Ако го гътнат, друг въпрос, но засега няма по-силен във физическо отношение като българите.

Привеждам този пример не да ви стимулирам, но да ви покажа какво може един човек, който знае. Казвате: „Той е роден така.“ Баща му и майка му са дишали добре, дядо му и прадядо му са дишали добре. Ред поколения са дишали добре. После, ако този Кольо пехливанин измени живота си, ако престане да диша, ще си изгуби силата.

Казвам сега: В земята на живите трябва едно вътрешно знание. Не е време за обезсърчение, да мислим да умираме, да се оплакваме, да пишем романи, да припадаме, че ревматизъм, че коремоболие, че главоболие, че неврастения, че хиперстазия, че чума... Оставете тези, те са думи без съдържание. Ако дишаш дълбоко, никаква чума не може да те хване; ако не дишаш дълбоко, всички чуми ще те хванат. Аз ви говоря за неща, които съм опитал. Всякога човек трябва да разбира живата природа. Ти силата може да я имаш в запас, няма да носиш тази сила всякога със себе си.

Може би преди 15 години в Америка се яви една мома, тя имаше известна сила. 12 души американци хващат едно дебело дърво, тя тури ръката на дървото и то се движи, върти се. Значи тя е по-силна от 12 души. Земат, че го свържат с менгеме – като тури ръката си, туй дърво става на пластове. Отде иде тази сила? Казвате: „Така е родена.“ Всеки е роден, всеки има тази сила. Трябва да знаеш да дадеш известен наклон. Онзи човек, който разбира планините, който разбира долините, може да направи воденица. Като прави воденица, търси наклон. Онзи инженер търси в силите на живата природа, и там има известни наклони. Наклон, значи, има, дето силите на живата природа се концентрират. Туй е мястото, дето можеш да построиш нещо. Не искам да ви заставям. След като ви говоря, трябва да правите известни опити. Искам да ви убедя да мислите, че с дишането може всичките работи да се оправят. Ако започнете да дишате правилно, ще започне подобрение. Дишането не е прост процес, както някои мислят. Най-първо, човек трябва да образува едно правилно схващане за природата. Той трябва да образува правилно схващане за въздуха, да образува правилно схващане какво носи въздухът, какво богатство се крие във въздуха. Следователно, от това количество въздух, което взема, от праната, която ще вземе според законите, ако знае как да прекара тази прана в него, веднага ще се зародят нови мисли и той ще ги

възприеме.

Ето, един италианец намерил 3 апарата, които човек има. Той 3 е намерил, човек има 12. Единия намерил в дясната страна на шията, другия намерил в прасеца и третия – дето се възприемат мислите. Опит прави – може да се възприеме една мисъл от човека. Туря един [...] от алуминий и ти ще възприемеш мислите. Ако човек тия апарати не ги развива чрез закона на дишането, тогава какво понятие ще имаш за природата, ако не можеш да възприемеш всичките тънки сили? Ти най-първо трябва да се справиш с твърдата материя, с течната, да се справиш с въздухообразната и с етерообразната.

Сега човечеството прави една стъпка – от въздухообразната минава в етерообразната материя. Следният живот ще бъде подобрен, понеже ние влизаме в една рядка среда, дето почти няма да има възможност за никакво престъпление. Престъпленията ще бъдат невъзможни. Когато влезете в това поле, престъпленията ще бъдат невъзможни, тъй както един човек, който се е наял, не може да го изкусиш. Гладния човек можеш. Що е кражбата у човека? Един вътрешен подтик: той мисли, че му трябват много пари. Открадне веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти, сто пъти, милиони като натрупа, пак мисли, че няма да му стигнат. Най-после, човешките криви заключения край нямат.

Във времето на английския крал Едуард един английски милионер от Африка се връща, той имал 360 милиона английски лири и се хвърлил в морето, понеже мислел, че за коронацията на краля няма да му стигнат. Някой се самоубива, че няма хляб. Този милионер мисли, че няма да му стигнат. Всеки като ви даде по един лев, вие имате един капитал от един милиард. Ще кажете: „Това са само твърдения.“ Аз говоря не за твърдения, говоря за неща, които сте опитали.

Казвате: „Този е писал в старо време.“ Този, който е писал този псалом, е бил много прав, много учен човек. Той бил тъй напреднал, едва сегашните учени хора са достигнали до степента, която той достигнал. Той разбирал езика на живата природа. Под думата „Господ“ той не е разбирал това, което ние разбираме, съвсем друго е разбирал той.

Казвам: Името Божие. Едно ново име трябва да се създаде за Бога. Туй име, което сега има, то за нас не може да служи. Като е малко, детето казва: „Маминко“. Като стане възрастно, стане мъж на 20–30 години, измени се. Като дете казва: „Татинко“. Като стане възрастно, не казва „Татинко“. Туй дете има философия. Защото окончанието много значи. Ами ако аз туря

„не“? Казвате: „Нищо не значи.“ Но ако аз туря това „не“ и кажа „Не ви обичам“, тогава „не“-то знаете ли колко струва? Две букви какво могат да направят? „Н“ и „Е“ в дадения случай. Какво ще кажете? Вие имате работа само с две букви. Тогава ще накарате това „не“ да се пише по друг начин. „Ще дам“ – то е по-правилно. Ще кажеш, че първото е криво, погрешно е. „Ще дам“ е правилно. „Не, няма да дам!“ – може да каже сиромахът. Богатият може да каже: „Давам“. Грешникът може да каже: „Няма да го направя“; праведният – „Ще го направя.“ Ленивият може да каже: „Няма да уча.“ Праведният, умният ще каже: „Ще уча.“ То е здравословно състояние. Ти седиш и казваш: „Тази работа не е за мене.“ Коя работа е за тебе?

Или тогава ще мязате на онзи българин, който дошъл от село, когато се освободила България, и търсил служба. Ходил той, разглеждал, търсил, ще му се пръсне главата. Началник – сложна работа. Разглеждал всички служби. Учител – книги обръща. Един ден във Варненската градина гледа капелмайстор, вижда му се подходяща служба. Пише едно заявление, иска тази служба. Той хич не мисли, че е сложна работа. Той не подозира това. Някой път ние мислим, че в природата някои работи са лесни. Много проста служба, вземе тази палка, но зад нея седи музиката. Като сбърка някой, този тон остава така. Който разбира, казва: „Еди-кой си инструмент.“

В науката за дълбоко дишане трябва да се създаде една колегия от млади и стари хора, да се учат да дишат – не само както източните народи мислят, в тях има една погрешка, ново трябва да се внесе. Дишането да се тури във връзка с човешките чувства, дишането да се тури във връзка с правата човешка мисъл. Всички мисли трябва да се опитат. Чрез дишането може да опиташ кои мисли са прави и кои – криви. Може да опиташ каква е мисълта ти – права или крива. Вземи една мисъл, която е крива, произнеси я и почни да дишаш: дишането няма да бъде ритмично, сърцето няма да бие равномерно. Имаш сърцебиене или неразположение. Изкажи една правилна мисъл и веднага ще забележиш едно подобрение на дишането, едно равномерно биене на сърцето. Защото има пулс в природата.

Всяка права мисъл, изпратена в пространството, от нас възприета, всички тия разумни същества от човешката раса, които са завършили своето развитие, те като възприемат твоята мисъл, веднага се притичват на помощ, да ти уяснят. Те са не един, не двама. Наричат ги помощници на

човечеството. Всеки човек има свои помощници. Но щом се откажеш да вървиш по правия път, тогава ще дойдат учители по-долу от тебе и ще те върнат в някое животно. Тогава ще се наруши твоето дишане и ти ще усетиш, че има връшник на главата, тъмнина настава в ума ти, в яденето не може да ядеш, не може сладко да спиш, сънища лоши: гонят те мечки, разбойници, змии. Тогава лекарите ще кажат: „Подобри храната, развлечения, ходи по театри, по концерти.“ Концертите и театрите не спасяват, дишане трябва.

Болен си. Излез отвънка, дишай. Бог е вложил живот във въздуха. Кажи: „Аз мога да бъда здрав.“ Отправи ума си към Този, Който е навсякъде, Който е създал света и кажи: „Да бъде тъй, както Той е устроил. Аз ще изпълня волята Му.“ Няма болест, която да не се подчини на тази формула. Ще дойде лекарят, ще тури една губерка, може да ти помогне. Ще ти даде рецепта, но трябва да платиш 50, 60 или 100 лева. Ти си бедняк. Казваш: „Да съм богат!“ Рецепти има и в аптеките на природата. Вземи рецептата от лекаря и кажи тъй: „Каквото е писал лекарят“ – мислено го вземи. Три пъти като го вземеш, ще се оправи работата.

Радвам се, че се смеете. Смехът е благо за болния. Като няма работа човек, по-хубаво от смеха няма. Кой се смее? Болният не се смее. Дойде преди години един господин. Но сега тук да си остане, да не го изнасяте навън. Казва: „Трябват ми 50 лева.“ – „Нямам.“ Казва: „Намери!“ – „Аз нямам.“ – „Намери ги отнякъде. Как да нямаш, като тебе човек, да нямаш! Трябва ми хинин от аптеката.“ – „Много лесна работа. Ще ме слушаш ли? Аз ще взема сега. Ще ме слушаш ли? Колко ти трябват?“ – „30 грама.“ – „Поеми мислено и ги глътни на 3 пъти. Ако не оздравееш, ела при мене, аз ще ти дам 50 лева.“ Който повярва, може да прави същия опит, не с всинца ви. Със суеверни хора не правя опит, [а] с вярващи, които имат вяра. Законът е за учените хора, за вярващите. Хинина може да го вземеш чрез храната. Но въпросът не е за хинина. Лекуват се хората по два начина. В съвременната медицина единият начин [е]: трябва да се вкара в човешкия организъм вещество, съответстващо на организма, да се събуди деятелност, да изхвърли навън. Другият начин: да подкрепим организма с жизнена енергия, която е необходима за организма. И единият, и другият метод се употребяват. Вие по някой път може да идете при някой лекар. Той констатира, че вие имате възпаление и ви предписва лек. Тогава вземи въздуха и кажи: „Да стане тъй, както казва лекарят.“ След като оздравееш, тия пари дай ги на някой беден човек. Колкото съм лекувал някои хора, те

стават скържави. Казвате: „Тогава съвсем ще намалее клиентелата на лекарите. Сиромасите да не може да се ползуват.“ Ти се разболяваш – опитай моята рецепта. Тъй да бъде, както съм казал. Но тия пари, които ще платиш на аптеката, дай ги на някоя вдовица или сираче. Ако сте прями, ще имате резултат; ако сте скържави – никакъв резултат. Защото природата е разумна. Всичките тия болести, които се проявяват, те са подбудителни причини, за да се отвори нашата душа. По обикновен път не може да схванем.

Сега да се върнем към дишането. Научете се да дишате. Дълбоко дишане – горно, средно и долно дишане. Всеки ден дишай през носа, не през устата си. Ако е по обед, лятно време, преспокойно може да дишате и през устата, няма опасност да се простуди гърлото.

Казвам сега: Несъответствия сега в нашата култура за светските хора, който и да е [от] религиозните, никой от тях няма туй, което религията изисква. Ние говорим за любовта. Любовта може да се прояви само в един здрав човек. Не че тя не съществува. В един добър човек тя може да се прояви. Тя е като цвят, който трябва да цъфне. Знанието може да се прояви само в един човек, който е здрав. Свободата може да се прояви само в един човек, който е здрав. Свободата е само за здравите хора. Болните хора може да се ползуват от благата на свободата, на знанието. Здравият човек може да живее в любовта.

Казвам: Чрез закона на дишането може да поправиш много погрешки. Да допуснем, че вие сте чиновник, имаш някой директор. По някой път по някакви съображения директорът не постъпва тъй, както трябва. Веднага разсъждаваш и казваш: „Аз искам да покажа на този директор, че не трябва така да постъпва.“ Какво ще направиш? Ще те уволни той. След туй какво ще направиш? Ще се биеш и ще му пукнеш главата. Какво се постига? Нищо не се постига. Този директор можеш да го направиш приятел. Аз ако съм чиновник при такъв директор, ето какво ще направя. Аз ще ида и ще кажа: „Имам да ти кажа нещо много важно. Такова богатство има за тебе, каквото не си сънувал.“ Онзи директор какво ще каже? Той ще измени своето положение спрямо мене. Аз ще го срещна и ще му се усмихна. После ще му кажа: „Аз ще те науча да дишаш.“ Той е несправедлив спрямо мене. Аз ще му покажа как да диша. Аз ще го науча да живее – той, и жена му, и децата му. Един ден ще отида в дома му и ще го науча как да диша. Жена му ще ме гледа добре, децата му. Той ще каже: „Много ти благодаря, виждам, че си един добър човек с големи способности. Като тебе човек не

съм виждал – и опакото ти, и доброто.“

Сега, не ви казвам вие така да постъпвате. Вие може да постъпвате както искате. Казвам: В природата има един начин. Ако аз съм директор на банка, така бих желал да постъпят. Аз веднага ще дойда и ще кажа: „Има нещо, умен е.“ Някой път обичаш един слуга защото е умен. Някой път човек казва: „Трябва да бъда силен.“ Силата на човека седи другаде. Ти може да влезеш, да завъртиш един ключ, щото да направиш много работи. Но само веднъж може да направиш едно престъпление. Втория път, ако ти не можеш да поправиш погрешката, ти ще изгубиш своята свобода. Щом направиш погрешката, казвам: „Радвам се, че си свободен.“ Като изправиш погрешката, казвам: „От тебе нещо става.“ Щом може да направиш погрешка и може да я изправиш, от тебе може да стане нещо. Щом ти виждаш, че можеш да дишаш, с дишането свършва работата. Казваш: „Сега ще дишам? Друга работа имам!“ Ти първо ще дишаш, после ще мислиш. Защо така? Преди тебе е мислил друг, ти ще изпълниш правилата на неговата мисъл. Тогава, след като дишаш, ще дойдеш до своята права мисъл. Като дишаш, чрез живота, който възприемаш, тогава ще дойдеш да направиш опит. Влезте в една стая, дето е бил един престъпник, който е дишал, и подишайте въздуха и влезте в една стая, дето е бил един добър човек, подишайте въздуха, ще видите какво влияние ще окаже. Влезте в стаята на един престъпник, ще видите, този престъпник е отровил целия въздух. Добрият човек, като диша, той е като вентилатор.

Когато бях във Варна преди 15 години, правех опити. Понеже много ме безпокояха, в стаята внасях един мангал с въглища. Който влезе, не може да седи. Казва: „Си[ле]н пламък има.“ – „Свикнал съм.“ Другите бягат. Сега не го употребявам, защото нямам нужда. Тези условия трябваше да ги преработя. Тя е отрова за другите, за мене не е. Таралежът, като извади една змия, ни най-малко не го хваща отровата. Огънят някои хора гори, някои не гори. Има факири, които в огъня влизат, преминават огъня, потанцуват; и техните ученици минават. Цяла наука [е], човек може да направи туй. Това са още елементарни работи. Но да влезеш в огъня не е голямо изкуство. Да се учиш и да приемаш живот от въздуха, това е една отлична наука, защото в него седи твоето бъдеще, в него седи твоето щастие – на тебе и на хиляди поколения, които ще дойдат след тебе. То не е само за сегашния живот, но и за бъдещия живот, няма да изчезнеш, ти ще живееш на Земята. Казваме: „Живеем в Земята“, но животът в Земята се разбира там, дето Провидението, Бог, е вложил всичките блага. Хората сега

трябва да се учат, трябва да се учат от благата, които може да възприемат.

Та, казвам: Ако по този начин хората биха живели, то животът може по-лесно да се поправи. Понеже ние го оправяме по съвсем друг начин. Може би по този път, по който оправяш живота, той пак ще се оправи, но той няма да се оправи тъй, както ние мислим. Едно хилаво поколение, едно поколение, което не диша, ще има след себе си един род по-слаб. Едно израждане ще има в храната, в дишането и в мисленето. Източните народи, в техните школи като постъпи един ученик, първото нещо, те го учат да диша. Един човек, който правилно диша, той не може да има несрети в живота, понеже той се нагласява ритмично. Здравия човек всеки може да го приеме. Защото любовта е здравословно състояние. Любовта може да се прояви само при здравия човек. Тази любов е едно богатство, което той носи.

По някой път аз съм привеждал примера: Една красива мома като дойде, ти веднага си разположен да направиш услуга. Като погледнеш красивия човек, нещо хубаво излиза. Ти си готов да се жертвуваш. Като дойде някой друг, стисне те нещо, не даваш. Казвам: От кои трябва да бъдем ние? Ние всички трябва да бъдем от тези, дето казва Христос: „Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Бога.“ Да бъдем носители на Божественото. За Бога казват: „Знаете ли какво нещо е Бог?“ Бог прави една вдишка през цялата епоха и прави една издишка. Знаете ли какво нещо е задържане на въздуха? Сега гениални и адепти има, които задържат въздуха половин час. Той е адепт от първа степен. Бог може да направи една вдишка за милиони години и като издъхне, създава светове. Като вдъхне, Той събира този свят и после го преустройва. Какво ще кажете за това? Господ е толкова учен, че знание има. Ние по 20 пъти на минута издъхваме и нищо не правим. По 20 пъти възприемаме и нищо не правим. И тогава казваме, че ние сме направени по образ и подобие на Бога. Рибата, която е родена от риба, знае да плава. Птицата, която е родена от птица, знае да хвърка. Човек, който е роден от Бога, как да не знае да направи туй нещо?

Ние казваме, че човек е свободен. Свободен човек е онзи, който обича Истината. Знаещ човек е онзи, който обича Мъдростта. Живее онзи, който обича или държи Любовта в сърцето си.

Дишането е процес да възприемеш живота. Щом възприемеш живота, знанието ще дойде. Щом дойде знанието, свободата в света ще се яви. Това са сега специфични работи, които остават, те се отнасят във вътрешната

школа, да мислите. Ако някой от вас направи малък опит, елате при мене, ще ви дам малки упътвания.

„Отче наш“
„Благословен Господ Бог наш“

11-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 10.XII.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ОСВОБОДЕНИЯТ РОБ

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета един стих от апостол Павел – един от най-красивите стихове: „Любезни приятелю, моля ти се за моето [чадо Онисима, когото родих в оковите си...]“ (*Послание към Филимона, 1-ва глава, 10-и стих.*) Роба, който избягал, та той го връща при господаря му.

„Всичко в живота е постижимо“

Аз ще взема само онази [част от тази глава на Посланието, в която се говори за] един роб, който избягал от господаря си и отива при апостол Павел. Намирал се при най-лошите условия на Римската империя, без никакви граждански права. Господарите са имали право да постъпват с него както намерят за добре, тъй както сега ние постъпваме с нашите роби.

Кое е онова, което отличава съвременния човек? От преди 1000 години, съвременният човек е минал в една по-висока фаза на разбиране. Развитието на човека седи в това, че чувствителността [му] се е развила. И хората от едно време и сега се различават по това, че сега страдат повече, отколкото едно време. Това е само разликата. Защото онзи, който може да страда, може и да научи; онзи, който не може да страда, той не може да научи. Аз взимам страданието в смисъл лошите условия, които съществуват. Има нещо в света, което са внесли хората, или поколенията са внесли. Някой път ние се обвиняваме. Вината [ни] е обща. Има и частични обвинения. Но цялото човечество има една вина, която трябва да се изкупи от нас.

Когато човек е виновен, стават виновни и неговите членове: главата му страда, стомахът му страда, очите му страдат, ушите му страдат, коремът му страда, всичко страда. Главата не е съгрешила, очите не са съгрешили, ушите не са съгрешили, [но] носят последствията на господаря. Когато удовете страдат, страда и господарят заедно с тях.

В сегашните времена и в миналите първоначалните Учители, които са идвали, принципално са разрешили този въпрос. Сегашните вярващи искат да разрешат въпроса по един частичен начин. На мене като ми е добре, аз

не искам вече да мисля за света. Един човек може да бъде здрав само при здрави удове. Когато удовете са болни, човек не може да бъде здрав. Туй ние го наричаме „външни условия“. Условията са нещо материално. Някой път външните хора съставят условията за нас. Природата съставя условия. Тази природа е обективна. Въздухът е едно условие, водата е едно условие, твърдата почва е едно условие, светлината е едно условие. Парите са средство, може и друго вещество.

Та, казвам: Настъпваме ние в една нова фаза в света. Другояче трябва да погледнем. Досега хората са гледали частично на нещата. Те са се занимавали със своите кукли, със своите кончета. Възрастните хора са били деца. Туй е за тяхната детинска възраст. И понеже сегашните хора са достигнали на възраст 16 години, на възмъжаване, още на пълната възраст не са станали. Възрастни няма още, затова още няма освободени от закона. Щом дойдем до 21 година, тогава ще се освободим от закона, от външните ограничения.

Който не разбира, той ще се оплаква от лоши условия на живота. На лошите условия писателите, философите дават едно тълкуване, обществото – друго, вярващите – трето. Но в природата има един разумен порядък на нещата. Общо всичко се показва, като че няма никаква връзка, че нещата стават отделно. Ние виждаме вятъра да духа, водата тече, тревата никне, стават разни промени, като че всичко туй е безразборно. [Но] има една нишка, която свързва всички явления в света. Зад всички явления седи нещо разумно. Ако по някой път се оказват известни нещастия в света, туй показва разумното в дадения случай. Две условия има: или разумното не е извършило никаква погрешка, или че нарочно е предписало тия неща да станат. Свободата, която има човек, която му е дадена, тази свобода на човека не може да се ограничи с никакво условие. И не може да се ограничи тъй, както ние искаме. Човек не може да се поправи механически. И човек с думи не се поправя. Казва Писанието: „Молете се!“ С молитва не може да се поправиш. Може да се молиш. Погрешката зависи от самия човек. Ако човек иска, той може да се поправи; ако не иска, всичките думи, това са условия. Туй трябва да залегне в основата.

Може да мислите другояче. Сега аз засягам в широк смисъл. Не е в думите, една морална лекция или едно обикновено проповядване. Това вие вече го знаете. Вие всинца сте религиозни, но нямате достатъчно познания. Всички се молите, но много от вашите молитви остават без последствие.

Всички сте учени, но много от вашето знание остава без последствие, нямате резултат. Всички опитвате, но в света резултат нямате. Досега аз не съм срещал щастливи хора в пълния смисъл, доволни.

За да бъде [човек] доволен, той не трябва да има дълго време контакт с хората. Той трябва да живее и да се оттегли. Дълго време ако живее с хората, той не може да бъде щастлив. Веднага той ще се натъкне на техните мисли, ще се натъкне на техните чувства и на техните постъпки. Най-първо, човек мисли. Ти не може да му доказваш, че неговите мисли са криви. В неговия ум неговите мисли са прави. В неговата мисъл неговите чувства са прави, даже и неговите постъпки. Изискват се ред условия, за да дойде той сам в съзнанието, като прегледа своите мисли и чувства, да покаже, че има нещо криво. Но в дадения случай, той ще намери причината вън от себе си. Той ще каже: „Условията са такива, нямам образование, нямам майка, баща, нямам средства.“ Донякъде е вярно, но туй не е [...] въпрос.

Най-първо, вие сте се събрали и ме слушате. Вашите разбирания зависят от това дали туй, което ще ви говоря, ще бъде полезно, дали ще ви интересува, дали ще ви ползува. Ако ви ползува, ще го разберете, ако не ви ползува, нищо няма да разберете. Този ред на нещата съществува за напредналите личности, за да се опитат. Той е век на изпитания. Сега вие не трябва да очаквате [...] десетки години, които ще дойдат още, ще бъде една комисия на изпитания. Тези изпитания, които имате, са нищо. Комисията, която ще дойде за бъдеще, ще бъде много по-строга, отколкото сега. Ако някой от вас мисли, че ще бъде щастлив, може да бъде. Единствен щастлив ще бъде този, който ще бъде щастлив в своите нещастия. Сега не ви казвам, че ще бъдете нещастни, не е моето желание, но казвам, че ще дойдете на изпитания; всичко това ще мине през огън, ще се опитате. Ако не дойдат изпитанията, съвременното човечество не може да се подигне. За цялата бяла раса седи такъв един изпит, какъвто досега никога не е имало. Там е казано, в 13-а глава от Марка, че даже тези страдания не са били от създанието [на света] и няма да бъдат. Те са сега близо. През тях ще минете и като минете, след това ще дойде Царството Божие, физически ще се яви на Земята. Сега онези от вас, които са страхливи, не трябва да се качват на аероплани, не трябва да се качват на параходи, не трябва да се качват на железници, никъде не трябва да се качват, да стоят вкъщи. Нито по екскурзии да ходят, нито по планини, по високи места да не ходят, по реки да не се къпят, да не плуват. Навсякъде

ги грози една опасност, може да изгубят живота си. А за напредналите души всичко това е в реда на нещата, за тях е създадено. Сега, да се опита едно твърдение, да се държи един изпит е привилегия.

Ние се смеем на Римската империя, че имали гладиатори. Сега нашите гладиатори са по-благородни. Излизат един турчин и един българин на сцената в един културен Париж, има до 15 000 възпитани парижани, гледат, ръкопляскат, те се борят. Един гладиатор, пехливанин българин, против един турчин. Всичките вестници пишат за българина. Аз бих желал всичките българи да са като Дан Колов, да гътнат злото на земята, както той гътна М. Аз го наричам Кольо. До 17-ата минута в борбата онзи му дава гръб на един герой. Най-после събужда се този българин, казва: „Досега мене никой не ме е търкалял!“ В 35-ата минута той добива една последна победа. Онзи го признава [за по-силен].

Та, казвам: Всеки един да хване злото и да го гътне, да каже: „Българин съм, досега никой не ме е гътнал!“ А този го хвърля на земята и онзи подскочил. Да не мислите, че злото няма да ви повали на земята? Ще ви повали. Най-после той като го хваща за ръката, завърта го за ръката така, че го повалява на земята. Държи се този М. Не да бъдем като него. И да искате, колцина от вас може да станете такива пехливани? В този живот не може да станете, но всеки от вас може да бъде герой. Няма по-красиво нещо, когато човек съзнава в себе си една сила, че може да се бори с големите противоречия на живота.

Та казвам: Три неща има, които трябва да спазвате: човек трябва да има пълно самообладание на своите мисли, човек трябва да бъде господар на своите мисли; човек трябва да има самообладание на своите чувства; човек трябва да има самообладание на своите постъпки.

Зад всяка мисъл, която прониква в нашето съзнание, седи едно живо същество. Мислите, това са форми на физическите същества. Това е външната страна, физическата страна. Зад всяка ръка, която ви хваща, седи едно живо същество, което може да се ръкува с вас. Зад всяко едно око седи едно същество; зад всяко едно ухо седи едно същество; зад всяка една уста седи едно същество.

Та казвам: По този начин като погледнем на живата природа, както ние я наричаме, ние ще видим, че зад ония неща, които ние считаме за мъртви, седи нещо велико, живо. Ако ние разбираме законите, ние може да си помогнем в известни случаи. Кой е онзи син, който, като се намери в трудно положение, няма да напише едно писмо на баща си, на майка си, на

брата си и те няма да се отзоват?

Апостол Павел пише едно писмо за един роб, който избягал и го очаква смъртно наказание. Той [Павел] казва, че той роб се обърнал и приел новото учение и вече не е роб, но брат и му препоръчва [на господаря му] какво трябва да прави.

Питам сега: Какъв възглед трябва да имаме ние? Сега не само човек да принадлежи на някое учение. Силно е онова, което може да приложите. Ние сме [под закрилата] на Небето, на Невидимия свят или на Бога дотолкоз, доколкото ние вършим Неговата воля. Според степента, в която изпълняваме волята Божия и сме носители на Божията воля, дотолкова ние сме любящи. Доколкото ние сме готови да жертвуваме за Бога, дотолкова се проявяват и нашите условия на Земята. Защото не само бащата може да бъде щастлив, той ще стане семеен, ще бъде щастлива и жена му. Не само бащата и майката, ще бъдат щастливи и техните деца. Не само техните деца, но всички трябва да бъдат щастливи. А всичко това е едно благо, свързано от живи същества, с които регулират известни закони. Ако вие това не спазвате, тогава ред поколения ще вървят по един нещастен път.

Когато този роб избягал при апостол Павел, ето къде е хубавото: Той изведнъж, като се обърнал, [Павел] не му каза, че „си направил добро“, но му показа пътя, по който може да се избави от своето робство. Казва му: „Само учението Христово може да те избави от това робство.“ И дълго време му проповядва, докато у този роб се събуди неговото съзнание. И апостол Павел казва, че е негово чадо: „Сега ти изпращам не твоя роб, но детето, което родих, и да постъпиш с него тъй, както с мене!“ Само любовта може да говори на такъв език.

Сега, при съвременното разглеждане, ние сме дошли да считаме, че всичко е извън нас. Всеки един човек в света е фактор за нещастието и щастието на човечеството. Всеки трябва да знае това. Не да се самоосъждаш, но да знаеш, че от тебе [зависи], може би ти си последният човек и ако ти дадеш гласа си, може би тази работа ще тръгне. Щастието на дома, щастието на човека зависи от онази вътрешна хармония, която трябва да [я] има в човека. Ако твоята мисъл и чувства и ако твоите постъпки са в дисхармония, ако в тебе [са] в дисхармония твоето сърце, твоят ум и воля, нещастията ти никога няма да излязат от дома ти. Ти никога не може да бъдеш щастлив човек, не може да имаш успяване в живота, понеже по този ти ще се демагнетизираш, ще изгубиш твоята сила, която имаш. Умът и сърцето, това са акумулатори, които събират силите,

чрез които човек работи на Земята. Ако твоят ум, ако твоето сърце и твоята воля не събират Божията енергия, ти си в опасност, ти си на един параход, който няма въглища, няма огън, няма основните елементи, с които може да водиш капитанството. Може да има някаква идея.

Та, казвам: Туй не е в разрез с вашите вярвания. Вие оставете вашите вярвания на друго място. Ни най-малко вашата вяра няма да ме направи по-добър. Вашата вяра може да ви послужи дотолкоз, ако вие сте добри, и моята добрина може да се прояви чрез вас, да ви помогне. Ако вашата вяра е слаба, тогава любовта ви [не] може да се прояви. Ако вие обичате някого, вие трябва да станете проводник на неговата любов. Всеки човек, който става проводник на любовта на когото и да е, неговата любов действува вече, той е във връзка с Бога.

Сега не мислете, че на вас може да ви заповядвам. Едно царско дете като срещнете, [то] може да ви заповядва на вас. От това дете може да зависи вашият живот: ако вие се обхождате малко непристойно, може да намерите затвора. Ако ние искаме да сме сигурни в света, трябва да бъдем царски синове. Казвате: „Аз съм човек.“ Какво нещо е човекът? Човекът, това е мисълта, това е първата степен на Божието проявление. Това е онази любов, която почнала да се организира в света по един разумен начин.

Та, първо, като срещнете един човек, трябва да знаете разумен ли е той. Той трябва да има едно чело отворено и едни очи отворени, които определят умен ли е човек. При това трябва да знаеш един човек какво сърце има. Трябва да видиш какво му е лицето, какъв му е носът, какви са неговите устни. Най-после, за да познаеш неговата воля, мускулите му вземи. Той е човек. Волята [се вижда] чрез мускулите, сърцето – чрез лицето, онази правата мисъл – чрез челото и очите. И следователно вие може да направите едно движение. Вие някой път си барате ръката през челото. Знаете ли всяко движение как да го направите?

Някой път гледам някой човек, като загази, наместо да си оправи работите, повече ги забърква. Често хората обичат да говорят правилно. Аз харесвам, че адвокатите говорят прецизно, корекция имат, [изказват се] на изящен език. Като дойдат до природата, мислят толкова прецизно, че не знаят какво да кажат. Например, срещнеш един човек, той не може да те търпи. Като го погледнеш, скрие се, наведе си очите надолу, уж го е срам. И ти не трябва да гледаш, но дай на човека. Като го срещнеш, погледни го. Срещнеш кон или мечка, погледни го направо в очите. Ти ще почувствуваш. Мечката, като те види, ще си състави едно понятие за тебе;

и ти ще си съставиш едно понятие за [нея]. Мечката ще каже: „Ние се различаваме по това, че човешкият ум е малко по-развит от моя." Тя знае, че може да ѝ направиш някакъв капан. Тя ще бърза да се справи с тебе. Даже и най-лошата мечка като я срещнеш, ако знаеш как да постъпиш с нея, ако минеш от лявата или от дясната ѝ страна, ще имаш два различни резултата. Който не вярва, нека направи един опит. Ако прекараш мечката от дясната [си] страна, ще мине, без да те закачи. Ако ти се отделиш от дясната страна, от дясната линия на ръката ти мине, тя нищо няма да ти каже, но ако я оставиш да мине край лявата ти страна, тя ще се разправи с тебе. Който не вярва, нека направи един опит и да дойде и ми каже. Не е въпросът за вярване, този въпрос е на опит.

Мене не ме интересува толкоз какво ще направи мечката. Ако имаш известна мечка, законът го прилага, ако имаш в живота си известна мечка и оставиш тази мечка на лявата си страна, ще имаш лош резултат. Ако [въпросите] ги разглеждаш със сърцето си, ти ще загазиш; ако ги разглеждаш с ума си конкретно, обективно, ще ги разрешиш и ще излезеш на добър път. Тогава, когато мечката минава покрай тебе, ти ще трябва да ѝ дадеш място, да я туриш, защото ако мине отдясно, аз ѝ давам почитание, аз ѝ давам чин. Нали казва [Писанието, че] Господ турил Христа от дясната [Си] страна. Когато ѝ дадеш почетно място, тя казва: „За пръв път срещам човек, който ми дава такова почитание." Разправи се с него и минава. Това са изводи.

Друг пример, още по-близък. Вие срещате един човек, който има мечи характер – такъв, какъвто е, мечката и той си мязат: не отстъпва са и омразата до девета рода я спазва, защото мечката има един характер непримирим. Като я видиш, всички се пазят от нея като от огън. Всички, които са възпитавали една мечка, пострадали са. Сега няма да се спирам повече. Но който се занимава с едно взривно вещество, той трябва да бъде крайно внимателен. Един американски професор, който правил своите изследвания с взривните вещества в своята лаборатория в един клас със студенти с една много малка част от експлозива, но той бил толкова експлозивен и дошъл да прави опита с една малка част и като видял, че ще стане взрив, казал на всички студенти „Бягайте!" Не се минават 10 секунди, този взрив става и цялата стая отишла. Нещо, което било много малко. Ще кажете, че тази част е малка. Малките неща представят големи взривове. Вие имате една малка микроба, но ако тази микроба се вкара при известни условия [в организма ви], тя може да ви причини грамадни вреди

и щети.

Сега, най-новите изследвания показват, че в бъдеще бацилите ще ги турят за полза на човека. Показват, че бацилите като ги турят в някои отровни газове (германците правят тези опити), показват, че газовете изгубват своята отровност – бацилите ги неутрализират. Вие сега ще влезете да защищавате за в бъдеще хората от задушливи газове, та сега вие питате злото в света защо е. За да ви пази от по-голямо зло. Или вас ви се случва едно нещастие в света, че изгубвате своя мир. Може би вие сте един милионер, някой намислил да ви отрови, да ви убие. Случва се, че изгубвате всичкото имане. Пишат вестниците за вас и те казват: „Горкият човек! Няма защо да го убиваме.“ Нещастието е, за да те спасят – туриха ти един бацил в този отровния газ, за да те избавят. Това са обяснения.

Онези нещастия, които днес занимават цялото човечество, занимават религиозните хора, понеже религиозните хора имат много по-голям капитал, отколкото хората в света. Техните капитали са много по-големи. Един религиозен, един духовен човек се вълнува от много малки работи, а светският човек – от много големи работи. Сега главният въпрос при тези противоречия, които съществуват, е кой е начинът, по който ние можем да се освободим от тях. Не да се премахнат, но само да се отстранят. Понятно е това – ако злото в света може да се роди, но да се премахне не може. Лошите условия не могат да се премахнат. Страданието може временно да се отстрани. Има неща, които не могат. Те са една икономия. В природата както съществуват, вие трябва да искате само едно отстранение – да се отстраните от лошите условия, които съществуват в дадения случай.

Та, казвам: Без да си в неговите времена, почва да проповядва учението какво влияние оказва мощната човешка мисъл. Мисълта направлява разумно, а не безразборно. Мнозина постоянно се смущават, но ако мисълта разумно направлява, тя ще има своите резултати. Ако ти отправиш една хубава мисъл в света, ти можеш да бъдеш най-бездарният човек, но ако знаеш как да отправиш мисълта... В едно американско пристанище, в един от големите градове, един американец имал един познат човек, казва: „Който вярва, какво може да му направя.“ Излиза на пристанището, гледа, всичките пътници ги приемат, отиват с автомобилите, а един остава сам, горкият, няма накъде да отиде. По едно време той се провикнал и казал: „Няма ли някой брат на Исуса Христа?“ Явява се един, хваща го, целува го, завежда го дома си.

Съвременните християни си имат известни черти, които ги отличават.

Евреинът, където и да го срещнеш, ще видиш, че той има една отличителна черта. Китаецът, където и да го видиш, той си има една типична черта, която го отличава. Негърът, и той има една отличителна черта, която отличава негъра. Онези, които повече наблюдават – има учени хора в Америка, които се занимават, те са отишли толкова далече, че като срещнат хората, даже познават кой от коя секта е: методист, конгресист или лютеран. Те казват, че всичките тези хора имат особени знаци. Един инженер, като го срещнеш, и той се отличава с известни черти. Като срещнете един пехливанин, и той се отличава с известни черти, казвате: „Този е пехливанин, борец.“

Няма в света нищо покрито-закрито. Мисълта винаги оставя своите типични черти. Честността оставя типични черти, съвестта оставя типични черти, милосърдието оставя типични черти, любовта оставя типични черти, знанието има свои типични черти, силата има свои типични черти, благородната сила има свои типични черти. Всичко това е цял един оттенък и по това тези физиогномисти изучават тези черти. Тези черти са начертани, вървят по известни пътища и според пътя могат да се определят по какъв път вървят известни добродетели, дали има голямо съпротивление или има малко съпротивление.

Не само това, но на човека са турени типичните черти. Дали някой е роден в един щастлив момент, дали някой е роден в богати или бедни условия, дали майка му е била болна или здрава, дали баща му е бил болен или здрав – всичко това си има своите типични черти. Онзи човек, който е роден при много хубави, отлични условия, на човека кожата му има особена структура, особен цвят. Например здравият човек има свой цвят; умният човек има свой цвят; който е докачлив, честолюбивият, и той си има особен цвят. После, има болезнени състояния – има типични черти.

Това са временни прояви на душите, които се отразяват. Има типични черти, които се предават от поколение на поколение. Има типични черти, които се предават във веждите, има типични черти, които се предават в брадата, има типични черти, които се предават в мустаците, има типични черти, които се предават в ушите, има типични черти, които се предават в очите, има типични черти, които се предават в скулите. Запример, онези народи, които вървят по пътя на старите римляни, в тях брадата е широка; а онези гръцките са дали един тип с едно възшироко чело, но тясно, не високо. Гърците имат правилен нос и челото у тях не е тъй съразмерно. У тях повече е развита паметта или изкуството за хубавото и красивото.

Някои мислят, че гърците са отишли много далеч във философията. Тази философия, която те имат, те са я заимствували от римляните. Гърците са предали красотата, туй е тяхната философия. Тази философия съществувала преди много време в Египет, в Индия. Много идеи дали във философията на Египет, отколкото на Платона и Сократа. Питагор е дал своята философия в Египет. Но когато Питагор е бил в Египет, египтяните са имали крайно недоверие в гърците. Единственият, когото те са приели в тяхната школа и са го посветили в техните тайни, това е бил Питагор. Двадесет години той е трябвало да седи пред вратите на жреците, за да му открият малко от тяхното знание, което проповядвали. Най-после той сам пострадал от любовни работи. Един от учениците съсипаха му школата.

Та, казвам сега: Страданието на миналото, като изучаваме онези закони, които регулират света, не сме ние единствените хора, които живеем. Някой път е опасно да се говори за свят извън, но сегашните хора почват. Има друга една раса, в пространството, която слиза на Земята, по цялото небесно пространство царува. Тази раса има две отклонения: едни от тях се занимават със сгъстяването на материята, а други – с разредяването на материята. Едните се занимават с култивирането на доброто, а другите се занимават с култивирането на злото.

И виждаме, че онзи химик, който цял ден се занимава в своята лаборатория, да открие един газ, прави своите изследвания. Своите изследвания той ще предаде, за да подобри живота си. Милиони хора може да умрат, безразлично е за него. Той казва: „Аз ще живея един щастлив живот.“ Но повечето от съвременното човечество по този хлъзгав [път] вървят не от зла воля, но от неразбиране. Те мислят, че по този начин може да подобрят своя живот.

По този начин животът не може да се уреди. Затова има един закон, който всички хора трябва да спазват. В човека има едно чувство, аз го наричам то е барометър, то е пътеводител, една справочна книга. Всеки един от вас има едно такова чувство. Никога не се отдалечавайте от съветите на туй ваше чувство, което ви говори в душата ви. Не зная как може да го наречете. Някои го наричат ангел-хранител, пътеводител, учител. Това чувство е Разумното в човека. Ако го слушате, можете много лесно да минете през живота си. Имайте предвид, че природата доверява своите тайни само на честните натури. Трябва да бъдете в природата крайно честни – не спрямо хората, но крайно честни спрямо себе си. Не трябва да допускате в себе си абсолютно никаква погрешка. Може да

направите една погрешка, но съзнанието ви да бъде всякога будно. Да няма погрешка в съзнанието ви, която да не знаете – тогава вашето съзнание е будно. Щом направите една погрешка, която не сте забелязали, вие не сте честни, вие тогава ще кажете една лъжа. А туй значи трябва да бъдете крайно честни.

Аз вземам думата „честен“. Тя има двояко значение. Честност има в живота и може да живеете [честно]. Но аз вземам първата степен на честността в човека, в който влиза умът като един фактор. В ума влизат няколко категории. Умът се отличава. Този ум, за който аз говоря, в ума влиза качеството на съвестта. Съвестта е качество на ума. Любов към Бога – и туй е качество на ума. Милосърдието, и то е качество на ума, трето качество на ума. Вярата и надеждата, това са други едни качества, те не са качества на ума, чувства са те. След това, умът има способности: разсъдителност, сравнението, паметта на човека. Това е висшият ум. И като дойдем до природата, умът има други качества.

Та, като говоря за ума, аз разбирам онази възвишената съвест, която е в будното съзнание у човека. То не допуща никаква погрешка, то трябва да поправи тази погрешка. Тази погрешка да поправиш колко струва? Не е най-мъчната работа. Казал си някаква обидна дума някому, извини се. [Някой английски адвокат] защитава едно дело и наместо да каже „лоуер“, казва „лайер“. Едното значи „законник“, а другото значи „лъжец“. Ако не се извиниш, ще видиш, че след време думата „лайер“ цял един огън ще запали. Той ще ти каже каква е тази дума.

Та казвам: В природата ние трябва да употребим един език отличен. Тя не допуща никаква отрицателна мисъл. Тя ги допуща, но в нейното съзнание никога не може да бъде изпратена една отрицателна лоша мисъл за когото и да е и ни държи отговорни. Хиляди години може да седят в нейните книги записани, и 100 000 [години] и все ще дойде един от нейните представители. Някои се плашат от законите на наследствеността. Но този закон е едно благословение, защото, по този закон, една погрешка може до четвъртия род да се предава, а една добра мисъл – до тисяща родове. Следователно доброто е [по-трайно]. Ако в това време не правиш друго престъпление, хиляди години ще се ползуваш от доброто. Ако направиш една погрешка и не я поправиш, от 4 до 9 поколения съдбата ти ще те преследва.

Разбирайте сега закона, дето Евангелието казва: „Примирете се с Бога!“ Хората не знаят. Кой е онзи ред и порядък, по който трябва да знаят

да живеят според разумните закони на природата. Така че, който съблюдава с любовта... Ако искаш да прогресираш, ако искаш да се повдигнеш, ако искаш да добиеш благословението на природата, не само веднъж ще дойдеш на Земята. Може би много пъти тя ще те кредитира. За бъдеще пак ще се намериш в нейните владения. Какво трябва да правиш сега? Някой казва: „Няма кой да те види, направи го. Всичко е празно, всичко ще се свърши.“ Да, всичко ще се свърши, но човек ще изгуби своята свобода.

Та, казвам сега: На апостол Павел какво му даде подтик да пише? Понеже апостол Павел едно време и той беше роб, и той съизволяваше с избиването на християните. Срещна го Христос и той тръгна подир Христа и Той го спаси. Той казва: „На моите очи имаше люспи, които трябваше да паднат.“ Тези люспи, това е кривият начин на мислене. Ако съвременните християни разбират, туй, което очаква човечеството, може да се предотврати. Ако християните разбират дълбокия смисъл, ако биха концентрирали умовете си, те биха изменили умовете на цялата Земя. Господ казва: „Обърнете се към Мене, всичко това Аз ще забравя и ще го хвърля зад гърба Си и няма да го помена.“

А пък главното е: всички хора искат да бъдат здрави. Здравето зависи от ума на човека; щастието зависи от сърцето на човека, а пък външният, материалният успех на човека зависи от човешката воля. Определени са тези неща. И не мислете, че за да бъдете вие щастливи, да ви върви в света, зад вас трябва да има един, който да ви кредитира – зад вас трябва да има 1000 поколения, които да ви кредитират, деди и баби, и тогава да бъдете щастливи. Ако нямате 1000 поколения зад вас, какво щастие може да очаквате?

Казвате: „Христос може да ни избави.“ На какво основание Христос ще ви избави? Казвате: „Господ ще ни избави!“ Какво сте направили заради Господа? Чудни сте вие! Някои от вас опитвали ли сте вашата сила? Човек всеки ден трябва да опитва силата си. Човек всеки ден трябва да опитва волята си. Човек всеки ден трябва да опитва сърцето си. Вашето сърце е опитано в много неща, но все в малките проявления. Но в съществено тепърва има да се опитва вашето сърце. Ще дойде последна вашата възлюблена най-първо с черното лице – смъртта. Тя ще се покаже и ще те хване за гушата, ще те стисне, ще мачка сърцето ти – постепенно да отпада, да отпада и най-после ще предадеш духа на Бога. Питам: Къде ще те заведе този странник? Ще те държи при себе си и роб ще му бъдеш. Ако ти се

плашиш от някой човек, ти си роб на него. Ако мразиш някого, ти си пак негов роб. Ако го обичаш, пак си роб на него. Три вида робство има: ако те е страх от него, роб ще му бъдеш; ако го мразиш, роб ще му бъдеш; ако го любиш, роб ще му бъдеш. Питам те тогава, де е свободата?

Тъй, както ние разглеждаме, в какво седи робството в света? Роб, не се подчинявам на хората, аз сам се заробвам. В мене има едно желание да пия – аз отивам в кръчмата, всичката си свобода давам. Аз имам едно чувство: обичам да пипам пари – тук мина, там мина, взема. Страшно робство е вътре! Следователно, за да се освободим... Тебе те е страх от някого. Защо е страхът в тебе? Омразата е в тебе или любовта е в тебе.

Апостол Павел казва: „Може да стана роб Христов.“ Кое е по-хубаво: да бъдеш господар или роб? Аз бих предпочел да бъда роб, отколкото да бъда господар, в дадения случай. Един господар ще избие стотина души хора, един роб, че не съм изпълнил волята на господаря, никому зло не съм направил. Само някой път за самозащита, но той е покорно същество. Тогава ние се осмеляваме да убием един човек и после казваме: „Юнак е!“ Но в моите очи той е голям страхливец. Също и онзи, който се самоубива. Който убива сам себе си или който убива другите, е едно и също нещо. Човек, който дава живот на другите и който дава живот на себе си, той е свободен човек. Давайте свобода на хората.

Христос казва: Сега тъй коренно трябва да се измените за вас, за самите вас. Вие не може да проявите това учение, докато не осветлите неговите закони, да видите доколко е вярно то, доколко има резултати. И тогава, ако вие така се освободите, вие ще бъдете щастливи и няма да знаете какво нещо е страдание. Всякога всички страдания ще престанат. Един човек, даже когато умира, може да го турим в магнетичен сън и ще престане смъртта му, може да му задържим живота. Но като го събудим в живота, болестта пак започва. Един човек може да го приспим, в спящо състояние и да стане добър, не тъй постоянно, но като се събуди, пак ще бъде лош. Той трябва само да каже: „Мога ли да направя добро или не?“ Онзи, който прави избор в дадения случай, той е силен човек, той е добрият човек. Този опит може да бъде сполучлив в дадения случай.

Сега, виждаме, апостол Павел обръща един роб; не беше един свободен човек, в окови беше, в своите окови. Някой път ние се оплакваме. Апостол Павел имаше много ограничителни условия на Римската империя. Две години проповядва той. Туй значи какво може да направи един ум, който е просветен. Той казва: „Всичко считам за измет, освен да позная

Господа Исуса Христа.“

Казвам: Ние сме хората, които очакваме. Ние, всички хора, очакваме красивото (?). Ние много вярваме в лотарийни билети. Седим и чакаме да се тегли лотарийният билет и казваме: „Дали ще излезе щастливият билет?“ И като не излезе, казваме: „До пъти!“ В този живот очакваме щастливия билет и като не дойде, казваме: „В този живот не, но в следния живот.“ Това е общата струя, която ние забелязваме. Всички са подложени на туй вътрешно изправяне. Добрите условия ще дойдат в света, тях ги има. Защото Бог, Който е създал света, приготвил е нещо хубаво за хората, което вие не сте сънували. Туй, което сега имате, един ден то ще бъде хиляди пъти по-добро, отколкото сега си въобразявате.

Вие искате да станете писатели, художници – какво може да нарисувате? Вие може да бъдете един музикант, да свирите много добре. Вие нали сте чели онова предание за Орфей; като е свирел, всички играели: и дървета, и камъни, и животни, и хора, всички се спирали там. Каква е силата на музиката? Че, онзи, който музикално мисли, който право мисли, грамадна сила има мисълта [му]. Ако някой човек вземе един музикален тон и го тананика в себе си, онази мечка в гората може да я спре. Тя ще се спре само като те види и ще почне да се върти. Сега от вас колцина бихте могли да направите този опит? Но кое ще правиш? Първо ще почнеш от малките предмети, да видите силата си. Ти слуга си при лош господар, тананикаш. Има си известни формули. Ти отиваш, имаш да даваш някому, той е скържав човек. Ще пееш, ще се усмихнеш, ще пееш и той ще каже: „Ами че туй е унижение!“ Един ученик отива при учителя си и му пее малко. Учителят ще го погледне. А сега хората като не пеят, става това, което ние не очакваме.

Ние казваме: „Човек трябва да има строга мисъл, трябва да има логическа мисъл.“ Какво е логическата мисъл? Аз бих предпочел опитността пред логиката. Едно чувство, което аз съм опитал, не го зная как става, но колкото пъти съм опитал, тъй е. Аз съм опитвал нещо. Много пъти съм бил някъде, но времето е облачно и казвам: „Много хубаво ще бъде времето, да ме почака!“ И облакът се измени. Зададе се буря, казвам: „Да ще да престане бурята!“ Казвам си: „Чудна работа!“ Отбия се някъде, гледам, един с файтон. Казвам си: „Този файтонджия да ще да ме вземе!“ Минава човекът и казва: „Заповядай, качи се!“ Гладен съм някъде, минавам покрай някаква гостилница. Казвам: „Този гостилничар да ще да ме покани!“ Току излезе и казва: „Заповядай!“ Каквото помисля, все става. Не

зная как става; помисля го и то стане. Седя и се чудя, казвам: „Колко малко направих.“ Аз не го зная как става. Казвам си: „Само става, да не вярваш!“ Чудно нещо, едно съвпадение не беше, два пъти, три пъти става туй нещо. Помисля го и то стане.

Онзи, Който ни обича, Онзи, Който ни люби, е много внимателен към нашите желания. Когато Го обичаме, Той е много внимателен, че каквото поискаме, става. Писанието казва, че преди да сме поискали, Бог ще направи туй за нас, което е необходимо. Дойде ти на ум да станеш музикант и ставаш музикант; да станеш художник – и ставаш художник. Едва си помислиш нещо и става. Оттам насетне добрините вървят. Как ще дойдат? Казваш: „Навреме си употребил.“ Той се смее, казва: „И аз не зная как става; как го погоди, не зная. Ти не искаш да си кажеш изкуството.“ Да, туй е дарбата. Помислиш някой път само една мисъл и работите станат. Щом приемеш тази дарба. Този човек, когото си го поканил, ще му покажеш внимание. Той показва добрините си към тебе и ти ще покажеш своите добрини, ще му се отплатиш. Ти ще отвориш сърцето си спрямо него. Добрите хора трябва да отворят сърцата си, да бъдат абсолютно [искрени], не да бъдат [искрени] отвън, но в душата си да бъдат искрени. Вътре ти да чувствуваш, че си много искрен спрямо него и да си благодарен за малката услуга.

Та, казвам сега: На всички ви трябва едно чувство на благодарност към онова, което природата ви е дала. Вижте хубавото, което сега имате във вас. При мене са идвали много хора, които се оплакват. Като ги погледна, казвам [си]: Какви богатства са скрити, наследствени и дарби! Нищо не му казвам, казвам само: „Много си богат!“ – „Как богат? Аз с треска се чеша!“ И по този начин може да се каже на хората какво може да стане човека. Всеки един носи известни заложби. Пожелайте само да бъдете туй, което е вложено, кажете: „Да стане нещо от мене!“ Тъй си кажи само. Не казвай: „Кой ли знае!“ Кажи, то ще стане; не се изисква сега много.

Та, казвам сега: Това е онзи велик метод, онзи велик закон в света, който регулира [всичко]. Всички разумни същества взимат участие и ни водят до своето развитие. Тези същества се радват, когато ние успяваме и се подигаме в света, като че е тяхно подигане. В тях няма никаква завист, както в обикновените хора. Те се радват, когато някой е даровит. Преди 5–6 месеца, там някъде, пътува един виден цигулар и слуша да се свири на цигулка. Свири едно малко момиче. Той харесва тона както свири и дава всичкото [си] съдействие. Казва: „Този талант не бива да остане така!“

Един Крайслер се интересува. Не че ще го засегне, но да даде още един цигулар в света.

Та, все-таки ще дойде един Крайслер, ще мине със своя автомобил. И от този ден цялата ваша съдба ще се измени. Христос днес може да ви срещне в лицето на един Крайслер, Христос може да ви срещне в лицето на един милионер, Христос може да ви срещне в лицето на един професор, Христос може да ви срещне в лицето на един господар, Христос може да ви срещне в лицето на един свещеник, Христос може да ви срещне в лицето на един проповедник, Христос може да ви срещне в лицето на един обикновен учител, Христос може да ви срещне в лицето на един орач, навсякъде. Но навсякъде като Го срещнете, при всичките условия Той ще ви даде нещо, което никой не може да ви даде. Не мислете, че онзи е орач. Аз съм срещал много орачи в природата – като го погледна, той се усмихне малко. Казвам: „Как сте?“ Той се усмихне малко, замине, но обхода има към воловете. Като му гледам челото, веждите, казвам: „Той е от скритите.“ Той оре, весел, интересува се, интересува се. Ще ме изпрати един–два километра и ще каже: „Заповядайте пак!“

Сега временно ще поживеем между тях. Вие се благодарете, че такива хора навсякъде ги има: и в градовете, и в селата ги има. Това са ангели. Те са хора, с които се предава любовта, те са хора, с които се предава знанието, с които се предава истината. Те са върхове на човечеството. Навсякъде ги има, гледайте да ги срещнете навсякъде.

Съвременните хора се обезверяват. Казвате: „Лоши са хората. Държавата е лоша.“ Много добра е държавата. Във вашата държава лошо има в стремежите, лоши условия има и материални интереси. Човек, който е лош, той ще лъже, казва: „Мразя те.“ Като те срещне друг, казва: „Ти си добър човек.“ Срещне някой, който лъже, казва: „Слушай, с мене няма да си играеш, няма да заповядваш, ще ме оставиш.“ Ако аз обичам, той е лош човек, никой не обича да му заповядва, оставям [го] на свобода, оставям го, нека извърши това, което знае, това, което казва неговото верую.

Отива един селянин при един княз, който го поканил на трапезата. Селянинът взема по български, без вилушка. Князът започва като него. Умен е този княз. Той не му казва: „Вземи вилушката, нали знаеш какви етикеции съществуват!“, но той веднага оставя вилушката.

Че, по-хубава вилушка от тези пръсти има ли? От този пръст излиза такава енергия, както и от среброто не може да излезе, както и от златото не може да излезе. От този пръст излизат такива работи, каквито и от

светлината не може да излязат. В този пръст каквото са вложили... Ако кажете: „Ще бъде тъй." – „Нищо няма да бъде." Ще кажете: „Бъдете добри." – „Няма да бъде нищо." Позасмее се, пък забрави това. И няма да се мине половин час или един час и ще стане туй. Туй не е суеверие, няма да видиш как ще стане. Че, туй [е] радио. Хвани десния си пръст, поглади го малко. Ако не знаеш да говориш, само като погладиш пръста си заради Господа, ще кажеш: „Ще ме извиниш, много пъти не те слушам", но и горе най-висшите същества знаят, че ти си направил едно добро. Сега, вън от това, ти не знаеш как да направиш доброто. Ако знаеш как да помилваш своя пръст, ти ще знаеш и да помилваш хората. Ако знаеш как да помилваш този пръст, ще знаеш да помилваш и другите. Като помилваш този пръст, ще дойде една хубава мисъл. Като направиш добро на другите хора, ще бъде същото.

Сега, върху тази философия като ви говоря, може да ви кажа в 10–15 секунди. Сега няма какво да ви говоря философия, при мене няма какво да ви разправям. Ще ви кажа така: За една седмица [ще приложите] едно правило и ще имате резултати. Ще ви пратя в една гостилница да се наядете – защо ще ви разправям каква е храната, какъв е гостилничарят, отгде пристигнало маслото, каква е кухнята. Като ви пратя при него, ще кажете: „Отличен гостилничар!" Въпросът сега е да се ползувате от тези блага, които са в природата, и да се ползуваме от този живот, който сега живеем. Какъв ще бъде животът за бъдеще, то е друг въпрос. Но при сегашния живот, при тези условия как може да стане? Живеем при тези трудни времена, туй е временно сега. Болният трябва да знае как да живее и здравият трябва да знае как да живее.

Та, казвам: Всеки от вас трябва да постъпва тъй, както Павел. Като дойде този роб при него, го освободи и после го прати при господаря му и му написа едно хубаво писмо. Това е онова Божествено дело, с което човек може да си създаде един характер в света; не да го създаде, той има характер, но да го прояви. Защото човек е едно творение на Бога, следователно туй творение трябва да съответствува на онези идеи, които са вложени.

Тази книга носи своята цена по онова, което е написано в нея. Ако тя няма туй написаното, не е ценна. Тя е ценна по единствената причина, че са [я] писали разумни хора. Природата е ценна в този смисъл, че в нея живеят най-разумни същества, които някога вие сте срещали, най-разумните същества, които вие може да си представите, най-добрите, най-

разумните и най-любещите. И всички те живеят в природата, в един красив свят. И при това сте нещастни. Аз ви запитвам друг въпрос: Защо онази дъщеря, като дойде време, не е доволна от вече баща си и майка си? До 5, 10, 15, 20 години е доволна, после почва да се сърди, казва: „Дотегна ми вече тук да живея, искам да изляза!“ Защо е тя недоволна от баща си и майка си? Вие сами си отговорете. Това е същото, което прави младата мома да е недоволна, което прави слугата да е недоволен, което прави бащата недоволен, което прави майката да е недоволна, това е, което прави и нас недоволни.

Ние всички сме недоволни, липсва ни нещо. Кое ни липсва? Когато дойде онзи богатият при Христа Той му каза: „Едно ти не достига още. Много си богат, голямо богатство имаш на гърба си, иди раздай го и ела при Мене, с Мене да ходиш, ще ходиш заедно с Мене да проповядваме и Аз ще ти покажа по кой начин.“ Този богатият не намери това за разумно. Бъдещето е неопределено. Туй е, което природата казва: „Възложи всичко на мене, ела и ходи с мене.“ Значи: [в] пътя, по който аз вървя, ти ще познаеш всичките правила, които са необходими за живота.

Сега да оставя у вас една светла мисъл. Забравете всичко, което съм ви казал досега. Защото, според мене, каквото човек е научил в сегашния си живот... Стане богат, погледнат го отгоре, затъне, че не може да чете. На всички богати хора книгите са оцапани, че не могат да четат. Като осиромашеят, книгите пак се очистят и могат да четат. Казвам: Възможно е някой път прах да падне отгоре. В живота има високи върхове, които прах не може да ги затули.

Сега знаете ли какво ще ви кажа?

Любовта е плод на Духа. Посейте Любовта в земята, за да опитате Живота.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

12-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 17.XII.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

*Само по стенограми на Паша [Теодорова]. (*Бел. на стенографката.*)*

О, ДА МИ БЕШЕ КАТО БРАТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Има една книга в Библията, за която има спор между учените богословци дали е канонизирана или не. Тя [е] книгата „Песен на песните“. И колкото религиозни хора [са] я чели, казват: „Не мяза това нещо религиозно да е, както е писано.“ Някой чел до половината и оставил. Казва: „Не е за четене тази книга, тя е за много напреднали. Те имат право да я четат.“ Аз ще чета последната глава. Ако се интересувате, четете я цялата.

„Духът Божи“

(Учителят прочете 8-а глава).

Във всяко начинание има една съществена идея. Една основна съществена точка, от която се излиза; един съществен път, в който един човек в дадения случай трябва да върви. Животът трябва да се разгледа в широк смисъл. По някой път младите не разбират старите. Друг път старите не разбират младите и възрастните. И възрастните не разбират нито младите, нито старите. В живота, изобщо, хората не се разбират, отчасти се разбират. Само майката разбира нуждите на своето дете. Някоя млада мома или философ може да се смее на някое младо момиче, което се занимава със своите кукли. Или едно дете, което се занимава с конче. Гледа отвисоко и се смее. То с кукли трябва да се занимава и с конче да се занимава, но един ден, като поумнее и стане като нас, няма да се занимава.

Питам: Кое е същественото в куклата? Коя е съществената черта на мълчанието? Казваме: „Ще бъдеш мълчалив.“ Кое е същественото на коня? Като кукла да бъде неподвижно. А кое е същественото на куклата? Малкото момиче трябва да учи мълчание. Пита тази кукла отде и как са я купили, тя мълчи, нищо не казва. Пита майка си: „Защо не расте?“ Не расте. Много съобразителна, много умна е тази кукла. Казва: „Условията на живота са много лоши. Ако река да израсна, нямаш достатъчно средства да ми направиш дрехи и реших да остана в същата форма. И каквито дрехи туриш, не правя въпрос.“ Нали е умна тази кукла? Вие казвате, че куклата

на детето е глупава.

Вие държите в ръката си едно перо – може да е желязно, може да е златно, може да е сребърно, но с туй перо... В дадения случай туй перо може да бъде глупаво, а може да бъде и умно перо. Ако с това перо напишете една хубава книга, която да ползува света, това перо е много умно. Но ако напишете една глупава книга, дигнете един скандал, пукнете главата на този, на онзи, туй перо е много глупаво. Перото става един посредник на вашите идеи. Ако ти не беше написал тия писма... Перото е станало посредник на вашата идея. Ако ти не беше написал тия писма, нямаше да стане нищо.

Ние теглим аналогия. Майката се занимава с едно дете. Първоначално детето не е умно, няма никаква идея. Чудното е, че някой път бащата, който обича детето, като го види, казва: „Много му светят очите. Гений е това дете, много добре той разбира.“ Аз разбирам куклите. Казвам: Музикална е тази кукла. Той казва: „Философ е.“ Питам: Кой седи зад куклата? Някой умен човек. Тази кукла не е направена от някой човек простак, направена е от човек, който има съображение, който разбира характера на малкото дете и следователно то е направило куклата такава, каквито са нравите ѝ. Куклата е един идеал на някой умен човек. Който направил куклата [...] забавлява. „Счупи се куклата“ – казва детето. Една кукла, втора, трета, четвърта. Идеята, която умният човек имал.

Казвам: По същия начин в психическия свят, в който живеем, формите така се рушат, както съвременните кукли. Виждате една добродетел, след време изчезне. Къде е заминала? Не си е оставила адреса. Къде замина? Пресели се, отиде. Никакъв адрес не е оставил. Той беше много набожен човек, много вярващ. Казваме, че не е писал, не се е обадил. Откакто е заминал, мълчи, мълчи като куклата.

Ако не сте съгласни с мене, бих желал да прочета писмата от вашите заминали. Бих желал да ги прочета, ако туй не е вярно. Да донесете някои от писмата. На някой, който е заминал от вашите близки, да са ви писали. Някои спиритисти поддържат, че има писма от оня свят. Трябва да се докаже, трябва да се докаже някой път. Доказват и заминалият пише тъй, както е писал приживе. Така пише. По същия начин граматическото правописание употребява и погрешките, които тук е правил, на Земята, и в оня свят пак същите погрешки прави: запетая, точка, две точки, точка и запетая, удивителна, въпросителна – както турял тук, така и в онзи свят. Казва: „Той е същият, какъвто беше тук; такъв е и там.“

Вие ще кажете тогава: „По какво се отличава духовният свят?“ Този, който прави погрешки в оня свят, казва: „Едва сега познах човека. Едва сега разбрах погрешките си, че точките не туря[м] на място. Сега разбрах защо [съм] ги правил по този начин.“ Във всяко писмо ще намериш малък коментар защо запетаята не била на място, защо двете точки не били на място, защо накрая изядат някои букви. Някои хора имат много голямо желание – изядат „о“-то. Някои обичат да изядат „ер-голяма“. И веднага казвам: Направи извод. Много познати казват: „Всякога го оставя недописан „ер-голяма.“ Като дойде до „ер-голяма“, оставя [го] недописан“. Трябва да го препише, пък не го туря. Казвам: И без него може.

Това са отвлечени идеи, това са форми на живота. Ако изучавате еврейския език, има 22 съгласни букви. Седи цяла една философия, която наричат кабала на буквите. В тях гласните букви не вземат участие, писаното го тълкуват по три начина. Чрез буквите – като ги вземат, имат едно обикновено тълкувание за обикновените хора, после – средно тълкувание и после – философско тълкувание. Дълбок смисъл има. Но те са толкоз отвлечени работи. Както формулите на съвременните математици или на съвременната висша геометрия. Някои форми са толкоз сложни в геометрията. Казват, че една права линия образувала криви равнини. Или казват, че една точка образува права линия и че линията образува крива равнина. Какво ще разберете вие, че точката определя линията и какво ще разберете, че линията определя равнината? Че, една площ, това е условие, при което един живот може да се развие.

Що е правата линия? В дадения случай това са границите, до които се простират тия възможности. Тя е двигателната сила. Като дойдем да проучаваме геометрията, точката е двигателната сила. Правата линия, това са границите, до които може да се развива една сила. Що е равнината? Това са условията, при които един човек може да живее. Като дойдем до третото измерение, един куб вече трябва да обхваща една по-висока проява на човешкия живот. За да излезе третото измерение.

Съвременните хора не живеят още в квадрата, но във второто измерение. Ти не можеш да разрешиш известни мъчнотии – ти се намираш в един квадрат. За да излезеш от един квадрат, за да излезеш от трудностите на квадрата, ти трябва да разбираш посоката на квадрата, откъдето квадратът черпи своята сила. То е граница на друг, по-висок свят. Или другояче казано: Първичният живот, който ние познаваме, започва да се проявява от плоскостта, после минава в третото измерение, дето ние

живеем – изменение на формите.

Та, щастието на човека, ония щастливи, нещастни минути в живота, когато ние надзърнем в красивия свят... За мене радостта е цял един свят, уреден свят. Той произвежда радост. Щом се намериш между хора, които са всички безгрижни, умни, да те посрещнат добре и на всичко онова, за което имат копнеж в човешките души, пък, те дадат отзвук и в музика, и в архитектура, и в наука, и във философия, навсякъде, ти се чувстваш радостен, разбран. Те влизат в положението ти. А щом се намираш между хора подобни, както съвременните животни се намират...

Че, какво представляват животните за нас? Те имат съвсем друго понятие за живота. Много животни имат голямо мнение за себе си. В тях има голямо честолюбие, гордост, мисли си нещо. Човек го хване, погледне го, хване някой лъв, или тигър, или боа, затвори го, излага го, и той седи. Тия животни не могат да си представят своята ужасна съдба, в която те се намират. Какво показва това? Хората не разбират живота на животните.

Или другояче казано: Ние не разбираме условията. Ние считаме, сегашните хора – и вярващи, и невярващи, мислят, че живеят в един случаен свят. Казват: „Каквото ние наредим.“ Единственото нещо, което човек може да нареди, то е само когато яде. Каквото ядеш, това ще наредиш. Повече от това не може да наредиш. Единствената работа – човек може да си вземе хляб, да си купи, може да си купи една книга, да я прочете. Но да напише книга като нея, то е въпрос. По някой път той казва, че е творец, създал е някаква философия в света. Чудна работа.

Когато имаме едно радио, слушам какво се говори по света. То може да заблуждава хората и да каже: „Всичко това аз го правя.“ Но то е само един инструмент. Ти пишеш една книга, ти си едно радио, което проявява идеите на един свят извън тебе. Ти предаваш идеите и казваш, че си автор, така си измислил, но си наредил работите. И казват: „Много учен човек е.“ Послушал е по радиото. Следователно той описва една реалност. И тази реалност е вярна дотолкоз, доколкото я описва, доколкото слуша правилно.

Следователно, когато ние схващаме криво работите, отде се ражда завистта в света? Завистта и ревността, това е криво схващане на живота. Ако има две картини: една, която е по-вярна... Двамата художници рисували един и същи човек. Единият го нарисувал по-правилно, с отличителните му черти. Защото, за да нарисуваш физиономически един образ, най-първо трябва да се направи образът и този образ да е жив. Второто положение, че в този образ да има едно благородно чувство, черти

на благородство. И после – че този човек е крайно интелигентен, справедлив, честен, добър и внимателен. Най-малко 12 качества в образа трябва да му се турят. Да се нарисуват очите, носът, това не е художество. Има обикновени черти, които характеризират човека. Може да [го] нарисува с много тесен нос. Казват: „Носът му е дълъг, но тесен.“ Това не е художество.

Тесният нос не е добро качество за човека. Късият нос, широчината и дължината вървят заедно. Ако носът е толкова тесен, мяза на права линия, то е само проекция на живота. Ако е широк, представлява едно поле, в което може да се работи. Следователно дължината показва границите, до които той може да достигне; широчината показва възможностите, от които е излязъл. Един човек с дълъг и тесен нос може да има много идеи, но не може да ги реализира. Той ще остави тази идея нереализирана. И обратното може да е. Може да е широк носът му и ако не е дълъг колкото трябва, той ще бъде разхвърлен.

Казвам: В природата съществува съотношение на дължината с широчината. Когато дойдем до живота, високите хора по какво се отличават? Високите хора се отличават с идеи. Турците имат поговорка за високите хора. За високите хора те казват: „Дълга ос; които са високи, само шум дигат.“ Идеалистите са като високите борове. А пък за късите хора турците казват: „Късите хора са беля на Бога.“ Те са верни отчасти. Когато има една несъобразност в дължината и широчината на тялото, туй показва, че човешкият ум и човешкият дух са се намесили и са осакатили първоначалния Божествен проект. Човек се е самоосакатил.

Има начин, по който човек може да се изправи. Съвременната статистика показва, че идеите са, при които човек може да расте. Те са чувствата, които подтикват човека. Статистиката показва, че в Англия, откак жените са започнали да работят за своите права, с два сантиметра са израснали. Жените [са] станали по-високи. Следователно, ако ти търсиш своите права, правото в света, ти ще израснеш на височина. Ако търсиш правото на своите чувства, ти ще израснеш на широчина. Ако търсиш своите физически права на Земята, ще израснеш тогава на дебелина.

Ако дебелината няма организиране, тя е неустойчива материя, от която се раждат всичките болести. Ако широчината е по-голяма, само бентове ще се вдигат навсякъде, нищо няма да стане. Всичко ще помете. Ако тези граници са толкова големи, че ограниченията, които съществуват, няма с какво да ги запазиш, няма с какво да ги използуваш, ще изхабиш всичкия

живот напразно.

Казва[м] сега: Както сега животът се развива, всичко, каквото съществува досега, е полезно за всички; но в дадения случай полезно за човека е само онова, от което ти може да се ползуваш и в трите свята. Може да се ползуваш от своя ум, може да се ползуваш от своето сърце и може да се ползуваш от своята воля. Туй, което в дадения случай укрепя волята, туй, което в дадения случай укрепва сърцето и туй, което укрепя ума, то е по-лесно за тебе. Не презирай нищо от онова, което ти се дава в природата. Вземете туй голямото противоречие, болестите, които идат. Някои хора от детство до стара възраст постоянно болести ги посещават, бял ден не виждат. Оказало се е, че хора, които от ранна възраст боледуват, организмът им е много по-гъвкав, издържа повече, отколкото хора, които не са боледували. Следователно в намеренията на природата болезнените състояния не са едно зло, а статистиката показва, че те са едно укрепително средство. За онези, които разбират, [е] така, но за онези, които не разбират, те ще си заминат.

Онзи, който не разбира болестите, ще замине рано, а онзи, който разбира защо страда, ще живее по-дълго. С разбиране на страданията животът се продължава, а с неразбиране на страданията животът се скъсява. Въпросът е верен. С разбиране на радостта животът пак се продължава. Каква е разликата между страданието и радостите? При страданията животът се увеличава с една единица, а при радостите – с две единици, двойно се увеличава.

Но в природата и страданията, и радостите са създадени, за да увеличат живота. При страданията разумният увеличава живота си с една единица. [На] разумния при радостите животът му се увеличава с две единици. [На] глупавия при страданията животът му се намалява с единица, а при радостите с две единици се намалява.

Да ви приведа [един пример], това не е доказателство. Един американски говедар, който се наричал Колумбо, американски говедар в степите, който с кон обикалял стадото, няколко хиляди добитък пасе: 5, 10, 15 и 20 000 говеда, пада му се наследство от 5–6 милиона долара. Отива той, взема своето наследство и тръгва по света, от град в град в Америка, дава увеселения на всички и в 6 месеца похарчва всичкото си богатство и пак се връща говедар.

Този закон е верен. Има много даровити хора, които са наследили от баща си и от майка си големи богатства и със своето перо разсипват своето

богатство, което имат, и си създават нещастие. Има хора, които са наследили богати чувства, но те не знаят как да ги употребят тия чувства. Има хора, които са надарени с любящи сърца, и те не знаят, дават безразборно.

Всички говорят за една любов в света. От това гледище любовта се определя, защото в любовта има и страдания, и радост. На Земята е така. Любовта, която не се придружава с радост и скръб, тя не е истинска любов. На Земята първото определение е. Любов, която не увеличава живота с всяко страдание... Тия страдания, които не принадлежат на Любовта, не увеличават живота с една единица и радостта – с две единици, тези страдания не са разбрани. В неразбраната любов хората умират. Достатъчно е човек да се влюби 10 пъти, на десетия път ще свърши. Достатъчно е 10 пъти да се влюби и да продължи живота си на десетата година. В разбраната любов хората увеличават живота си.

Сега, като разглеждаме така, някои казват, че всяка една реч трябва да бъде практична. Какво разбираме под думата „практичност“? Практична е всяка проповед или всяко дело, което има известен материален приход. Раздаваш една книга – ако тя се разпродава, тя е практична, тази книга. Или си учител, плащат ти – практично е. Ако си учител и нищо не ти плащат, казвам: „Много си идеалист.“ Десет години си учител, носиш съдрани дрехи, обуща, после, не си си доял – не е практично.

Казвам: Дрехите най-първо трябва да се предшествуват от две неща. Дрехата трябва да се предшествува от човешката мисъл, трябва да се предшествува от човешките чувства и постъпки и дрехите да бъдат като един израз. Трябва да носим най-хубавите здравословни дрехи, най-топлите дрехи. На Земята любовта има три слаби страни. Аз няма да засягам страните, които знаете. Земната любов е слаба в краката, земната любов е слаба в кръста, земната любов е слаба в шията отзад. Сега, според мене, да ви дам съвет. Слабата страна на любовта е в краката ви – да си не изгубите любовта.

Ще направя един паралел. Аз се чудя на съвременната хигиена. Едно криво разбиране има. Здравето на човека зависи от неговите капилярни съдове, от онова нормалното състояние на капилярните съдове; зависи от нормалната топлина, която тялото има. Всякога измененията на топлината в тялото изменят формата на капилярните съдове. При изгубване на топлината капилярните съдове се свиват, стават малки. При това свиване нарушава се кръвообращението, кръвта не може да циркулира и тогава се

явяват разни заболявания. От това гледище зимно време [трябва да] носите топли чорапи. И гледам, сестрите даже носят тънки чорапи, при 38 градуса студ, никак не се влияят от студа. Един брат отива вкъщи да се сгрее. Казвам: „Как си?“ – „Много добре, не ми е студено.“ А той трепери, студено му е. Не си казвай, че не ти е студено, обуй си краката хубаво, тури си хубави чорапи, зимно време е. Лятно време като дойде, тури тънки чорапи, те са на място. При голямата горещина, тогава не туряй дебели чорапи, да се увеличи топлината, защото може да стане разширение на капилярните съдове и тогава ще имаш наводнение, ще дойде повече кръв, отколкото трябва. Всеки от вас трябва да има по едно вълнено поясче за кръста, защото щом започне да те боли кръстът, любовта се е намалила с две единици. И най-после, вземи си едно вълнено шалче и наместо разни украшения, тури си едно вълнено шалче, да си топлиш отзад шията. Укрепи си три позиции: укрепи краката, укрепи кръста, укрепи и шията.

Онези от вас, които не вярват, може да не направят, но онези, които вярват, нека направят един опит. Здраве е това. Много болести може така да се изменят. Защото тънките чорапи – при неразбирането на любовта, като искаме да се понравим на онези, които обичаме, туряме тънки чорапи. Защо онзи, който ме обича, да не ме обича с дебелите чорапи? Пък и дебелите чорапи някой път са по-евтини. Тънките чорапи струват 150–200 лева, а онези са по-евтини, по-практични.

После, другата страна. Някои искат да имат тънко кръстче, вследствие на това те си турят тънки дрехи. Но в любовта има изключения. Всякога кръстът трябва да съответствува на рамената на човека. Кръстът е тънък, защо? Защото налягането [е голямо], имаме голямо напъване във физическия свят. Нашият кръст издържа такова напъване, каквото вие не може да си представите, вследствие на това човек расте нагоре.

Човек има няколко налягания: в краката, където са най-големите сили, после иде налягането в кръста и налягането във врата. Три налягания, при които ние трябва да пазим своето равновесие. И тогава трябва да знаем, че при движението нагоре, към центъра на Слънцето, природата, като ни стяга отдолу, ние се движим нагоре, без да искаме, към центъра на Слънцето.

И човек не може да остане без никаква идея в света. Ако каже човек, той сам не вярва. Той, като не яде, ще каже: „Защо аз ям?“ и той като яде, все вярва в един човек. Някой път се влюбиш в някой човек. Ако се влюбиш в човешкото, ти си се влюбил в човека. Ако се влюбиш в Божественото в човека, ти си се влюбил в Бога. Ако обичаш човека,

възлюбиш неговите добродетели, тогава ти си се влюбил в Бога в човека. Ако се влюбиш в неговите недостатъци, то е човешкото.

Преди години имаше в българските гимназии една мода такава, както тънките чорапи. Всичките ученици обичаха да четат биографиите на великите хора. И като намерят някои слабости на великите хора и намерят, че еди-коя си слабост, която и той я има и мисли, че той мяза на него. Чел някой за Гьоте и той имал някаква слабост, намери тази слабост в себе си и мисли, че и той е като Гьоте. Шилер чете, или Кант чете, или Толстой, и най-после казва: „Аз имам всичките качества на великите хора. Мязам на тях.“ Казва: „Знаеш ли, аз не подозирах досега, че имам качествата на еди-кой си философ. Четох биографията, той е бил ексцентричен. И аз съм като него, мязаме си.“ Един ексцентричен човек не е в своите отрицателни качества. Той се съдържа в своите добродетели, в своя ясен и прозорлив ум. Има нещо, което отличава великите хора. И като се изучават физиогномически великите хора, гледам сегашните хора, не виждам различие в онези криви линии. В правите линии са по-добре поставени. Не само това – на великите хора порите са другояче устроени. Който не е изучавал порите на човека, изучавайте един прост човек от ред поколения, изостанал назад, и вижте порите – другояче са устроени. Вижте порите на светията, който живее. И казвате: „Има едно устройство, по което човек се отличава.“ Човек се отличава по строежа на своето тяло, човек се отличава по строежа на своето сърце. И сърцето има материална страна. Умът се отличава по строежа си – мозъкът му. Строежът на мозъка е една дреха. Един орган на човешкия ум. Строежът на мозъка – донякъде не можем да схванем онази сила, която функционира. Сега за нас не е важно толкова това. Да се спрем върху онези специфични неща, върху които по някой път учените хора са се спирали.

Туй, същественото, на което искам да обърна вниманието ви: че разумната природа не е лишена никога от известни условия за прогрес. На всеки човек, според степента на неговото развитие, според възможностите, дала повече, отколкото трябва, той може да направи в дадения случай и никой няма право да се оплаква. В дадения случай ти не разглеждай живота от гледището на другите хора, как са създадени те. Те имат друга задача да разрешат. Една жена не може да носи тялото на един мъж; една дъщеря не може да носи условията на майка си. Тя казва: „Ще стана като майка си.“ Дъщерята никога не може да стане като майка си. Братът никога не може да бъде като баща си. Тогава питам: Този баща, но и той има баща.

Ти си само псевдоним. Баща е само онзи, който може да даде, да предаде своите качества, и дотолкоз, доколкото той е предал качествата на сина или на дъщерята, дотолкоз, доколкото майката е предала своите качества, дотолкоз той е баща и тя е майка. Някой път децата не мязат на бащата, нито на майката. Тогава кой е бащата? Дядо му е бащата. Баща му минаваше за баща. Как ще определим един син, който е осиновен? Баща ли е?

Аз искам да ви дам една идея. Бащата е една обширна идея сама по себе си. Това са онези разумни сили, които функционират в дадения случай. Едно от тия същества минава и ще минава за баща, но зад него седи цял един свят разумен, който е вземал присърце вашите нужди и всички се интересуват. Ако някой живее на Земята, че никой не се грижи за вас, вие може да си мислите тъй. Вие може да мислите, после, може да схващате живота много ограничено. Вие схващате вашия живот при сегашното състояние. То е право, вашето положение. Туй, което сега желаете, трябва да се постигне. Гладният трябва да се нахрани, но едно нахранване не представя целият живот. Туй е само едно моментално желание, което трябва да изпълните. Хиляди яденета показват, че едно ядене трябва да става по друг начин.

Отклоняваме се от въпроса. Сегашните хора много малко се ръководят от глада. Всички се ръководят от апетита. Всички хора искат да бъдат малко тлъсти, пълни, всички искат да бъдат пълни. Всички ходят по апетита, но апетитът не е меродавен в природата. Меродавен е гладът. Гладът удължава живота, апетитът го скъсява. Всички ония хора, които умират в ранна възраст, все са се ръководили от апетита. Всички ония хора – поне аз така зная. Всички хора, които са живели един дълъг живот, са се ръководили от глада. В глада има едно хубаво качество – че човек при глада е доволен от малкото, което има, той го използува. При апетита не е доволен. Апетитът е голям аристократ. Той не се задоволява с едно ядене. Нахрани се.

И следователно, аз казвам: И в нашите чувства по някой път трябва да се водим по чувствата, по глада, а не [да] се водим по апетита. Ти искаш много да те обичат. То е най-голямото нещастие. Малко да те обичат, това е гладът; много да те обичат, това е апетитът. Много да мислиш, това е апетит; малко да мислиш и да си доволен от мисленето, това е гладът в мисълта. Гладът като принцип може да бъде приложен и тогава любовта никога не отслабва и никога не се изменя, когато се водиш по глада. А

когато се водиш по апетита, отслабва. Някой като се ожени, след 3 седмици се разведе или след 2–3 години и се разведе – по апетита се е оженил.

Та, казвам: Един от еврейските царе, Соломон, когато е писал за любовта, съвсем е забъркал тази работа, съвсем се е оплел. Той имал толкоз много жени, оженил се е, за да стане умен, оженил се, набрал ги 300 жени и 600 наложници, близо 1000. Аз казвам: Соломон се е водил по закона на апетита и най-после в него прониква гладът, дето пише за таз възлюблена. Той пише, но той се е влюбил в таз мома, която го афронтирала и му казала така: [...]. Той си го турил само. Аз му чета мислите. И като възстановя цялата история, виждам къде не е казал истината. Кръшка там. Той турил думите в устата [ѝ]. [Тя] казва: „Човек като тебе, който има 300 жени и 600 наложници, ти не си за любов.“ Той ходил, искал [тя] да го прегърне. Тя му казала: „Има кой да те прегръща. Такъв като тебе няма какво да те прегръщам. Има кой да те прегръща. Нито пък искам ти да ме прегръщаш.“ Той турил, че уж тя иска да я прегърне. Тя ни най-малко не е искала. Той казва: „Когато станеш чист в мислите и чувствата.“ Там някъде се издава и казва, той казва: „О, дано да ми беше ти като брат!“ Той е скрил мисълта: „О, дано да ми беше като сестра!“

Какво означава сестра? В природата съществува един закон. Сестрата определя възлюблената на брата си. Един брат определя възлюбления на сестра си. Ако сестрата не обича своя брат, никога не може да намери своя възлюблен, понеже нейният възлюблен върви по линията на нейния брат. Ако братът не обича сестра си, не може да намери своята възлюблена, понеже възлюблената върви по линията на сестра му. Никога не може да я намери. Така върви великият закон, който функционира в целия свят. Казва някой: „Намери!“ Как ще го намериш? Та, казва той: „О, да ми беше като брат!“ А аз ще го туря: „О, дано да ми беше ти като сестра!“

Сега да се върнем към Соломона. Соломон каквото направил, и днес живее. Всеки от вас има по един Соломон. Всеки от вас има по една Соломонова философия. И в туй отношение няма какво да ви осъждаме. Когато човек престъпи разумните закони на природата, той е Соломон. Той казва: „Дадох на сърцето си да яде и да пие и както му се поревне, да направи, за да намери смисъла на живота.“ Той донякъде е дошъл до едно разрешение. Соломон дошъл до едно вътрешно разрешение.

Казвам: Ако ние вървим по буквите на този закон, ще паднем в някои крайности, в самата природа които съществуват. Любовта не е достояние само за едно сърце в света. Любовта не е достояние само за един човек.

Помнете това. Любовта е достояние само за Божественото сърце и тя от него се изявява навсякъде и всички се ползуват. То е достояние на целия разумен свят. И тогава ти по туй течение на Божествената любов, ти може да разбереш. Тази любов, която не е минала през Божественото сърце, не е Божествена. Тя ще скъси твоя живот, когато любовта не е минала през Божественото сърце. Ако онзи, който ти казва, че те обича, а не е готов да се жертвува, тази любов не е минала през Божественото сърце; а [любовта на] онзи, който се жертвува за тебе, тя е минала през Божественото сърце. Ако ти се жертвуваш заради другите, твоята любов е минала през Божественото сърце. Така е истината. Не безразборна жертва, не да угодим на хората. Когато ние се жертвуваме за тяхното повдигане. Ако се жертвуваме, жертва е, която повдига другите, същевременно повдига и нас. Аз за тази любов говоря. В очите на тази любов няма никакво противоречие. Не виждам никаква лошавина в нея, никаква съблазън. Казвам: Съблазняваме се в нещо. Любов, която съблазнява, не е минала през Божественото сърце. Любов, която не съблазнява, тя е Божествена.

Сега искате да определите, искате да бъдете щастливи. Щастливи може да бъдете, но не търсете да бъдете щастливи, като идете в Небето. Ако тук, на Земята, не може да бъдете щастливи, не зная дали ще бъдете щастливи и в Небето. Каквото е тук, на Земята, такова ще бъде и на Небето. Н[о] такива караници, каквито има на Земята, такива ще бъдат и на Небето. Че и на Небето има опака страна. Като идеш в Небето, ще те турят в опакото на Небето. Адът е опакото на Небето. Щом ти си се карал на Земята, ще отидеш в ада. Ако искаш да се радваш, да обичаш, ще отидеш в рая – място за проявление на истинската любов.

Казвам: Невидимият свят или реалният свят, който се проектира на Земята, едновременно в нас турят две страни, две течения. Едното течение – на положителната страна на любовта, а другото течение – на отрицателната страна на любовта. Едното течение е, което минава през Божието сърце, и другото течение е, което не е минало. Що не е минало? Бог казва за пророците. „Лъжа е“ – казва Господ. Тази мисъл през ума не е минала. Туй, което говори на хората, не е минало през ума му. Следователно всяко нещо, което не е минало през Божия ум, то няма да стане.

Вие искате да знаете коя е истинската любов. Тази любов е минала през Божието Сърце, минала е през сърцата на всички велики души. Тя е любовта, която твори. Дръжте се за нея любов.

Та, в съвременното християнство, като дойде Христос на Земята, той искаше да установи братство и сестринство, защото братът и сестрата, това са два стълба, това е положителната страна в живота. Аз оставям сега майката и бащата. Братът и сестрата, това са двете основи, върху които почива животът на човека. Той трябва да знае. Ако той има ясна представа какво нещо е брат, ако спазва качествата на брата, той всякога ще има помощта на когото и да е. Ако една жена спазва какво нещо е сестринството, ако знае какво нещо е предназначението на сестрата, всякога може да бъде щастлива. Човек сам никога не може да бъде щастлив. Самият човек, той е един в света, отдето трябва да започнат нещата. Туй, дето е Божествената цялост, дето се изявяват всички добродетели, туй, към което човек се стреми, някой път го тургаме надалече. Подразбираме един свят на възможности в широкия свят. Този свят и тук съществува.

Идете при един мравуняк и вижте колко са ограничени онези понятия на мравите. Те в своя мравуняк теглят. Мислят, [че] като техния свят няма. Те не знаят, че съществува човешка култура, че книги пишат, че музика има и всичките тези неща, които нашите учени са написали, те го измерват повърхностно и техните философи и архитекти казват: „Като нашия свят, като нашите къщи няма други."

И ние някой път разсъждаваме като мравите: мислим, че туй, което сме устроили, като него няма. Но като излезем из мравешката купчина, като излезем в широкия свят, да съзнаем, че тази форма, която имаме, трябва да се измени. Червеят съзнава, че трябва да се измени. Червеят се стреми и мравите се стремят. Те изгубили посоката и вследствие на това останали дребни. Изгубили формата си. Ако вие изучавате живота на мравите, изучавайте го паралелно с живота на пчелите, защото мравешката култура, това е емблема на най-егоистичния живот в света, който съществува. По-жестоки същества от мравите няма. Един съвременник, философ, казва (то е като един анекдот): „Мравите станаха причина да се измени оста на Земята. За да ги избави, Господ наклонил оста на 23 градуса. Изменил температурата и всичките мрави пратил към екватора и оставил [в] умерения пояс да се развива културата на бялата раса." Щеше да загази бялата раса, ако бяха се развили мравите. То е този егоизъм, който още е оставил своите остатъци в хората. Пазете се от мравешката култура. Мравите са станали просто на пастърма. Като гледаш в тях, никакъв мускул няма.

Сега да се върнем, може на вас предметът да не е ясен, по причина, понеже представя една дълга история. Ако дойде един романист или един новелист, напише един роман в разказвателна форма, от самото начало да започне как се е развил животът... Ние сега имаме архаически форми. Мравите първоначално не са били такива, пчелите не са били такива, каквито са сега. Растенията не са били такива, каквито са сега. Животните не са били такива, каквито са сега. Съвременният човек не е бил такъв изопачен. Той не е такъв, какъвто е бил първоначално. Първоначално човек е бил грандиозен, красив, мощен. Първият човек, който дошъл на Земята – има едно различие, един спор, но онова, което знаем, [е] че първият човек е бил грандиозен човек, такъв, какъвто, ако се прояви, всички ще се адмирират. Всички – и по стойка, и по телосложение, и по ум, и по сърце, по разбиране, и по социалния строй, и мъже, и жени, и фамилията, и домът, то е било нещо идеално.

Задава се въпросът: Как при един такъв идеален строй, кой е станал причина хората да слязат на този уровен? Аз да ви кажа причината: от прозявката. Като се прозявал човек, станало е неговото падение. В прозявката в един момент първоначалният човек е изгубил връзката, връзката на своето съзнание с природата. Като се е прозял, той е обърнал внимание на прозявката, изучил нейното естество, защо е дошла и оттам насетне захванал един обратен период. След туй [дошла] тази епоха, [когато] се нуждае Господ да създаде втория Адам и да му покаже пътя. Това не е доказателство. Вторият Адам е произлязъл от първия Адам. Това е един мит. Някои казват: „Несъществено е доказателството.“ Аз не съм срещал доказателства, които доказват нещата. Аз съм опитал много лекари, лекуват болните. Той казва: „Това лекарство е опитано.“ Лекува болните и казва, че ще оздравеят. Как е доказано това лекарство? Като го опита, в един ден ще оздравее. Опитва го човекът – умира. Защо? Изключение има. Е, какво доказва? В доказаните неща няма противоречие. Доказаните неща са само в дадения момент. Казваш: „Това е доказано.“ Казваш сега, че този човек... Казваш на мъртвия да стане и той става. Това е доказано. Няма какво да доказвам на глупавите. Казвам: „Разсъждавай правилно“ и той разсъждава. На грозния казвам: „Стани красив!“ и той става. Няма какво да доказвам. На куция няма какво да доказвам, казвам: „Стани и ходи!“ Няма какво да доказвам. Да взема да му направя изкуствен крак да ходи, това не е доказателство.

Съвременната философия мяза на куклите, на изкуствените крака. Аз

имам много остро ухо. Като чета някой философ, слушам, че краката [му] много тропат. Онзи с изкуствения крак много тропа. Човек, който има здрави крака, се отличава. Този човек стъпя много тихо. Някои хора стъпват с цялото ходило – разбирам, че техните крака са изкуствени. Някой човек стъпва на пръсти и после на пети и после на тази вътрешната гънка, която има крива линия, малко се понавежда. Тогава се дава равновесие. В ходенето, ако не знаеш как да ходиш, най-малко с 20 години ще съкратиш живота си; ако знаеш как да ходиш, ще удължиш живота си. Ако стъпяш на пети, 20 години ще скъсиш живота си; и постоянно ако стъпяш на петите, става сътресение на гръбначния стълб и туй сътресение ще измени естествения път. Тогава работите не стават точно тъй, както мислиш. Работите ще станат точно тъй, както той иска. Знаете ли какво е, ако тропнеш на един човек, какво ще стане с него? Ще стане това, което не искаш.

Сега искам да се освободите от чуждите мисли. Всички вие носите едно чуждо бреме. И аз да ви кажа кое е чуждото бреме. Дошъл е един ваш приятел, когото преследват, скрил си го вкъщи, вие сте неспокоен. Не че сте направил престъпление – скрил се е вашият приятел, който е виновен. Вие носите неговата тежест. Че като хванат него, вие сте непричом. Той дошъл, наложил се, намирате се между два огъня. – „Не си струва, приятел е. Човещина е.“ Трябва да съблюдавате и другото – да го предадете, борите се в себе си. Кое да направите, не знаете. Най-после решавате и казвате: „Няма да го предам!“ Неспокоен сте. Носиш идея, която не е твоя.

Казвам: Ако във вас дойде желание, сега този външен закон искате да разрешите, външния въпрос на любовта. Вие разрешавате закона на вътрешните отношения, които съществуват. Външните въпроси много лесно се разрешават. Аз виждам две същества, съединяват се, приятели. Виждам противоречието между тях. Да кажем, че те са от два пола – мъж и жена. У жената чувството на красивото и хубавото е така развито, музикалното чувство е развито, а у мъжа, индивидуалността у него е развита, интересуват го парите, къщата, нивите; и тия хора нямат допирна точка, те не могат да се разберат. Когато жената ще говори за хубавото, за красивото, той ще каже: „Какво се занимаваш с тия работи!“ Той ще разправя за къщи. Тя казва: „Какво ме интересува туй!“

И едното е право, и другото е право. Без къщи не може. Трябва да имаш къщица. Аз поддържам. Някой казва: „И без къща може.“ Една колиба да имаш, но все-таки не е една дупка. Може една колиба със

стъклени прозорци. Виждал съм много хубави колибки. Аз се чудя на хората, които искат колибки. Те имат нужда от най-грандиозен палат, който Бог им е направил. Има 10 милиона слуги в кухнята, които слугуват в стомаха, за уреждането. Десет милиона слуги са това. Какво угощение, какъв пир е туй! Десет милиона слуги, които слугуват. И само кухнята каква е! Никой земен цар не може да се сравни. Онова, което става в неговите дробове, в неговия мозък, не може да му побере ума. Онези грандиозни размери, които стават и туй същество, което живее в този палат, е недоволно от това, което има. Туй същество иска по някой път да излезе из палата, да стане овчар, да се влюби в някого, да затупти сърцето му. Сърцето му постоянно тупти. А той иска отново да затупти.

Има два вида [ритъм] в природата. Единият ритъм е на Любовта, той е ритъм на Божественото сърце. Единият ритъм, в който има едно малко разногласие. Един консонанс има в него. В единия ритъм има прогрес, а в другия ритъм има израждане, има регрес. Тебе ти тупти сърцето по този начин. Но веднага се измени целият ти ум, някой път сърцето на човека като затупти. Този човек съвсем другояче мисли.

В съвременната психология са почнали да изучават. Има хора, които представляват 2–3 личности. Едно същество, което живее 30 години, свършило университет, след туй настане една фаза и туй същество го няма. Дойде едно ново същество. Втората личност, този човек след 30 години, той пак почва да го учи като малко дете. Тамън се научи и след 10 години дойде трети, и него занимават. И така се яви трети, четвърти, и пак замине и след 30 години дойде този, който е бил преди 30 години и започне точно оттам, дето е останал. Къде е ходил, никой не знае. По някой път разправя своята опитност, казва: „Не познавам себе си вече.“ Той, човекът, трябва да бъде нащрек. Той може да бъде обсебен от нещо чуждо. Може да бъде обсебен с някое наркотическо средство. Когато един лекар [те] тури на масата, тури ти нещо под носа и, въпреки своето желание, ще изпаднеш в сън. И като направи своята операция, ще се върнеш и ще видиш. Ако лекарите могат да разправят...

Такъв един изпит и в природата става. Ако човек имаше известни желания, той сам може да се хипнотизира. Човек и сам може да се хипнотизира, но ако знае закона. Може да се хипнотизира и сам човек, ако знае законите. Може да се хипнотизира за един час и след като заспи, след един час да се събуди. Ако той се приспи и не е казал да се събуди, не може да го събудят. Ти се хипнотизираш, заспиш, не туриш никаква клауза. Като

дойдат другите, които искат да ти помогнат... Има болести, от които никой не може да ти помогне.

Та, казвам: Човешката мисъл трябва да бъде трезва. Всичките хора са дошли на Земята да се учат. Този живот, който имаш на Земята да се учиш, той е един от най-добрите, който сте имали. За бъдеще ще имате по-добър. По-добър от този не може да има; той не е добър, понеже не го разбирате. Някой път вие може да мислите, че сте един ангел. Че, вие били ли сте при ангелите? Ами еди-кой си писал, [но той] не е бил там. Може да четете някой философ, но този въпрос се изяснява много механически. Животът на ангелите – това са най-напредналите от човешката раса. Много от ангелите са излезли от човешката раса. Има две теории за ангелите. Едната теория е, че са същества, които се отличават по своята еволюция [от] човешката раса. То е така. Но има някои ангели, които са от човешката раса. Живеят в техния свят. Има хора, които са ангели, живеят между ангелите. Те са една среда между човешкия свят и Божествения свят. И онези, чрез които вземат грижа, Божественото у нас взема грижата.

Ангелите са крайно интелигентни същества, на които са поверени всички функции в природата. Всичко онова, което е в природата, се ръководи от ангелите, от тях. Всички ония най-важни функции се ръководят от тия разумни същества. Някои от тях се занимават с по-висшата еволюция, а някои от тях изключително се занимават с хората. Тях ги наричат служебни духове. Някои от тях са представители на Любовта. И затова Христос казва: „Ще изпратя Духа Си." Не огорчавайте Духа на Любовта, който спасява туй, разумното. Туй е, което е спасително. Всяка интелигентност, всеки успех се дължи на това общество. Целият прогрес на цялото човечество се дължи на този вътрешен импулс. Човек трябва дълго време така да мисли, за да види само главните линии.

„Дано да ми беше като брат." И Христос, когато беше на Земята, каза: „Вие сте Ми приятели." После казва: „Идете и кажете на братята." Когато един мъж възкръсне, когато една жена възкръсне, какво трябва да кажем? „Идете и кажете на сестрите ми." Защото братът подразбира сестрата. Брат без сестра не е брат. Брат, който няма сестра, не е брат; и сестра, която няма брат, не е сестра. Майка, която няма дете, не е майка; и баща, който няма син, не е баща. Дъщерята е емблема на майка си; синът е емблема на баща си. И двамата заедно са емблема на дома.

Такава трябва да бъде идеята в човека, да изучава човек себе си по този начин. Друго разрешение може да се даде на съвременния социален ред на

нещата.

Ние няма какво да поправяме сегашния строй на нещата. Ние няма какво да поправяме краката на гъсеницата, нито пък условията, при които тя живее. Тия гъсеници сами ще изменят своя живот. След време ще видите, че те няма да бъдат гъсеници, а ще бъдат пеперуди. Туй разбиране на съвременното човечество, то е само една епоха, през която минават хората. Вие не се занимавайте с лошите условия на живота. Туй е едно временно състояние, няма да трае дълго време, повече от 1000 години няма да трае. Хиляда години са един ден. Но онова, което е важно за младите... Туй учение е важно и за млади, и за стари едновременно.

Представете в ума си три положения: дръжте положението в живота на едно дете, дръжте живота на един възрастен човек в ума си и дръжте живота на един стар човек в ума си. Тия три положения да бъдат като полюси в ума ви. Вие трябва да имате едно дете, трябва да имате един мъж на зряла възраст и трябва да имате един стар човек, не хилав човек, а мъдрец, във вашия ум. Тогава вие съставяте един цял възрастен човек на 33 години. Това дете, този възрастен човек и този старец на 120 години съставят един дом. Тогава ще имате една основа, върху която ще можете да градите.

Вие седите и казвате: „Нямам никого в света." Ако вашият ум не може да се занимава с Бога, ако вашият ум не може да се занимава със светиите, ако вашият ум не може да се занимава с бръмбарите, с растенията, с рибите, тогава питам: Какво искате вие? С всички милиони същества вие трябва да се занимавате и да им дадете тяхната цена. Като видиш една малка буболечица, да я погладиш и да кажеш: „Колко ти се радвам!" Да ви трепне сърцето. И на бръмбара да кажеш „Браво!", като хвърка. И да кажеш: „Ако бръмбарът хвърчи, и аз може да хвърча." Нищо повече. В дадения случай един бръмбар, то е една дума от Бога. Ти си се обезсърчил и казваш: „Животът няма смисъл." Ти като погледнеш бръмбара да хвърка, Господ ти казва: „Аз, Който се грижа за бръмбара и го карам да хвърка, ще се погрижа и за тебе. Това, което искаш, ще бъде. Бъди толкоз смел като него." Някой път може лошите условия да ни погладят. Лошото ще те остави. И като те остави лошото, хвръкни.

Ако не можеш да се радваш на един бръмбар, ако не можеш да се радваш на едно дърво, ако не можеш да се радваш на една риба, на една овца, ако не можеш да се радваш на едно дете, на някой човек, това аз наричам е живот на апетита. И във всичко туй, което съществува в света, то

е създадено за нас. Всеки от нас трябва да каже: „Всичките тези хора, всичките тези форми са заради мене и аз съм заради тях. Всичките растения са заради мене. Аз се радвам, че между тях може да ходя. Всичките бръмбари са заради мене. Радвам се, че те са свободни.“ Те като са свободни, и ти ще бъдеш свободен. Животните като са свободни, и ти ще бъдеш свободен. Растенията като са свободни, и ти ще бъдеш свободен.

И тогава може да кажеш: „О, дано да ми беше Ти като брат, Който си създал всичко. Ти, Който си създал всичко, да ми бъдеш като брат, да може аз да Те обичам, да Те разбирам, да вляза в Твоята мисъл, да вляза в Твоите чувства, да трепери моето сърце, да видя колко е хубава Твоята любов.“ И тогава братът ще отговори, ще стане брат. И сестрата ще ти отговори и сестра ще стане. Когато братът разбира какво нещо е сестрата и когато сестрата разбира какво нещо е братът, тогава и двамата ще се разбират защо са създадени в света. Това е великата идея, която предстои да се разбере за в бъдеще.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

13-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.XII.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ДА ЖИВЕЕ ДУШАТА МИ!

„Добрата молитва“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета последния стих от 119-и псалом.

„Ще се развеселя“

Ще взема само стиха „Да живее душата ми и да Те хвали.“

В известен смисъл душата не е нещо установено. Разделен е светът на два лагера. Едни приемат, че има душа, други приемат, че няма душа. Има християни, които приемат, че има душа, ама не умира. Душата, то е един въпрос. То не е само една дума. Трябва да се разбира. Какво човек трябва да разбира под думата „душа“? Душата е туй, което включва всичко. Всичко онова, което е заложено в човека, което трябва да се развива във всичките векове, то се взема за душа. То е голям склад. Има и други определения. Това е за пояснение. Животът има близки граници. Далечният има близки разрешения. И далечният има далечни разрешения. Живота ние не можем да разграничим, както сега живеем. То е частично разрешение. Поколенията преди нас, преди хиляди години – всяко едно поколение има известни задачи да разрешава. Хиляди задачи има от материален характер. Материалният характер е, че трябва да ядеш, че трябва да имаш дом, че трябва да имаш условия да живееш. Трябва да имаш общество, условия, народ; Слънцето, звездите, това са материалната страна. Има и духовна страна, което не се вижда, но ти го чувстваш в себе си. Твоите мисли, твоите желания, твоите постъпки невидими са. Един вътрешен свят, който ти чувстваш. Най-после друг един свят, за който ти мислиш, но не го чувстваш. Това са два свята невидими. Тия трите свята, които приемате, всичките хора ги познават, че те съществуват.

Казвам: Има една вътрешна връзка. Най-първото нещо е материалният живот. Туй е реализирането вече, което човек има. Човек трябва да се справя с туй, което има. Не туй, което няма. Ние правим една погрешка, че искаме да постигнем нещо. Хубаво е да се постигне, ако е в правия смисъл, ако в правия смисъл се вземе постижението. Може да постигнеш само това, което е вътре в тебе, да го разбереш. Може да постигнеш да бъдеш учен

човек, да бъдеш силен. Тази заложба имаш в себе си. Но да постигнеш това, което не е вложено в тебе, е невъзможно. Ако на един кон му дойде на ум да стане човек, той целия си живот да иждиви, той всичко може да стане, но не и човек.

Сега искам да гледате, малко тъй да се отделите временно от сегашния живот, който ви е наложен. Вие казвате, че сегашният живот ви е наложен, тъй както са наложени веригите на един затворник. Реални са тия вериги. Дрънкат. Но той не е роден с вериги. Турен е в затвора. Чувствува известни ограничения. Но не е роден така. Отпосле са дошли. Има известни причини за това. Да оставим причините. Животът се ражда без ограничения. После слиза в ограниченията. От безграничното влиза в граничното и излиза в свободата. Ако ти не минеш от безграничното в граничното, ти не може да влезеш в закона на свободата. Туй е човешко разбиране. Ти ще минеш по една крива линия. По тази крива линия ти ще дойдеш до закона на своята свобода. Туй е стремежът на цялото човечество. То е свободата. То е прицелната точка. Идеалът на цялото човечество е свободата. Тия неща са само условия: знанието, религията, всичко туй, каквото съществува, това са само средства, пособия, за да се постигне свободата. Когато човек придобие свободата, той ще бъде щастлив в този смисъл, в който вие разбирате.

Какво нещо е свободата? Свободата ще ви донесе щастие. Щом достигнете до свободата, тогава няма да бъдете подложени на всичките всевъзможни органически промени, които сега стават. Те стават, има причини за това. Не сте вие отговорни за това, което става. Иде една болест – не сте вие причината за болестта. Отчасти може да сте причина.

Може да кажем, че ти си причината, но донякъде сте вие. За една болест една трета от болестта пада върху вас, а две трети са другите. Вие по наследство може да сте родени от слаби родители: баща ви е бил болен, охтичав, или баща ви бил неврастеник – не сте отговорни вие. Баща ви, майка ви мъчно може да ги поправите. Ако майка ви е била една отлична жена, с едно здраво телосложение, въпросът седи малко по-другояче. И нашите религиозни възгледи, и нашите социални възгледи, и нашите научни възгледи, всичко се обуславя от онова, което нашите бащи и нашите майки са вложили в нас или от онова, което ние носим в себе си. В широк смисъл е така. Религията ще разбереш според това какъв ти е умът. В правия смисъл. Какво понятие имат животните за религията? Ако животните имат някаква религия, тя трябва да бъде съвсем друга. Те имат

някаква животинска религия. Те, като видят човека, изплашат се. Някой път някои животни, като се намерят пред човека, някое куче, като се намери натясно, коленичи пред тебе, отвори си устата, моли се, като че туй животно вярва, че в тебе има някакво съчувствие, че може да те умилостиви. Ти затвориш вратата и то започва да квичи и ти казваш: „Хайде да му отворя вратата да си върви." Ако не беше квичало насреща ти, ти едва ли ще да го видиш. А туй куче защо дойде? Намерило вратата отворена, влязло вътре. Ти после затвориш вратата, без да е излязло кучето навън. И то не може да разбере защо са го били. Чуди се защо и за какво. Като влезе на едно място, са го били.

Ние оставяме въпроса. Туй е едно състояние. Не е никакво разбиране на състоянието на животните. Понеже и животните се намират в едно неестествено положение. Животните сега са израз на една аномалия, която съществува в природата. Всичките животни почти са в едно анормално състояние. Между тях има такава жестокост, че не може да си представите. То е туй, което определяше Дарвин със стремежа за живота и борбата им. Ние ще оставим защо [е] тази борба в природата, ние няма да разрешаваме. Аз не разрешавам по единствената причина... Даже за себе си не я разрешавам. Когато виждам 4–5 реки да слизат от планината, че се блъскат в някои канари, пръскат се на капчици, ни най-малко не се питам защо. Слизат надолу и казвам: От планината слизат. Това е причината. Не може да не се блъскат. Ако има борба в природата, от планината слизат. Може да е право. В планината са хората. Тъй седи въпросът неразрешен. Но казвам: Има три начина за разбиране на живота, на съвременния живот. Туй разбиране... в най-дълбоката древност, във всички имало желание, човек всякога искал да разбере живота и да се ползува от този живот. И в най-голямата древност у човека имало понятие, че той трябва да бъде нещо повече, отколкото е. Даже Адам, първият човек, тъй както първоначално е бил, не е бил доволен от ония познания, от онази свобода, която имал в райската градина, при онези много благоприятни условия. Някои подразбират тази райска градина като епоха, една цивилизация, златна епоха на човечеството, когато хората са живели в мир и съгласие. Но човек не е бил доволен от това, което е имал. Не е доволен, понеже за него се казва, че когато прекарал всичките животни пред него и на всичките животни той е турил по едно име, кръстил ги. Той такъв богат речник е имал от думи – на всяко животно да му тури име. [На] всичките имена им дал. И при това човек е бил недоволен от това, което е знаел. Много работи

е знаел от ботаника, от зоология. Адам, първият човек, е бил отличен зоолог. Той е капацитет. И голямото нещастие му се е случило върху него, че на този Адам трябваше да му се направи една операция. И тази операция направи всичко в рая. Ако не беше операцията, всичко щеше да бъде добре. Тази операция излезе несполучлива.

Ние сега разглеждаме въпроса научно. Не мислете, че това е едно оскърбление, че не се изнася истината. Някой път ние, религиозните хора, оскърбяваме истината повече. Пък всички са я оскърбили. Аз, като гледам хората, не намирам някой човек, който да не е наскърбил истината. Но казвам: Адам имаше несполучлива операция. Този човек, той беше като Соломона. След като изучи животните, той беше господар на всичките животни. Ходи в рая свободно. Разбирал нещо от астрология, разбирал е много добре, пътувал, на високо място се е качвал. Учен човек е бил Адам, по другите светове е ходил. Казват богословците, червеният човек е бил направен от пръст. Кой ли не е направен от пръст? Думата „пръст“ не е преведена. В еврейски както е, в превода ще мине тази пръст. Ето пръст. (*Учителят показва пръстта*.) Но туй, което посочва пътя ти, какво трябва да правиш, туй разумното, пръст е това, от пръст е направено. Аз тълкувам. Искам да изнеса идеята на пръстта. Защото тази пръст може да стане човек разумен, на разумното трябва да се даде известна форма. Ако онзи велик художник не създаде една форма, ако поетът не напише една книга, ако майката не роди дете, ако добрият човек не направи едно добро, ако красивата жена няма красиво лице, тогава де е реалността на нещата? Нещата са туй, което виждаш. Виждането е свързано със знанието на човека. Ние трябва да знаем. Казвате: „Видимо е това.“ Видимото е реалното. Казвате: „Не е реално.“ Че кое е реално? И кое не е реално, което не виждаш? Тогава слепите хора не виждат Слънцето. Кои виждат нещата по-реално – слепите, които не виждат Слънцето, или които виждат Слънцето?

Моите разсъждения са следните. Невежите хора разбират по един начин Бога, а умните хора разбират по втори начин. Слепите разбират Слънцето по един начин, чрез неговата топлина. Хората със здравите очи разбират по два начина: чрез неговата светлина и топлина. Казвате: „Топло ми е. Слънце има.“ Умният човек казва не само, че му е топло, но казва: „Виждам, че в Слънцето има нещо друго.“ Има друго качество, което ние не схващаме. Ние още за него сме слепи. Живота, който иде от Слънцето, не го виждаме. Не подозираме, че живот иде от Слънцето. Ако някой човек

се опита да каже, че живот иде от Слънцето, ще кажат, че е идолопоклонец. Животът не е механическо нещо, не е светлина, не е топлина. Той е нещо повече.

Ще оставим този въпрос; той е тъй щекотлив, както красивата жена. Една красива жена между двама мъже ще произведе спор между тях, ще се случи нещо неприятно, пререкание ще има. Какво е избавлението? Красивата жена и да е на третия етаж, а те да са долу на улицата. Туй положение, в което се намираме, ние мислим, че нашите прадеди, нашите предшественици са разрешили един важен въпрос. Разрешили са много важни въпроси, за които трябва да бъдем благодарни. Внесли са нещо, не можем да отречем. Но същественото не са разрешили. Много неща внесоха, много неща разрешиха. Сега няма да изчислявам туй, което нашите предци [са] внесли. Но туй, [което] са разрешили, тяхното знание не може да ни направи щастливи.

Казвате: „Туй, което е донесъл Христос в света." Питам: Туй, което Христос е донесъл... Кое донесе Христос в света? Донесе нещо, но какво донесе Христос? Туй, което Христос донесе, хората го изгубиха, няма го. И трябва да търсим изгубеното, което Христос донесе. Адам в рая имаше една голяма вътрешна тъга, образува се един тумор вътре в него, отзад на гърба му. Има предание в еврейската кабала, един еврейски мит, че се образувал тумор на гърба, нещо много тежко му станало, счупил му двете ребра, мъчил се, дълго време го носил на гърба си и най-после Господ е трябвало да го приспи, че тия двете връзки като ги отрязал, той казал: „Брей, това ли беше, дето ме мъчеше! Чудно същество. Защо си се качило на гърба ми? Не знаеш ли, че съм учен човек?" Тя казва: „Понеже бях толкова свенлива, не исках да те безпокоя, затова се качих на гърба ти."

Сега аз искам, като се посмеете, да разбирате не външната форма, но да разбирате сегашната жена. Сегашната жена има голяма разлика, голям успех има. Тя никога няма да се качи на гърба на мъжа си.

Та, искам да ви наведа. Всичко, което става, като се посмеете, да мислим, да бъдете свободни, защото мога да ви наведа в една реч. Сериозни можем да бъдем при погребението на един заслужил, да плачеш, че е умрял. Може да бъдете при един фалирал търговец. Те са неща естествени. Но то не разрешава въпросите. Плачът създава нещата. Туй, което създава, не го туряйте да освобождава. То не освобождава, то твори нещата. Туй, което освобождава, то е друго. Когато ти плачеш, със своя плач ти ще възрастиш нещо. Защото, който плаче, показва, че е жив.

Плачът е израз на живота. Щом плачеш по малко, умереният плач, всеки ден по 5 минути, 5 минути на обед, 5 минути вечер, 5 минути да поплачеш е хубаво. Но ще плачеш музикално. Ако вземем ние ембрионалният въпрос как седи, вие разглеждате зараждането на човека в утробата на майка му. Ние, както го виждаме на 9 месеца. Тъй, както ние го следим, в онзи велик развой на живота, природата има един паралелизъм, само че той се отличава по дължината на времето, в което се развива. Човек в утробата на майка си е достигнал до процеса и след като се развие неговият мозък, устрои се стомахът му, храни се, най-после се сформират белите дробове. И когато се сформират дробовете, той е вече в деветия месец. Непременно трябва да се роди, а след като се роди, непременно трябва да диша. Дишането дава ход на живота. Значи, в утробата на майка му, майка му го храни. Той не диша, майката диша. Майка му живее и като излезе вън от майка си, тя му дава първата свобода, за да живее.

Следователно ние сме сега в епохата на живеенето и дишането. Но от туй положение трябва да намерим изходния път, от туй, което е минало; за да излезем над онова ембрионическо положение, трябва да търсим пътя на растенето. Но щом влезнем в пътя на растенето, видяхме, че въпросът не се разрешава. В растенията се роди желание да излязат от туй положение, от това ограничение, и те влязоха в положението на рибите. Рибите [влязоха в] положението на птиците. Птиците влязоха в положението на млекопитающите, млекопитающите – в положението на човека и човек сега иска да се освободи, трябва да се създаде по-висока форма в света. Дали това той ще го създаде или не, но във всеки едного има един вътрешен стремеж да мине от една форма в друга. Ако ти можеш да смениш своята форма с по-висша, ти си разрешил въпроса. Ако не, ти ще останеш в същите ограничителни условия и никой не може да ти помогне. Може да ти даде един лев, два лева, но това е просия. Да просим в света, това не разрешава въпроса.

Просяците, това са Божествени стражари в света, които ходят да хлопат в сърцата на богатите. Те искат да кажат: „Не преставайте да давате, понеже ще изгубите Божественото богатство. Не преставайте да давате, защото ще те глобят и вие ще бъдете като мене“ – казва просякът. – „Аз съм пратен да ви кажа да давате щедро. Не само на мене, но на всички хора. Не само да давате на просяците.“ Като дойде един просяк, кажи му: „Много ти благодаря, че ми напомни. Кажи, кой те прати при мене?“ Нека ти каже името, който го е пратил.

Но сега и този въпрос е от неразрешените въпроси. Парите, това са механическо средство, което хората създадоха като една разменна монета. Парите са връзка между разумните хора. Разумните хора знаят как да употребят парите. Неразумните не може да ги употребят. Разумният човек е господар на парите. Неразумният е слуга на парите. Ако ти си господар на парите, парите ще те познават. Ако не си господар на парите, те няма да те познават. Парите казват, че не те познават. Щом не те познават, те са господари на тебе.

Тогава, ако някой ви каже, че той не познава добродетелта, тогава какво може да се подразбира? Познаването, това е една вътрешна връзка, която съществува между две разумни същества. Не туй, което ти познаваш в едно отношение. Два начина има за познаване: или да познаваш този, който те обича, или да познаваш [този], когото ти обичаш. Но ще имаш два различни резултата. Когато познаваш този, който те обича, ще научиш едно. Когато познаваш този, когото ти обичаш, ще научиш друго. Казвам: Въпросът е сложен от научно гледище. Този, който те обича, може ли да го обичаш? Сега, да схванете тази мисъл, къде е сложността? Сега психологически аз виждам къде е препятствието.

Но ето каква е аналогията. Онази чешма, от която иде водата и тече водата, тази чешма може ли да благодари на извора, да се върне назад? Не може по никой начин. Каквото ще даде чешмата... и онзи извор, който минава през нея, я обича. Какво ще даде водата? Единственото нещо, което може да даде, е да остави свободен ход да изтече водата навън. Следователно на онзи, който те обича, не можеш да дадеш нищо. Ти трябва да го оставиш свободно той да се прояви. Това е сега отрицателната страна на любовта. За да се оцени любовта на онзи, който те обича, трябва да го оставиш свободно да функционира в тебе. Вие казвате някой път: „Аз искам той да ми бъде господар.“ Не разбираш въпроса. Онзи, който те люби, той трябва да се прояви чрез тебе. Ако ти му дадеш пълна свобода да се прояви, то е любов. Ако ти го ограничиш и той се проявява чрез насилие, туй е робство.

Тогава, от тия вътрешни разбирания как се зараждат ония противоречиви възгледи, които може да ни спънат? Някой път мислим, че много лесно може да се разреши един въпрос. Казвате: „Може да живеем братски.“ Да се реализира братството в света е трудно. Казвате: „Да живеем по любов.“ Хубаво е. – „Ама трябва да вярваме в Бога“ – може да кажем така. Между вярване, между говорене за любовта и това, което

всъщност става, има грамадна разлика.

Та, казвам: Всеки един може да приложи, всеки един от вас може да опита в себе си онова, което става в цялото човечество. То едновременно става и в един краткотраен живот. Първите 7 години детето преживява своя физически живот, своето детство. Вторите 7 години преживява живота на своите чувствувания, своя астрален живот. Третите 7 години преживява своя умствен живот. А четвъртите 7 години – причинния свят. И както сега определят от философско гледище, имате 7 свята – по 7 правят 49 години, но не се спираме там. Туй е отчасти. Това, че човек има 7 тела, има друго нещо. Човек има 12 тела. Три са основни, а деветте са преходни. Деветте са облекла, а трите са основни тела.

Сега ще оставим този въпрос. Може в коя и да е окултна библиотека да намерите, може да четете, от тези, които се интересувате. Може да четете надълго и нашироко, разправя се там за всяко едно тяло. Физическото тяло, което човек има, е едно условие, за да познае физическия свят. Без физическо тяло не можем да познаем физическия свят, той за нас ще бъде неизвестен. Без едно тяло от духовна материя, духовният свят ще бъде неизвестен. Светът на напредналите същества ще бъде неизвестен и без друго едно тяло, което се нарича Божествено тяло. Без него пък вътрешния смисъл на живота пак няма да го разберем. Туй подразделение седи така: главата на човека всякога представя Божествения свят, гърдите представят духовния свят, стомашната система представя физическия свят. Когато [човек] урегулира отношенията си със стомаха, ако той се отнася [добре] с всичките си клетки на стомаха, той ще има естествени връзки с целия материален свят. Ще бъде построен добре. Ако той урегулира своето дишане – дишането не само като процес, но вътрешно както се разбира, – той ще има отношение, връзка с всички разумни хора. Ако знае пък как да мисли, той ще има връзка с Божествения свят. Между главата, между дробовете и между стомаха на човека тази хармония, която човек може да тури в себе си, той ще се постави в най-добрите условия, ще създаде най-добрите условия отвън.

Един човек се характеризира, един темперамент, „темпер“ значи да уравновесиш нещо, туй значи да повишиш температурата. Повишение на температурата и спадане на температурата. Туй, което спада, може да се повдига. Човек има 4 темперамента според старата класификация, а 3 според новата. Някои разделят на 7: 3 основни и 4 производни. Ние навлизаме в една област малко научна. Но думите нямат смисъл.

Сангвиническият темперамент на човека е свързан с кръвта, с дихателната система. Мозъчният темперамент, или нервният темперамент, е свързан с неговия мозък. Жизненият темперамент, или тъй нареченият флегматичен темперамент, е свързан с неговия стомах. Холеричният темперамент е свързан с неговите мускули и кости. Щом у тебе костите се развиват здраво и мускулите ти са здрави, ти имаш един холеричен темперамент. Ще обичаш работата, енергичен си. Щом у тебе се образува флегматичен темперамент, ти ще обичаш тихия живот.

Аз съм давал пример за турски дембели, които образували онези дембелханета в Цариград. Един анекдот е туй. Хиляда и двеста души [в] дембелханета е имало и тогава султанът казва на своя везир: „Както върви тази работа, от година на година се умножават дембелите. Какво ще ги правим? Не е по Аллаха да ги оставим да измрат.“ Везирът казал: „Много добре, но трябва да знаем, кои са хасъл дембели. Ще запалим дембелхането и които останат най-после да излязат, тях ще ги признаем за дембели. Онези, които веднага излязат, те не са дембели.“ И като запалили дембелхането, останали само двама и като им припарило, единият казал: „Ще изгорим.“ Другият казал: „Как не те мързи да говориш?“ Везирът слушал и им определил пожизнена рента, че те заслужавали.

Този темперамент по някой път наричат един неестествен темперамент, произлязъл от жизнения. Казвам: Туй е неестествено, туй е пресилено, но само онези, в които жизненият темперамент преобладава, те са хора тихи, обичат живота, не обичат да се карат, лесно се примиряват, политика има в тях. Отвън те се различават. Имат къси пръсти, дебели в основата, имат дебели клепачи, развит врат, къс и дебел. Лицето им е като месечинка, очите пълнички, живи. Като видят яденето, притреперят, весели хора са. Най-веселите хора в света са те. В старо време царете са имали по един такъв шегобиец, с такъв жизнен темперамент. Казва такива смешни неща на своя господар, да го разсмива, да не би да се разболее от големите грижи.

Но сега ние се отвлякохме от въпроса. Ние разглеждаме тъй както животът се е развил в частност. Туй нищо още не допринася. Ние най-първо ще разрешим живота, какво представляваме ние. Вие ще определите вие в космоса какво сте. Най-първо вие ще определите вие какво място заемате в природата. Вие да имате ясна представа какво е вашето място в природата. Всеки един от вас трябва да има горе-долу определено понятие. От това гледище той трябва да се обръща към природата, да изучава

нейния език.

Природата има език. Например природата казва тъй: „Вода ще търсиш само в долините. Водата няма да я търсиш по планинските върхове.“ Природата казва тъй: „Житото ще го търсиш в долините, няма да го търсиш по върховете.“ Тъй казва, ако разбираш езика. Пак природата казва: „Чистия въздух ще търсиш горе по планината, няма да го търсиш долу в долината.“ И здравето няма да го търсиш в материята. Материала за здравето ще го търсиш в долината. Здравето ще го търсиш по планинските върхове. Ако вие искате да бъдете здрави хора, в планините е смисълът. „Здрав“ вземам, за да бъде човек здрав, трябва да бъде умен, добър, с отлични чувства и човек с една благородна воля, воля в живота си да знае как да постъпва. Три качества. Той трябва да има висок идеал и този идеал, при външните условия макар да го огъват, както вълните един параход, но той трябва да бъде тих и спокоен, да пори тия вълни, той не трябва да се спира с тия вълни.

Тия вълни имат съвсем друго предназначение. Ако в света имате известни мъчнотии, не мислете, че тия мъчнотии са създадени нарочно заради вас. Вие страдате – това е случайност в живота. Вие се сблъсквате с някои хора в света – това е случайност. Ако бяхте взели друг път, може би щяхте да ги избегнете. Ако вие вземете един път, на който има разбойници, вие ще се сблъскате с тях. Но ако минете по друг път, дето не минават разбойници, вие ще минете спокойно. Щом минете по пътя, дето има разбойници, вие ще бъдете обрани от тях по всичките правила. Обаче има един начин, по който разбойниците не обират човека.

Има един разказ: Минавал един светия, хващат го разбойници, карат го при главатаря, той бил болен. Той казва, като влиза: „Ако се нуждаете от нещо, аз съм готов да Ви помогна.“ Главатарят казва: „Закъсал съм. Много съжалявам, че трябва да напусна своята служба. Не може да бъда главатар.“ Светията казва: „Имам нещо, с което може да ти върна живота.“ – „Ако може да ми върнеш живота, аз ще ти върна всичко, което ти вземаха, не само това, но още ще ти дам.“

Ако ние не можем да влезем в света като този светия, тази работа няма да стане лесно. Въоръжени трябва да влезем. Сега не искам да ви кажа, не искам да ви обезсърчавам много, но казвам: Има много неща, възможни за вас в този живот. Даже някои от вас ще изгубите и туй, което може да направите. Питам: От две възможности коя е по-хубава сега? Да станеш един богат милионер или да станеш един учен човек или да се запознаеш с

един цар? Онзи, който иска да избере богатството, туй богатство без знание не идва. Този, който иска да се запознае с царя, това запознанство не става без знание. Ти трябва да разбираш характера на този цар, трябва да разбираш законите. Аз говоря за богатство не в обикновен смисъл. Богатството в този смисъл е почти свързано в ръцете на живите хора. Ти трябва да разбираш живите закони. Богатството не е някъде да го изкопаваш из земята, че всичкото богатство, и в земята въглищата, мините, всичко това принадлежи на известно общество. Не мислете, че тези хора, на които сега се дават въглища, всичко това, тези богатства представляват страдания. Тия страдания на хората защо идват? Те са лихви, които плащат. Хванеш една кокошка, заколиш я. Казваш: „Господ е направил света така." И после страдаш. Много криво разсъждаваш. Тази кокошка принадлежи на едно общество. Ти трябва да питаш Господа може ли да я заколиш. Ти имаш овца и ти я стрижеш. Тя принадлежи на друг свят, трябва да питаш имаш ли право да вземеш нещо от нея. А не да постъпиш тъй, както не ти е позволено.

Ние виждаме страданията и търсим причините. Вие казвате: „Икономическите условия." Де е причината на икономическите условия? Когато големите икономисти в света решат да станат богати, да увеличат своя капитал, те ще направят криза. Кризата в света е, за да забогатееш. И в света страданието ще дойде от това забогатяване. На тях е добре, но на онези, които страдат, не е добре. Онези, които забогатяват, печелят. Онези, които страдат, и те печелят.

Та, сега ние се възмущаваме. Всичките млекопитаюощи, които живеят между нас – ние искаме правото, искаме закон – тези млекопитаещи, към тях отнасяме ли се както трябва? Не само към животните, но едни към други не се отнасяме както невидимият свят изисква, както разумният изисква или тъй, както човещината го изисква. Не е право, че един просяк иска. Аз трябва да му дам. Но вън от правото на просяка има друго право. Правото на цялото човечество. Какво може да направя като човек? Не че той проси от мене. Аз ако съм на неговото положение, какво ще правя? Ако аз изпадна, ако аз се давя, бих желал някой, който е на брега, да ми хвърли въжето, за да не се удавя. В дадения случай не разполагам, тогава би се удавил този човек. Ако той може да ме извади от реката, аз ще му бъда признателен. Това е човещина. Може да каже: „Аз не искам да се жертвувам, да се занимавам, да се пожертвувам в живота си."

Има едно право в света. Аз съм виждал хора, които отричат, но те са

морални. Дави се някой човек и той, като види, хвърли се да го избави, човещина има. Той носи своето Божествено вътре. Хвърля се, помага и пак си заминава. Той казва: „В нищо не вярвам“, но помага. А пък другите, които вярват, дойдат до реката и мислят да влязат или да не влязат, рекъл ли е Господ или не е рекъл. Докато се накани какво е казал Господ, човекът се удави и той казва: „Господ да го прости.“

Доброто, което моментално действува в човека, има един спонтанен ум, той е Божественият ум, без никакво раздвояване. То е Божественият [ум]. Моментално има една мисъл, която е права. Тя е Божествена. Остане ли ти да му мислиш, тя, мисълта, не спада към Божествената, тя е човешка. И като го направиш, ти си доволен, че си го направил и не се питаш: „Защо го направих?“

Та, казвам: Трябва да преведем думите му. Той казва: „Да живее душата ми и да Те хвали.“ За кого живеем ние сега в света? Някой ще каже: „За синовете си.“ Човешките синове умират. Ако туй е идеалът... Аз не отричам туй, но ако туй е идеалът, тогава за кого ще живееш? Казва: „Аз живея за народа.“ Утре твоят народ пропада. „Ама аз живея заради жена си.“ Умира жена ти. „Аз живея за мъжа си.“ Умира мъжът ти. „Аз живея за баща си.“ Но и той умира. „Аз живея за майка си.“ Но и тя умира. За кого живеете тогава в света? Има нещо, което не умира. И туй, което не умира, което виждам във всичките хора, и туй, което не умира, само то заслужава да го обичаме. Аз поддържам учението: Не може да обичаш туй, което умира; може да обичаш само туй, което не умира. Умре някой и той плаче заради него. Защо ще плачеш за един умрял човек? Мислиш, че умрял. Ако мислиш, че е умрял, празно е твоето плачене. Ако плачеш за друго, то е друг въпрос. Аз виждам някоя жена плаче за мъжа си. Аз зная защо плаче. Тя казва: „Много добър беше, но докато беше жив, не го разбирах. Колко тръни съм му въртяла на главата, колко пъшкаше от мене! Да ме прости Господ, да дойде сега.“ Неутешима е. Той, като умрял, шепне ѝ: „Как си сега?“ Тъй седи въпросът. Той е жив.

Тези неща сега аз не искам да ги доказвам. Аз говоря само за неща, които никой не ми ги е доказвал. Има неща, които ми ги доказаха. Като говоря за тях, ще ги доказвам. Сега говоря за нещо, което никой не ми е доказвал. Аз научих неща, които не ми доказваха. Това го зная. Пита ме някой: „Как виждаш?“ Виждам го. Как го виждам, не го зная, може да ви кажа, че го виждам.

Реално е само туй в нас, което никога не губи своята вътрешна връзка.

Това е реално. Ти може да отричаш нещата в живота, нищо не дава.

Разправяше ми един българин своята опитност: Казва: „Какъв дявол, казва ми: „Няма Господ.“ А пък нещо ми казва: „А ако има?“ Казвам: „Няма живот.“ Нещо ми казва: „Ами ако има?“ Казвам му: „Мълчи!“ То казва: „Няма да мълча!“ Казвам му: „Тъй всичко ще се свърши.“ – „Виж, няма да се свърши.“ – „Мълчи, не го казвай! Ще се свърши.“ – „Няма да се свърши.“ 20 години аз му казвам едно и то казва друго. Не може да се оправя.“ Най-после той казва: „Аз съм дошъл и проучвам философията. Мисля някой път, че съм смахнат. Не зная дали аз мисля право или той мисли право.“ В него настанала една борба.

И даже имаше един господин, един адвокат, много добър адвокат във Варна, веднъж ми изповядва. Срещнахме се преди години, той научно, добре доказва. „Реално е туй, в което аз вярвам, не туй, в което ти вярваш.“ Аз вярвам, но реалността не зависи от моето вярване. Аз не считам, че онова, в което вярвам, е реално. Ако е реално, то е реално и без моето вярване. Ако не е реално, то, и да вярвам аз в него, пак си остава същото. Туй, в което вярвам, трябва да го опитам. Аз съм готов, ако една истина е в туй, което поддържам. Но да оставим научните спорове. Може да ти приведа биологически доказателства, философски доказателства, да ти донеса от 99 кладенеца вода, но тия неща трябва да опитаме. Слушай сега (аз седя при него): „Ти нали казваш, че съм много добър, учен човек. Тия неща ги проучих. Този въпрос съм проучил.“ – „Хубаво, щом си го разрешил. Но кажи ми на мене, какво ще се случи след 10 години?“ – „Това не зная.“ – „Ти си разрешил социалния въпрос. Аз съм социална единица. Трябва да знаеш.“ – „Какво?“ – „Аз вярвам в едно нещо. Аз ще ти кажа едно нещо.“ – „Какво ще ми кажеш?“ – „След 5 години твоите възгледи съвършено ще се изменят. Ти ще станеш верующ човек. Ще вярваш в това, което отричаш.“ – „И вратата да се отвори на небето, няма да повярвам. Всичко е заблуждение.“ – „Извади си тефтерчето и запиши какво се случва.“

Той след 5 години се оженва, ражда му се едно дете, влиза в една организация на адвокатите. Виден адвокат. Отива той на събрание, жена му, като светела с лампата, запалила си роклята и изгаря. Пък обича жена си. И след няколко деня тя умира и той пише така: „Повярвах в това, което не вярвах.“ Жена му го убеди. Неговата жена, която замина, тя го убеди. Преди години дойде тук дъщеря му, свършила университет, казва: „Познаваш ли ме? Аз съм дъщеря на еди-кой си адвокат.“ – „Познавам, –

казвам – баща ти.“

Някой ще пита: „Как го познаваш?“ Турците казват: „Казваш нещо, лаф, и то става.“ Аз го обосновавам. За мене е тъй ясно. Когато с телескоп погледна, виждам нещата ясно как са. Определям далечината. Животът на човека някой път е строго определен. Някои неща са предвидени и може да станат така. И затова може да се предскаже. Та, сега не мислете, че има нещо още. Има хора, които по един вътрешен начин предсказват, че след толкова години ще станат нещата. Когато стана европейската война 10-та–15-та година, от Англия направиха една карта на бъдещата Европа и след войната тази карта [стана] точно тъй, както те казват. Как са знаели тия хора, че така ще се раздели Балканският полуостров? Всичките положения написаха, каква ще бъде картата на Европа. Сега са определили друга карта, за в бъдеще какво ще бъде. Отде го знаят?

Има закони, по които се определя туй, което регулира отношенията. Тъй, както регулират зима, пролет, лято, есен, туй, което регулира живота, туй, което определя всичките форми на животните, туй, което регулира всичките форми на живота. Има нещо в света много разумно, което определя живота. Ако се осланяме на туй разумното, на фантастическото, на любовта, ако изучаваме езика, онова, което има да се случи, то ще ни се предскаже. Има един език на природата, който говори в нас.

Мене ми разправяше един господин една своя опитност: „Идва един беден студент, исках да го изпъдя, но нещо ми казва: „Направи добро на този човек. Ти ще имаш нужда от него. Той ще бъде министър в България.“ И този казва: „Послушах гласа, повиках го, записах му името, като бъдещ министър го познах. Той казва: „Много ти благодаря.“ И действително, след години този човек ми услужи като министър.“ Какво ще кажете вие за това? Нещо му казва. Той казва: „Не го зная, не го вярвам, но се случва.“ В Англия, пишат вестниците, видели едно чудовище в едно езеро, едно допотопно животно, някой свещеник го видял, хора го видели, не както в България вярват, може да е измислица.

Реалните неща се отличават по едно качество. Ще ви наведа един факт за определение кое е реално. Казвате: „Аз с въздух не се храня.“ Когато човек се храни с илюзии, той олеква. Ако вземеш един човек, хипнотически може да му внушиш, че той е ял или, ако го теглиш всеки ден, той изгубва теглото си. Този човек, ако губи всеки ден по половин кило, за 10–15 деня той ще отслабне. Това е илюзия. След като яде и всякога има придатък, то е реално. Туй, което притуря на нашия

организъм, то е реално. Туй, което отнема от нас, то не е реално. Ти мислиш, и туй, което внася сила в ума, то е реално. Туй, което внася сила на твоите чувства, то е реално.

Казват: „Не трябва да чувствуваш.“ Източната философия е права, трябва да се освободим от ония анормалните чувства. Душата трябва да бъде пълна с благородни чувства. Умът трябва да бъде пълен със светли мисли, светъл, да мислиш. Не му мисли много. Не мисли за безплодни работи. Не мисли да постигнеш нещо в света. Като работиш, ще постигнеш нещо. Все-таки, може ти да си последният човек, който си нужен да даде живота си в света. Една твоя постъпка ще тикне човечеството крачка напред. Казваш: „Какво зависи от мене?“ Може би много зависи от тебе. Ако ти станеш проводник на Великото добро в света, ако станеш като един прозорец на една стая, всичките хора ще се ползуват от светлината. Ако ти станеш проводник, една малка тръбица, да мине водата през тебе, ти ще спасиш живота на тия хора. Ти, като срещнеш един човек, ти да му кажеш, да го окуражиш, кажи: „Има смисъл да живееш. Тъй, както аз виждам, ако тръгнеш в този път, в твоята глава се крие гениалност, след време от тебе човек и половина ще стане; така виждам аз. Какво си се обезсърчил?“ Не му казвай: „Ти не си религиозен, ти не вярваш в Бога.“

Може ли вие да представите идеята за Бога, може ли да я представите другояче? Бог е туй, без което човек не може. Животът, който функционира в нас, този живот, който пулсира, то е Бог в нас. Животът е туй, разумното. Този живот, който блика, това е Бог в нас, Който действува, Който действува във всяка една душа. Като срещна този Господ, съпротивление има и искам всичко да разреша. Той ще го разреши както мисли. Ако ти вървиш по този път, е добре; каквото искаш, ще стане. Но щом ти не вървиш, нищо няма да стане. Ти се подчини на този закон на живота, на този импулс, на тази постъпка, на тази любов, върви подир нея. После, нека всички велики хора, нека да ти бъдат като тил в света, всичките да ти помагат. Не питай право ли е или не. Ти като го направиш, ще видиш право ли е или не. Аз имам заченета една картина в ума си да нарисувам. Няма да критикувам, но ще я нарисувам както аз зная, после ще дойде всеки да ме коригира. Аз имам разсъждение. Ако е прав, казвам: „Прав си.“

Та, казвам: От гледището да славим Бога, туй вътрешното разбиране. Сега, това са общи твърдения. Преди войната се вмъкнаха много неща, които не бяха полезни за хората. Като се изнася една идея, има опасност да

се представи на хората по един начин, че хората да не разберат. Сега, като говоря за мъже и за жени, ще обидя някого; сега, като говоря за бащи и майки, ще обидя някого. Като се говори за господари и слуги, ще обидя някого. За цар ако говориш и не си внимателен, или за управляващите, за законите ако човек говори и не е внимателен, ние вървим в един свят, човек трябва да претегля думите си, справедлив трябва да бъде, да изнася фактите, да не пресилва, да не прави хората отговорни за сегашните престъпления. Съществуват престъпления. Пука се една бомба. Не е само той виноват, хиляди поколения работеха, хиляди хора работеха. Този човек направи бомбата, но той изпълни това, което те мислеха. Ние хващаме този, който извърши престъплението. Природата ще хване всички онези, които са работили и ще види на какво основание, всеки трябва да даде на какво основание направи тази бомба. Тя е на мястото си. Ако тази бомба се пука и разчупва скалата и отваря път, тя е на място.

Сега да се върнем към онова същественото. Всеки да си тури нещо в света, което не разбира. Аз искам да ви говоря на един език, донякъде понятен за вас. Има страдания в света, може да ви обясня как се явяват болестите, мога да ви кажа: причината е в млечната киселина или в пикочната киселина или в някои микроби в дадения случай. Все трябва един лекар за болестите. Трябва да се обяснят болестите само на здравите хора, за да се ползуват. На болните трябва да се дадат лекарства. Някой разправя как е станала болестта. Кажи му: „Така ще направиш, тъй ще постъпиш и след толкоз и толкоз деня ще бъдеш здрав.“ И като станеш здрав, нека дойдат лекарите, да дадат всички хигиенични правила, с които човек може да живее.

Казвам: Основата на всички болести седи в нарушението на първия закон на Любовта. Законът на всичките болести на нервната система се дължи на нарушение на закона на Знанието, на Мъдростта. Законът на ония, физическите болести, се дължи на нарушение на закона на Истината. Щом нарушим Истината, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим закона на Мъдростта, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим Любовта, тогава целият организъм, от главата до краката, ще се намери в една област на големи социални противоречия.

Та, най-първо Любовта е чистият въздух, от който хората се нуждаят. В сегашния живот хората живот нямат, трябва да се влее нещо ново в човешката душа. Тъй, както гледам хората, не виждам нищо ново в техните лица. Те са изтощени, изпити, нямат нищо. След 10–20 години умре и е

определил какъв гроб да му направят, колко свещеници да го погребат. Това никакъв идеал не е. После някой казва: „Да ме погледат.“ Казваш: „Гальовно положение да имам.“ Оставете туй гальовно положение. Онзи кон, като му дадат зобчица, след туй му турят юларя; погладят го по гърба и след туй му турят юларя. Впрегнат го в талигата. Галенето беше много добре, но и талигата е добра. Я ми кажете – след всяко едно галене ще дойде една талига да теглите.

Казвам: Има нещо по-хубаво от галенето. Любовта е нещо по-хубаво от галенето. Като дойде любовта, за тебе тя ще направи цял един рай. Ще ти направи един палат, ще те тури и няма да бъдеш сам. Няма да остави нито слуги, нито животни, но ще те остави да се радваш на чистия въздух, на звездите; каквото пожелаеш, ще го имаш. Щом пожалееш като Адама, че не ти достига нещо, ще се роди туморът и ще трябва да се направи операция, да ти извадят две ребра. Отидоха двете ребра на Адама. То беше същественото. Две ребра извадиха от мъжа. Ако разбираш числото 2, то е човечеството. Всеки, който даде живот на другите, той трябва да има живот. Законът е такъв.

Христос казва: „Ти ще дадеш живота на другите, ти ще умреш.“ Как ще разрешите въпроса, ако ти умираш? То е така: ще умреш, като дадеш живота на другите, но като умреш, пак трябва да оживееш. Ако оживееш правилно, ще се разреши правилно; ако не оживееш, въпросът не е разрешен. Силата е там.

Та, в любовта има едно умиране. Не мислете, че двама души като се съберат, обичат се. Един от вас трябва да умре. Ако двама души се обичат, единият трябва да умре. Ако умре и оживее, обичат се. Ако умре и не оживее, не са се обичали. Сега може да ви обясня. Когато една мома обича двама момци, готови са да пожертвуват всичко. Тя вземе едного, умре за другия. Какво ще стане? Нали този, който я обича, казва: „Ще се самоубия!“ Защо се самоубива? За да стане техен син, тяхно дете, да живее между тях. Понеже те обичам, аз ще умра, но ще дойда да живея при тебе. Той е първият кандидат, тяхното малко детенце. – „Кой си ти, мами?“ То се усмихне и казва: „Твоят любовник съм.“ Аз изяснявам само, не ви казвам да вярвате тия работи. Научно може да се изнесе. Не е лошо да се изнесе.

Всяко нещо, за което човек мисли, то съществува. Може формата да е крива. Няма нещо, за което да не помислиш, [и то] да не съществува. „Аз искам да стана богат!“ Някой е станал. „Аз искам да умра.“ Но не умира, друг е умрял. „Аз искам да стана цар.“ Но някой вече е станал. Каквото

помислим, всичко става. Мислим да сме ангели. Но някой е станал ангел. Всичко, каквото помислим, всичко става, но аз не го зная. За нас са важни нещата. Казва: Познай. Реални са нещата заради нас. Каквото помислиш, да стане. Ако помислиш да станеш цар, друг е станал цар. Ако аз мисля да стана богат, друг става богат, но аз съм сиромах. Ако помисля да стана здрав, друг е станал здрав.

Аз какво подразбирам под думата „цар“? Нека ви изясня моята идея. Под думата „цар“ разбирам да бъда свободен. Свободен в пълния смисъл на думата. Не да правя каквото искам, но туй, което дава простор на моята душа. Аз да съм цар, да управлявам хората, това не е царуване, това е робуване. Ти като управляваш тия хора, те ще те заплашват, ще те убият. Ти като си цар в себе си, свободен в истината, то е царуване. Казва Писанието: „Да бъдем царе и свещеници.“ Всеки трябва да бъде цар и свещеник. Какво значи свещеник? Да бъдеш със светъл, велик ум, да разреши ония, великите въпроси. Тепърва има да се разрешават въпросите в този свят. И мъже, и жени, и българи, и англичани, и руси, и германци, и американци, туй, което става, тия противоречия, които сега ги имат, те след време ще изчезнат и един ден хората ще образуват едно семейство и всеки народ ще бъде орган на това велико семейство. Ще се образува връзка, всички ще образуват един организъм в зависимост, народите ще се уважават, ще се почитат, както ръцете се уважават. Едната ръка уважава другата; и краката се уважават. И тогава един ден ще бъдете зрители, вие тогава ще го видите. Кога? Някога. Някои сега го виждат. Някои за бъдеще ще го видят. Туй значи да живее Бог в нас и ние да живеем в Бога. Да постигнем копнежите на нашата душа, копнежите на нашия ум, копнежите на нашето сърце. То е смисълът на сегашния наш живот.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

14-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 31.XII.1933 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

СЛУШАЙ, СИНЕ МОЙ!

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета част от 4-та глава на Притчите, от 10-и стих: „Слушай, сине Мой, и приеми думите Ми.“

Това е едно отношение. Отношението не е нещо материално, което може да се обясни. То и външна форма няма. Може да го поставите във външна форма, не самото отношение. Някой път може да има любовно отношение към някого. Любовта не може да се крие. Тя няма никакъв образ в дадения случай. Два предмета, които имат отношение, имат известно съпоставяне. Онзи, когото ти обичаш, всякога ще го туриш на известно почетно място. Така е у всички. Общо правило е туй. Даже онези хора в света, които ние считаме, че не са толкова религиозни, вярващи, и те правят същото. Като обичат някого, ще го турят на първо място. Готови са да направят всякаква жертва за него, всякога да му услужат, показват се в едно отношение много благородни. Аз говоря за чувствата, които не принадлежат нито на религиозните хора, нито на светските хора, които са общи за човека. Когато говорим за светски или духовни работи, това са думи, които се употребяват само за улеснение.

Според мене има три отношения, които са важни. Едно Божествено отношение, което е начало на нещата, оттам, отдето всички неща вземат повод. Средината на нещата, това е духовният свят, а природният живот, това е краят на нещата. Зад природата не съществува нищо друго. Туй е краят на нещата. Какво има зад началото, ние не знаем; и зад края какво има, също не знаем. Ние знаем само нещата, които са само между тези две граници включени, а извън края и извън началото на нещата всякога остава неизвестно. Сега вие искате да знаете какви ще бъдат нещата извън края. Никой не знае. Какви сте били в началото, никой не знае. Какви сте били преди началото, никой не знае. Може да говорят някои хора, да предполагат, че знаят. Да мисли, че знае човек, е едно нещо и да знае нещата, е друго нещо. В знанието реалността се отличава с едно нещо. Във великата реалност в природата има едно постоянно увеличаване, непрекъснато усилване. Туй е реалното. Туй, което постоянно се усилва, то е реалното. Туй, което няма туй усилване, което отслабва, това е илюзия на

живота. Защото в края на краищата ти ще останеш на сухо. Когато в едно езеро прииждат реките, туй езеро е в добро положение, но когато едно езеро се изпарява и няма никакъв приток, всичките риби в това езеро ще останат на сухо. То е въпрос само на време. Значи, тези риби в това езеро временно са и те търсят някакъв повод да излязат.

Сега ние се намираме в един временен живот; някой път временното ние го смесваме. Временното е ограничен живот. Не че е лош временният живот, това ни най-малко не трябва да разбираме. Случват се във временния живот лоши работи, но временното не носи лошото. Казваме: „Лоши времена." Това не е философско заключение. Който и да е, ще каже, че хората създават злото.

Та, казвам: Първото нещо, човек трябва да знае в какво седи едно отношение. Три отношения има човек. Божествено отношение, това е началото. Всеки човек, който иска да има в света каквато и да е философия, какъвто и да е успех... Аз говоря за живота в неговия реален смисъл, аз не говоря да ти бъде зле на Земята, а да ви бъде добре на небето. Чудни са хората, че вярват, че тук като не им върви, горе ще им бъде добре. Блажени верующи! Възможно е, не го отричам. Казвам: Чудни са тези хора, така да вярват! Мене ме удивлява тяхната вяра. Вярват в това, което не са виждали и не го знаят. Христос казва: „Блажени, които не виждат и повярват."

Да определим какво нещо е бъдещият живот. Какво е бъдещият живот за младите? Старият живот е за младите бъдеще. Когато остареят, туй е бъдещият живот. Но какъв ще бъде животът на младия в старини? Туй е адът или раят. Ти, като остарееш, си или в рая, или в ада. Тъй щото, мнозина от вас сте в рая от това гледище. Някои сте вече кандидати за рая или за ада.

По някой път ние представяме ада тъй, както всъщност не е. Ние казваме, че в огъня има мъчение. Но има същества, които без огън не могат. Има микроби, които при 6000 градуса нищо не им става. Такива микроорганизми има, които при 6000 градуса не се разтопяват. Как ще ги мъчиш? Човек ако е, нищо няма да остане от него. Тази микроба си живее там.

Сега някои цитират думите на Христа, Който казва: „Вечен огън." Вечният огън не е нашият огън, който ние имаме. Трябва да се разбира. Ние по подобие разбираме вечния огън. Като говорим за едно нещо, мислим, че е като нашето. На вечния огън трябва да му се турят съвсем други качества.

Аз се отдалечавам от въпроса, като разсъждавам така. Ако седна да правя едно разграничение между две красиви моми, аз ще се отвлека от въпроса, който развивам. Ако кажа коя мома е по-красива, туй ни най-малко няма да обясни. Защото красотата е външна, само по форма. Какво има в тази красота? Защото красотата сама по себе си е почти външен етикет. Ако има съдържание, красотата е етикет на доброто. Ако доброто не седи зад красотата, красотата тогава няма смисъл. За много работи ние нямаме ясна представа. Какво нещо е красотата? Красотата е нещо пластично, което изразява едно вътрешно състояние на душата. Красотата не е нещо постоянно. Милиони форми взема, всеки ден се изменя. Виждаш едно лице, казваш: „Измени се." Всичко, каквото става в човешката душа, лицето се изменя, изразява го. В това лице има красота. Има една основна черта, която красивият човек не губи никога. Туй е красив човек. Изгубиш ли тази основна черта, изгубваш красотата. Няма да ви разправям къде е тя. Ни най-малко няма да ви обяснявам къде е скритото богатство, голямото богатство на банкерите.

Мога да направя една смешка с вас, мога да ви кажа къде е. Идва при един шегаджия един малджия – търсел пари, разправяли му, [че шегаджията знае] къде има. Казва [шегаджията]: „Аз зная къде е имането, както зная, че 2 по 2 е 4. Голямо богатство има заровено, повече от 20 милиона златни, но два змея го пазят." – „Тъй ли?" Дохожда[т] в София, довежда го в Българска народна банка и казва: „Ето тука е. Тук са змейовете." С онези фиктивните змейове много лесно [може да се] справиш, но има такива материализирани змейове, не са един и двама, с тях лесно не може да се справиш, пазят съкровището.

Та, казва някой: „Къде е заровено това богатство?" Богатството е сила. Някои хора имат много смътно понятие какво нещо е богатството. Че, богатството е една ценност, в която е вложен човешкият труд, човешкото съзнание. Следователно от това богатство ти имаш само една малка част. Ти искаш да имаш милиони, които не ти се падат. Богатството на тези хора ще ти влияе. Ти не си свободен. Щом си богат човек, ще имаш много кандидати. Ще имаш толкова роднини, че само ще чакат да умреш и да им го завещаеш. Не само на физическия свят, но и в духовния свят ще имаш туй. Сега пак ще кажете: „В духовния свят?" Аз да ви кажа какво значи: ще имаш наследници малки и големи, млади и стари, ще имаш някои на 20 години, някои възрастни по на 30 години, ще имаш някои наследници по на 60 години, 70, 80, 90 години. То са все от другия свят. Те ще чакат да

умреш и да им оставиш на тях, че да могат да прекарат по-добре (*по-лесно*?) старините си. Казват: „Да умре този богатият, че да остави и на нас, и ние да поживеем както Бог иска.“ Сега, ако със смъртта на богатия човек може да се уреди човешкият живот, ако можеше, Бог би го направил досега. С богатите е лошо, без тях е още по-лошо. Със сиромасите – лошо, но без тях – още по-лошо. Какво да се прави тогава, я ми кажете? Казвате: „Защо е тази сиромашия?“ Аз приемам с вас, че сиромашията е едно зло.

Аз коригирам тази поговорка, която казва: „Ела, зло, че без тебе по-зло.“ – „Ела най-малкото зло, че без тебе е по-зло.“ Богатите хора в света са най-малкото добро в света. Сиромасите са най-малкото добро. Онзи, богатият, който мисли само за себе си, той е най-малкото добро. И онзи сиромах, който работи от сутрин до вечер и мисли само за себе си, той е най-малкото добро. По какво се отличават тия двамата? Единият отваря само книгата и казва: „Такъв приход имам.“ После тегли едно перо. Сиромахът, и той отваря книгата и казва: „Толкова имам да давам“, и той тегли една линия. Казва: „Толкова борч, какво ще се прави?“ И двамата мислят сега. Според мене как ще се оправи светът? Направете ортаци сиромаха и богатия. Ортаклъкът, това е пак отношение. Не само да стане ортак, но да принася нещо, да върши работа, не само тъй ортаклък: нищо да не върши, а само на печалбите. Оплакваше ми се един българин: той викал едного в едно съдружие, който нищо не внасял. И после станал такъв ортак и искал да [се] избави [от него]. Казва [онзи]: „Двайсет милиона ако не ми дадеш.“ Той нищо не е внесъл, а иска да вземе 20 милиона, казва: „Или ще ми дадеш, или ще докарам цял съд.“ – „Да ти дам 100 000 лева?“ – „Как 100 000 лева, да не съм просяк!“

Това са модерните разбирания на живота. Богатство и сиромашия, това са две разумни сили, най-великите възможности в света на физическия свят. Две от най-големите възможности. Възможността на богатия, най-голямата и красива възможност, е да стане сиромах. Това е най-голямата и най-хубава възможност. За сиромаха най-голямата възможност е да стане богат. За мене, богатият, като слезне при бедния, той ще дойде в противоположния полюс на живота и ще каже: „Разбирам туй.“ В богатството има големи главоболия, а в сиромашията няма никакви тревоги, ще си почине. Казва: „Слава Богу, че се освободих!“ В богатството има звънци, хлопане, тракане, този иска, онзи иска. Този, сиромахът, който се окайвал, като бил сиромах, ще му задрънкат звънците, ще бъде няколко години щастлив, после ще почне да свиква на звънците и

ще каже: „Тази работа не била толкова лесна."

Никой в света не може да стане светия, докато не е бил богат и докато не е бил сиромах. Той трябва да мине през училището на богатството и на сиромашията и тогава да влезе в училището на светията. А що е светийство в света? Примирение между сиромашия и богатство. Светията казва: „Слава Богу, че съм богат и слава Богу, че съм сиромах!" Ама той, светията, може да каже така. От обикновения човек ние не може да искаме това. Ние не сме длъжни. Защото някой път ние искаме от хората да направят нещо, което ние сами не можем да направим. Мене са ми разправяли: „Ти знаеш ли какво нещо е сиромашията? Ти не го знаеш, какво нещо е. Искаш да се качиш на трен, нямаш пет пари, тръгнеш пеш. Идеш в гостилница, гледаш другите ядат, ти гледаш. Другите облечени, ти гол зъзнеш. Къща нямаш. Знаеш ли какво нещо е сиромашията?" Казвам: Зная. При богатството ти на мекичко спиш. Казвам: Блажени богатите. И след това той пристъпва и казва: „Блажени богатите, за да приспят съзнанието на сиромасите." Казано е: „Блажени нищите духом." Казвам: Това са посторонни въпроси от неразбиране. Аз казвам на този господин: Мислите ли вие, че ако се ожените за една красива жена, че с нея може да живеете добре? Тъй разсъждавам, както е на Земята. Всякога с една красива жена може ли да живееш добре? Не може да живееш. Някой път има претенции, любовници има, дават ѝ прием, ходила за това, за онова...

Привеждаха ми един пример: един американски милиардер се беше оженил за най-красивата американка и след няколко години ѝ даде един палат от 15 милиона долара, за да се освободи от нея. 36 милиона долара ѝ дава и 15 милиона един палат от мрамор на разположение, за да се освободи от най-красивата жена. Може би тя си има друго разбиране за живота. Не че тя е лоша. Той си мисли така. Сега ние знаем причините, но аз няма да спра върху това. Аз какво зная, то си остава за мене. Аз разглеждам обективно нещата, тъй, както са. Казвам: Някой път с една грозна жена можеш много по-добре да живееш. Красотата е богатство, грозотата е сиромашия. Някой казва: Възможно е с една красива жена да живееш добре. Случва се едното и другото.

Пък красотата и грозотата в природата, това са две условия. При грозотата се създават вътрешни качества на добротата у човека. Когато природата иска от един мъж или от една жена да създаде благородни качества, тя ще им създаде грозота, за да обърнат погледа си от вън. Нямат с какво да се хвалят отвън, да има поне отвътре нещо, на което да разчитат.

Когато е заякнал човек, тя му дава и външна красота. Това са външни условия. Условие не е в природата грозотата, грозотата е само един метод. Красотата е едно достояние, което за бъдеще всички хора може да имат. При сегашните условия, ако вие бихте имали красотата, вие бихте си намерили най-голямата беля на главата. Ако имате една жена красива, че целият град полудее по нея, тя от любовници не може да се избави. Най-малко по 100 писма ще има на ден. Ако имате един мъж толкова красив, [на] неговата жена ще ѝ побелее косата.

Разправяха ми за един от модерните музиканти, който не обичал жените, не разбирал жените, човекът си мислел за музиката, човекът мислел да напише една идея. Влюбила се една млада мома в него, като свирили неговите произведения, искала да го види. Той не я пущал. Един ден намерила вратата отворена, той се разхождал в градината, хвърлила се, започнала да го целува. Казва [ѝ]: „Какво безобразие!“ – „Аз не целувам тебе, но целувам твоя талант. Без талант нищо не струваш. Талантът, музиката ме интересуват. Сбогом – казва. – Аз поздравих таланта и желая ти да успееш.“ Тя си тръгва.

Та, по някой път, когато хората обръщат внимание върху нас, те обръщат внимание на някоя наша добродетел, на някой наш талант или на някоя сила, която са видели, не за самите нас. Докато имаш този талант, ти си виден. Щом изгубиш таланта си, не се интересуват от тебе.

Та, казвам: Този баща се обръща към сина си и му показва де седи истинското положение, синовното отношение към нещата. Много пъти казвате: „В какво седи самовъзпитанието?“ Има външно възпитание, има домашно възпитание, има и едно вътрешно самовъзпитание у човека, което за бъдеще трябва да се приложи. Докато човек не учи тези методи на вътрешното самовъзпитание, не тъй, както го разбират възпитанието някой път... Казвате: „Дано Господ го вразуми.“ Казвам: Знаете ли какво нещо е Божието вразумяване? Ако ти не сееш твоята нива и се молиш Господ да я благослови, с какво ще я благослови? С тръни и бодили. Ще се чудиш как тъй Господ [не чул] нищо, толкова си се молил! Господ нищо не възраства. Той възраства това, което е вече посято. Той казва: „Посей!“ Ти нищо не посяваш, а искаш да възраснат нещата. Ще възрасне туй, което е посято.

Та, сега, като ме слушате, дръжте вашите възгледи. Словото, което аз ви говоря, нека ви бъде тъй, както чистият планински въздух. Нищо не плащаш за него. Отворете се свободно някой път, не се плашете, че може да простинете. Ни най-малко. Този въздух, който влиза, може да ви

пречисти. Едно учение е силно само дотолкова, доколкото може да внесе едно вътрешно обновление, един вътрешен подтик в душата и тази душа да се разширява, да добиеш самоувереност, че в света ти не си сам. Туй, което аз наричам да имаш едно същество в света, което ти обичаш. В ума ти седи идеята, че има един, когото ти обичаш. Не ти да си предполагаш какъв е, но да знаеш, че имаш едного, когото обичаш. Като се разговарям, един ми казва: „Аз досега никого не съм обичал.“ – „Според мене ти не говориш истината. Ти си човек, който най-много си се влюбвал. Аз виждам един, в когото си влюбен до ушите.“ – „Аз никаква жена не познавам.“ – „А, не познаваш. Че ти си така влюбен в себе си, не можеш да виждаш хората наоколо си.“ Всички хора са така влюбени в себе си, че са слепи за другите хора. Никакво страдание друго не виждат, от сутрин до вечер само за себе си, влюбили са се в себе си. Хубава е тази любов, отлична е. Но опасността на тази любов седи в това, че ти, като не виждаш хората, се сблъскваш с тях. Не че любовта е крива да обичаш себе си, но като обичаш себе си, очите ти трябва да са отворени.

Та, опасността от старите възгледи е, че като влезете в духовния свят, ни най-малко не се изменяте. Аз изследвам духовните хора. И духовните хора, почти не се е изменил техният живот. Туй не е духовно. За да бъде човек духовен, той трябва да има едно Божествено начало. Тогава духовността е средина, зенит. За да има човек живот, или животът на природата, той трябва да има това начало, да е минал човек тази средина и да дойде в края на човешкия живот. Защото у човек се реализират всичките копнежи. Не разбирайте под „човек“ тази форма, която сега виждате. Всичките светове, които виждаме, са все населени с човешки същества, все като хората от човешката раса. Човешката раса е навсякъде по материалните светове, безбройни светове има. Не са само едно парче, всичките светове са населени.

По някой път казвате: „Тези неща са фикции.“ Ние засега мислим, че разумните хора са само тука, на Земята. После, ние имаме ограничени понятия за съществуванието на живота. Ние мислим, че известни граници на топлината и светлината препятстват на живота и животът се умъртвява от известни микроби. Това са ограничени схващания. Няма сила в света, каквато и да е, която да ограничи живота. Животът е над всичко. Животът е над студа, животът е над топлината; животът е над светлината, животът е над всичко, той не се ограничава от нищо. Формите на живота са обаче в зависимост от външните условия. За това съм съгласен. Когато

казвате, че животът зависи от нещо, ако той зависи от външните условия, той не е живот. Вследствие на тези криви понятия, които имаме за живота [...].

Някой казва: „Аз вярвам в Бога.“ Вървят двама християни и си приказват. Единият казва: „Аз вярвам в Бога.“ Разправя своята опитност, защо се е молил и Господ го е послушал. И двамата разправят, че Господ за всичко ги слуша. Сега двамата искат да покажат кой по-голяма вяра има. Вървят до едно място и из гората излиза една мечка с две мечета. Като видели мечката, и двамата се качват: единият се качва на една круша, а другият – на друга круша. Единият казва: „Аз се качих на крушата, понеже от крушата Господ по-лесно слуша.“ Другият казва: „Аз последвах твоя пример.“ Като заминала мечката, минава друг един християнин, те се оглеждат, и [той] ги пита: „Защо седите на крушата?“ – „Мина една мечка с мечета, че да не я безпокоим [с] мечетата, качихме се на крушата.“ – „Защо не слезете?“ – „Боим се да не е още тук.“ Питам: Кой има по-голяма вяра: тези двамата, които Господ ги е слушал и все още разглеждат дали мечката не е наблизо, или третият? – „Няма нищо, слезте, тя, мечката, нищо не прави [на] тези хора, които се молят на Господа. Тя не бута религиозни хора.“ – „Е, ние от учтивост се качихме горе на крушата.“

Питам тогава: Ако в живота човека го сполети една несгода, каквато и да е тя, ако ти на тази несгода не може да намериш отношението ѝ, да я разрешиш, ти всякога изгубваш присъствието на духа си. Тогава какво отношение имаш към туй Същество? Защото онзи, който така вярва, няма далечно място, където и да е, Бог може да ти помогне. И тук, на Земята, да си, и в ада да си, където и да си, туй Божествено начало тебе те обгръща и ти трябва да го знаеш.

Не разправяй на другите хора в какво вярваш, защото само себе си ще опровергаеш. Много несгоди се случват в живота, никой не е запазен от несгодите и [има] такива изпитания, че може да влезеш в едно голямо противоречие със себе си. Не [само] туй противоречие, но всички противоречия в нас произтичат от онази нестабилна връзка, която ние имаме с Първата Причина, и от онази нестабилна връзка, която имаме с духовния свят. Аз не говоря за онази крайната стабилност. Не човек днес да има вяра и утре да няма. Аз разбирам човек да има онази простата вяра, която човек има ежеминутно в живота и я проверява.

Мене ми разправяше един господин, [един му] казва: „Знаеш ли, че аз мога да те убия? Няма защо да те коля. Ако това ще те подигне, няма защо

да те коля.“ Той го поглежда и казва: „Като тебе човек коли ли се?“ Че мислите ли, че един грешник може да дигне ръката си и да заколи един праведник? То е невъзможно. Само при изключителни условия може да стане: ако той е една жертва за човечеството, но при никакви други случаи не може да стане. Ако туй стане, ще знаеш, че принасяш полза на човечеството.

Тогава има едно предание, туй било в древността, предхристиянската епоха. Един знаменит разбойник среща един светия. Казва: „Ти ли си, който смущаваш хората?“ Да го мушне, но ножът, който държал, става на огън. Той напуща огъня и отскача. Държи ножа си, той става на огън и отскача. Казва [светията]: „Синко, вземи ножа си. Свърши се тази работа.“ Мене много неща са ми разправяли. Много неща са ми разправяли и аз съм проверявал, някои са излизали верни, много неща неверни са излизали верни.

Има едно здравословно състояние в природата, тъй го наричам аз. Едно здравословно състояние, от което зависи, т.е., щастието на човека е в туй здравословно състояние. Аз тъй го оформявам. Туй е едно течение в природата, здравословното състояние. Няма да ви казвам къде именно е, но е в природата. В това течение е всичкото благо. Ти, като влезеш в него, почваш да растеш, паметта ти е памет, всичко ти е наред. Целият свят се отваря пред тебе, всичко ти съдействува в твоя полза. Като влезеш в това течение, ти веднага излизаш от недоволството на живота. Когато имаш туй състояние, всичко ти върви. Мнозина са ми разправяли. Някои от вас някой път влизате [в това състояние], тогава хората ви срещат, поздравляват ви, приемат ви, обичат ви, пишат ви любезни писма. Почвате да се възмущавате, щом излезете от това състояние, хората ви изоставят, не ви пишат любезни писма, оставят ви сами, говорят лошо за вас.

Някой път съвременните хора са много взискателни. Казваме: „Защо Господ е допуснал това?“ Пък защо да не го допусне? Защо е, не питай. – „Защо Слънцето изгрява?“ Защо да не изгрява? – „Ами защо залязва?“ Защото не може да не залязва. – „Защо се случи това нещо?“ Защото не може другояче. Така трябваше да стане. Определено ти е на тебе да станеш сиромах. Защо? Определено ти е да станеш богат. Ако не станеш сиромах, никога не можеш да станеш богат. Определено ти е да станеш невежа. Защо? Ако не станеш невежа, никога учен човек не може да станеш. Определено ти е да имаш най-малкото добро, за да бъдеш съгражданин на най-голямото добро. И малките дарби, които имате, и малките постижения,

които имате, те са свидетелство, че вие сте кандидати, имате възможност за големите дарби, за големите способности и постижения. Малките дарби показват, че един ден ще имате и големите дарби. Няма да остане нещо, което да не ви даде Господ. Няма нещо, което вие да сте пожелали и Той да не го даде. – „Но кога?“ Когато Той намери за добре. – „Ама след колко години?“ Аз [с] години не се разправям.

Сега да ви направя едно сравнение, за да мислите как трябва да гледате на нещата. Ако вие, след като сте постили 40 дни и у вас се явява едно усещане на глад и ви турят в един палат, който е пълен само със скъпоценности, които съществуват, и ви дадат едно малко парче хляб, кое ще предпочетете в дадения случай? При тия скъпоценни камъни вие ще имате и едно парче хляб, но този хляб ще възобнови вашия живот. Една сладка дума в живота дава повече, отколкото всичкото богатство в света. Тя носи живот. Тази дума е, която излиза из устата на Бога, из душата, из Духа на Бога. [Тя] струва повече в дадения случай, отколкото всичкото богатство, което имате. И при тази Божия дума, която [ви] е засегнала, вие ще бъдете силни, ще имате всичките постижения. Тъй седи онзи велик закон. Така са вярвали всички велики хора, всички светии, всички гении. И всичките хора, които са имали постижения, по този път вървят, на едно вътрешно доволство. Защото вътрешното доволство зависи да оценим ние. Ние още не сме оценили какво нещо е Божия любов. Чудни са хората, като говорят за любовта! Тъкмо ние трябва да проучаваме Божията любов. Ако срещна един човек, който ме обича, аз другояче ще изградя живота. Щом ме обича, аз ще разгледам тази любов чиста ли е, безкористна ли е. Как ме обича, то е друг въпрос. – „Ама аз много те обичам.“ Той трябва да каже: „Има нещо, което минава през мене, аз искам да си замине, да се освободя от него.“

Ако любовта е достояние на човека, защо се губи? Ако ние я създаваме, защо се губи? Значи не е наше достояние. Днес имаш любов, утре изчезне. Казваш: „Къде отиде?“ Сега не трябва да се спъвате от това, туй не е отричане на онези възможности. Онова, което минава през вашето сърце, мислете, това е само начатък, едно малко начало на Божественото. А вие гледайте това начало да се увеличи. Нито един от вас още не е оставил любовта да подейства в него. Като дойде любовта, вие се плашите. Вие всички се плашите от любовта. Да ме извините за тази дума. Сега аз не искам да ви представям, но аз зная отрицателните форми на любовта и положителните форми. Но ще ви представя един пример.

Един евангелски проповедник ми разправяше своята опитност, няма да ви кажа името му. Той се молил 5–10 години да му даде Господ възможност да опита какво нещо е Божията любов. Казва: „Една вечер ме посети нещо хубаво, приятно, почна да се увеличава, да ме пълни. Легнах на корема, ритах, ритах, не мога да седя на краката си. Казвам си: „Да не бях искал това нещо!“

Сега ние разбираме да ни обича някой – да ни направи дрехи, да ни вложи няколко милиона в банката, да ни даде всички пожелания, да е внимателен. Това е само външната страна. Любовта се отличава с едно качество. То е следното: Онзи, който ви обича, той ще внесе един нов живот, едно ново разбиране, едно ново желание във вашия живот. Туй е качеството на любовта. Ако сте мъртви, ще оживеете; ако сте болни, ще оздравеете; ако сте бедни, ще забогатеете. Защото външното богатство е израз на онова вътрешно богатство. Никога човек не може да бъде богат външно, ако не е богат вътрешно. Той ако придобие туй богатство, ще го изгуби. Богатият човек работи, вътре той е богат и външно става богат. Че, Иов едно време беше най-богатият човек в света. Но дойде му най-голямото нещастие и изгуби всичкото си имане, изгуби и синовете си, хвана го най-страшната болест – проказата. Колко време е страдал, не се знае. Но след като минава този изпит, придоби едно ново разбиране, една нова идея за Бога. Той разбра какво нещо е Божията Любов. Каза: „Сега разбирам, че моята любов, която съм имал досега, е много слаба. В любовта, която сега имам, няма да говоря така.“ Казва се, че Бог му е възвърнал двойно материалните блага. При това и синовете и дъщерите му е върнал от онзи свят в много по-красива форма, отколкото преди.

Питам: Туй, което стана с Иова, ще бъде ли изключено с вас? Казвате, че е само за Иова. Не, то е достояние за всички. Не по същия начин, като на Иова, но по пътя, който Бог е определил за вас такова едно благо. Ако държите като Иова, ще имате същото разбиране, ще имате същото благословление. Казвам: Красиво е, когато човек се намери в изпитание, във време на страдание и спази онова присъствие на духа.

Един православен свещеник ми разправяше една опитност. Казва: „Всичко ми беше тръгнало назад. Само беля след беля ми идваха. Казвам: „Защо така, защо така?“ Един ден ми дойде една идея. Казвам си: „Малко ти е това! То е нищо.“ Дойде друга една беля. Казвам: „Чакай, ти си ял и пил досега. Че другите хора страдат, нищо не ти е!“ Казвам: „Господи, много Ти благодаря! Още ако има, нека дойде, че и моята празна глава да

узрее, че и аз да вляза в положението на хората.“ Откакто почнах да казвам така, тръгна ми напред. Започнах да обичам тези хора. По-рано нищо не мога да направя, след това, след тези страдания, почнах да давам на хората един добър съвет. По-напред, като дойде някой при мене, аз подам си ръката и казвам: „Плати сега!“ Дам му благословението си. След като имах тази опитност, дойде някой, казва: „Прочети ми.“ Казвам: „Синко, тази работа е много лесна, четенето, най-лесно е, тя е търговска работа. Аз мога да ти чета, но туй, което ти чета, ти вярваш ли го? Готов ли си туй да го направиш?“ Иска някой благословение и казва: „Какво да ти платя?“ – „Нищо, синко – казвам, – направи туй, което Господ иска от тебе сега. Иди го направи.“ Това е служене на Бога. Ако всички хора биха повярвали!...

Казвате: „Как ще се оправи светът?“ Ние очакваме един ден еволюцията, ние мислим, че човешката еволюция ще ни докара до едно съвършенство. Няма да го бъде. Някои мислят, че като почне човек да гради, ще бъде. Нещо, което до небето да дигнеш, то нищо няма да ти даде. Еволюцията, то е любовта, която се проявява в живота. Под еволюция трябва винаги да разбираме мощните сили на любовта, да разбираме живота и да прилагаме Божия велик закон, да обичаш всичко туй, което Бог е създал. Да чувствуваш и да влезнеш във връзка с всички най-разумни същества. Най-първо, на Земята трябва да бъдеш във връзка с всички добри хора, не само на Земята, но и на Небето. Някои искат да се запознаят с Христа. Християните мислят, че той е на Небето, от дясната страна на Бога. Теософите мислят, че е в Хималаите някъде, в Индия, други мислят, че е в Палестина. Че е на Небето – там е; че е в Хималаите – там е; че е в Палестина – и там е някъде. Аз не мога да се изкуся, да кажа нещо. Има неща, които не трябва да се казват.

Значи, някои неща не се казват. Когато обичаш една жена, не казвай, че я обичаш. Туй е правило. Щом кажеш, че я обичаш, веднага се изменя положението. Оттам насетне цяла беля ще си навлечеш на главата. Защото туй е един завършен процес. Значи, жената разбира следното. Щом ти казваш, че обичаш една жена, тя казва: „Значи ти засега ме обичаш, а за бъдеще няма да ме обичаш.“ Обърне си гърба. Щом казваш, че я обичаш, тази любов престава. Направете опит, да видите, че любовта ще престане. Ама слушайте защо. В думата трябва да има три неща, непременно да следват. Тази мисъл трябва да бъде вярна и по мисъл, вярна и по чувство, вярна и по постъпка. Какво ми коства мене да ви кажа, че ви обичам? Но ще кажете: „Как ни обичаш, повече от всички?“ Тогава вие ще се намерите

в положението на жената, която питала мъжа си: „Обичаш ли ме?“ – „Обичам те.“ – „Ама повече ли от другите жени?“ – „Не, като тях. Обичам те.“ Как повече от другите жени? Туй е престъпление. Сега всички вие искате да ви обичат повече от другите хора. Аз го прилагам без разлика към мъже и жени, приятели. В моята любов вие, когато и да имате нужда, може да разчитате на мене като на приятел, не да ме излагате. Защото, ако вие злоупотребите с моята любов, както онази англичанка, която пратила своя възлюблен да се качи на върха, за да опита любовта му, да ѝ откъсне един еделвайс от най-опасното място. Той ѝ откъсва еделвайса, дава ѝ го, но ѝ казва „Сбогом!“ Вие искате да опитате Бога да направи нещо заради вас, вие ще го получите, но и любовта ще си иде. Вие ще останете с вашия еделвайс. Ще отиде любовта.

Ние злоупотребяваме с онази великата Любов, която трепти в Божието сърце, в Божията душа. Какво не правят днешните хора? Я погледнете днешната култура. Аз съм виждал тези хора, свещеници, владици, мене ме учудва онова безлюбие, мене ме учудва тяхното безлюбие. Това не е за осъждане. Тази мисъл не ме тревожи. Но туй безлюбие носи след себе си лоши последствия, страдания. Любовта носи щастие, а безлюбието носи бъдещите страдания, болести, неврастении, какви ли не болести, които лекарите кръщават. Щом любовта изчезне, щом изчезне онзи великият живот, тогава ще се явят всичките болезнени състояния, тогава ще дойдат лошите последствия, тогава ще дойдат астрологическите лоши аспекти.

Казвате, че Сатурн това направил, Юпитер, Венера. Те нищо не са направили, ти сам си го направил. Човек е съществувал преди да е съществувал Юпитер, планетите. Какво ще кажете тогава? Човекът беше преди да беше планетата Венера. Тогава кой му влияеше в света? Я кажете. Туй са сегашни символи в астрологията, с които ние обясняваме туй, което има да става, но да считаме, че Венера е повлияла? Че, Венера какво е? Срещне те една Венера, поусмихне ти се. Срещне те някой Юпитер – влиянието дошло, той е много учен, свършил 4 факултета, учен човек, той ти повлияе. Ето Юпитер. Срещне те някой Сатурн, който ходи по земята, той ти повлияе. Сега трябва да разбирате какво се разбира под думата „Венера“, под думата „Сатурн“, под думата „Юпитер“. В съвременната астрология, тъй, както го дават, донякъде е приложимо, но да се внесе в живота като една възпитателна система, като една наука, от която може да се ползуват, трябва да се дават малки изяснения. Сега не е въпрос ние да засягаме въпросите от едно гледище. Ако човек не разбира, ще каже: „Не

си астролог.“ Ние разбираме наука.

Някой ще каже: „Нас смятане не ни трябва.“ Трябва ни. Трябва ни едно правилно смятане, трябва ни една правилна логика, трябва ни един правилен говор, трябва ни музика в света, но онова, което носи в себе си Божественото начало.

Ако аз бих дал една система за възпитанието... Досега още в Европа не прилагат музиката като възпитателен метод. Може учителят да си има в класната стая пиано, да седне на пианото и като свири и пее, да разправи на децата една приказка в песен. Всичките деца ще се съберат, няма да има главоболие. Не една песен, не една приказка да им разправи, много обективни приказки.

Някой път даже възрастните, като ви дойде едно страдание, не знаете как да се освободите от него, аз съм срещал някой върви, маха си ръката. Извикай този човек и го попитай: „Знаеш ли как се пее тонът „ла“?“ Станеш сутринта, кажи на жена си: „Кажи ми, как се пее тонът „ла“?“ Пей правилно. Кой от вас ще го вземе правилно? Как няма да го вземе? Когато човек органически е добре тониран, взема тоновете правилно; когато органически не е добре тониран, не взема тоновете правилно. Вземеш ли „до“-то вярно, започни, направи усилие да се тонираш, да вземаш тоновете правилно. Защото природата си служи с музиката. Природата е крайно музикална. Ние виждаме само опакото на тази природа, в което ние сме вложили известен дисонанс. Целият живот на хората от 8000 години, са внесли един дисонанс. Този дисонанс е човешки, той не е на природата. Ако отмахнем този дисонанс, ще дойдем до истинската природа и веднага в тебе има една мощна сила и ти дохождаш до една строго определена мисъл, до едно строго определено чувство и до една строго определена постъпка, до установения хармоничен ред на нещата.

Та, казвам сега: „Слушай, сине, мой!“ Бог се обръща към вас и казва: „Слушайте, синове, слушайте Моите думи, не думите на хората.“ Но ти ще кажеш: „Аз мисля, че на мене Господ ми говори.“ По какво се отличават Божиите думи? Те се отличават, че Божиите думи, онова, което Бог говори, винаги сега става, не утре. Бог никога не говори за утре. Божиите работи може да ги проверите от сутрин до обед, [тогава] може да ги проверите, следобед не говори. Който иска да прави проверка за Божиите работи, от сутрин преди изгрева на Слънцето до обед може да проверите. Той ще ти каже: „Този час – това и това.“ Ако се сбъдне, от Бога е; ако не се сбъдне, не е от Бога. Направете опит, докато почне да се сбъдва това за твоята

мисъл. Туй, което Бог ти говори, ако има една връзка, трябва да влезеш вече в Божествения свят. Туй е общо достояние, за всички е тази мисъл.

Сега ако ви кажа, че Господ ви говори, вие ще кажете: „Ами как говори Бог?“ По някой път аз съм говорил, чувам Го, но не зная как говори. – „Ама откъде говори?“ Чувам Го, че отнякъде говори. От кое място е, не зная. – „Виждал ли си Господа?“ Виждам Го, но не зная къде е. Говори ми, разбирам Го, всичко, каквото ми каже, става. Но да ви кажа къде е, тук или там, не мога да ви кажа. Какво ще разберете вие? Вие ще кажете, че тази работа е съвсем забъркана. Действително, ако тъй се говори, много е забъркана. Но аз съм човек от обективните хора, от хората, които се занимават с реални работи. Аз не съм от хората, които се лъжат. Досега не съм успял да излъжа себе си. Едно нещо досега, колкото и да съм правил усилия, не съм успял да излъжа себе си. Пък и досега никой не ме е излъгал. Никой не е могъл, пък и всичките дяволи, които доста са се мъчили, не са могли да ме излъжат. Три неща: нито аз, нито хората, нито дяволите не са могли.

Та, казвам: В мисленето седи една велика истина. Не се самоизмамвай само! Всички хора са радиоактивни станции. Всеки човек за дадения случай е една станция. Може да го бутнеш и чрез този човек, който и да е, Бог ще ти проговори. Казваш: „Че отде зная кой ще ми каже истината?“ Че, ако ти си екскурзиант, може да си свършил няколко факултета, но не знаеш пътя, обръщаш се към едно дете и казваш: „Този ли е пътят за еди-къде си?“ – „Този е пътят.“ Не може ли туй дете да ти даде едно знание? Трябва ли да го приемеш? Ще го приемеш. Знанието трябва да го приемеш, откъдето и да е; от всички хора може да го приемеш.

Има известни минути, през които трябва да наблюдавате хората. И в най-лошите хора има моменти, когато са много красиви. Тези хора всякога лоши не са. Лошото в човека е едно състояние, което се дължи на някои черти на миналото. Върху тях няма да се спирам, защото, за да ви разправям за лошото, трябва да разваля хубавото. Лошото аз го наричам едно подхлъзване. Щом се появи най-малкото колебание, съмнение. Иде при тебе един човек, иска ти услуга, да му направиш една много малка услуга. Той не засяга твоите интереси. Ти казваш, че нямаш време и замине си този човек, но тебе ти стане мъчно, щом не си му направил тази услуга. Той не искаше от тебе 10–15 милиона, той искаше една много малка услуга, да му дадеш чаша вода. След това усещаш в себе си една вътрешна скръб.

Питам тогава: Върху какво се гради нашето щастие в света? То се гради върху окръжаващите хора, с които сме заобиколени, с народа, с цялото човечество. От тези обективните хора на Земята, от тях зависи твоето щастие. Ако отидеш в училище, учител ще имаш, учител по пение ще имаш. Дето и да идеш, все работа с хората ще имаш. Може да говориш за ангелите, но ако отидеш на Небето, и ангелите ще вземат човешка форма.

По какво се отличават ангелите? Ангелите се отличават по това: ако попиташ един човек, който не е ангел, той ще се замисли, но ако го попиташ: „Ти ангел ли си?“, той се усмихне. Той казва: „Дойдох да си поживея на Земята.“ – „Ти в Бога вярваш ли?“ Той се поусмихне пак. Той е един от ангелите. Когато питам един човек за неговото верую и той се усмихва. Човека, като го попитам за живота, и той ми се усмихва. Като го питам: „Завършил ли си училище?“, той ми се усмихва. Аз казвам: Той е един от ангелите. После, ангела някой път в университета го скъсат. Пак излиза вън и казва: „Скъсаха ме.“ Усмихва се. Той се смее на голямата ученост на професора, понеже той знае хиляди пъти повече от тях. Те го късат като много невежа. Професорът, като погледне този ученик, той се усмихне и казва: „Не те е срам, нищо не знаеш! Но хубаво се смееш.“ – „Не, господин професоре, смея се на твоето невежество. Но какво да правя. Дошъл съм тук със своето невежество, ще ме извиниш.“ Професорът е малко снизходителен, казва: „Хайде, ангеле, само излез.“

Аз туй ви разправям само за изяснение. То е само един начин. Има и други. Това са външни черти на един ангел. Има и други, вътрешни силни черти, аз не ги казвам. Всеки човек, който се усмихва и ви гледа право в очите и погледът му е малко нагоре, той е ангел. Който не се усмихва и погледът му не е нагоре, той не е ангел. Който се усмихва, той е един от ангелите.

Казва [Господ]: „Слушай, сине Мой. Приеми думите Ми, думи на живот, приеми думите на Любовта.“ Какво по-велико в света, да може да сме свързани с Онзи, Който ни е родил, да сме свързани с всички братя и сестри, които ние сме родили, с всички онези души в света, с които сме излезли и дошли на Земята, за да минем своето развитие! Дошли сме да работим за онова, което ни предстои за бъдеще. Не да се занимаваме с онези вътрешни страдания, но с вътрешните постижения. Има нещо по-велико, за което ние трябва да мислим. Хубави са и тези работи, но оставям [ги] на заден план. Но [за] същественото трябва да мислим.

„Слушай, сине Мой, думите, които ти говоря.“

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

15-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.I.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ОБИЧАЙТЕ Я!

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само част от 3-тата глава от Евангелието на Иоана. Никодим постъпи дипломатически, да привлече вниманието, че имат високо мнение за него. Христос отвлече вниманието в друга страна, Той [...] съвсем друг въпрос, казва: „Този въпрос не е толкова важен, друг въпрос е важен.“ Той задава друг въпрос: „Как може стар човек да се роди отново?“ (*Учителят прочете до 18-ия стих*.)

Нали има едно старо изречение от 4-тата глава на Притчите, 6-ия стих: „Обичай я и ще те варди.“ Всеки един от вас може да си състави едно мнение. Да обичаш. Кого да обичаш е въпросът сега. Не всеки, когото ти обичаш, може да те варди. Не всеки, когото ти обичаш, може да ти помага. Не всеки, когото ти обичаш, може да ти бъде полезен. Едно дете, с което майката се занимава, ни най-малко не е полезно; в дадения случай отнема времето. Цяла нощ се разправя, говори на един непознат език, ученото дете разправя, казва: „Как да не може да разбереш!“, изважда речник, вижда думите, да научи езика на това дете. Най-после става така: детето казва: „Ти няма да научиш моя език, но чакай аз да науча твоя.“

Обичта се отнася до Мъдростта в света. Това е великото в света. Онзи, който иска да бъде силен, 3 положения има в живота важни. Силата е, която е потребна, понеже тя носи живот. Животът, който носи две неща: радост и скръб носи. Не че радост и скръб носи. Скръбта има туй свойство, че всяка радост носи на гърба си една скръб и всяка скръб носи на гърба си една радост. Ти като намериш радостта, ще ти остане скръбта, понеже тя иска да се освободи; като намериш скръбта, ще ти остане радостта, понеже тя иска да се освободи.

Сега тъй, както разправям, до никакво философско заключение не довеждам. Ние сме в един свят много реален. Влезли сме на едно място, дето много философия ни трябва. Болният човек, който умира, не иска тяло той. Да не разправяш какви преобразувания може да стават на Земята, как хората живеят. Оставете тия работи. Казва: „Може ли в дадения случай [да ми помогнеш?] Умирам.“ Че може да ми помогнеш, това е същественото. Може да ми говориш за каквото искаш. Същественото, което е необходимо

за човека, то е обичта към Великото в света, туй, което ще ни даде сила, туй, което ще внесе живот, туй, което ще осмисли живота му, защото по този начин радостите и скърбите осмислят живота.

Скръбта продължава живота, радостта го осмисля. Или, другояче казано, скръбта дава материала, радостта изработва този материал. Който разбира, процесът е такъв. Другояче хората разглеждат въпроса – тъй, както не е. Те разглеждат болните. Един болен не е скръб. Едно мъчение, това не е скръб. Ако вие впрегнете един кон и той започне да рита с краката си и причинява болки, кой е причината за това? Провидението ли е причината да те рита? Ако не може с едно ритане да събори каруцата, втори опит да не правиш. Като рита трети път, вижда, че каруцата е здрава, не може да я събори, може да си счупи крака. Разумният живот изисква. Или едно дете, като отиде при една голяма канара, не трябва да се пънка, да мисли, че с един пръст може да я бутне, да бутне тази канара.

Когато се правят общи твърдения, ние се натъкваме на големи мъчнотии, които ние сме създали в света. Съществуват големи различия, неразбирания, философски системи, религиозни, които хората са създали, известен обществен строй, който хората са създали. Ред, порядък, закони, в обществото закони съществуват. От моето гледище не съществуват, правила съществуват. Съществуват закони в природата. В един разумен свят, между разумните същества съществуват закони, защото законът, това е един метод, един път, по който нещата може да се извършат правилно. Тъй, както ние намираме един закон да се свържат хората, да се оправдават, това е в един свят на безпорядък. Казвам: Това гледище, от законите на Земята искам да изясня онези закони на природата.

Ние намираме, че светът не е създаден тъй както трябва. Противоречието, което чувствувате, се намира в самите хора. Сега аз ще приведа онзи пример. Много пъти на мене са казвали, аз съм чел много автори, разправяли са за любовта; но когато започна да чета един роман или разказ за любовта, в мене изпъква следната форма на любовта. Чета един роман, изведнъж изпъква един хубав кон, изпъква един англичанин, който гледа коня за надбягване. Англичанинът е горе в къщата, а конят е в двора, подковават го, чешат го, имат любовно отношение и двамата, поглеждат се. Чета друг роман за любовта, току изпъкне друга картина. Един кафез, едно канарче или едно славейче, което пее, и то е любов. Туй славейче обича, него не могат да го впрегнат в каруцата, но за него затвор има. Казва [му]: „Ако пееш, ще те храня.“ Любовта е там. Чета трета книга,

друга картина виждам, пак за любовта. Виждам голям шадраван с едно малко езерце, една шарена рибка и един естественик изпитва. Тази рибка влиза, излиза, играе си. Той се любува и казвам: „Това е любовта.“ Чета четвърта книга, пак изпъква в моя ум една градина с плодни дървета, увиснали плодове; препоръчва плодовете, такива хубави плодове – пак любовна работа е това.

Коя любов да разбирам: конската любов, любовта на славея, любовта на рибите или любовта на дърветата? Ако си кон, ще те яздят, трябва да бягаш, силно да бягаш. Ако си птичка и имаш любов, трябва да пееш; ако не знаеш да пееш, любов няма да имаш, трябва да излезеш из кафеза. Рибата казва: „Ще влизам и ще излизам. Като ходя из водата, достатъчно е това движение.“ И най-после, доволен е от ябълката, че тя му дава плодове, но това още не разрешава въпроса.

Тази любов вече съществува у нас. Хората са били като риби и като ябълки, като славеи и като коне, но не са разрешили живота. Че тази любов е отлична, отлична е тази любов, но тя е частична. Частична е в това отношение, че този кон може да живее и без услугата на господаря си. Господарят казва: „Ти, ако не си при мене, ти ще подивееш.“ Че какво е направил господарят му? Той го държи в обора. Какво е научил конят? Научил е само да се надбягва. Надбягал няколко коне. Един голям беглец е. Или онова малкото славейче, и то се отличава, но какво е научило в този малък кафез от половин метър? Скача нагоре-надолу, какво е научило? Казва му господарят: „Ти ако не си при мене, знаеш ли какво нещастие може да се случи?“ По-добре може да живее това славейче в гората. Пък и на рибата ѝ казва: „Ти ако не си при мене, знаеш ли какво ще стане?“ Тази риба може да живее в големите морета, пък и ябълката може да живее добре в гората. Това е частично разбиране на нещата.

Любовта е нещо съществено, без което не можем. Когато намериш един човек, когото обичаш, без когото не можеш и той без тебе не може, то е любов. [...]

Ти да съдереш 10 чифта цървули, пак не можеш. Като се свърши веднъж, отиде вече. Тогава обяснява един автор, че първата проява на небесната любов каква била, как се запознават понякога хората с любовта. Той представя, че някой път тия напреднали същества не искат да дойдат на Земята, а пък да ги накарат, те искат да бъдат с тях искрени, сами да си направят избор и затова този разумен свят има големи витрини, разни човешки тела са поставени в разни костюми: мъжки, женски, детски –

хубави, шарени. Та, като влезе някой от небесните жители, като погледне на витрината, казва: „Може ли този костюм да го пипна, да го облека?“, но и като го облече, ако рече да го съблече, не може. Колкото рита, толкова повече се вплита, вплита и току най-после се намери роден като някое дете, казва: „Що ми трябваше да обличам този костюм?“ И след това, като дойде на Земята, стане вече на границата на земния живот. Назад да се върне не може, напред ще върви. Тогава неговите наставници му дадат една програма, казват: „Понеже облече тези дрехи, за да се отплетеш от тях“, ще му дадат известна програма и след като живее 40–50–60 години, ще ти дадат програма как да се съблечеш. Не че не може да се съблечеш, мъчна работа е. И всичките усилия на Земята седят как да се съблечем от онова, което сме облекли.

Такъв е разказът. Ако го вземете в буквален смисъл, ще излезе едно голямо противоречие. Аз го взимам в този смисъл, както човек е научил един навик, като пушенето на тютюн – като се научи човек, години наред се изискват, за да се отучи. Мине година, две, не може да се отучи.

Разправяше ми един стар евангелист: „Научих се да пуша тютюн. Майка ми казва: „Нашето момченце нека пуши“, но после обърнах се, станах евангелист. Не можах да се отуча от тютюна, не мога да се обърна от този дявол. Молитви четох, не може. Казвах: „Няма да пуша“ и пак пушех. Какъв човек, не взема от нищо. Като река да не пуша, изгубвам настроение, ставам нервен, сърдя се на този, на онзи. Най-после казвам: „Господи, избави ме от този дявол!“ – казах така един ден. Чудя се по кой начин да се освободя от този дявол – той казва. – Хвана ме магарешката кашлица. Взема една цигара, че като запуша, веднага кашлям, ких, ких, ких. Три месеца ме държа тази магарешка кашлица, отучи ме да пуша тютюн. И както виждаш, 20 години. Благодаря на магарешката кашлица, за 3 месеца се излекувах.“ Както виждате, 20 години този българин не е могъл да се отвикне, та ние, за да се освободим от това, което сме облекли, трябват ни 50, 60, 80 години да се освободиш и да нямаш никакво задължение.

Сега, това е едната страна, или хубавата страна. Човек, след като дойде облечен в тия дрехи, той трябва да научи какъв е смисълът на тия дрехи. Онзи, който ги е създал, той знае защо, те си имат свое предназначение. Ако светът е създаден, той не е създаден за развлечение. Ако животът съществува в тази форма, в която сме облечени, това не е развлечение, не е игра, това е установено. Ако стават в нас известни промени, органически

промени, от детство до старост, вие може ли да дадете отчет? Сменят се идеите, сменят се нашите възгледи, всичко в света е толкова променчиво и не можеш да кажеш кое е положителното и кое е отрицателното. Положителното в един живот е отрицателно в една друга фаза на живота.

Та, казвам: Реално е това, което при всичките изпитания остава без да се изменя. Защото реалността е едно, само едно нещо има, което не се мени – това е Любовта. Само едно нещо има, което не се мени – това е Мъдростта. Само едно нещо има, което не се мени – това е Истината. Те са 3 неща, които седят. Това са 3 велики атрибута на битието. Това са 3 атрибута на живота, на знанието, на онова знание, което въздига човека. Това са атрибутите на свободата. Свобода, която в себе си няма любов, свобода, която в себе си няма знание, свобода, която в себе си не носи разширение [...], свободен без никакво ограничение, без някой да те е ограничил, ти сам да се ограничиш. Там е истината.

Та, казвам: Тъй трябва да се обичаме в света. Тогава нашата обич [...]. Мене мнозина ме питат какво намирам в този човек. Казвам: „Какво обичаш в него?“ – „Обичам душата му.“ – „Виждал ли си душата?“ – „Виждам – казва, – че има хубава душа.“ Казвам: „Ти уверен ли си, че тази душа през 40–50 години ще бъде все такава, каквато ти се видя?“ – „Предполагам.“ – „Ами ако не стане?“ – „Ще си изменя мнението.“ За любовта човек [...] едно нещо, с което се отличава. При нея слуга не може да станеш и господар не може да станеш. При нея мъж не може да станеш и жена не може да станеш. При нея болен не може да станеш и здрав не може да станеш. При нея богат не може да станеш и сиромах не може да станеш. При нея праведник не може да станеш и грешник не може да станеш. Такова нещо е любовта. Контраст е това. Тя не се проявява във време и пространство. Само сянката ѝ се проявява. Ако тя функционира във време и пространство, то любовта ти ще я зърнеш и туй, което си зърнал, остава само с едно мечтание, нещо хубаво, красиво, което си видял, и оставаш да се разправяш със сянката на онази любов, която е в ума ти. Ти казваш: „Видях реалността.“ Реалността е в онзи момент.

Сега, другото положение, което трябва да имате предвид. Съществува едно заблуждение, което е наложено от външните условия на живота. Ако ние не се освободим от тия ограничения, сами ще попаднем в едно заблуждение, в едно ограничение, което ние сме си създали. Представете си, че вие живеете в един палат, дето има само една малка дупчица, през която влиза светлината и топлината на външния свят. Какви ще бъдат

вашите понятия за светлината и топлината? Туй, което влиза през тази малката дупчица, вие ще го оцените и ще кажете: „Това е само.“ Вие ще имате едно погрешно схващане за светлината и едно погрешно схващане за топлината. Ако дойде някой да ви каже, че има по-голяма светлина, отколкото е тази, ще кажете: „Как тъй? Аз никога не съм виждал, че има по-голяма светлина! Толкоз години вече седя и тази малката топлина съм усетил.“

Досега вие всички сте били при тези палати, при тия малките дупки и сте опитвали знанието на тия малките дупки, любовта на тия малките дупки и казвате: „Не си струва!“ Кое не струва? Аз отговарям тъй: Не си струва да си при такава малка дупка. Отвори голямата врата, излез отвън или най-малко отвори голям прозорец, който палатът има, за да имаш ясна представа за онова, което те очаква.

Тогава съвременните хора по отношение на реалността се намират в положението на онази царска дъщеря, която очаквала своя избраник да дойде при нея. Той се явил с най-скромни дрехи облечен, той седнал при кочияша, а турил един от слугите си, облечен много хубаво, по модата, отзад. Тя като го погледнала, царската дъщеря, казва: „Този е, с хубавите дрехи.“ Тя на него хвърлила око. А той я гледал, нейният избраник, а тя хвърлила око на онзи, хубаво облечения.

Питам сега: Какво заключение направил царският син за дъщерята? Кой е по-умен? Той ли е по-умен или царската дъщеря? Или слугата, който ѝ обръща внимание? Кой е по-хубав? Царската дъщеря и неговият слуга си мязат, те са лика-прилика като два стръка иглика. Защото има едно различие, което съществува във формата. Има едно различие, което съществува по отношение на техните качества, качествата, които те съдържат в себе си. Онзи, който те обича, като види твоята погрешка, веднага ще извади хубавото от нея, ще види хубавото и ще каже: „Отлична черта.“ Той веднага ще види хубавата страна. Та нима един юнак, който вас ви защищава [от друг] един, [на] който му пръсне главата, какво ще мислите заради него? Че той жесток ли е? Ако ви напада един бик и този, който ви защищава, ако пръсне главата на бика, жесток ли е? Кое е сега за предпочитане: бикът ли да пръсне вашата глава или този юнак да пръсне главата на този бик? Едно от двете ще стане: или вашата глава, или неговата. Не може ли сега средно положение? Не може.

Ако моралният живот, както сега се изявява, ако можеше да има друг морален живот... Ние нямаме такъв живот. Ние казваме, че може. Може

при съвсем други условия, при един разумен свят. Но при един свят, дето половината хора са разумни, а другите – неразумни, не зная как човек трябва да постъпи. Даже, в стария живот, когато Господ искаше да избави евреите от един техен [не]приятел, прати един ангел, който в една нощ изби 180 000 войници и си отиде. 180 000! Сега, разбира се, това не е правило. Туй, което е станало преди години, то не е правило за нас. Трябва да се измени методът. Бащата, който употребява тоягата за малкото дете, като [стане] син [му] на 21 година, той трябва да окачи тоягата горе, трябва да внесе друг закон. Синът не се дава да го бие баща му. Казва: „Едно време, когато не разбирах, ти ме налагаше; аз разбирах повече тоягата. Сега разбрах тоягата, видях, че е глупаво. Сега ти няма да ме биеш. Кажи ми едно разумно слово, да разбера словото ти. Аз съм готов както слушах едно време тоягата, сега тебе да те слушам. Като ме шибаше тогава с тоягата, аз казвах, [че] ще извърша всичко.“ Бащата казва: „Синко, аз искам сега да слушам.“

И ние се намираме, някои от вас се намират във фазата „Господарят окачи своята тояга“. За някои държи още тоягата, но за някои едва се е окачила тоягата. Казва: „Окачих я, ще ви говоря.“ Ако вие не разбирате, каквото той ви говори... Не вярвам, ще го разберете. Защо аз мисля, че ще го разберете? Понеже вие разбрахте тоягата и се подчинявахте на тоягата. Много по-лесно е да се подчинявате на другото.

Та, казвам: Настава тази фаза, дето ние трябва да влезем в разумното, понеже нашето съзнание се е разширило вече и по законите на живота ние сме влезли в една нова област. Тия хора, с които живеем, те само щадят енергия. Ти не може в невидимия свят да заставиш никого да те бие. Ти да накараш в невидимия свят един да те бие, то е да изхарчиш голяма част от своята енергия нахалост. Те предпочитат да извършат много други работи, но не да се занимават с това. Той може да направи хиляди добрини, но не [да не] престъпи, така, както ние мислим, ако човек се наказва по един начин, той ще се поправи.

Сега ние схващаме: новите веяния са това в човешката душа, в човека. Човекът, това е душата, в нея са вложени всичките възможности, чрез които човек може да се подигне и може да постигне във времето и пространството. Всичко онова, към което той има разумни тежнения, един разумен стремеж, всичко може да постигне; стига така да бъде планомерен, може да постигне. Всички влизания в стълкновение, понеже разумният свят не обича стълкновения... Всички небесни тела, които се движат, не са

в стълкновение, понеже има грамадно пространство между тях. Така и човек не трябва да бъде в стълкновение. Запример, всеки може да стане един виден музикант, но как? Чуваш един певец пее – да ти трепне сърцето. Като пее, взимай участие и ти, ще се научиш да пееш. Ти като го слушаш, свие ти се сърцето, нищо няма, обезсърчиш се, ти не си за певец. Аз ако съм на вашето място...Този певец пее, защото аз пея. Ако аз не пея, той не може да пее. Тогава казвам: „Пей ми ти сега!“ То е едно отражение на мене, понеже аз искам пък да пея на него. Казвам: Пея много добре. И един ден като искам, и аз може да пея.

Мислят един поет, който създава известна поема и я дава. Едно дете му казва: „Как да декламирам?“ Туй дете излиза и казвате: „Много хубаво пее.“ Какво ще кажете? Аз съм туй дете. Той сам не може да декламира като туй дете и може по-хубаво, но то иска да види обективно, вън една своя мисъл изнесена. Ако някои от вас не сте певци, той иска да събуди обективната страна на известна дарба. Да види един човек, който пее хубаво, да се роди любов към пеенето у вас.

Не зная колцина от вас сте се занимавали с философията на музиката. Може да си послужа с едно музикално обяснение, най-мъчното може да се изнесе. Представете си, че известна песен започва от „до мажор“, вие искате да вземете „фа“, питам: следующата нота в какво трябва да бъде – в секунда, в терца, в кварта или в квинта? Ако първото отношение на „фа“, понеже има възходящо и низходящо положение, понеже [е] в терца, тогава следващия момент на „фа“-то пак трябва да вземете, след като вземете другия момент, в кварта ли трябва да го вземете? Ето философията на хубавата музика. Някой път една кварта, която следва след терца, е хармонична, а някой път трябва една квинта или пък трябва секунда. При това, не е само това. Но „фа“-то как трябва да го вземете?

Имате основния тон „ре“. Следующия тон как трябва да го вземете? В осмина или в шестнадесетина или в тридесет-и-вторина?

Нотите са живи. „Фа“-то в дадения момент показва всичките материални условия, при които твоят живот трябва да се развива. Следователно трябва да знаеш какъв материал ти трябва от тази материя. Ако вземеш повече от „фа“-то, веднага ще спънеш песента. Ако вземеш по-малко, ще спънеш песента. В дадения случай трябва да знаеш колко трябва да вземеш. Ако вземеш „ре“, той изменя израза на песента. Ти имаш известен материал, който трябва да обработиш, трябва да знаеш в какво отношение, в каква композиция трябва да вземеш, какви трептения трябва

да му дадеш. След туй трябва да знаеш едно установено движение и на това израз да дадеш. То е вече в „сол“. В музикалните цветове израз ще дадеш. После, почивателната станция в музиката, това е „ла“. Трябва да знаеш колко време трябва да се спреш.

То е вътрешната страна на музиката. Но, както обикновено се взема, както обикновено се пее, не само да вземеш известен тон. Когато изучаваш философията на музиката... Аз изучавах да се смени, да кажем, имам анемия, взема обикновения тон „до“, понеже е тон на живота. Трябва да внеса малко злато. Ти ако го вземеш по обикновен начин този тон, нищо няма. Но има известни трептения, един тон ще го вземеш. Например „до-до-до“. Като вземеш правилно това, ще почувствуваш свещен трепет, нещо ще трепне под лъжичката, една нова мисъл ще дойде в ума ти. Вече при „до“-то ти си попаднал в естествения жив процес на музиката. В дадения случай аз виждам, че тази музика произтича от ума на едно същество, което седи в една област много висока. В този тон чувам нещо разумно, което говори и отговаря, в мене се влива известна енергия.

Някой може да каже, че това са ред заблуждения, халюцинации. Халюцинация има само за глупавите хора. За разумните хора няма никаква халюцинация. Халюцинация има за невежите. За любещите, за разумните, за хората, които обичат, няма никаква халюцинация. Халюцинацията, това е сянката. Аз познавам сянката. От сянката плодове не се берат, но от дървото се берат. Какво ще ме убеждава някой дали е халюцинация. При халюцинацията нещата не са реални, човек винаги губи. При реалността човек печели.

Казвам: Вие сте достигнали до там, че трябва да направите опит върху себе си. Вие чакате след вашата смърт да ви се открие другият свят. Може да вярвате, че ще ви се открие, но по-добре е да се открие другият свят преди да сте умрели. Един господин от Варна ми разправяше: „Аз – казва, – се научих на един урок. Аз бях голям безверник, не вярвах. Направих си голяма къща и дойде един господин, казва да туря един кираджия, дава ми доста голям наем – 2500 лева на месец ще ми дава. Казвам си: „Ще си изплатя дълговете.“ Казва ми един мой познат: „Този да го не туриш в къщата.“ – „2500 лева пари ще ми дава.“ – „Послушай ме, не го туряй в къщата си, ще загазиш.“ – „Ще го опитам.“ Той влиза в къщи, седя и го питах и [му] повярвах. Три години седя, но нищо не плати. Аз вярвах, аз вярвах в туй, което не е.“ Сега всичките хора вярват в туй, което няма да бъде, а не вярват в туй, което е. Не туряй този, който много обещава.

Тогава да ви представя друг пример. Отива един слуга както при Димитровден да се цани. Наредили се трима богати. Отива при първия, той му казва: „Аз съм добър човек, но ще ти давам по 100 лева, не може да ти давам повече.“ – „Със 100 лева не се служи на тия години.“ Отива при другия, той му казва: „Ела при мене, 500 лева ще ти дам.“ Третият казва: „Аз ще ти дам 1500 лева.“ Той седял година и половина при него и го напуснал. Отива при онзи, който му даваше 500 лева, при него – още половин година. И най-после отива при този, който му даваше по 100 лева. Казва му: „Опитах онези, но дойдох при тебе, който ми даваш по 100 лева на месец. Боя се, дано и ти не ме излъжеш.“ – „Аз няма да те изненадам както [ония] двамата.“ Като седял при него, онзи му казва: „Ако искаш, свободен си.“ – „Аз не харесвам стоте лева, които ми даваш, но си добър господар. Сигурни са стоте лева.“

Сто лева, дадени с любов, са благословение. Сто лева без любов нищо не носят на човека. Малкото, дадено от сърце, е хубаво. Онзи, който те обича, привлича тези пари. Онзи, който ти дава без сърце, не си струва, нищо няма да ти даде. Той завлича и онова, което ти си имал. В света е важна онази обич, която може да дадеш на когото и да е. Тъй че, да обичаш някого заради някого. Хората може да се обичат само заради Едного в света. Ти обичаш известно семейство за кого? Само за Едного. Ти обичаш банкера за [какво]? За парите. Ти обичаш учения човек за какво? За знанието. Ти обичаш силния човек за [какво]? За силата. Изчезне силата – и любовта изчезва. Изчезва богатството – и любовта изчезва. Изчезва знанието – и любовта изчезва.

Казвам: В света има само една реалност, която не се мени. Тя е реалност. Аз го наричам Божественото в света – когато ти заради самата любов обичаш някого. Защото ти, като обичаш, не е във формата. Днес ти влезеш в тази къща, обичаш къщата, тя е хубава. Влезеш в друга, и нея обичаш. Детето дойде там, всички обича. Ти казваш: „Дето е то, там е и моята любов.“ Ние нали обичаме света, дето слънцето грее. Може ли да обичаме един свят, дето слънце не грее?

Та, казвам: При сегашните социални мъчнотии, при които ние се намираме, тъй, както ние сме родени, има за разумните хора само едно истинско разрешение – то е да знаеш как да обичаш. Обичай я, тя ще те пази, ще ти постави венец на главата. Всичко ще ти даде, тя ще те подигне. Никой не може да направи, което тя може да направи. Онова дете, нали има един разказ, този излъгало, онзи излъгало. Лъжат се само глупавите

хора. Умните никога не се лъжат. На едно шише може да му кажеш: „Изсипи се!“, вземеш му водата, но как ще излъжеш един извор? Той си тече и извира непрекъснато. Казвам: Всяко шише, което може да се обърне и да изтече, ти него може да го излъжеш, но онова шише, от което водата никога не престава, то не се лъже. Когато дойде някой и каже: „Излъгах [се]“, аз си мълча и казвам: „Този е от шишетата.“ Някой казва: „Онеправдаха ме.“ И ти си от шишетата. Имах лошо мнение, но такива са понятията, такива са схващанията на човека. [...] Няма нищо, ще се оправи тази работа. Далече е, кой ще ходи за парите толкова далече?

Сега не се спирайте върху себе си. Вие искате да знаете. Някой от вас иска да знае какви ще бъдат моите заключения. Никакви заключения. Аз никога не правя заключения. Никога не заключавам. Аз повече отварям навънка. Като намеря някой кон, който има юлар, извадя юларя и хайде вън в гората. Като намеря празно шише – „Хайде да се напълниш!“ Като намеря птичка, затворена в кафез – хайде навънка. Като намеря риба в шадраван, казвам: „Хайде в голямото море!“ Като срещна дървото, казвам: „Слушай, какво искаш от мене?“ Там работата е по-трудна – да извадиш едно дърво из неговите условия, голямо знание се иска. Главата е оплетена в този материален свят, да го извадиш, да го не повредиш, че да го занесеш някъде. Големи жертви се правят. Не само да го пренесеш, не да го осакатиш, но нито едно клонче да не осакатиш.

Аз съм срещал много хора, които мязат на дървета. Казва: „Много мъчно е да се обичаме. Много мъчно е да те обичам, много мъчно е да те извадя от ония условия, без да те осакатя. Ако ще те осакатя, по-добре е да си седиш на мястото. Сегашната любов струва повече, отколкото моята. Каква е тази любов, която ще те осакати?“ Ако му дам любов и той добие тази свобода, тогава любовта е на място. Това са задачи на умните хора в света. Това са задачи, с които вие трябва да се занимавате сега. Някои от вас се занимавате с любовта за парите, обичате парите. Не е лошо да обичате парите, но трябва да знаеш, че парите са много свободни, те имат голяма свобода. Какъвто контракт и да имате, щом излязат вън от ръката ви, отиват, пристават някъде.

Сега, да дойдем до онова положение. Мнозина от вас носят едно минало, което не е наше, не е ваше положение. В магията твърдят, че има хора, които могат да изменят формата, да те направят едно животно. Тебе и учен човек може да те направят. Аз говоря от това гледище. Тогава питам: Ти имаш съзнанието, имаш формата на едно животно; тогава може [ли] да

те направя един човек? Аз говоря от това гледище. Тогава питам: Ти имаш съзнанието на един човек, [а] имаш формата на едно животно, какво ще кажеш? Не си искал да станеш животно, а си станал. Не от собствена воля, някоя друга воля те е направила. Казваш: „Как може да бъде това безобразие?“ Не искаш да станеш войник, да убиваш хората, но хванат те, дадат ти пушка и ти казват: „Тъй и тъй ще я държиш“, направят те войник. Не искаш да станеш палач, да убиваш хората, да теглиш ножа и ти казваш: „Как става тази работа?“ Кръчмар не искаш да ставаш, да опропастяваш домовете и при това ставаш. Кой те направи? Някой магьосник. Я ми кажете, познавате ли сега някой човек, който да е постъпил по свои собствени показания? И кой е постъпил по чужди указания? Кои хора са свободни?

За мене е по-хубаво, ако сте свободни да постъпите по вашата воля – аз се радвам. Даже у другите като е, пак ще научите нещо, трябва да знаете истината. Ние казваме, че има ред слабости. Мислиш нещо и не може да го направиш. Искаш да обичаш – не може. Искаш да се учиш – не може. Искаш силен да бъдеш – не може. Искаш богат да станеш – не може. Това искаш – не може, онова искаш – не може и най-после се обезсърчиш и казваш: „Ще се самоубия.“ Че, самоубийството у тебе ли е? Кой вмъкна тази идея в главата ти? Казва: „Не ми остави едно въже да се обеся.“ Това са чужди мисли. Това не е човекът. Това е посторонна философия на живота. Когато дойдат големите изпитания в живота, мрачни мисли и желания, да знаете, че те не са ваши. Те принадлежат на един свят съвършено чужд, който има съвсем друг стремеж, съвсем други цели и намерения. Ако влезете в този свят, вие ще платите много скъпо и нищо няма да научите. Ще имате само страдания.

Казвате, че когато дошъл Христос, дошъл да развали деянията на дявола. Христос дошъл да покаже на хората големите заблуждения, в които са попаднали. И в съвременното общество какво се проповядва? Че заблужденията не са освободени. Моисей проповядва едно учение за любов, 10-те заповеди. След туй туриха нещо, което ни най-малко не обясняваха 10-те Божи заповеди. Съвсем друг, чужд закон. В християнството имаме пак повторение на същата история. Онова чисто възвишено учение на Христа, след туй старото езичество; всички теории на езичниците, всичките религии до християнството влязоха, взеха своето място и накараха християнството да живеят религиозно. Туриха религиозни вярвания по християнски. Туй не е никакво християнство.

Християнството е религия на освобождение от заблужденията. Най-първо, трябва да се освободите от едно голямо заблуждение, в което сте попаднали. Казва Христос на Никодима в тази глава: туй значи да се роди човек. Новото избавление. Роденото от плътта разбира старото учение, старите навици, старите традиции. Всичко туй, което е събрано, то е в борба с Божественото. Това е човешката страна. Казва му: „Как е възможно това да стане?“ Под думата „майка“ и „баща“... „Как може този старият човек да влезе в утробата на майка си?“ Каза Христос: „Може само по един начин. От вода и дух.“ Водата е, която измива нещата, а духът е, който ги оформява и оживява наново. Така разбирам.

Аз съм слушал мнозина да разправят, че човек може да се роди от Духа Божи. Аз съм виждал хора, които мислят, че са родени от Бога и след туй казват: „Пак изгубихме.“ Роденото от Бога назад не се връща. Щом се връща, той няма никакво раждане. Аз сега говоря за едно мистично реализиране, освобождение на човека. Човек на Земята, при обикновените условия, след като се освободи, той ще почувствува една вътрешна свобода и той ще измени своя живот. В неговия живот няма да стане рязка промяна: ако е музикант, пак ще пее; но този музикант, като изпее, който е веднъж роден, той ще почувствува един свещен трепет от песента. Поетът, като пише, ще остане пак поет, но, в своите стихове тъй ще нарежда думите, че ще вложи нещо ново, всяка една дума ще бъде на мястото.

Сега, едно изречение пазете: „Обичай я и тя ще те варди.“ Сега ще запитате: „Къде ще я намерим, за да я обичаме?“ Питам тогава: Вън от това, което обичате в себе си, задайте следния въпрос: Кое обичате в себе си, че вие треперите? Има нещо, което вие обичате. Има нещо, което вие знаете в себе си. Обичате нещо, за което сте готови да пожертвувате живота си. Има нещо, за което вие може да работите. И страдания и неволи понасяте за нещо. Във вас няма знания, но има нещо, за което всичко жертвувате. Кое е то? Това сте вие. Туй, което вие обичате, вие сте близо до истината, като дойдете до тази врата, казвате: „Не е туй.“ Вие се отстраните. Вие стойте при тази врата, тя като се отвори, ще ви поканя да влезете вътре. След като се отвори вратата, вие ще влезете в друга съблазън, ще кажете: „Какво ли е?“ Като влезете, то е страхът. Бъдете смели. Като се отвори тази врата, влезте вътре, пък нека става каквото ще. Понеже сте влезли в този път, по същия начин вие от обич облякохте тази дреха. Сега на другата витрина вие по същия начин, както влязохте в този свят, ще влезете вътре. Не бойте се.

Казвате: „Какво ще стане с мене, ако повярвам?“ Какво ще стане с тебе, ако не повярваш? Ами ако си учен човек, какво ще стане? Ако останеш такъв, какъвто си, какво ще стане от тебе? От тебе трябва да стане нещо. Какво трябва да стане сега?

Ще ви приведа разказа за просото. Отиват житото, ръжта, ечемикът да освобождават света, воюват и оставят просото да отглежда света. Дали му наставления какво да прави. То казва: „На млина да ставам ли?“ – „Ти на хляб стани, че на млина остави.“ Аз не ви казвам да ставате на млина. Хлябът, то е същественото. Просото, ако може да стане на хляб... Но просото на хляб не става, боза става. Като се върнало житото, светът се оплакал и казва му: „Моля ти се, втори път не ни оставяй на просото. Дотегна ни, омръзна ни само боза. Хляб не видяхме.“

Не ви трябва боза, не ви трябва шербет, хляб ви трябва и вода, нищо повече. Не съм против бозаджиите, не съм и против шербетчиите, но само за изяснение. Понеже бозата не дава същественото. Тя е временно удоволствие за разхлаждане. Важното може да дойде. Веднъж в годината боза да пиеш, разбирам, но всеки ден да пиеш боза? Някои препоръчват, че бозата е като бирата, оправяла човека. Много се лъжат, че бозата ще оправи човека. Оправя го, да. Бозата ум на човека не дава.

Всички ония неща, които ферментират, живот не дават, туй трябва да знаете. Туй, което ферментира, то е процес. Има вече част от този процес. Аз не засягам външната и вътрешната страна. Не че е вредна бозата. Онзи човек, който иска да се сдобие с нещо съществено, това са живите светии, може да си направи една боза, която не ферментира. Може и вода. Има боза, която не ферментира. Може да направиш пиво от ябълки, което не ферментира. Трябва да знаеш онзи закон на ферментацията.

Аз турям закона още по-далеч. Всяко чувство, което ферментира, всяка мисъл, която ферментира в човека и всяка постъпка, която ферментира, тя не носи живот, тя носи ограничения. Всички ония мисли, всички ония желания, всички ония постъпки, които не ферментират, стават на хляб, като нещо съществено. Това са условията на новия живот. Туй изисква сега да се роди човек. То е общо разбиране да се роди от дух и вода. Той трябва да знае в какво седи същественото в живота. Тогава той ще обича себе си, ще обича своите ближни, ще обича и Бога в себе си, ще обича Онзи, Който му е дал живот, ще бъде радостен и весел. Като погледне на света, ще бъде радостен, че е дошъл в туй Царство, дето всичко може да люби, няма друг свят освен този. Не говоря за човешкия свят, [а за] Онзи, Божествения свят.

Няма друг свят. Има много светове, но Божественият свят включва всички светове в себе си. Божественият свят, който е един и който е всичко.

Обичайте хората заради Любовта. Обичайте хората заради Божественото знание. Обичайте хората заради Божествената свобода, която е в тях. Обичайте себе си заради Бога, Който е във вас.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

16-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.I.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ОГНЕНАТА ПЕЩ

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета 3-та глава от Данаила.

Ще се развеселя“

Ще се спра върху първия стих, че Навуходоносор направи златен образ. Значи, той създаде едно божество, на което иска хората да се кланят. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена, значи и царската власт. Намериха се трима души, които не изпълниха тази заповед.

В човека има трима души, които никога не може да се подчинят на нашите заблуди; това са човешкият дух, човешката душа и човешкият ум. Каквото и да направим, каквато и теория да прокараме, те си остават, имат си убеждение, казват: „Това, което вие казвате, няма да слушаме!“ Даже много пъти ние, хората, си произвеждаме страдания, че туй, което сме казали, не е станало. Кой от вас не се е подчинил на това, което е казано? Царят се видял в чудо, как така трима души да не изпълнят неговата заповед. Всички падат и се покланят, само трима души не се покланят. Някой път вие ставате, лягате, съжалявате, че някои ваши мисли не са се реализирали. Аз мисля, че най-голямото добро е, че всичко, което мислим, не се реализира. Ако всичко би ставало тъй, както мислим, ние бихме имали един цял ад на Земята. Животът щеше да бъде хиляди пъти по-несносен, отколкото е сега.

Сега искам да обърна вниманието на младите и на старите. Младите да си бъдат млади, старите да бъдат стари, възрастните да бъдат възрастни – кой какъвто си е да бъде. Но има нещо, на което младият трябва да служи, старият трябва да служи и възрастният трябва да служи, и слуги, и господари. Има нещо, на което хората трябва да служат. И от това истинско служене зависи бъдещето на човека като човек. Няма човек, няма същество на Земята, което да не желае да живее добре. И най-малките същества, които съществуват, психологически като ги разглеждаме, имат известна идея, носители са те. Може би привидно да не се вижда, но аз разбирам разумното, което седи зад проявата. Има една външна страна на

живота. Има известни мисли у човека, които се явяват и изчезват. Има желания, които се явяват и изчезват, мимолетни са. Някой път може твоето настроение в един час десет пъти да се мени: въодушевяваш се, после паднеш духом, измениш настроението си. Даже и ние, духовните хора, нямаме ясна представа за онова, което изменя нашите състояния. Ние сме толкова самоуверени, мислим, че сме свободни. Аз срещна някой човек, изправил се, прав ходи, мисли, че е свободен. Войникът, с пушката се е изправил, мисли, че е свободен. Някой кон си изправил опашката, някое куче, мисли, че е свободно. Виждаш, онзи кон тегли каруцата, казваш: „Силен кон!“ Камшик има. Сегашните хора, религиозните хора, малко хора ще намерите, които да са свободни. Сега няма свобода. Свобода търсят хората. Аз не искам да се спирам върху този въпрос, да отвличам вниманието ви. Тепърва трябва да се [открие] свободата, да се намери кой е истинският път на свободата. Не само да намериш свободата, но да остане тази свобода при тебе.

Питам: Какви са били подбудителните причини на цар Навуходоносор да направи този образ? На първо място, да покаже силата си, че каквото той каже, трябва да стане. Той казва: „Няма никакво божество!“ Той мисли себе си за божество. Той казва: „Няма божество, което може да се избави от ръката ми. Аз съм божеството и на Небето, и на Земята! Който изпълнява моята заповед, добре ще бъде; който не изпълнява, на прах, пепел и дим ще стане!“ Тези са необходими разсъждения. Вие сега предполагате, че сте свободни и сте щастливи. Не. [В] сегашния живот, който живеете, очаква ви едно голямо нещастие. Най-голямото нещастие, което никога не сте очаквали, сега ви чака. Да ви кажа истината. Не искам да ви обезсърчавам. Аз виждам онова малкото пиленце, което се измътва и на което обръщат внимание, хранят го. Аз зная, че след 4–5 месеца туй пиленце ще влезе в тенджерата. По 3–4 пъти на ден го храни господарката, вика му, но то след 4–5 месеца обаче ще влезе в тенджерата. Мога да ви приведа ред примери. Въпросът не е за обезсърчение, но трябва да се пазите от една вътрешна самоизмама.

В живота има една голяма самоизмама, от която всички трябва да се пазите, да влезете в истината, която ще ви направи свободни. И възрастния, и стария човек в този „живот на Навуходоносора“, всички ви очаква горящата пещ. Който не се подчинява, в горящата пещ ще влезе. Който вярва в Бога, пещ го очаква; който не вярва в Бога, гроб го очаква. Какво ще ми казвате на мене? Казваш: „Не вярвам в нищо.“ Гроб те очаква. – „Аз

вярвам в Бога.“ Огън те очаква. Това е една истина, която ще оспорвате. Кажете ми сега, кой не е в гроба? Защо са в гроба? Защото служат на златния образ. Това и философите са казали, нашите предци, нашите държавници. Не оспорвам мнението на държавата, но туй мнение на държавата трябва да почива на една велика истина. Защото, ако държавата не е поставена на истината, тя сама ще влезе в гроба. Реално мога да ви покажа държави, които са съществували и изчезнали за своите престъпления. Една държава може да съществува само тогава, когато има ред и порядък на нещата, един Божествен ред на нещата. Аз взимам това като един основен закон, който съществува в природата. В природата съществува една държава и природата е справедлива. Другите държави са създадени по образа на природата. Добре е една държава да съществува, но нейното съществуване се обуславя от законите, които природата дава, които функционират. Всяка една държава сама се разрушава. Всеки един човек сам се разрушава и сам се въздига. Всяка държава сама се разрушава или въздига. Това е велик закон в природата, който регулира нещата.

Всяко действие или въздействие, всяка една постъпка, която човек извърши, добра или лоша, в света, всяка една мисъл, всяко едно чувство има обратно въздействие, възвръща се към самия извор, отдето е излязла мисълта. Тъй щото, законът е справедлив. Всякога доброто, което си направил, ще се върне при тебе. И злото, което човек е направил, ще се върне при него. От хиляди години хората искат да изменят този закон, да направят доброто да се връща при тях, а злото да се връща при другите. Невъзможно е. Невъзможно е по единствената причина, понеже първото начало на доброто може да възприеме само доброто в себе си. И второ начало има, на злото, на лошото в човека. То възприема само злото. Злото никога не може да възприеме доброто, то възприема само злото в себе си. Следователно тези две начала действуват. Злото приема своето си, своето последствие, и доброто приема своето си, своето си последствие. Човек е създаден между тези две граници. Млади, стари, възрастни, мъже, жени, слуги, господари, всички хора са поставени между тези две противоположности. Ако надделее злото в света, ти не се развиваш. Ако надделее доброто в света, ти не се съграждаш.

Който не вярва в това, може да направи един малък опит. Ще види, че е много вярно. Във всички времена онези хора, които са се състезавали на физическото поле, като нашия Дан Колов и онзи Петър Пехливанина в Америка, които ги знаем, всички тези най-големи борци са били големи

въздържатели и трезви. Всеки, който си позволи да не бъде трезв, е бил гътван на земята. Мислите ли, че ако един борец спазва правилата, той счита, че той ще има една трезва мисъл? Той има желание да повали, да победи другия борец. В един борец, който се бори, няма желание да отмъсти, да удари някого; той иска само да повали противника си, да покаже, че е силен. Няма желание да го смаже. Защото, ако го смаже, той ще изгуби своята сила.

Да покажеш силата си, то е естествено, да покажеш своя ум, то е естествено, да покажеш своята добродетел, то е естествено. Но да помрачиш хората със своята мисъл, да ги заробиш, да не ги оставиш свободни да мислят, ти вече препятствуваш на себе си. Макар твоята мисъл да е добра, ти не може да наложиш ни злото, ни доброто си. И злото не може да наложиш. Ако би било така... В човешкия живот има други процеси. Лошият баща някой път налага [своя] характер на сина си, някой път не може да го наложи. Някой път лошата майка налага характера [си] на дъщеря си, тя върви по нейната линия, някой път не може да наложи, дъщерята е диаметрално противоположна на майка си. Следователно туй противоречие се проявява.

Едновременно в човешкия ум има двойственост: майката е двойствена, бащата е двойствен, дъщерята е двойствена и синът е двойствен. Сега да ви обясня. Те обясняват закона на наследствеността, че наследил. Наследяват. Как наследяват? Те наследяват по начин, по който не може да се обясни. Донякъде се обяснява. Ако в майката доброто начало действува, ако в нея мисълта е трезва, ако чувствата са трезви, ако постъпките са трезви, ако тя се е [омъжила] не за да я храни мъжът, ако тя се е [омъжила] не да си осигури живота, тя може да роди добри деца. Ако се е [омъжила], мъжът да я гледа, тя не може да роди деца както трябва. Ако се е [омъжила], за да подобри положението си, нищо не може да даде. Тя ще има временни придобивки. Но ако в нейното съзнание мисълта е като един отглас, бъде един проводник на това, което живата природа е вложила в нея, тогава доброто начало, което функционира в майката, което функционира в бащата, ще функционира в сина, който ще се роди, като се съберат тримата. Тогава се ражда добрият син, добрата дъщеря. Тогава отрицателните качества, отрицателните страни ще служат само като сянка или като подготовка за усилването. Злото в света, когато доброто вземе надмощие, служи като почва, да извлича соковете от корените и да превръща злото в добро.

Следователно, ако ти в дадения случай като един християнин не чувстваш онзи принцип, добротата на Бога в себе си; или да кажем, ти вярваш в Христа – ако ти не усещаш добротата на Неговото присъствие вътре в тебе, ако в дадения случай не усещаш своята доброта, както и добротата на другите хора, ти не може да имаш добри резултати. Защото, ако ти се съмняваш в хората, при които работиш, нищо не може да направиш. Ако имаш вяра само в себе си и в Бога, а нямаш вяра в ближните си, ще имаш две постижения и едно непостижение. Там, дето има две постижения и едно непостижение, всякога има едно препятствие вътре. [Това ви казвам] от чисто научно гледище или от [гледището на] онази положителна наука, която трябва да съгради бъдещия живот. Понеже сегашният живот на миналото е съграден върху пясък.

Като гледам строежа на хората, съжалявам ги, виждам какво нещастие ги очаква. Казвам: Какво е натегнато лицето му, какви бръчки виждам, не го очаква добро. След време ще изгуби всичкия си капитал, богатството си, къщата си, ще изгуби жена си, ще има деца и ще ги изгуби, той ще остане скитник. Виждам един генерал, той ще изгуби сражението си, ще го убият, ще го застрелят. Защо? Защото всички живеем без идеал в света. Те нямат никакво верую. Те служат на народа. Как ще помогнеш на един народ? Свободният трябва да помага. Онзи, който ще помага, трябва да бъде силен и богат: и умствено, и душевно, и физически трябва да бъде богат. Нашият сегашен век, както го наричат цивилизован, нашата сегашна култура е направена от желязо и от кал. Ние минаваме този образ и ако четете Данаила, той видял един образ, чиято глава била направена от злато, раменете и гърбът от [мед], а надолу бил от желязо и кал. И в сегашния век няма нищо по-непостоянно. Много са непостоянни хората. Вземете разводите. В Америка има толкоз много разводи, „а ла турка“ ги развеждат. Сега не зная, турците малко измениха закона си, но преди Мустафа Кемал много се пазеха туркините – ако турчинът поиска вода от жена си и тя му подаде празна стомна, той казва: „Напущам те!“ За една празна стомна!

Та, казвам: В живота всички се оплакват. От семейния живот се оплакват, оплакват се учители, оплакват се ученици, навсякъде има оплакване. Сега като ви разправям, вие казвате: „Какво ни интересува нас, че преди 2–3000 години Навуходоносор направил златен образ? [Дай] ни нещо сега бяло на черно, което ще ни ползува.“ Че, кое е туй бялото на черното, което ще ви ползува? Днес вие сте на някой бал, някоя мома на 21 година, с копринена рокля, но след 3 месеца я виждам умряла от тифус,

простряна в ковчега, с венци я занасят на гроба. Питам: Какво ме ползува този живот, ако ще ме опари сланата? Това е самозаблуждение, това са младите хора, които се покланят на Навуходоносоровия образ. Те отиват там пред момците. Ученият ще напише една книга, философията в света. Той ще намери, [че] онези, които не се подчиняват на неговата теория, ще намерят пещта, а онези, които повярват в неговата теория, ще намерят гроба. Аз всякога бих предпочел да намеря пещта, отколкото гроба. Аз съм на страната на пещта, отколкото на гроба.

Не че не трябва да страдаме; ще страдаме, [това] е най-великото в света. Макар че някой път ми е скучно да говоря за страданията. Но трябва да кажа истината. Защо трябва да ви кажа, че ще благувате, когато няма да благувате? Не сега да преувеличавам нещата. Има благуване в света. Може да благувате, не че не може, но трябва да имате веруюто на тези тримата. Благува човек, който е верен на своя дух, който е верен на своята душа, който е верен на своя ум.

Под „ум“ аз включвам и човешкото сърце, и човешката воля. Туй вземам като една интелигентност, която сега се удвоява, но взимам най-нисшето положение, при което човек се познава. Човек минава за едно същество, което мисли. Човек служи сега само на своя ум и погрешката му произлиза от това. Много пъти се казва, че умът поражда всичките нещастия на човека, по единствената причина, че човек слуша само своя ум. Но ще слушаш душата – това е майката. Ще слушаш духа – това е бащата.

Следователно каквото каже синът, то да не става в този дом. Най-първо умът ще каже: „Каквото каже духът.“ Ти ще кажеш: „Имам един баща.“ След това умът ще каже: „Чакай да видя какво ще каже майка ми, понеже те ме родиха.“ След това ще кажете: „Чакай да видим аз какво ще кажа.“ Вие казвате: „Моят ум тъй ми диктува.“ Че, какво ти диктува твоят ум? Ти си още едно дете, което не е израсло. Ако представиш своята работа на баща си, той ще я анулира, ще каже: „Тъй, както казваш, не може.“ Но какво правят бащите със своите синове? Дават им да яздят дървени кончета. Какво правят майките със своите дъщери? Дават им мъртви куклички. Защо? Защото вие още не можете да родите жива кукла.

Питам: Човекът, който се ражда и умира, не е ли кукла? Кукла е. Живият човек трябва да претърпява една фаза, той не умира, той може да се преобразява, да минава от едно състояние в друго. Защото живота аз чувствувам в себе си, че няма да умра. Мога да умра, да се преобразя, да

напусна тялото си, то е друг въпрос. Аз съм самоуверен в себе си, при последната минута казвам: „Не умирам!“ Има хора, които си заминават за другия свят с голямо съзнание. Такива хора се намират и в България.

Аз имам само един такъв пример. Разправяше ми един български свещеник. Това се случило в село Николаевка. Викат го при един 90-годишен старец, някой си дядо Ради. Казват му: „Дядо попе, да дойдете, че дядо Ради е болен, пътник е за онзи свят.“ Той взима причастието, чашата, патрахиля и отива там да види. Дядо Ради седи, пред него една паница боб. Попът започва да се смее. – „Не се смей, дядо попе, това ми е последното ядене. Искам да си похапна, защото си заминавам, няма да ям.“ – „Е, шегуваш се с мене. Няма ти нищо, ти ще живееш още 20 години.“ – „Не, дядо попе, причести ме.“ – „Няма какво, боб ядеш, след няколко дни ще дойда.“ Попът отива до вратника, дядо Ради се обтяга и [домашните му] почват да плачат. Заминава си човекът. Дядо Ради не е прост човек, но един доста назрял човек.

Този свещеник ми разказваше: „Много неща научих от дядо Ради. Никога няма да забравя неговия поглед, с който ме погледна, всякога го помня. В този поглед прочетох, казва: „Дядо попе, така не се живее, както живееш, така не се причестяват хората. Има да опъваш, дядо попе!“ Оттам насетне вече дядо Ради написа един нов лист в моя живот. Тези очи, където ходя, все ме гледат. Друг такъв поглед не съм виждал. Не осъдително, но каза: „Трябва да се живее по друг начин, не както живееш.“ Защо повика свещеника дядо Ради? Не да го причести, той не се нуждаеше да се причести, но повика свещеника да му покаже какво нещо е смирение. Направи туй, което е в реда, както всички други. Той каза: „Аз не го причестих, но той мене причести“. „Мене никой не може да ме увери – казва. – Заминавам си, аз съм пътник, свърших си работата, заминавам за своето отечество.“ – „А, заминаваш?“

Сега да се върнем. Смъртта сама по себе си не е страшна. Смъртта, това не е реалност, с която трябва да дойдем в съприкосновение, за да внесе нещо. Смъртта е нещо страшно за грешния, но за праведния, за умния, за адепта е един ангел, който те поглежда и казва: „Ти служил ли си на онзи идол в света?“ Защото смъртта все ще [те] намери. Тя ще дойде вкъщи като ангел, който ще те избави от връзките. Но смъртта, ако ти не изпълняваш волята Божия, тя ще те ограничи. Ти в гроба ще претърпиш всички процеси на онова разлагане. Казвам: Няма по-страшно нещо от това да те разлагат в гроба. Пък имайте едно нещо предвид: Когато дойдете да

съгрешите, помнете, че в гроба може да ви държат най-малко 10 години, да виждате гниенето на тялото си и да не може да се освободите. Ако ви дойде [да извършите] едно престъпление, кажете: „Аз не искам в гроба да стоя 10 години за нищо и никакво.“

Сега аз разглеждам нещата от човешко гледище. Всички ние мислим, че сме господари на своята съдба. Господари сме на съдбата, ако се движим от онези подбудителни причини на любовта. Аз съм съгласен тогава. Ако се движим от подбудителните причини на любовта, аз вземам любовта като една сила, която съгражда живота, внася живот, развитие. Всичко се дължи на любовта. Не онези посторонни настроения, които ние наричаме любов. Това са изключения на любовта. Първичната любов, която съградила човека, от тази любов зависи свободата, знанието на човека. Това съм съгласен. Ако всичко вършим с любов, пак ще имаме страдания, пак ще умираме, пак ще има огнени пещи, но с нас ще бъде този ангел. Този ангел, това е нашият дух. Казва Писанието: „Духът винаги показва, че човек е роден от Бога.“ Когато говорим за човешкия дух, разбираме човек да е роден от Бога. А роденият от Бога грях не прави! Писанието казва: „Там, дето е духът, там е свободата.“ А свободата значи: туй е бащата в света, който носи истинската свобода, а ние сме синовете, които участвуваме и реализираме тази свобода, която нашият баща ни дава.

При сегашното разбиране в света и у религиозните хора, навсякъде има едно неразбиране между хората. Всеки иска да покаже, казва: „Аз другояче мисля.“ Не мислете, че свободата седи в това аз да мисля по друг начин. Свободата седи в истината, която прониква в дадения случай в нашите умове. Тя не зависи от нашата мисъл. Мисълта е само едно проявление на истината. Свободата е един резултат, мисълта е един проводник на тази истина, която е проникнала в нашия ум. Ние можем да мислим само тогава, когато истината е наша. Без истина никой не може да мисли. Някой казва: „Аз мисля.“ Трябва да разбираш. Ако твоята мисъл не е права, ти не може да мислиш. Каква мисъл е тази, която не може да ме освободи? Ако сега ви попитам след 20 години или след 60 години къде ще бъдете? Ще бъдете ли тук, в България, след 100 години? Преди 1000 години къде сте били? Не знаете това. Самото Писание казва, че човек е излязъл от Бога и станал човек жива душа. Запазили ли сте онова състояние, [което сте имали], когато сте били у Бога? Не може да се върнете и да си спомните, че сте живели в Бога. Той ви е учил, излезли сте, дошли сте на Земята и сте

забравили всичко. Знаете онази притча за блудния син, за която говори Христос – този син, който пасъл свинете. Че, този свят са свини. Всички ние сме свинопасци. След като те сполетят всички несрети в живота, дойдеш да умираш, казваш: „Ще се върна при Баща си.“ Това е последната умиралка. Ще вземеш тояжката си, ще идеш при Баща си и ще кажеш: „Ще ме извиниш, ще ме простиш, аз Те забравих, ядох и пих, живях. И вече не искам да бъда като син, но като слуга да изпълнявам волята Ти.“

И сега у човека седи голяма гордост. Казва: „Знаете ли какво обществено мнение имам?“ По 10 пъти на ден лъжеш. „Че знаеш ли колко книги съм написал?“ Тези книги са пълни с лъжи. „Знаете ли колко молитви съм чел?“ Тези молитви са пълни с лъжи, ти никога не си се молил искрено. Ти си обещавал и нищо не си изпълнявал. Вземете онзи момък, който казва, обещава: „Аз до гроба ще ти бъда верен, за тебе всичко ще жертвувам.“ Минават 3 месеца, нищо не жертвува, изпъжда я и казва: „Змия станала, по-рано беше ангел.“ [Друг някой] повиква своя слуга, но след 3–4 месеца го изпъжда навън, казва: „Да се махнеш вън, такива като тебе не искам!“ Да оставим тези.

Като дойдем до онези своенравни проявления, които стават у нас, ние казваме: „Като отидем на онзи свят.“ Ние мислим като онзи американски професор, д-р Стром – един човек, който казваше: „Има хора, които 10 000 години не искам да ги срещна! Но понеже казва Писанието: „Всички ще се изменим“, може би ще се смекчи сърцето ми, да ги срещна по-скоро.“ След 10 000 години – толкоз се ожесточило сърцето му – не иска да ги срещне. Защо? Знаеш ли колко е отрадно да срещнеш един човек и като го погледнеш, в душата му да четеш една искреност, да няма никаква задкулисна мисъл. Този човек каквото говори, това прави. [А неискреният], той те гледа и прави арменски долапи да те омотае. След това казва единият, че излязъл много умен и доста спечелил. Не. Някой казва: „Аз спечелих.“ Казвам: Ти си намерил гроба на твоята печалба. Друг казва: „Изгубих!“ Ти си намерил пещта. [Питат ме]: „Ти как мислиш?“ Аз предпочитам хора, които губят и намират пещта, отколкото онези, които печелят и намират гроба. – „Че сиромах ли да бъде човек?“ Сиромасите минават през пещта, богатите минават през гроба. Положението през пещта е лесно: като го туриш в пещта, ще се очисти. За добрия човек огънят е потребен, за да се яви в него новият живот.

Всичките страдания, които имаме в живота си, това е огънят, пещта, през която Провидението иска да ни прекара, за да се оформят в нас най-

добрите възгледи за живота. Защото, ако един човек не може да чувствува страданието на всичките хора, той не е човек. И светът няма да се поправи тъй, както сега мислите. В хората трябва да се яви туй желание да чувствуват страданието. Когато почнем да чувствуваме страданието на другите, светът ще се оправи. При сегашните условия, когато един човек го бесят, другите отиват да гледат. Бесят един човек, хората ходят да гледат. Няма никакво възпитание при бесенето. Тук преди десетина години бесеха един човек, всички се събраха да гледат.

Ако е за бесене, вие може да четете Второзаконието, където Моисей прилагал неговия социален закон. В закона, който Бог му даде, пишеше едно, в неговия закон говореше друго. Един прост човек го убиха с камъни. Той събираше малко сухи тресчици в съботен ден – убиха го с камъни за нищо и никакво. За нищо и никакво го убиха с камъни. Туй е един социален закон. Защото в онзи закон, който Бог даде, любовта играе важна роля. Казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила.“

Сега и на млади, и на стари казвам: Младите не искам да станат стари, не искам и възрастните, които са женени, да овдовеят. Не искам и майките да изгубят децата си. Не искам и господарите да се лишат от своите слуги; не искам и слугите да се лишат от своите господари, нито учителите да се лишат от своите ученици. Но казвам: Има само един начин, по който нещата може да останат. При едно положение двама души може да останат заедно – само ако се обичат. Следователно, по закона на обичта. Обичта към един човек в правия смисъл е обич към всички. Ти, като обичаш един човек, ти си в състояние да обичаш всички. Същевременно ти си проводник на Великата Божия Любов. Като обичаш един човек, всички хора се обичат. Ако не обичаш едного, ти правиш процеп, през който влиза злото. Тогава хиляди и милиони хора ще следват твоя път. Ти може да седиш в една стая и от една твоя мисъл, от една твоя постъпка, от едно твое желание милиони хора да пострадат. Казваш: „Какво мога да направя?“ Много можеш да направиш.

Та, ние чакаме сега Христос да дойде на Земята. Не. Всичките хора трябва да отворят ума, сърцето си и да вярват в туй, в което Христос вярваше, да обичат туй, което Христос обичаше, да бъдат готови тъй както Христа да страдат. Мене ми разправяше един наш брат, който сега се е разболял от инфлуенция. Казва, дошла инфлуенцията, около 40 градуса температура, станал ясновидец, почнал да вижда някои работи. Не може да

даде отчет защо се явяват. Имаше друг един наш познат, генерал, страдаше, че има голямо възпаление на мозъка. Казва: „Какъв дявол ме навел, че цяла нощ смятам, смятам и все остава нещо нерешено.“ Като мина болестта му, престана неговото смятане.

Ние сега седим и постоянно смятаме какво ще стане след 10 години, след 15 години. Няма какво да мислиш. Ти ще бъдеш благодарен от днешния ден, защото днешният ден решава твоята съдба за хиляди години. Как? Ако в днешния ден твоята душа се изпълни с любов, ако в днешния ден твоят дух се изпълни с любов, ако в днешния ден твоят ум се изпълни с любов, аз ти гарантирам за хиляди години, че ще бъдеш щастлив човек. Ако в днешния ден твоята душа, твоят дух и твоят ум не се изпълнят с любов, аз ти казвам: твоята съдба е определена, тебе те очаква голямо нещастие. Ако един момент не измениш на Бога, Който е толкова благ, всеки момент може да измениш своята съдба. Ако не смекчиш твоето коравосърдечие, ти няма да [я] измениш. Ако разбереш, че твоите мисли са криви, ти ще смекчиш своята съдба, ти постоянно ще държиш юздите на своята съдба. Казваш: „Какво, бива да се направи едно удоволствие!“ Но питам: Какво удоволствие ще си направиш, ако се качиш на върха на един нож и този нож забили 10 сантиметра в крака ти? Или да допуснем, че ти имаш един противник, когото искаш да смажеш, да изчезне от света. Какво ще ти допринесе туй?

Тогава вие искате вашето щастие извън Бога, вие искате вашето щастие извън светиите, вие искате вашето щастие извън добрите хора в света. Че, ако твоята душа не е проникната с това, Божественото, [от] Бога, Който обича всичките хора, ако тази любов не е проникнала в тебе, тогава в какво седи твоята младост? Ти ще изгубиш младостта си. И съдбата на човека вече се определя от нея. Ако Любовта на Бога е напълно ангажирала твоя дух, ако Любовта на Бога е ангажирала твоята душа и ум, тебе те очаква най-доброто бъдеще. Ако си мома, да ти предскажа: най-доброто те очаква, да ти подпиша с двете си ръце! Ако духът и душата ти не са проникнати от Любовта, тебе те очаква най-голямото нещастие. Ти си чиновник и ако твоята душа и твоят дух са проникнати от Божията любов, тебе те очаква най-голямото добро. Така седи законът. Не да вярваш, но онази, живата вяра [да имаш]. Защото нашето щастие зависи от любовта, която имаме към Онзи, Който ни е дал живота. И хора, и ангели, и всички други същества в света съществуват, за да можем и ние да възприемем чрез тях Божията любов. Това са мощни средства, това са среда, това са

възможности, всичко това, което съществува, това са условия, чрез които можем да възприемем Божията любов. Искате да живеете с ангелите заедно. Може да бъдете с тях. Ако отворите душата си да възприемете любовта, вие може да станете гениален човек. Ако любовта дойде във вас, ще ви направи гениални. Вие искате да бъдете силни, вие искате да бъдете богати. Всичко може да бъдете. Оставете във вас Любовта да действува.

Сега, като ви говоря за любовта, да ви изясня. Представете си, че вие сте най-бедният човек, който има най-големите страдания. Всичките хора отвсякъде ви изпъдили и вие тръгвате да бягате по гори и планини. Срещате един цар, който е ходил на разходка – най-добрият човек в света. Като го погледнете, вашата съдба ще се реши. Като го погледнете и ако кажете: „И той е от тях!“, вашата съдба ще се реши. Вие трябва да посрещнете този човек и той е последният, от когото вие трябва да поискате едно благо и да му кажете: „Може ли да ми покажете един път, по който аз мога да живея?“ Той носи всичката ваша съдба. Ако към този цар се обърнете така, оттам насетне вие ще имате ли един нещастен живот?

Тогава да ви приведа една приказка, която може да четете, за Харун ал Рашид. Аз ще ви разправя само вкратце цялата приказка. Мюфтията и кадията издали един ферман, че в града Багдад да нямало никакви игри, никакво веселие, само да се молят. И целият Багдад онемял, като излязъл този закон. Тогава една млада танцувачка на модерните игри, балерина, много красива мома, в нейния ум се заражда мисълта да види този халиф, да му даде най-хубавото, което има – да му поиграе. Случило се едно корабокрушение, тя се преоблича и отива при кадията. Дохожда халифът да я съди. Халифът се научил, че тя отивала да му даде най-хубавото, разбрал, че отивала да му играе, а той трябвало да я съди. Тя като му играла хубаво, там [били и] кадията и мюфтията. Мюфтията казва: „Смърт!“, кадията казва: „Смърт!“, халифът казва „Смърт! С камъни да я убием!“ Тя се уплашила, горката, като играла. Той от тюрбана си извадил един скъпоценен камък и го хвърлил в краката ѝ. Казва на мюфтията: „И ти от твоя тюрбан ще хвърлиш един камък, и кадията ще хвърли един камък.“ Тя ги взема. [Халифът ѝ] казва: „Това е възнаграждение за твоята игра. Весели хората, както Бог те е научил.“ Разбирам, това е съдба – с камъни да се убие, но със скъпоценни камъни!

Та, казвам: Не са нашите желания лоши, но трябва да има един, който да ги оцени. Та, казвам: В нашите времена, в които живеем, трябва едно ново верую, което да вземе връх в живота ни. Туй наричат ние да станем

хора спокойни. След като изгубите всичко, да мязате на онзи философ Епиктет, [роб] при онзи римски патриций, но какво спокойствие имал той. Той казал на своя господар: „Господарю, така както ми натискаш крака, ще го счупиш; тогава няма да ти бъда полезен." Казал това спокойно и господарят му повече се разсърдил и натиснал крака така, че го счупил. Казва [Епиктет]: „Нали ти казах, че ще го счупиш." За това самообладание господарят му го освободил. Римският патриций дал му средства и в последните години на живота си [Епиктет] се върнал в Гърция, където написал хубави книги.

Сега ние, съвременните християни, които вярваме, за какви ли малки работи не се безпокоим. На една напреднала сестра аз ѝ казах една истина. Тя се разплака пред мен и казва: „Аз, Учителю, никога не мислех, че ти така ще мислиш за мене!" Казвам: Какво искаш да ти кажа? Че си много добра? Най-първо, ти пред моите очи не си добра. Каквото правиш, ти не го вършиш, за да угодиш на Бога, ти искаш да услужиш на мене. Ти не обичаш най-първо Бога. Ти ще попаднеш в една уловка. Ако ти искаш да ме предизвикаш, най-първо ти трябва да имаш любов в тебе. Любовта в тебе не трябва да има никакъв обект. Това е за самата истина, не какво аз зная, то е човешкото. В моите очи ти трябва да бъдеш добра, да служиш на душата, да служиш на духа, да бъдеш свободна. И само тогава свободна ще си. Ако не си свободна, тогава какво ще кажа? Ако [видя] твоите гарги, които си нарисувал, няма да кажа, че ти си някой велик художник. Пък и ония нелепи работи, които ти си написал като поет, няма да ти кажа, ще бъда внимателен, може да кажа: „За бъдеще може да станеш поет, но това не е поезия."

Има една наука в света. Знаете ли, едно съвпадение на нещата има. Французите казват: „Пуркоа?" (фр. pourquoi, защо) „Пур" (англ. poor) значи „беден" на английски. „Кова", казва българинът. Французинът казва „защо", англичанинът казва „беден", а българинът разбира „коване". Защо коват човека? Но това е едно съвпадение, това още не е една наука. Много такива съчетания има. Човек не може да извади едно общо правило. Това са изключителни условия, при които някой път може да изгубиш някои неща. Туй нищо не значи. Но казвам: Съществува един език в света, от който всички езици на Земята са излезли от него. Ако вие знаете този език, вие ще знаете всичките други езици.

По гласа както говори човек, старайте се по гласа, [с] който говори човек, както нарежда думите, както произнася, да го разберете.

Англичанинът, например, ви говори личното местоимение „аз“. [Това] показва колко силно е личното чувство. Англичанинът казва: „Аз съм човек.“ На български казвате: „Човек съм.“ Англичанинът казва: „Аз ви казвам“, българинът казва: „Ще се бия.“ Навсякъде българинът казва: „Ще се бия.“ Англичанинът има една добра черта – той направо ще ти каже, той не е като българина: „Аз имам толкова, стоката ми струва толкова, аз искам да спечеля за себе си толкова, такава печалба искам.“ Англичанинът няма да те излъже. Като ти каже, че платът е хубав, трябва да знаеш, че е така, с много малки изключения. Една хубава черта е тази. В този народ има едно съзнание, което е проникнало по съвсем други съображения. Може би англичаните климатическите условия са ги поставили в затворен живот; тази мъгла ги е заставила много да мислят. После, тяхното положение като народ е на много опасно място. Те постоянно трябва да мислят. Те са дошли до убеждението, че тука трябва да има една разумна сила, казват: „Нас като народ да ни пази.“ И както и да ги обвиняват, в разпространението на християнството са играли най-голяма роля, между тях са напечатали Библията с милиони и милиони и са ги разпространили. Между тях има най-самоотвержени хора, които дават. Щедро дават за Бога и за благотворителни дела.

Да се върнем. Божиите принципи трябва непременно да застанат в душата ви. Вашето щастие зависи от Божиите принципи, [те] трябва да застъпят във вас. Един от Божиите принципи, който трябва да се застъпи, той е: Вие трябва при всеки един случай да бъдете справедливи. Не праведни, но справедливи. В своите разсъждения бъдете тъй справедливи, както към себе си, така и към другите. Да не правите никакво пристрастие към другите същества. Защото всяко едно същество е важно на своето място. Ти минаваш – бъди справедлив към растението, то е на мястото си. Някоя река тече някъде – тя е на мястото си. Вятърът духа – той е на мястото си. Или някой човек, който и да е, който се проявява, признай го в себе си. Признай в себе си всяка Божествена проява на човека. Никога не противодействувай на едно добро желание, което хората имат в душата си. Никога не противодействувай на едно добро желание на човека. Иска да направи едно добро, кажи: „Много добре мислиш.“ Иска да направи едно благодеяние. Той казва: „Не давай толкова много, наполовина [дай].“ Не. В доброто колкото повече даваш, толкова по-добре.

Щом речеш да направиш едно добро в себе си, после се раздвоиш туй добро дали трябва да го направиш или да не го правиш, вече ти си изгубил.

Не се раздвоявай! Всяка една лоша мисъл в тебе, която е проникнала, изхвърли я, както е проникнала, без да я видоизменяш. Едно правило ви давам, ако искате добре да ви върви: Никога не изменяй Божественото, което е проникнало в тебе. Никога не изменяй една хубава мисъл, която е дошла отнякъде. Изпълни я тъй, както е дошла. Да си радостен, че си я изпълнил. Че ти си един млад момък, срещнеш една млада мома, изгубена в гората. Окажи ѝ всичкото добро внимание, никога не използувай този случай за свои лични облаги. Дай ѝ всичкото внимание, да остане [в нея] най-хубавото възпоменание, да е радостна, че те е срещнала. Ти си един богат човек, виждаш един беден човек. Посрещни го и му помогни така, че този беден човек всякога да си спомня, че е срещнал един богат човек, да ти благодари и да измени своето мнение, че богатите са лоши. Един студент, нека той да бъде винаги радостен, че е срещнал един професор, който живее по Бога.

Казвам: Ако така вие всички – и млади, и стари, прилагате, това е. Малката дъщеря нека да не отказва това, което майката иска. Майката да бъде доволна, че Бог ѝ дал такава дъщеря. Най-после, бащата така да постъпва със сина си, че той да благодари, че Бог му дал такъв баща. Туй са отношенията, които трябва да съществуват. Не да си угождаваме, но справедливо да постъпваме. Ето една максима, с която може да турите начатък на новия живот.

Сегашното ще го считате за един предговор. Ако го нямахте, много мъчно щяхте да разберете туй, което сега ви казвам. Сега сте много по-подготвени да разберете истината, отколкото ако нямахте туй знание. На туй знание сега ви трябва приложение. Какво трябва сега? Като станеш, каквато добра мисъл ти дойде, да я приложиш тъй, както е дошла, без да я видоизмениш. Вземи семето и го посей в своята градина. Каквото и да е туй семе, посей го. Туй хубавото семе след време ще даде своя плод. Та, казвам: И млади, и стари, почвайте да посаждате ония Божествени семена. Аз ви казвам: Отсега нататък за 10 години вашият живот ще се подобри така и ще бъдете щастливи. Вие казвате, че всички трябва да намерите пещта. Не се страхувайте от пещта, понеже в пещта ще видите и ще дойде четвъртият. Туй е изявлението на Бога. Тази е най-хубавата опитност: да видиш, че Онзи, на Когото разчиташ, Той застава на твоето място и те избавя.

Мене ми разправяше един господин следния опит. Идва един разбойник и [му] казва: „Знаеш ли колко души съм убил! И на тебе сега ще

изпия кръвта.“ Казва: „Аз съм последният, когото ти няма да убиеш!“ – „Как няма?“ – „Невъзможно е, защото ако ме убиеш, моментално преди да си дигнеш ръката и ти ще умреш по-рано от мене.“ После той се убеждава в тази истина. Разбойникът се усмихнал и казал: „Виждам нещо хубаво в твоите очи. Не съм виждал такива очи като твоите. Много те харесвам. Онези, които убивах досега, бяха все страхливци, все се молеха. В тебе виждам нещо бамбашка очи. Заради хубавите очи няма да те убия.“ Право говори [този разбойник]: „Заради любовта, която е в твоите очи, не може да те убия.“ Аз зная това.

Казвам: Имайте тази вяра в себе си. И млади, и стари не казвайте какво трябва да правите. Аз искам Божественото във вашия дух да бъде с вас. Аз искам вашата душа да бъде с вас. Аз искам вашият ум да бъде с вас, когато сте в изпитания. Аз искам да бъдете в огнената пещ, искам и да излезете от пещта навън. След това да се издаде тази „фетва“, че няма други Бог освен този Бог на тримата – Седраха, Мисаха и Авденаго. Знаете ли какво значи Седрах, Мисах и Авденаго? Седрах в дадения случай означава Духа, туй Вечното начало. Мисах значи Вечната Майка, Която жертвува всичко. Авденаго значи умът, който мисли. Вие казвате: „Седрах, Мисах и Авденаго.“ Седрах – когато Вечното Начало е с него, Мисах е Майката, само когато Вечната Майка е с него и Авденаго – когато умът е с него. Така трябва да мислите. И в добрата си мисъл, в духа си, Седрах е с вас. Когато вие обичате, Мисах е с вас. И когато добре постъпвате, Авденаго е с вас. И в пещта да сте, ще излезете навън.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

17-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.I.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

РАЗУМНИТЕ ЩЕ РАЗБЕРАТ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-а глава от книгата на пророк Данаила.

„Разумните ще разберат.“ Ние сме поставени в един свят на постоянни загадки. Почти целият живот е пълен с неизвестни неща. Ние сме окръжени в една велика тайна. Каквото и да мислим, едва учените хора се събуждат, едва те започват да разглеждат небето и да обясняват от колко време съществува нашата Земя, от колко време се е създало Слънцето. Те искат да отгатнат кои са били причините за създаването на света, но както и да обясняват нещата, все пак остават нещата незнайни. Има ред явления, които, и да ги обясняваме, пак остават неизвестни. Те обясняват много болести, но не знаят как да ги лекуват. Ние желаем щастието, но то отбягва от нас; желаем живота, но въпреки това умираме. И след това се утешаваме, че човек живеел в другия свят. То е все от областта на вярата. Ние живеем все в неизвестни неща. Говорим за любовта, но това е нашата любов, както ние я разбираме. Говорим за вярата, за милосърдието, но това са все човешки работи. Тези неща временно обясняват въпросите.

Сега аз няма да ви обяснявам нещата, но казвам: Радвайте се, че живеете в свят като сегашния, нищо повече. Ако вярвате, че ще дойде някой философ или някой управляващ да разреши въпроса за щастието в света, блажени, казвам, вярващите. Досега ние не сме имали държава идеална. Може да се поддържа мисълта, че това ще стане в бъдеще, това е друг въпрос. Обаче за това бъдеще ние трябва да имаме съвсем други хора, а не като сегашните. Те трябва да имат други разбирания, а съзнанието им трябва да бъде от друго естество. Тъй, както сега са устроени хората, те ще живеят както сега живеят. Сега ние се намираме в едно противоречие, в което се намира [и] впрегнатият вол. Той не може да си обясни какво е съгрешил, че са го впрегнали и са го турили да оре нивата. Той си казва: „Какво съм виновен? Да работя един–два часа, разбирам, но да работя цял ден и след това да ме турят в дама, да ме хранят със слама, това е безчовечно.“ И той не може да си обясни това положение.

Хората разглеждат живота само от своя страна, но и при това положение пак има едно различие между богати и бедни, между учени и

невежи. Навсякъде изпъква това различие. Сега ако речем да обясним някои неща, те, след като се обясняват, стават още по-тъмни. Ето, вземете думите в прочетената глава: „Във време, времена и полвремена.“ По тези думи са писани цели томове. Хората са ги обяснявали и пак необяснени са останали. После, казва се там: „Който стигне в дни тисяща триста тридесет и пет.“ Това число има съдържание за пророка, но какво значение има за нас?

В религиозен смисъл, когато хората станат много еднообразни, явява се една голяма опасност. Например, също така и хората, които се занимават със социалните въпроси, стават много еднооообразни. Те разрешават тия въпроси с няколко формули. Хора, които се занимават с политиката, с икономията, с философията, с науката, също така стават еднообразни. Те четат, четат, и най-после виждат, че много малко знаят. Учените стават повече от невежите, понеже по-мъчно се справят. Те стават учени с цел лесно да се справят с живота. Всъщност, като станат учени, те по-мъчно се справят. Тогава мнозина могат да зададат въпроса „Защо е така?“ Аз пък бих задал въпроса защо детето трябва да седи 9 месеца свито в утробата на майката. И това дете мисли не може ли по някакъв лесен начин да стане тази работа, а трябваше да седи цели 9 месеца в утробата на майка си. И пилето, което трябва да седи цели 21 ден в тази затворена черупка, пита не може ли по друг начин, освен този, да излезе на бял свят, а трябва толкова време да кротува в черупката на яйцето.

Сега вие се запитвате: „Не може ли по някакъв начин да станем видни хора?“ Добре, ако можете да станете видни хора, това ще е добро за самите вас, но полза има ли светът от това? Ако Слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята, това може да е за негова полза, но същевременно и ние отчасти се ползуваме от неговата големина. Значи, между Слънцето и Земята, между Слънцето и самите нас има известно отношение.

Та, ние трябва да разглеждаме нещата само по отношение на връзките, които съществуват между тях. За нас са реални само тия неща, с които ние имаме връзка. Според степента на тази връзка ние може да съдим за предметите и за хората, с които сме запознати. Но първото нещо е да се пазим от еднообразието в живота. Животът на Земята е еднообразен. Разнообразие, и то много голямо, има само в страданията. Ако изследвате живота от най-малките до най-големите същества, ще видите, че между всички, от най-малките до най-големите, съществува една ужасна борба на

изтребление. Не само това, някой път и между известни клетки в нашия организъм съществува една анархия, една голяма борба, вследствие на което те се изопачават. Например някои клетки в известен уд от организма така се изопачават, така се индивидуализират, че искат да образуват съвсем самостоятелен орган, свое особено тяло. И погледнете: ту в мозъка, ту в някой стомах, ту в друг някой орган се образува някакъв тумор и лекарите прибягват към операция. Трябва този човек да се оперира, за да се освободи от тумора. Едва извадят един тумор, идва друг. Обаче, след като 10 пъти те разпарят и зашиват лекарите, какъв човек ще излезе от тебе? Нашият век е век на туморите. Като погледнете в болниците и в клиниките, само тумори виждате.

Аз не искам да привеждам такива примери, за да не се внесе обезсърчение. Ние трябва да разглеждаме въпроса другояче. Ако дрехата остарява, причините трябва да се търсят на друго място. Не е нещастие, че една дреха остарява. Не е нещастие, че един човек остарява. Всякога, когато едно същество остарява, това показва, че то се готви за един по-висок живот в бъдеще. То се готви да се подмлади. Остаряването всякога показва една степен към бъдещото подмладяване, но понеже ние искаме да изживеем всичко в един живот от 70–80 години, от това се ражда голямото противоречие в живота. Представете си, че вие живеете на Земята цели 10 000 години, за да разберете живота. Един ден, когато дойде смъртта, вие ще се радвате, че е дошла. Сега едва си станал на 30 години, едва си започнал да разбираш живота и ти трябва вече да заминеш за другия свят. След това ще те убеждават, че ще отидеш в другия свят. Добре, но ти нямаш една реална опитност за другия свят. Съвременните хора са дошли до положението да наричат всички опитности от другия свят халюцинации. Един българин ми разправяше за своята опитност на нещо, което днес наричат халюцинация: „Една вечер сънувам, един арапин иде с един хубав черен кон. Тури ме на задната част на коня и тръгна с мене. Заведе ме в една българска воденица и 3 пъти обиколи с мене воденицата. След това ме свали на земята, разпрегна коня си и си отиде. Не се мина много време и баба ми умря. Аз се чудех отде дойде този черняк. След 4–5 години иде същият този арапин, със същия кон, и пак ме тури на коня си и ме заведе на същата воденица, която обиколи с мене 3 пъти и ме остави. Наскоро умря сестра ми. И трети път сънувах пак същия арапин – скоро след това умря мой близък роднина.“

Ще кажете: „Как обяснявате това?“ Никак не го обяснявам. – „Как го

тълкувате?“ Никак не го тълкувам, но казвам: едно съвпадение на нещата. Някой чувствува, че ще се разболее и се разболява. Друг чувствува, че ще оздравее и оздравява. И това е едно съвпадение, защото нямате никакви съзнателни доказателства. Значи, вън от нашия свят има един невидим свят, по-рафиниран от нашия и съвсем другояче организиран от нашия. Тези същества от този свят седят по-високо от нас и ни влияят. Смъртта отчасти се дължи на тях. Понякога те постъпват с нас така, както ние постъпваме с кокошките. Като решат да заколят някого, заколват го. Решат да пуснат някого, пускат го. Казват: „Този да стане сиромах!“ И става. „Този да стане богат!“ И става. Каквото кажат, става. Тогава защо говорите за късмет? Защо поддържате, че от човека зависи неговото бъдеще? Да, от човека зависи неговото бъдеще, но ако той е разумен. Ако един цигулар може отлично да свири, от него зависи да печели много пари. Но ако не знае да свири, какво ще зависи от него? Ако един каменар знае добре да деля камъните, от неговото деляне зависи и неговото бъдеще. Но ако не знае добре да деля, какво зависи от него? Та, ние трябва да имаме една норма за нещата. Сега аз не искам да ви уча нещо ново. Но вие искате нещо ново, което не знаете. Там е опасното именно: да ви учат на неща, които не знаете. Според мене всякога трябва да ви учат на неща, които можете да разберете, които донякъде са ви понятни. После, не мислете, че в една беседа, държана от когото и да е, този говорител може да разреши въпросите, да ви покаже един път. Аз мога на ухото да ви кажа две думи, от които зависи вашето щастие. Те са следните: „Говори сладко!“

„Разумните ще разберат.“ Ние живеем във век, в който се изисква голяма разумност. Тази разумност е необходима особено при сегашните усложнения на живота. Три фактора има в света, които играят важна роля. На първо място човешката личност, на второ място домът, от който човек произтича, и на трето място неговият народ. После вие можете да разпростирате това деление и по-нататък: на първо място е човекът, после – обществото и най-после – един свят вън от обществото, той е космическият свят. Този свят астролозите наричат влиянието на планетите, на звездите върху човека, но не в този ограничен смисъл, както днес го разбират.

Щастието на детето зависи от майката и от бащата. Те напълно определят съдбата на детето. Ако майката и бащата са щастливи, и детето непременно ще бъде щастливо. Ако бащата бъде щастлив, това показва, че и неговият баща е бил щастлив. Значи ред поколения от този род са били

щастливи, намирали са се в едно здравословно положение. Иначе как ще си обясним щастието в света? Как ще си обясним онзи идеал, който постоянно вдъхновява човека?

Кое е онова, което вдъхновява човека? Ние казваме, че някои хора могат да ни вдъхновят. Питам: По-голям вдъхновител от Слънцето има ли? Кое е онова в Слънцето, което вдъхновява? Когато Слънцето изгрее, то вдъхновява и вълка, и овцата, и човека. Но има едно особено вдъхновение: вълкът се вдъхновява по особен начин, овцата – по особен начин, човекът – по особен начин. И всеки човек се вдъхновява според степента на своето развитие. Например, ако един културен човек види една напълно красива мома, като ангел, той ще се вдъхнови от нея. Ако е поет, той ще напише едно хубаво стихотворение за момата. Ако е писател, ще опише нейната история. Ако е обикновен човек, той ще иска да я завлада, да се ожени за нея. Представете си, че в съдбата на тази мома е писано да не се жени. В който момент се ожени, тя ще умре. И на мнозина, които са отивали да се женят, е казано, че не трябва да се женят, защото ще умрат. Какво трябва да правят тогава? На други пък е писано другояче: ако не се оженят, ще умрат. В последното вярвате повече, отколкото в първото. Сега законът е такъв, че когато хората се женят, животът им се продължава повече.

Сега аз засягам един въпрос, който се тълкува малко криво. Аз разглеждам женитбата от съвсем друго становище. Под женитба аз не разбирам онова обикновено сдружаване, но сдружаване на разумни същества, които от векове още се познават, обичат се и са готови да се жертвуват един за друг. Засега статистиката показва, че такива двойки се явяват много рядко на Земята. В Лондон, който брои около 8 милиона жители, едва се намират 250 семейства, които живеят хубаво; 3000 семейства водят средно добър живот, а на останалите Господ да им е на помощ. Сега можете да кажете, че това са социални условия. Каквито и да са условията сега, ние само констатираме факта, защото ние сами не сме отговорни за живота. Отговорни са и хилядите поколения, които са минали преди нас. Ето защо как можем ние сами да оправим света, когато за това са отговорни и миналите, и бъдещите поколения? Всички тия поколения трябва да дойдат на Земята, за да се оправи животът. Иначе е невъзможно. Значи трябва да дойдат всички тия поколения и заедно да гласуват, че животът трябва да се изправи и ще се изправи. Който разбира това така, ще знае как седи въпросът. Който не разбира, той може да разсъждава както иска.

Сега тъй, както е построен човек биологически, според законите на биологията, той не може да разреши някои въпроси, за които се е заел. Вие имате ли съзнание кой е Онзи, Който ви е пратил в света, Който е работил за вашето развитие, Който е създал вашия организъм и Който е съчетал вашите бащи и майки? Вие идвате на Земята и не взимате във внимание тия закони и условия, които са работили за вас, и казвате: „Аз съм господар на живота и условията." Обаче животът показва доколко сме ние господари.

При това, аз не искам сега да ви накарам вие да вярвате в моите думи. Ако ви накарам да вярвате, това ще излезе лъжа. Пък ако ви убедя да вярвате в това, което вие сами носите в себе си, това е истина. Истината е в това, което вие носите в себе си. Идеята за Бога у вас трябва съвършено да се измени. В това отношение вие схващате Бога като същество извън вас. Но този, който поправя света и който се бори днес в света, това не сме ние. Бог е, Който се бори. Той се бори много разумно с всички лоши условия в живота. При това Той знае, че победата е на Негова страна. Кога ще стане това? Може да стане днес или утре, може да стане след месеци или години. Когато и да стане, Той обаче знае, че в края на краищата Той ще придобие победата. Но какво ще направим ние, слабите? Казвате, че трябва да се сдружите. Ако всички мрави се сдружат, какво ще направят в света? Какво ще направите с човека? Ще направите толкова, колкото направили един ден прочутите паяци, като чули, че в тяхното царство дошъл един слон. Те казали: „Чакай да видиш ти какво значи да влезеш в паяшкото царство!" Те извикали най-прочутите си инженери и ги накарали да направят мостове, прегради, с които да припрщят всички пътища, да не може слонът никъде да мине. Като направили всички свои укрепления, те се качили отгоре да видят какво ще стане, като дойде слонът. Като минал слонът, той махнал с опашката си и всички тия въжета се скъсали. Паяците започнали да разискват какво е усетил слонът. Най-после го запитали дали е усетил едно сътресение, като е минал покрай тия въжета и прегради? Слонът отговорил, че той дори не усетил, че имало такива въжета и прегради.

Казвам: Всеки човек е длъжен да вярва в каквото иска. Той има право за това. Но неблагоразумно е човек да вярва и да поддържа това, което носи нещастие. Да вярва и да поддържа това, което носи щастие, разбирам. Защото съществува един закон: Благото на всички хора е и наше благо и нещастието на всички хора е и наше нещастие. Сегашните хора чувстват този закон и виждат, че лошото състояние на един народ се отразява и върху другите народи. За бъдеще това нещо ще се чувства още повече. И

тогава, ако хората се сдружат, светът може да се поправи по един разумен начин по-скоро, отколкото сега.

Ако сегашните хора бяха на онази степен на развитие, каквато е проповядвал Христос, и ако между всички хора имаше това съзнание на справедливост, най-малко 95 на 100 от всички сегашни нещастия щяха да се избегнат. Но при сегашното положение, при сегашното развитие [ако] имаме само щастие, ние щяхме да изгубим всичко. Ние страдаме външно, а печелим вътрешно. Следователно сегашните страдания и нещастия са една необходимост за вътрешното развитие на човека. Това вече го разбират много учените хора. Страданията са едно външно налягане, за да се роди сила вътре. Ако страданията не съществуваха като външно налягане, човек щеше да се лиши от тия вътрешни опитности. Това се показва от ред данни. Хора, които са поставени на по-големи мъчнотии, разбирам естествени мъчнотии, те са по-богати с една вътрешна опитност.

Съвременните хора са в очаквания, както евреите преди 2000 години очакваха да дойде Месия, да ги освободи от робството и да заживеят щастлив живот, да бъдат независими. Но случи се точно обратното на това, което те вярваха. Откак дойде техният Месия, на Когото те не повярваха, тяхното робство и техните страдания станаха по-големи. И сегашните народи вярват, че ще дойде някой да ги освободи. Ще ги освободи толкова, колкото и евреите се освободиха, като дойде Христос.

Помнете следното нещо: Свободата на един народ зависи от колективното усилие на целия народ. Но свободата не може да дойде, докато всеки индивид няма в себе си това крайно желание да се освободи и да е готов да жертвува всичко заради тази свобода. Това трябва да стане дълбоко вътрешно разбиране във всеки човек. Но понеже имаме и други желания, трябва да живеем още в света. Много пъти ние правим компромис, с който изгубваме идеала си. Някои в младините си поддържат един идеал, но като дойде в стълкновение с грубия материален живот, той постепенно отстъпва от своя идеал и казва: „Ще се живее както всички хора живеят.“

Сега аз ще ви задам един въпрос: Възможно ли е човек да живее, както той мисли? Възможно е, но трябва да бъде много разумен. Той трябва да бъде силен човек. Трябва да има знания, трябва да бъде мъдър, трябва да бъде любвеобилен, трябва да има широка душа. Трябва да разпознава той законите на Истината.

Че, тогава как ще си обясните: негрите минават за хора много набожни,

нали така? Обаче негрите се занимават с известна „наука“. Съвременните европейци показват един път към Бога на тези, черните, на канибалите: да не ядат хора. Някои от учените [им] влияят да не ядат хора. Но щом заминат и те останат със своята мисъл и пак ядат хора. Как ще си обясните?

Индусите имат една свирка, с която като засвирят, събират змиите. Като засвирят, идат всичките змии.

Разправяха ми, тук, в Пазарджишко, една градина била нападната от гъсеници. Извикали един турски ходжа и той събрал всичките гъсеници на едно място. Българите питат: „Да ги избием ли?“ – „Не, ще ги съберете и ще ги хвърлите далеч в гората.“ Ходжата казва: „Аз се моля, да ги събера на едно място, а ти ще ги събереш и ще ги занесеш далече и те [повече] няма да дойдат.“ Сега ние ще ги пръскаме с какви ли не начини, при това тези буболечици, стават разумни, те почват да издържат на всички онези киселини. Не умират тъй лесно тези буболечици.

Сега да се върнем към стиха. Сега аз не искам да засягам един въпрос. Аз искам да си остане вашето верую, да си вярвате в туй, в което вярвате. Не искам само да ви дам един банкет, само едно ядене, което нищо няма да ви допринесе. Може само да си кажете: „Е, туй всеки ден да има едно такова ядене, такъв банкет...“ Но такъв банкет веднъж в годината се дава на богати хора. Най-първо в душата на всеки човек трябва да се събуди едно желание да изу[ча]ва живата природа. Той трябва да вярва, че природата е нещо живо, разумно, с което може да се влезе във връзка. Тази природа, която е създала всичко, може да влезе човек във връзка [с нея], има за това начини и пътища. Ще кажете: „Покажи ни начина!“ По начина, по който вие изучавате французки език, по начина, по който вие изучавате английски език, по начина, по който вие изучавате германски език, по начина, по който вие изучавате музика, по същия начин, нищо повече.

Тези числа, които ги дава Данаил, в числата има два пъти 1335. Имате една единица, две тройки и една петорка. Колко правят всичко? 12. Защото в дадения случай единицата е мярка на нещата, 3-те, това е закон на равновесие; 5-те, това си ти, човекът, който трябва да работиш. 5 показва разумния човек, който трябва да работи, а онези са условията. Ако не знаеш законите на единицата, а то е мощното състояние, което действува в света, онези грамадни сили, които действуват... Ако ти не знаеш силите, законите и методите, с които трябва да разполагаш... Това е положителната и отрицателната страна, това е цяла една школа, която трябва да се изучава.

Че, ако един войник не знае как да запали една бомба, той ще пострада.

Като запали бомбата, седи ли близо да гледа как ще пукне... Той трябва да стои далеч – най-малко 20 метра. Ако е някой авиатор, той прави ред опити, той учи как се пази равновесие. Ако някой иска да плува, той трябва да се учи. Колко повече трябва да учи тези начини за разбиране на самия живот!

Най-първо, човек трябва да се откаже от много свои навици. Има много навици, които носят цяло нещастие за човека. Например, вие може да си държите ръцете тъй, както аз ги държа. Знаете ли какво означава това? Онзи, който държи тъй ръцете си, трябва да разбира онова, което аз зная. Няма да го кажа. Едната ръка убеждава, а другата ръка казва: „Кажи на тия хора!“ – „Е, нищо няма да кажа, те нищо не разбират.“ Или може да си държат тъй ръцете. Гледам, един брат тъй си държи ръцете. Туй е един въпрос неразрешен. Казва: „Загазихме я!“ (*Сключени пръсти*.) Когато човек загази, така си държи ръцете. Понеже всеки пръст държи една силова линия, която действува разумно. Вашите ръце трябва да бъдат свободни. За да бъдете свободни, да ви разбира природата, ръцете ви трябва да бъдат свободни. Ако вие затворите ръцете си, природата престава да действува. Ти си се затворил, мислиш, че си много умен. Какво ще правиш сега? Ти си затворил в себе си Божественото, ти си затворил благородното, ти си затворил човешкото, затворил си своята справедливост, затворил си науката, изкуството и мислиш само за едно нещо: че си нещастен човек в света. Ще освободиш ръцете си. Ще вярваш в какво? Ще вярваш в ръцете си както цигуларят вярва в дясната и лявата си ръка. Тъй като седиш, като туриш ръцете си, ще кажеш: „Да има нещо в моята ръка!“ В тази ръка има нещо. Какво? Вземи цигулката и свири, но майсторски свири. Ще свириш както Паганини е свирил.

Един ден Паганини минава покрай някакъв беден цигулар, поглежда го да му даде нещо. Той го поглежда и казва: „Закъсах!“ Паганини взима цигулката, свири и този мисли дали той свири по-хубаво от него. Като засвирил Паганини, паничката взема да се пълни. Старецът започнал да плаче и му казва: „Господине, много хубаво свириш!“ Като свири [Паганини], изважда пари из джобовете [на минувачите] и като се напълнила копанката, Паганини потупва стария по гърба и казва: „Хубаво свири цигулката ти.“ – „Ама и ти свириш много хубаво! Като дойда друг път, ще искам да свиря като тебе. И тогава пак ще се видим.“ Ако този старец беше като Паганини, не щяха да може да се срещнат, никога нямаше да има този красив разговор. В неговата душа се заражда едно желание.

Паганини има условие да покаже едно благородно чувство към един негов колега. „Един ден и за мога да бъда така като него, и моите ръце не ще държат. Тогава на какво ще разчитам?“ Онова, което ние имаме, на него може да разчитаме. Не разчитайте на онова, което нямате, но на онова, което е вложено във вас.

Сега някой казва тъй: „Аз ще помисля.“ Господ помислюва само за онова, което ние имаме в нас, за него Той ни дава условия. За онова, което нямаме в себе си, Той никога не мисли. Ако в ума на една жена се роди идеята да стане мъж, тогава питам: какво ще бъде нейното щастие? Защото щастието, забележете, неразбиране сега има в тази форма. Нещастието в света седи [в] множеството на нещата. От много мъже седи нещастието. От много жени седи нещастието. Ако в света има само един мъж и ако в света има само една жена, какво нещастие ще имаме? Никакво. Господ създаде един мъж и една жена, не трябваше повече жени и мъже. Той им каза: „Съберете се в райската градина и няма да бутате туй дърво. Иначе ще дойдат нещастията в живота ви. Аз ще ви кажа кога да го бутате.“ Те го бутнаха преди време и тогава Ева не роди едно момче и едно момиче, но роди две момчета. Следователно едното момче уби брата си. Двама мъже като съберете на едно място, единият ще убие другия, нищо повече. Това е закон в природата. Като съберете двама мъже на едно място, единият ще убие другия. Турете двама мъже и една жена: единият ще убие другия, нищо повече. Природата при едната жена трепери; природата и при един мъж трепери. Единство има в природата.

Сега някои питат колко пъти трябва да се женят. Само веднъж може да се жени, два пъти не може. Втория път за смъртта ще се ожениш.

И онези загуби, които сега имаме в сегашния живот, се дължат на нашето криво разбиране. Например аз мога да развия един въпрос научно – какво ще ви ползува? [Има] много неща, които аз зная, които не съм проверил дали са верни или не. Дванадесет години аз правих своите изследвания и намерих само един факт, който проверих. Много факти имам в тия 12 години, много неща имам, но само един факт, който проверих, [е] без изключение. Другите са проблематични, може да има изключения. Аз, например, зная един факт, една истина, която навсякъде може да приложиш. Туй, което открих, никога не ме е излъгало. Аз съм проучил и туй, което зная, никога не ме е излъгало. Аз досега никога не съм имал изключение. Туй, което съм предвиждал за времето, никога не ме е излъгало. Всеки от вас може да го знае туй нещо, но трябва да направите

един такъв уред. Той се купува, много лесно се купува този уред.

Ако имате ревматизъм, вие ще имате един такъв уред, с който да познавате времето. Отличен барометър е той. Сега вие може да гадаете, да си поправите живота. Отивате да работите. „Какво ще бъде времето?“ Ще кажете: „Днес времето е хубаво, идете да работите.“ Може да предсказвате на хората каква ще бъде зимата, колко месеца ще трае. Сега, гледам, астрологически определят времето, но астрологията не показва. Астрологически нещата не може да се докажат, има много изключения. Има неща, които не се предават на описание.

Може би преди повече от 25 години аз имах случай във Варненско. Направих една разходка, намерих се в края на юли при един бостанджия. Турци и българи си насели бостан, че като се разхождах, спрях се пред един българин вън, прекрасни хора. Човекът ме угости с дини. Погледнах, времето хубаво, красиво, но му казвам: „Ако ме слушаш, тази вечер да те няма в бостана.“ Той ме погледна тъй подозрително, измерва ме дали акълът ми е слаб, или после си помисли дали той като си отиде в село, няма да се върна да крада дини. Аз се позасмях малко и му казвам: „Виждаш ли туй време? Много е хубаво, Слънцето залязва, а аз виждам, времето е тъй навъсено, тъй гневно, няма никакъв облак обаче.“ Но той стои там. Ръкувам се и му казвам: „Остани само тази вечер, че после пак ще се разговаряме.“ Вечерта падна в тази местност такъв дъжд, половин метър на равните места, изпозавлече ортаклъка. „Право ми каза онзи човек да не стоя в бостана. Завлече всичко!“

Ще кажете: „Как си го обясняваш?“ Аз не го обяснявам. Моята вяра вътре ми показва, че така ще бъде. Но туй е само един случай, втори случай не съм имал. От него не мога да извадя закона. Този е единствен случай, втори дали ще се случи, не зная. „Как го обясняваш?“ За мене мога да го обясня, за вас не мога да го предам. То е все едно да ви изсвиря една Бетовенова симфония. Колкото и да ви обяснявам, както и да ви обяснявам, че тя е красиво нещо, не зная, но трябва да я изсвиря, нищо повече. Та, нещата може да се обяснят, ако вие имате същото преживяване. В природата всякога има известни признаци.

Аз ще ви разкрия две неща сега, повече от две няма. Може да направите наблюдение, да проверите онова, което ще ви кажа. Станете денем – ако вие сте намислили да тръгнете някъде, тъй дълбоко в подсъзнанието си не се гласите, казвате: „Ако е рекъл Господ, днес ще замина някъде.“ Ако сте влезли във връзка с природата, веднага ще се явят

две линии, тънки облачета на ясното небе. Пътят е отворен. Тези линии показват, че по този път, по който вървите, всичко ще ви върви по мед и масло. Ако по този път има някои черни облачета, онова, което вие искате, няма да го получите. Наблюдавайте сега. Защото аз поддържам, че успоредните линии се образуват от разумни същества. Всякога, дето има такива разумни линии, показва, че природата е разумна. Едно препятствие между тия успоредни линии показва, че има едно препятствие. Туй препятствие трябва да се премахне.

Вие тогава може да проверите и другия закон. Някой път вие искате да отидете до един ваш приятел, същевременно се раздвоите в себе си. Може да проверите тогава: ще излезете вън, ще видите: ако времето е ясно, ако тия двете линии се явят, ако между тях има едно черно облаче, не отивайте при вашия приятел, когото искате да посетите. Две доказателства има: едното – у вас, а другото – отражение външно. Как се казват тия символи, които се дават? Природата обича да дава символи. Те са, разбира се, онези, които се явяват в света да изяснят живота, затова го изясняват.

Има известни закони, които регулират живота на човека. Напълно е определено какво може да стане от човека. Човек създава своето бъдеще, човек си изработва своето бъдеще. Онова, което е вложено в него, той го обработва. Ако остане ние да изнесем нашия живот такъв, какъвто ние го искаме, животът няма смисъл. Но преди ние да го пожелаем, има вложено в нас. Вие трябва да развивате вложеното във вас.

Например, не е необходимо човек да стане един държавник. Ти ще си създадеш ред мъчнотии и неприятности и никаква полза няма да принесеш. Може би ако водиш един живот по-скромен, ще имаш по-големи придобивки. Понеже животът на Земята е една фаза, едно училище. В това училище ти няма да покажеш своето знание. Ти имаш да се учиш. Твоето щастие, твоето знание за бъдеще ще се прояви. Сега отчасти можем да бъдем щастливи като ученици в училището. Но истинското щастие ще дойде, като излезем от това земно училище или при тия условия, при които сега се намираме, ако можем да ги видоизменим. Да кажем, че някои от вас сте чувствителни, че вие може да измените вашата чувствителност. Че тя е едно благо за вас! Много хора не знаят как да изменят тази чувствителност. Мнозина казват: „Много чувствителен станах!“ В твоята чувствителност седи твоето щастие. Като чувствителен апарат ти може да различаваш хората какви са. Кога[то] се оставиш в пасивно състояние, дойде един човек, той се отразява във вас такъв, какъвто е и вие ще знаете как да

постъпите. Ако пък не сте чувствителен, ще се изложите.

Някой път се съди външно за човека, но човек трябва да бъде много наблюдателен. Има много изключения. Може да кажем, че дългият нос е за разумните, но то е относително. Дългият нос може да е наблюдателен, но всички хора с дълги носове не са разумни. Разумните носове се различават, те имат особен строеж. Да ви обясня другояче идеята. Едно дете не може да бъде разумно, то не може да носи една разумност, да носи една интелигентност, ако туй дете не обича майка си, ако не обича баща си, ако не може да се жертвува за тях. То не може да бъде разумно; ще има една обикновена разумност. Разумността на детето напълно зависи. Да допуснем, че бащата и майката са напълно разумни. Ако туй дете е привързано към баща си, има отношение, туй дете ще има непременно една интелигентност и неговият нос ще му въздействува, понеже носът същевременно е място на възприятие. Най-първо живота чрез носа възприемаме, чрез обонянието. От вътрешната нервна система възприемаме живота, какви са външните условия. Например, много пъти едно животно помирисва, че има някаква опасност, с носа си помирисва и се предпазва. Сега това е за неговата чувствителност. Някой път носът е свързан с интелигентността на човека, както сегашните хора.

Непременно детето трябва да има любов към майка си и към баща си. Тогава отивам по-далече – казвам тъй: Ако един човек няма любов към Бога, ако няма любов към ближните си, той не е разумен, нищо повече. Всичките ми опити са показали, че законът е много верен: каквото е отношението на сина към бащата и майката, туй определя неговата интелигентност. Отношението на нашата любов към Бога, към природата, отношението на нашата любов към нашите ближни определя нашата интелигентност. Защо ще обичаме Бога? Ако ти не можеш да обичаш Бога, ти не може да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш природата, не може да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш ближните си, не може да бъдеш разумен.

Та, казвам: Такова едно широко схващане трябва да имате. Сегашните хора [трябва] да разширят [своите] религиозни схващания. Сега седи един човек със своите ограничени религиозни схващания, някой политик със своите политически ограничени схващания, някой философ със своите ограничени философски схващания и те не дават разрешение. Ограничената религия не дава разрешение на онези великите проблеми, които седят в живота. Съвременната социалистическа наука не дава онзи план, отчасти дава само. Туй, което е направено, то е достатъчно. Аз не

намирам, че сегашният живот е лош. Ние сме несправедливи. Туй, което сега съществува в света, е най-доброто, за което ние сме годни. По-добър живот от тези условия не може да ни се даде. За бъдеще ще ни се дадат. Не че сме лоши, дотам е нашето разбиране. Ние не можем да кажем, че светът е лош. Но сегашният свят не е толкова лош. В сравнение с миналото сегашният свят не е толкова лош. Но този идеалният свят не е. Ние отиваме в друга една крайност. В религиозно отношение ние сме повече просветени, отколкото в миналото. Понеже сега имаме малко повече светлина, затова виждаме повече, отколкото в миналото. Нашата светлина е по-голяма. Един човек да умре, веднага ще пишат във вестниците. Едно време не беше така. Един българин е затворен в Германия, английското правителство пише да го освободят, адвокати има, които настояват да го пуснат. Какви са отношенията, то е друг въпрос. Но близки са хората, искат да си помогнат едни на други.

Сега аз засягам въпроса в неговата целокупност. Има едно разрешение в света вън от това разрешение, което ние даваме. Аз наричам туй е разрешение на закона. Само любовта разрешава живота истински. Когато аз говоря за любовта към Бога, [за] любовта към ближния, аз разбирам онова великото, истинско разрешение, целокупно във всички области, което ще даде последното разрешение на живота, ще постави хората в тяхното истинско място, в техния естествен път. Не при сегашните условия, но някога. – „След колко години?“ Да ви казвам данни, вие може да се уплашите. Може да ви кажа, че след 1000 години, след 2000 години, след 3000 години. Вие искате във вас живота да стане тъй, че след 1000 години вие пак ще бъдете на Земята. Сега сме млади, тогава ще бъдете по-възрастни. Преди хиляди години, преди 25 000 години вие ходехте из гората и си махахте опашката. Сега, след 25 000 години, вие седите прави на краката си, опашка нямате, рога нямате. Казвам: След 25 000 години ще бъдете същества здрави, такива грандиозни, светлина ще излиза от вас, благородни ще бъдете. Ако аз съм на вашето място, ще кажа: „Туй е заблуждение!“ Блажени, които се заблуждават! Та нима ние не се заблуждаваме? Когато виждаш една търговия, не се ли заблуждаваш? 25 години ти поддържаш, че ще се оправи работата. Най-после така закъсаш, че всичко изгубиш. Казваш: „Какво мислех, какво стана!“ Ами мислите ли, че това е едно нещастие? Много богати хора, след като са пропаднали, са станали религиозни и след това са започнали да съчувствуват на хората, започнали да проповядват, че трябва да се живее братски, че трябва да се

живее човешки в живота. Докато са били богати, не са мислили. После казват, че трябва да живеем братски живот, добър живот. Туй е едно щастие, че е пропаднал.

Та, казвам: В края на годината е блажен, който достигне до числото 1335. Вие може да четете друг някой тълкувател, да видите как тълкува той. Аз не казвам, че това тълкувание е криво. Той е работил. Аз прилагам нещата към самия човек. Засега най-щастливото число, според мене, с което човек трябва да работи, то е числото 2. Понеже има две очи, две ръце, два крака, 5 пръста, 5 сетива. Числото 7, понеже има 7 дупки: две очи, две уши, две ноздри и една уста – 7. На главата има 7 дупки. Та казвам: Щастливите числа това са. Той има един нос, една уста, две очи. Защо няма две уста? Вие ще се благодарите, че имате една уста. Сега мъчно се справяте с една уста, [ами] ако имате две? Една уста има човек, но тя има повече функции, отколкото другите органи. Например, ако вземете езика, [той] има 3 функции. Първата функция е да прекарва храната. След това, инспектор е на проверките, на митницата. После, езикът е, който посреща гостите, държи най-красивите речи. [Четири] длъжности има важни: министър на вътрешните работи е той, на земеделието, на пътните съобщения и най-после, на просветата.

Да се върнем към социалния въпрос. Кой е онзи, Който ни е родил и Който ни е изпратил на Земята? Сега се учат Господа по красив начин ли трябва да Го търсим или по прям начин. Ето един от важните въпроси, който сегашните хора трябва да учат. Ние търсим нашия баща там, дето не е; ние търсим нашата майка там, дето не е. Ние казваме: „Имаме баща.“ Казвам: Ами баща ти те е родил. Ами твоя баща кой го е родил? И т.н. Това са ред поколения, които идат. Нямаме ясна представа за произхода на нашата душа, на която дължим живота си и след това се отказваме и казваме: „Всичко в света е празно.“ Аз съм съгласен съм с вас, празно е. Сега както вярваме, всичко е празна работа.

Отива един работник се оплаква. Работникът казва: „Закъсах, работа нямам, не ми помагат.“ Другият му дава един съвет: „Аз мога да те направя щастлив.“ – „Че как?“ – „Ела с мен.“ Той знаел, че дъщерята на неговия господар се разхождала по кея. „Аз ще я бутна във водата и ще избягам, пък ти ще я избавиш. Влез във водата и я избави. Господарят ще ти помогне. Ще му създадеш цяла беля. Знаеш ли да плаваш?“ – „Зная.“ Тя се разхождала, дохожда той до нея, блъска я, другият я спасява. – Тя се разхождала, дохожда оня до нея и я блъска във водата, а другият я спасява.

Оттам насетне се оправят работите.

Ако нямате един приятел, който да блъсне богатата дъщеря във водата и ако вие не може да я извадите, тогава как ще намерите вашето щастие? Правилно тълкувайте нещата. Ако буквално тълкувате, ще имате една крива философия. Казвам: Най-големите нещастия, които имаме в живота си, можем да ги използуваме за най-голямото добро.

Та, казвам сега: Вярата е закон. Да вярваме в разумното в света, което може да поправи нашия живот. Да вярваме не значи да вярваме в хората, които седят по-ниско от мене. Да вярвам в един свой приятел, който никога не ме е измамвал. Той каквото обещае, аз не се съмнявам в него. Може да вярваш в туй разумното начало, което остава неизменно. Та, казвам: Вярата е закон за най-голямата разумност. Когато тя се намали, [идва] по-голямо нещастие. Няма в света човек, в който като вярваш, да не направи едно престъпление. Като го видиш, да имаш пълна вяра. Трябва да знаеш в кого да вярваш.

Много пъти се подига въпросът и вие казвате: „Кажи ни истината." Под думата „истина" аз разбирам в дадения случай онези условия, при които ти можеш да бъдеш свободен. Тази свобода трябва да дойде отнякъде. Кой ще те освободи от ограничителните условия в утробата на майка ти? Природата те е турила. Има кой да те освободи. Пак разумни същества. Онази баба, която ще дойде да бабува на майка ти, тя ще те освободи. Природата ще те изкара навън. Трябват разумни същества отвън. От тези ограничителните условия се изисква едно разумно същество, когато ти се раждаш, за да не те осакатят.

Сега ние сме в период на раждане, но се изискват разумни същества, които да [ни] освободят. Може да осакатят съзнанието, да кажат: „Това не трябва, онова не трябва." Кое е онова в света, на което ние може да разчитаме? Всеки от вас има на какво да разчита. Най-първо имате дом, на който можете да разчитате. Най-първо вие може да разчитате на вашата майка, на вашия баща, на братята, сестрите, на вашия народ разчитайте. Това са ред положения, но оттам ни стъпка напред. Тогава как ще обясните думите на Христа, Който казва: „Няма нито един от вас, който да е оставил майка, баща, братя, сестри заради Мене и да не е приел стократно." Значи, щом напуснем ограничителните условия на семейството, ние влизаме в обществото; щом напуснем ограничителните условия на обществото, ние влизаме в народа; щом напуснем ограничителните условия на народа, ние влизаме в човечеството и т.н. Та този кръг се разширява.

Вярата в Бога се подразбира, когато ние ставаме граждани на онзи истинския живот, да влезем в един свят, дето може да си добре дошъл. Само като те посрещнат разумните същества, като ти дадат едно угощение, само в това общение ще разбереш какво нещо е разумният живот. Колкото и да ви разправям за добрите хора, един добър човек трябва да ви угости, трябва да бъдете в дома му, за да се убедите какво нещо е добрият живот. Разправяше ми един българин: вика го един американец, гощава го и когато си отива, туря му в джоба 20 долара. Казва: „Като се намерите в нужда, пак заповядайте!" Казва: „Туй българин не е направил за мене, което направи този американец". Защо? Добър човек. Казва: „Ако не беше той, трябваше куршума да си тегля". Казваше: „Ще се оправят работите, всякога може да разчиташ на мене."

Та, казвам сега едно правило: Разумността във вашето бъдеще, вашата разумност, вашето щастие зависи от вашата любов към Бога, от вашата любов към хората, към народа, към ближните ви. Тя определя цялото ви бъдеще. Направете за цяла година този опит. Ако не сполучите първата година, втората година направете опита, нищо не значи. Толкова опити сте правили без резултати. Направете един опит, ще имате резултат, една опитност, за която никога няма да съжалявате. Има нещо в живота красиво. Когато човек влезе в общение с разумните хора, да се разбере. Да разбираш тия хора и те да те разбират, няма нещо по-хубаво от това. Като седиш в природата, да знаеш, че природата е жива, има нещо разумно.

Не искам да го разправям. Някой път не искам да говоря за Бога, понеже е светотатство според мене. Колкото по-малко се споменава името Божие, по-добре. За името Божие не разправяй. В любовта има един закон: Когато ти изкажеш една дума, в която няма любов, ще дойде страданието. Всякога, когато се проповядваш на хората за свободата и не е вложено туй в думите ти, като си излезеш, после ще бъдеш недоволен, ти ще страдаш. Любовта ни ще ни причини щастие, любовта ни ще ни причини нещастие. Защото в любовта се изисква нещата да ги чувствуваш, да бъдеш крайно искрен в себе си. После, любовта изисква: никога не сме на другите хора. Някой казва: „Тези влюбени!" Че какво по-хубаво от това? Ами че нека се радваме, че хората се обичат. Майката обича детето си, [ти] казваш: „Виж тази майка!" Не е лошото в това. Нека господарят обича слугата си и нека слугата обича господаря си. Радвайте се на любовта, в каквато и форма да се яви. Аз някой път наблюдавам малките буболечици как се обичат. Тези малки същества, и те се радват. Не смея да вляза в тяхното положение,

защото, като сляза, ще им наруша [живота]. Ако река да се вра, ще ги смутя, ще ги уплаша.

Радвайте се на любовта, която работи в природата, за да станете щастливи. Виждате любовта навсякъде, радвайте се. Когато срещнете един нещастлив човек, радвайте се, че е нещастен. Когато го срещнете, че е щастлив, радвайте се, че е щастлив. Когато видите някой болен, радвайте се, че е болен. Когато срещнете някой сиромах, радвайте се, че е сиромах. Радвайте се на всичко. Като срещнете някой умрял, пак се радвайте, че е умрял. Туй е вече на върха. Ето, трябва дълбоко разбиране. Радвайте се на онзи, че е умрял. Радвайте се, че той е умрял в едно отношение, пък се е родил в друго. Сега, умирането не е само във физически смисъл. Не е ли радостно човек да умре за своята омраза? Не е ли радостно човек да умре за своята ненавист? За всички тези работи не е ли хубаво да умре човек? Ако той е умрял и го носят на тарага, в туй положение той сам се радва. Казва: „Освободих се аз вече!“

Туй подразбирам аз: да умрем за своите нещастия, а да живеем в любовта. Да умрем за греха. Тъй казва Писанието: „Да умрем за греха.“ Да умрем за греха, да престанем вече като грешни хора да съществуваме на света. Той като грешен иска да живее – да умре е по-добре като грешен. Колкото по-рано умре, толкова по-добре. Ако ще живееш, живей като праведник. Може ли грешният човек като умре, че като праведник да живее? Може, там е истината на живота. Живеят само праведните, а грешните всякога умират. Умри веднъж, за да не умираш много пъти. Блажени, които са умрели в Господа! Съвременният свят трябва да умре. Недоразуменията трябва да умрат. Злобата трябва да умре. Всичко това неразумното трябва да умре. Всички лъжливи теории трябва да умрат. Онзи неестественият живот трябва да умре. Всичко онова, което не е Божествено, трябва да умре. Да остане Божественото. Ако умираме, да не го знаем, ние да искаме да се възвърне животът.

Сега аз ви казвам туй за вас. Желайте да се преобразите, да влезете в новия живот, да се освободите. Да се освободите, както черният се освобождава от своята краска. Сега са намерили начин черните да ги направят бели. Един негър може да го направят с бяла кожа. Как са дошли дотам? Радвайте се, че вашата кожа може да побелее, черният живот може да се промени, че може да стане цветът на лицето ви естествен. Разумните ще разберат това. Те казват: „В края на тази епоха, която иде, всички вие, казва Данаил, пак ще дойдете на Земята. С вашата злоба жреби ще се явите,

с вашето знание, с всички ваши минали опитности. Всички ще забравите и няма да дойдете както вие очаквате. Тогава ще дойде друг: с бели дрехи, със златен колан препасан, и тогава всеки ще носи по един надпис: „Служете на Бога живаго, хора, които живеем според закона на Божията любов.“ Това ще бъде написано на челата ви.“

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

18-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 4.II.1934 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

МЕНЕ СЛУШАЙТЕ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

51-ва глава от Исаия – една глава, която е писана в много критични времена, при едно положение крайно нестабилно, както сегашното. Ще прочета част от тази глава – отначало до 7-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема първия стих [от тази глава] , понеже в същата най-главното начало на Земята е [Правдата]. И когато хората следват пътя на Правдата, това е най-реалното. Той отблизо засяга материалния живот. За нас материалният живот е най-силното. То е видимото, осезаемото. Духовния живот сега почваме да го проучаваме. Когато говорим, смътно е положението на духовния живот. Посветените знаят какво нещо е духовният живот. Животът не е нито материален, нито духовен, но животът си е живот. Съвременните хора мислят, че живеят в една нова култура. Много хора живеят един стар живот. Туй не е новото, [а] старият живот в нови дрехи, туй, което наричаме вълк в овча кожа, в кожата на една овца. Ние подразбираме: онова, което е отвътре, и отвън има едно изражение.

Та, следователно, животът може да се разглежда от три гледища: от гледището на младите, от гледището на възрастните и от гледището на старите. Който така не разглежда, ще има една отделна проява, няма да има едно пълно разбиране. Сега някой път някои говорят за философия. Философия, която не включва тези три елемента: на младия, на възрастния и на стария, не е никаква философия. Младият представя началото на живота, оттам, отгдето е излязъл. Той представлява началото на Истината. Възрастният е зенитът, дето Слънцето е дошло, дето всички неща се виждат в един естествен път, защото към обяд имаме най-малката сянка и Земята е равномерно осветена. Ако някой рисува, може да го нарисува в най-добрата форма. Който може да намери своя меридиан, той може да има ясна представа за живота. И вече ние имаме малко преувеличени понятия за онова, което става в света.

Вие се намирате [в положението] като онова дете, което писало писмо на Слънцето. Едно момче на 10 години писало писмо на Слънцето. Казвате: „Как може да се пише до Слънцето?“ То започва писмото си така: „Любезно ми Слънце, първия път, когато майка ми ме извади на прозореца да те видя, от твоята свещ не виждах лицето ти, понеже свещта беше много силна и ти беше скрит зад свещта. Но трепна сърцето ми, исках да те видя, но свещта ти много блещукаше. Исках да видя очите ти. Мислех, че на обяд може да дойдеш на гости у нас, много се радвах и очаквах да те видя по обяд. Колко се наскърби сърцето ми, когато видях, че почна да се накланяш и видях последния ти поглед, усмихна се и се скри. През цялата нощ се безпокоих за тебе.“ Десетгодишно момче изпратило писмо. После продължава: „На обяд бях под една круша и те гледах под сянката, но много ми е жално, че не мога да видя образа ти, не може да се намали тази свещ. Майка ми разправя, че много било голямо лицето ти. Аз се чудя как не се уморяваш да носиш тази свещ в ръцете си. Предполагам, че във вашия свят трябва да е много тъмно. Когато се скри, всичко се изгуби, голяма тъмнина има у хората.“

Тъй разправя малкото момченце. Сега поетът може да развие тази идея. Туй дете представлява [Слънцето като] нещо много реално. Един философ ще почне да разправя за Слънцето други неща. То е хубаво, каквото и да се разправя. Но съвременните философи мязат на таскебап или имамбаялдъ. Не е лошо ядене таскебапът, отлично ядене е и имамбаялдъта.

Казвам: Ние се нуждаем от едно схващане особено за природата. Тъй, както живеем, имаме едно повърхностно схващане. Религиозните хора вярват в туй, което не е. Светските хора и религиозните хора се трудят за туй, което не е. В края на краищата [и] светските хора, и религиозните хора са все разочаровани. И виждаме: и светските, и набожните, все надписи имат най-после, върху камъните им – поменици кой какъв е. Но къде са тия хора? Те са посети някъде в земята, долу ги турили, а разправят, че били горе. Чудна философия! Религиозните разправят, че като умирали, отивали горе, а както виждаме, и религиозните ги турят в земята, дето и светските. Светският казва: „В земята ще ида.“ Религиозният казва: „Горе ще отида.“ Единият е прав и другият е прав. Светският казва: „Аз, като намеря вратата затворена, никъде няма да отида, ще се върна назад.“ Религиозният казва: „Аз ще хлопам, докато ми отворят вратата и ще вляза вътре.“ Туй показва само постоянство. И светският може да влезе, като хлопа, и духовният може да влезе, като хлопа.

Но за живота трябва да имаме ясна представа. Тази представа седи в младия, тази представа седи във възрастния и тази представа седи в стария. Младия, за да го познаем, той трябва да има две фази. Той е млад като младо момиче и той е млад като младо момче. Той е възрастен като някой възмъжал мъж, той е възрастен като една домакиня вкъщи. Той е стар като някой дядо, на 120 години мъж, той е стар като някоя стара баба на 120 години. Бабата и дядото си приказват двамата. Най-хубавата любов, която в света може да намерите, то е на стария дядо и на старата баба. Бабата отляво, дядото отдясно, като се погледнат, казват: „Дядо, какво беше едно време, как тропахме на хорото...“ Тропали на хорото и все са изтропали нещо.

Ние нямаме ясна представа за дядото. Този дядо си има вече една нова философия; и бабата си има една нова философия. Щом дойдат младите при тях, те разправят все за младия си живот, а за стария си живот мълчат. Защо мълчат? Станали са по-умни. Човек мълчи, когато мисли, когато някои мисли, чувства и постъпки трябва да се оформят у него. След като се оформят, той ще заговори. Всеки човек, преди да е решил, трябва да мълчи. Обаче, като реши, казвам му: Кажи нещо! Но какво ще каже той, ако нищо не е решил? Като реши нещо, като вземе едно становище, едно положение, каквото и да е, без разлика. Ние вземаме неговия живот без да го делим, без да му туряме някое название.

Някой казва: „Лесно може да го турите.“ Тебе лесно може да те направят един свещеник: ще ти турят едно джубе, една килимявка. Тебе лесно може да те направят един професор: ще ти дадат една диплома, ще ти дадат една книга да четеш.

За Слънцето кой може да говори? Кой професор може да говори за Слънцето? Значи, има една философия, аз я наричам встъпителна философия за младия, встъпителна философия за възрастния и за стария. Казват ви, че някой е мързелив човек. С какво може да се оправи мързелът? Той трябва да учи. Всеки човек, който не учи, който не чете, всеки човек, който не мисли, не чувствува и, всеки човек, който не постъпва, той е мързелив човек. Тогава мързеливия човек може да поправим, като почне да учи. А пък прилежния, сега? Някой казва: „Той е много способен, даровит.“ Даровитият човек, и той има една опасност. Той трябва да работи. Не мислете, че като сте даровити, това е достатъчно. Даровитият трябва да работи. След като работите, вие ще дойдете до положението на стария.

Сега, какво трябва да прави старият човек и възрастният? Младият се учи, възрастният работи, а старият какво прави? Понеже сега имате две известни и според математиката вие може да намерите третата неизвестна. От двете известните третото може да намерите. Аз ви дадох двете, вие по законите ще намерите третото. Всички разбирате математика, учени хора сте, всички имате висше образование. Днешният век се отличава. Никога светът не е имал толкова учени хора, колкото днес. Никога светът не е имал толкова доктори, колкото днес. Никога светът не е имал толкова професори, колкото днес. Богат е с тях. И трябва да се радваме, че имаме толкова учени хора.

Някои казват, че учените хора развалят хората. Има нещо недоразбрано тук. Слепите хора са безобидни хора в света, никакво зло не може да направят. Но какво добро може да направят слепите? Според тази философия учените хора са, които гледат. Значи, за да не бъдат опасни, трябва да бъдат слепи. Аз съм съгласен, че слепите хора са безопасни, но какво може да направи един сляп човек? Право е, че един човек, който вижда, може да направи пакост. Но като направи една погрешка, ще направи 10 добрини. Трябва да го извините. На 10 добрини една погрешка се гълта.

Та, трябва всички да бъдем справедливи и снизходителни. Ние не трябва да се възмущаваме от знанието, но това знание трябва да турим на работа, не само на теория. Казваме: „Трябва да живеем.“ Ти ще живееш, след като почнеш да работиш. Човекът е, който работи. Резултатът на неговата работа е животът. Резултатът на учението е работата, а резултатът на работата е животът. Само чрез работата може да узнаем какво нещо е животът.

Сега има много определения за живота. Ние ще оставим това. Вие може да поддържате каквото определение имате за живота, нямам нищо против него. Може да разбирате живота както искате, нямам нищо против това. Но според мене животът има само едно определение. Определението на живота, моето почитание към това. Моето определение за живота мяза на нови дрехи, които човек може да тури. Но каквато и дреха да тури, той е все същият човек. „Облякъл се Петко, погледнал се – все същият.“ Значи, какъвто си е Петко, с хубавите или лошите дрехи, характерът му е все същият. Хубавите дрехи на умния човек прилягат. Един човек, който не е добър, тези дрехи изгубват своята цена. Но понеже аз не искам да се спирам върху отрицателната страна на живота, да се бута отрицателното.

Друг да се занимава с него. Понеже вие всички сте вече свикнали, отрицателното го знаете по-добре от мене. Мнозина са ме питали: „Я ми кажи лошите страни в живота!“ Няма какво да ги знаеш. За мене наука е да намеря доброто в живота, да ти го кажа. А какво лошо има, ти това сам ще си го намериш, мене това не ме интересува. Защо? Ти ще поискаш от мене пари да си платиш дълговете. А пък мене ме интересува колко пари имаш готови в банката, да бъдеш полезен. Не ме интересуват дълговете ти, но това, което имаш, за да бъдеш полезен човек. Под думата „даровит“ човек разбираме този, който има капитал.

Но да дойдем до онова, което е съществено, което може вас да ви интересува. Защото някой път може да се спрем върху дреболиите в живота: кой е праведен, кой е грешен, кой е спасен, кой е философ. Хубави са тези неща, всичко е добро, но има неща в живота, които не ни интересуват. Какво ще ви интересува вас, ако почна да разсъждавам за някой древен философ, за когото едва сте чули нещо? Какво ще научите от тази философия? Абсолютното, за да се прояви, трябва да се ограничи, а временното, за да придобие живота, трябва да изгуби своето ограничение. Божественото, за да се прояви, трябва да умре. А човешкото, за да се прояви, трябва да оживее.

Какво ще разберете от тази философия? Хубава е, отлична е, скрити са идеите. Това са символи. Тук се иска ум, да се работи вътре. Ако вземеш буквално, ще извадиш философия, с която ти ще се спънеш. Както ако ти дадат на 30 години вино, което е седяло в изба, и ти кажат: „Един пръст ще пиеш.“ Тебе като ти турят един пръст, ти казваш: „Тури ми още един пръст, хайде, за здраве!“ Защо ти е още един пръст? Хайде за жена ти един пръст, хайде за децата един пръст, хайде за моето здраве един пръст и като турят 4 пръста, ти ще заспиш. Един пръст винце ти стига, като пийнеш, то ще принесе. Соломон е казал, че виното весели човека. Един пръст весели човека, два пръста – има раздор, 3 пръста – плащане, 4 пръста – затвор. Четири чаши вино като изпиеш, в затвор ще си. Единият пръст ще ти принесе нещо.

Та, казвам: Онзи въпрос, който е в живота, е, че ние разрешаваме въпроси, които не зависят от нас. Представете си, че вие сте пътници. Няма какво да ви проповядвам, че трябва да пътувате. Аз, искам-не искам, ще пътувам. Има 2000 километра, няма какво да се смущаваме. Всеки ден по 10 километра аз трябва да пътувам. Какво ще ми разправяте как да си туря крака, как да стъпвам от тази страна. Да ме оставят свободен. Като ми

дадат една лекция по ходенето, оттам насетне аз ще вървя. От тази лекция и от пътя, който мога да изходя, аз ще зная как да ходя. Каква лекция ще държи майката на децата си за ходенето? Това дете постоянно пада, изправи се, падне, плаче, пак стане. После бръкне в джоба си. След 4–5 години то си има едно положително знание, изправя се, казва: „Не гледайте моята слабост, аз извърших първата победа в света!“ Защото прохождането е една голяма победа.

Та, ние, в разбирането на живота, някои от нас постоянно падат. Ти се обезсърчиш в живота, ти си едно дете, което пада. Ти мислиш, че си възрастен. Не, ти не си разбрал основните правила в живота. Дете си, какво от това? Ще паднеш, ще поплачеш и пак ще станеш. Извади си една книжка и запиши: след 4 години ти ще разрешиш един от капиталните въпроси.

Сега да се върнем към онова, което става в природата, което може нас да ни ползува. Ти седиш в живота си и очакваш своето благо да дойде оттам, отдето никога няма да дойде. Жената очаква своето благо от мъжа си, нали така? Права е, но в какво отношение? Знаете ли какво нещо е жената? Ще ви дам едно ново определение за жената и за мъжа. Досега туй определение не е дадено. Аз съм загатвал за него.

Мъжът е мъж само при жената и жената е жена само при мъжа. Туй още не е ясно. Мъжът без жена нищо не е. Той е като една картина без сенки. Има ли картина без сенки? Сенките като се турят, тогава има картина. Следователно жената представя всичките възможности, всичките условия, които може да подигнат мъжа. Следователно жената не живее за себе си. В този смисъл жената живее за мъжа, той да се подигне. Туй трябва да бъде идеал на жената. Не тя да се подигне – туй е кривият стремеж. Мъжът да се подигне, туй е предназначението на жената. По същия начин мъжът, това е възможност и условия на жената, тя да се подигне. Следователно мъжът за себе си не трябва да мисли. Той трябва да мисли за подигането на жената. Когато тя се подигне, това е неговото предназначение. Ако жената се подигне, има мъж, ако тя не се подигне, няма мъж.

В този смисъл животът има смисъл. Ако тъй не се разбира, няма смисъл. Мъжът казва: „Аз мога сам да се подигна, не ми трябва жена.“ Жената казва: „Аз мога сама да се подигна, не ми трябва мъж.“ Ако тази философия е права, защо ви са тези жени, защо ви са тези мъже? Да бъдем последователни. Казват за някого: „Той много задиря жените.“ Не е лошо,

че ги задиря. Аз не виждам нищо лошо, когато задиря жената. Ние говорим за неща, които са безсмислени. Един мъж гледа към една жена, понеже тя е идеал за него. Мъжът погледне жената и казва: „Готов съм ти да се подигнеш, аз съм готов да се жертвувам за тебе. Твоето благо търся.“ – „Защо ме гледа този мъж?“ Гледа те, да се подигнеш. – „Ама той има лоши намерения.“ Това е твоя идея, човешка идея. Божественото в човека... Жената, като я погледне мъжът, тя да се обърне към Бога и да благодари, че той я погледнал. Че това е Божественото в нас. Ние ще кажем: „Няма Господ в света.“ За Бога аз имам особено определение. Сега няма да го дам, аз говоря за жената и за мъжа. Друг път, като имам време, ще кажа какво нещо е Бог, какво отношение трябва да имаме към Него. Сега да не смесваме едното и другото, да ви е ясно.

Ако искате новата култура, новото човечество, ще имате тези възгледи. Без тези възгледи никаква нова култура не може да се насади, никаква любов не може да се прояви, никакво знание не може да бъде стабилно, никаква истина в света не може да се приложи. Туй трябва да знаете. Ще имаме живот като сегашния, ще бъде живот на страдания, живот на постоянни промени. Казвам: В тази наука, ако вие разбирате Божественото. Човек, който иска да разбере физическата светлина, която свети в света, ние сега се оттегляме, но ако трябва да изясня, трябва да има 3 наблюдения. Един художник, който рисува, трябва да има 3 наблюдения на Слънцето: като изгрява сутрин, на обед, когато е на зенита и вечер, когато залязва. От тези 3 точки трябва да остане в неговия ум каква е светлината и само по този начин той може да възприеме онази светлина, която е необходима за него, за неговия организъм да расте. Защото вечерно време, нощта не е само за почивка. Денем ние само събираме материала, а вечерно време работим. Следователно, вечерно време, туй, което си събрал в своя ум, в своето тяло, вечерно време ще обработваш. Тази светлина, която природата ти е дала, ти ще използуваш.

Разправяше една сестра, учителка, която се намира в голямо противоречие. Тя се намира всред големи деца, 15-годишни, в гимназия, такива упорити, че тя казва: „Изгубих и ума, и дума! Всички методи възпитателни приложих – без резултат. И пръчката употребих, и остри думи – всичко туй не върви.“ Той е като един кон с такъв кеф.

Новото възпитание в какво стои? Ти на упоритият човек няма да му говориш за упорство, няма да му казваш, че е упорит. Защото, щом му говориш за упоритост, той става по-упорит. Какво трябва да правиш сега?

Та, на тази сестра казвам: Ако аз бях на твоето място и имах едно упорито дете, щях да му представя, че едно време един упорит заек спрял на едно място и казал: „Оттук не се мърдам!“ Учителят му казал да напусне това място, той казва, че не се мърда. Тогава учителят пратил една хрътка и заекът, като видял хрътката – да го няма, избягал. Тогава при упоритият заек пратили хрътката, да се подвижи малко. След туй учителят срещнал заека и казал: „Как стана вашата работа?“ – „Надбягвахме се с хрътката.“ Учителят казва: „Много се радвам. Кой надбяга?“ – „Надбягах я аз, като влязох в гората.“ – „Радвам се – казва учителят, – че ти си влязъл в гората.“ Този заек вече почнал да мисли.

Та, нека заставим този ученик да мисли в упоритостта си, не да е смел и да каже: „Мене не слуша, хрътката слуша.“ Ти другояче ще подигнеш въпроса. Защото у нас има едно естество, което трябва да се моделира. Има една материя у нас, която не се подчинява на нашата воля. Тъй че, ние има да се справим с една инертна материя, на която трябва да разберем законите, за да извадим нещо от нея. Тази материя може да те спъне и в науката, и в религията, и в социалния живот. Ако знаеш да се справиш с нея, ти ще излезеш отгоре над морето, ще може да плаваш.

Та, казвам: При тази инертна материя трябва да проявим светлината и може да дадем модел. Тъй, както сега са построени къщите, това е място на дисхармония. Сега трябва да бъдат построени жилища по друг начин, другояче трябва да бъдат построени прозорците, другояче трябва да приемаме светлината, а не както сега. Природата ни е дала известни упътвания. Някой път очите ни при голямата светлина се свиват, някой път при малката светлина те се приспособяват. Но все-таки ние трябва да имаме известни акумулатори, да съберем светлината, да знаем как да обработваме светлината. После, не само светлината, но и мислите се събират. Мисълта може да се събере тъй, както светлината. И чувствата се събират. Сега вие мислите, че имате едно чувство. Някой път вие сте под едно чувство, което не е ваше. Питам: Туй, чуждото чувство, ако не е материално, как е повлияло? И една чужда мисъл как ви е повлияла?

Та, казвам: От съвременното разбиране на живота има известни вълнения, които не може да обясним. Имаш едно мрачно настроение на духа, казваш: „Не ми се живее вече.“ Това е една особена философия. Причината е, че има някаква инертна материя в тебе. Къде се намира? Или в твоя черен дроб, или в твоя стомах, или в твоето кръвообращение, или в твоето сърце, или в твоята дихателната система, или в мозъка. Там се

намира. Ще търсиш причината. Тогава, ако е разстроен твоят черен дроб, тебе ти трябва повече лимонена киселина. Тази лимонена киселина ти ще я приемеш от светлината. Трябва да знаеш кой лъч на Слънцето да употребиш: червен, портокален, зелен, жълт, ясносин, тъмносин или виолетов и да знаеш как да събереш тази светлина, да я препратиш в черния дроб. Аз няма да ви кажа сега, само ще ви загатна, да ви заинтересувам, за да си продам стоката, по вашему казано.

Тогава, според сегашното разбиране на живота, младият все има малко, не достига нещо. Най-после до какво достига младият? Той достига до зенита на живота и мисли, че много е постигнал. От възрастния до стария какво ще достигне? Той ще вземе една друга крива линия и ще дойде до разочарование в живота, ще каже: „Какво аз мислех, какво стана!“ Много добре е мислил той, но метода той не е разбрал. Ако той би разбрал метода да достигне до стария, той можеше да се подмлади когато иска. В силата на стария е да се подмлади когато иска. Старият, като види младия, ще се усмихне, понеже той знае как да се подмладява. Младият е научил само как да остарява. Младият учи сега само урока на остаряването. Старият казва: „Синко, аз зная от тебе повече. Като се научих да остарявам, сега се уча да се подмладявам.“ Та, казвам: Всички, които сте остарели, трябва да учите науката на подмладяването.

Писанието казва: „Да се подмладяваме вътре в нашия дух.“ Тогава ние имаме едно верую, казваме: „Човек като умре, като отиде в онзи свят...“ Това е материалистическо схващане. Онзи свят е разумният свят, да знаеш законите, как да работиш, както един гениален човек, както един светия, който разбрал законите на природата и изменил живота си. В този смисъл религията трябва да бъде такава наука. Сега религията е друго нещо. Сега казва: „Няма нищо, сега ще се мре, но аз като дойда втори път...“ Но и втория път като дойде, и третия път, и четвъртия път, то е като сегашните обещания. Отидеш, казва: „Ела втората седмица, ела пак.“ Минава седмицата, времето тече, отлага: хайде днес, хайде утре, но работата не става. И в земеделието има един закон: може да се пресрочи времето за посяването, но като се пресрочи, нищо не става. Нещата трябва да се посеят навреме.

Тогава ние сме хора, които се ограничаваме. В сегашния семеен живот де е домът? Мъжът казва на жената: „Ти мене ще гледаш.“ Жената казва на мъжа: „Ти мене ще гледаш.“ Права е, но как да гледа на мъжа си? Мъжът казва на жената: „Ти за мене трябва да умреш.“ Не, той за нея трябва да

умре. Жената казва на мъжа: „Ти за мене трябва да умреш.“ Не, тя за мъжа трябва да умре. Мъжът иска от жената тя да умре за него. Той не трябва да иска тя да умира за него, понеже тя е условие за неговото подигане. Той трябва да каже: „Аз съм готов да умра за тебе. Кажи ми кога да умра.“ Вземете това в много хубав смисъл. Аз казвам: да умра тъй, както житното зърно. Казва Христос: „Ако житното зърно не умре...“ – в много хубав смисъл. Мъжът трябва да каже на жената: „Кога искаш аз да умра за тебе?“ И жената трябва да каже: „Кога искаш аз да умра за тебе?“ Ученикът трябва да каже на учителя си: „Кога искаш аз да умра за тебе?“ Учителят трябва да каже на ученика си: „Кога искаш аз да умра за тебе?“ Тъй ще се разберат. Учителят е възможност за подигането на учениците. Тъй седи въпросът. Учениците са една възможност и условие за подигането на учителя. Учителят само при тези ученици може да внесе своето знание, да се подигне. Като съществуват тези отношения, ще се възстанови една вътрешна хармония.

Тогава ние прилагаме това учение така: богатите са условие, възможност за подигането на бедните; така и бедните са условие, възможност за подигането на богатите. Сега всички искате да бъдете богати. При туй знание всички хора богати не могат да бъдат, тъй, както сега хората търсят богатството. Защото всякога, когато човек иска другите да станат условие и възможност за него да се подигне, той трябва да знае, че и той трябва да стане условие и възможност за другите да се подигнат. Туй е като един закон. Ако ти не обединиш тия двете идеи в ума си, ти нищо не може да постигнеш. Туй трябва да бъде разбирането. Туй трябва да бъде разсъждението. При туй разбиране хората ще дойдат до правилно разбиране в живота. Тъй като мисля, аз вече разбирам какво отношение трябва да имат хората към мене. Едновременно аз зная, че и бедните хора ще ме подигат. Аз не съжалявам един беден човек. Аз се радвам, че е беден, понеже [чрез него] аз се подигам. Той ми се явява един брат, но същевременно зная, че и аз съм една възможност този беден човек да се подигне. Аз не гледам така на бедния. Той е предметно учение за мене, но същевременно и аз съм предметно учение за него. Нещата се променят в света: младите стават стари и старите стават млади. Никой в света не може да остане на едно и също положение. То е една възможност.

Та, Писанието казва, пророкът, който се намира в критически времена, казва: „Слушайте вие, които търсите пътя на критическите времена!“

Та, ще ви приведа един пример сега, който донякъде изяснява. Един от

най-знаменитите проповедници, Бичард, когато настанала криза на американските проповедници, в негово време имало един атеист, който държал лекции и сказки [и] който бил също тъй красноречив както Бичард. Бичард проповядвал без пари, а онзи – с пари и аудиторията била препълнена. В Америка постоянно се оплаквали от него, че той развращавал хората. Той казвал: „Аз уча хората, както сега разбирам. Ако един ден науча друго, ще им проповядвам." Един ден се срещат и двамата в Ню Йорк. Седи Бичард замислен. Онзи го пита: „Какво си се замислил, господин Бичард?" – „Гледам на улицата едно състезание." – „Какво състезание?" – „Минава един човек с един здрав крак и с една патерица. Минава и един здрав човек, който ритна патерицата на другия и той падна на земята." – „Ако аз бях, щях да изляза на улицата и да го ритна, да го сваля на земята." Бичард му казва: „Ти си този, който риташ патерицата. Не ритай патерицата на хората, но ритай здравия с двата крака." Замислил се той. Бичард се обърнал и [онзи] му казал: „Благодаря. Аз ще бъда два пъти внимателен да не ритам хора с една патерица, но другите с двата здрави крака, ще ги ритам. Много Ви благодаря. Ако намеря хора с два здрави крака, не се отказвам, ще ги ритам."

Та, сега аз не искам да ритам вашите патерици. Ако вие имате някои патерици, вие може да си ги носите, нямам нищо против вашите патерици. Но здрави крака като имате, трябва да мислите. Човек трябва да мисли върху онова, което съществува в природата. Трябва да мисли за предназначението [си] като човек, какво трябва да извърши той. Защото сега всички се смущаваме, казваме: „Не съм цар, не съм министър, не съм това, не съм онова, не съм някой богаташ." Питам: Ако ние, хората, се обезсърчаваме, какво трябва да мислят зайците? Какво трябва да мисли един заек? Какво трябва да мисли един слон? Какво трябва да мислят тия малки животни? Те са предметно учение в живота. Заекът има идеал. И човек не е достигнал своята крайна цел. Човек още не е в образ и подобие, човек има един дълъг път. Туй тяло, което сега носи, още не е завършено. Казват, че човек е храм Божи. То е идеалният човек. Има същества, които са достигнали, на които тялото е храм Божи. Нашият храм, има още дълго време докато съградим своите възгледи. Има нещо, което има да съграждаме.

Та, казвам: Това е новото разбиране, което трябва да ни помогне. Всички вие се нуждаете от една топла мисъл, вие се нуждаете от едно топло чувство, вие се нуждаете от една топла постъпка. От три неща човек

се нуждае: от топла мисъл, от топло чувство и от топла постъпка. Когато дойдеш при мене, да не казваш: „Какво мислиш?“ Желая твоето подигане, нищо повече. „Ама повече не желаеш ли?“ Повече не ти желая. Да желая някой човек да бъде щастлив, да има едно вътрешно разбиране, да бъде той щастлив в себе си, аз не подразбирам друго нещо външно. Богатството не е достояние на никого, богатството е външно условие на природата. Ако ти си богат, то е едно пособие за това училище на Земята. Училището изисква известни пособия. Ти трябва да знаеш: един ден туй, което са ти дали, ще се вземе един ден. Постоянно виждаме, че нещата се взимат. Ти остаряваш и казваш, че ти отиваш за онзи свят. Много хубаво, за онзи свят отива! Сега вие откъде идете? Ако ви попитам откъде идете... Вие сте се научили отде идете. Имате ли ясна представа за онзи момент, когато сте дошли на Земята, на пристанището, на което сте излезли? Имате ли сте ясна представа [за момента], когато сте дошли? Толстой разправя, че във втората си година той имал ясна представа и страшно се възмутил, когато майка му го повила, че не оставила ръцете му свободни. Той се възмутил, явява се съзнание за свобода. Или някой път нас ни е страх от смъртта. Разбира се, страшна е смъртта, неизвестна е. Защото да вървя по един определен път, разбирам, но да вървя по един път, който не зная какъв ще бъде, не зная кривините му, има нещо, което ме смущава.

Сега да се върнем. Това са психологически моменти. Всички вестници са писали за кражби, за убийства, че туй не е право, разбойници, войни. Това са неща, които стават на Земята. Защо стават, не знаем. Едни забогатяват, други осиромашават, едни заболяват, други оздравяват, едни се въздигат, други пропадат. Всичките писатели, които са писали, са се мъчили да дадат една утеха на човечеството. Дотолкоз, доколкото са знаели, дали са. Там не трябва да спорим. Бъдещите писатели трябва да подемат въпроса малко по-другояче.

Кое е онова, сегашното, което може да помогне на човека? Може да кажем: любовта. Но любовта си има друг закон. Може да говорим за любовта колкото искаме. Слънцето от хиляди години грее на Земята, но вълкът си е вълк. Единственото преобразувание, което е станало с вълка, то е станало от овчицата. Когато един вълк изяде една овца, в него е станало едно микроскопическо преобразувание. Няма вълк, който да е изял 10 милиона овце, да е останал вълк. Като изяде последната овца от 10-те милиона и тогава вече започва неговата еволюция, да опитва същата история на овцата. Казвам: Ако сте вълк и изядете 10 милиона овце, ще

станете овца. Тогава ще почне обратният процес – да опитвате историята на овцата. Туй не трябва да го вземате в буквален смисъл, но в широк смисъл, само за изяснение на нещата. Тъй казано, то е само за изяснение.

При сегашните условия, при които човек живее, той най-първо трябва да вземе предвид какво влияние оказва светлината върху него. И всякога трябва да намери известна възможност, за да се подложи на влиянието на светлината. Трябва да изучава влиянието на въздуха. Защото нашето здравословно състояние зависи от светлината, нашето здравословно състояние зависи от въздуха и трето, то зависи от храната, която ние възприемаме; и на последно място, зависи от мозъка ни – както е устроен, дали има тези апарати, с които да акумулира тази светлина. Зависи и от дробовете ни, как възприемаме въздуха, какво могат да акумулират, могат ли те от въздуха да изваждат тази жизнената енергия, която е необходима. След това идва храната. Най-после идват правилните упражнения. Вие не знаете какво грамадно влияние упражнява ходенето на човека. Вие не може да си представите. Значи, ако вие не знаете как да ходите, вие ще развалите всичките условия, които храната е допринесла, които въздухът е допринесъл – вие вашето ходене ще ги развалите.

Аз гледам някой път хората като ходят. Казвам: Този човек е кандидат за затвора. Той като се кълчи, той разваля всичко. Той още не знае да ходи. Хора, свършили училище, но не знаят да ходят. Той не стъпва както трябва. Сега някои ходят тъй (*чепато*), това било модерно. Нямам нищо против модерното, новото, но в природата съществуват известни закони, които за цялото животинско царство еднакви са. Животните с хиляди години учеха движенията. Птиците ходят натук-натам, търсят храна. Сега, забележете, има една линия на движение. Трябва да знаеш като ходиш, как ходиш, да ползуваш своето ходене. Аз гледам някоя домакиня безразборно готви. Тук във вестниците наскоро беше дадено какъв трябвало да бъде един модерен готвач. Първо трябвало да изучи френска кухня, немска кухня, да изучи руска кухня, да изучи източна кухня, най-после да отиде в Америка, да се научи да прави тези [...] и след това да стане най-виден, гениален готвач. Авторът казва: докато се научи на тези потънкости, той ще иде в онзи свят. Там не знаем на кого ще готви.

Ние сега искаме да знаем еди-кой си философ какво е казал. Какво е казал Платон мога да ви кажа. Какво е казал Сократ? „Познай себе си!“ Интересното е, че откакто Сократ е казал туй, хората от 2000 години насам мъчно познават себе си. Един американски студент си оставил брада,

угледен момък бил. Един ден идват студенти, като седели, понеже женски свят имало, накарали го да си обръсне брадата. Като си обръснал брадата, срещнал [го] професорът и не могъл да го познае. „Кой си ти?“ И трябвало той отново да се препоръчва на професора си. Значи, като си обръсна тази брада, не зная дали и женският свят, които искаха това, ще го познаят, че е същият момък.

Ако човек е с брада или без брада, де седи доброто? Добрият и с брада е добър, и без брада е добър, а лошият и с брада, и без брада е лош. Че, една жена, която няма брада, не е ли добра? Та, един мъж, който има брада, не е ли добър и той? Положителното добро в света се ражда в брадата и с брадата. То е като гора, там расте. А отрицателното добро расте в безбрадието, без брада. Затова жените развиват отрицателната страна на добродетелите. Меките добродетели, нежните добродетели развиват жените, а по-сприхавите добродетели развиват мъжете в брадите си. Ако мъжът си бръсне брадата, той нарушава правилото, той решава задачата на жените. Сега не искам които си бръснат брадите, да си ги оставят, ни най-малко нямам предвид да ви видя с бради. Щом са ви дотегнали брадите, станете жени, а пък на някои жени е дотегнало да са жени – да им израснат бради. В добрия смисъл взимам това. За мене и с бради, и без бради, еднакъв смисъл има; всичко е хубаво, на място е тази брада да не расте много голяма, нежна. Аз да ви дам идеал за брадата. Тъй, малки косъмчета да израснат, че да се видят тъй малко закръглени; и мустачките много малки. Най-хубавата брада и най-хубавите мустачки да нямат нужда да се бръснат и стрижат, че като станат един сантиметър, тъй малко да са наболи мустачките. Рядко се срещат такива идеални.

Да се върнем към нашия предмет. Има големи запаси, които природата оставя на наше разположение. Ние трябва да изучаваме нейните порядки. Всичките страдания, които ние имаме, не са нищо друго освен принудителни мерки, които да ни заставят да мислим. Всичките тези болести и страдания са само предпазителни мерки, които да ни заставят да мислим, да използваме нейните блага. При това ние имаме точно отрицателна мисъл, мислим, че всичко туй е произволно. Не, произволието седи в това, че не искаме да се подчиним на нейното естество, на малкия ред на живота. Някой казва: „Аз искам да бъда свободен!“ Няма нищо по-хубаво от това да бъдем свободни. Свободата е последното богатство, което ти ще придобиеш, и като го придобиеш, трябва да го цениш. Последната придобивка е свободата. Щом придобиеш тази свобода, ти

трябва да я употребиш и за своето благо, и за благото на своите ближни. По-голямо благо от свободата няма. Всички други неща, които имаме, работят, за да станем свободни. И мъже, и жени трябва да станем свободни. И учители, и ученици, и деца, и родители трябва да станем свободни. След като станем свободни, ние трябва да приложим в света туй знание.

Светът ще се подигне с работа, с учение и с живот. Три неща трябват: работа, учене и живеене. Учене трябва, работа трябва и живот трябва. Другите неща са условия. Богатството и сиромашията, това са външни условия. Истинското нещо, което всеки един от вас може да извърши, е една отлична работа в света. Представете си, окото голямо ли е като диня? По някой път искате да дойде нещо грандиозно в света. Колко малко е окото! Сега, ако туй око не е доволно от формата си, ако иска да стане голямо, нали ще наруши красотата в живота? В какво седи красотата на окото? Тъй, както е сега, окото е приятно. Някой път ние не сме доволни от нашия нос. Носът, който имате, е точно за вас. Сега какъвто нос имате, един ден може да го промените. Но сега вие не знаете каква роля играе. Сега аз не искам да ви направя суеверни, но когато дойде една мъчнотия, аз си бутна носа само и мъчнотията се разтопи. Но не искам да ви кажа как се бутам, не искам да стане една традиция. Човек когато има една мъчнотия, той бута главата си. Ако ти имаш една мъчнотия и знаеш как да бутнеш главата си, веднага твоята мъчнотия ще се премахне. Ако ти имаш известна болка и бутнеш тялото си някъде, ако знаеш къде да бутнеш тялото си, ще се махне болката ти.

Преди години, когато държах една реч, дойде при мене един учен българин. След като се разговаряхме, той каза: „Не зная, често ме хващат колики на стомаха, ще умра!“ Казвам му: „Тури си ръката отгоре, щом те заболи коремът.“ – „Ако трябва някое лекарство? Употребих всички.“ Казвам му: „Тури си ръката отгоре.!“ – „Какво влияние ще упражни ръката ми?“ – „Ти направи туй нещо. Може да направите един опит когато ви заболи коремът и тогава елате да говорим.“ След 4–5 дни казва: „Чудна работа! Усещам много ме заболи коремът – турям си ръката, както ми каза, мине ми болката. Как става тази работа?“ – „Как става не е важно, нали се премахна болестта. Втори път направѝ, трети път направѝ, вместо да ходиш по аптеки. Вечерно време по 12 часа как ще ходиш? Тури си двете ръце. Но това го дръж за себе си, не го препоръчвай на другите, защото на жена ти друга рецепта ще препоръчам, другояче трябва да си постави ръцете.“

Това са положения. Ако вие си поставите ръцете в известно положение, концентрирайте мисълта си; тези отрицателни сили, които се събират, известни енергии сгъстяват се. Следователно става застой, тези енергии свиват капилярните съдове и тогава във вас се яви една вътрешна жажда, неестествена. Ще се яви желание да пиете студена вода и още повече капилярните съдове се свиват. И тогава ще се образуват тия колики. Ръцете са два тока, които, се турят и тези сили се махнат. Турете лявата ръка отдолу и дясната отгоре. Вземете една чаша топла вода, веднага се разпущат капилярните съдове, кръвта отива по цялото тяло. Природата действува разумно, тя е разумна. Тя не обича противоположности. Това е сега едно болезнено състояние. Всякога човек не може да се лекува по този начин.

Че когато прокаженият дойде при Христа и му каза: „Ако искаш, можеш да ме очистиш", Христос му отговори: „Искам, бъди чист! Иди, измий се и се покажи на свещеника." Проказата се махна. Мощно е Словото на Христа.

Ти трябва да разбираш закона. Ти не може да лекуваш един човек, ако не влезеш в него. Или най-малко, ти трябва да вземеш неговото болезнено състояние. Ти мислиш, че може да лекуваш някого. За да можеш да го лекуваш, ти трябва да почувствуваш каква е неговата болест и да можеш да я носиш. Ако не почувствуваш, ти не може да лекуваш. Има вибрации в света. Всички болести имат особени вибрации: понижение на трептенията и повишение на температурата, съкратяване мускулите при окото. При здравословното състояние имаме други трептения. Следователно всякога трябва да повишим трептенията на тялото и на температурата. Има една температура, която трябва да се повиши. Туй става с известни мисли или формули, които човек като внесе, той изменя [вибрациите], откъдето и да са. Или някоя хубава картина, или вечерно време може да излезеш в някоя ясна нощ и да видиш нещо, някоя звезда да ти направи силно впечатление, да остане в ума ти. В това отношение за нашето състояние небето е цяр. Онези хора, които са обезсърчени, постоянно гледат към земята. Онзи, който е обезсърчен, като погледне небето, почва да мисли за звездите, за тяхната светлина, някои са сини, някои са червени... Човек вечерно време от звездите може да вземе достатъчно светлина, с която да лекува една [своя] болест. Тя носи това, което трябва на хората.

Може да направите следния опит. Вземете чесън, изваждате го вън в някое шише. Когато някой заболее от неврастения или анормално

състояние, този чесън го поставяте цяла седмица вън, когато нощите са ясни, за да може чесънът да възприеме светлината от звездите. Като се дава този чесън с лъжичка и болният се лекува. Светлината, възприета от чесъна, като влезе в човека, помага. Но трябва да знаеш как да го направиш. Всеки може да вземе чесън, всеки може да го тури. Трябва да знаеш (всяка нощ си има своето време) как да го направиш.

Та, казвам сега: Ние, които търсим Божието благо, не знаем как да го намерим. Светът се намира в преходно състояние. Ние се смущаваме за това, което не може да направим. При едно земетресение какво можеш да помогнеш? Някой път цял един град се събори, затиснат се тия хора. Как ще помогнеш? Ще отидеш да работиш, както можеш да извадиш. Дошло едно нещастие сега. Трябва едновременно много хора да работят. При това, като знаем, че това земетресение ще дойде, трябва да имаме една масивна къща, да няма нужда да ни изваждат от дома ни. Там е философията. При сегашните кооперативни здания какво ще стане? Ако дойде едно силно земетресение, тия хора ще пъшкат отдолу.

Сега не искам да кажа да не се градят такива здания. Но от неразбирането на живота ние, без да искаме, си създаваме своите нещастия. Следователно за бъдеще разумните хора, като разберат природата, няма да си причиняват нещастия. Казваме, че сега се увеличава вулканическата дейност на Земята. Коя е причината за увеличаване вулканическата дейност на Земята? Неестествените мисли на хората са оказали вече известно влияние върху строежа на земните пластове и са изместили пластовете. Ние може да очакваме и ако хората не си поправят умовете, ще дойдат земетресения и главите ще побелеят. Какъв е церът? Да изменят своите мисли вече. И Писанието казва: „Гледайте да не ви избълва Земята!“ Не мислете, че Земята, на която ние живеем, е неразумна. Има една част на Земята, която е неразумна, но има една част, която е разумна. Има нещо разумно в природата. Има нещо в природата, което не е разумно, но има нещо, което е крайно разумно. Тези два възгледа трябва да ги държим в ума си и да знаем, че някой път се натъкваме на разумните работи и тогава идат други последствия.

Сега, мисълта, която искам да остане в умовете ви, е: Вашето щастие седи във вашите ръце. Вашето щастие зависи от вашето разбиране, вашето щастие зависи от вашето дишане, вашето щастие зависи от вашето хранене, вашето щастие зависи от вашето ходене и най-после, вашето щастие зависи от вашата смърт и от вашето раждане. Но двете последните

ще ги оставите. Да умрете и да се родите, вие го оставете за друг път, но сега не ви трябва да ходите да умирате. Като дойдете да умирате, оставете го.

Смъртта и раждането са само за старите хора. Като млад и като възрастен какво трябва да правите? Изучавайте живота на природата. Онова, което вие сте научили, онова, което съвременните учени хора правят, всички разумни поети, философи, музиканти, държавници, от което време и да са, направете една реформа само в себе си. Като направите тази реформа в себе си, приложете я отвън. Жените да станат условия за подигането на мъжете. Мъжете да станат условие за подигането на жените. Децата да станат условие за подигането на родителите. Сестрите да станат условие за подигането на братята. Майките да станат условие за подигането на бащите. Учениците да станат условие за подигането на учителите, учителите – за учениците. Богатите да станат условие за подигането на сиромасите и бедните – за богатите. И в този смисъл да се образува една връзка, една вътрешна стабилност, едно вътрешно разбирателство. Не външната страна на живота. Ние сега живеем външната страна на живота. Страданията не са нищо друго освен да ни покажат какъв трябва да бъде строежът на вътрешния живот. Вътрешният живот е разумният живот, външният живот представя условията, при които сега ние може да живеем и да се изявяваме.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

19-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.II.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

УСИЛНИ ВРЕМЕНА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета трета глава от Второто послание към Тимотея.

„Духът Божи“

„И това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена.“
Неприятното в живота показва всякога едно отклонение от онази права посока, в която човек трябва да върви. Всяко препятствие, всяко усилие, в какъвто и размер да е, показва едно малко отклонение от правия, от естествения път на живота. Под думата „естествено“ разбират естествен човек, който не може да разбере духовните работи. Естествен път е онзи, който е определен. Значи, има един определен път. В този път хората ходят без да знаят. Животните ходят по инстинкт, а човек върви по интуиция вътрешна. Значи, има неща, които да направляват. Сега ние виждаме в съвременните методи, според съвременните педагози, които говорят как трябва да се възпитава човекът. За да се възпитава човек, трябва да го оставим да влезе в естествения път на природата. Като казваме „естество“, ние разбираме слабите страни. Казваме: „Това е в естеството на човека.“ Обаче разбираме и добрата страна, защото в естеството на човека има две страни, които са вложени в него – добра и лоша.

„Ще настанат усилни времена.“ Усилните времена показват, че човешкото взима надмощие. Усилните времена се проявиха в органическия свят, когато човек се яви. Преди човека е имало пак усилни времена между по-нисшите животни, но при човека се забелязва една епоха на личния егоизъм. Ние сме вече във втората фаза на личния, индивидуалния живот на човека и минаваме в третата фаза на живота, а именно, колективния егоизъм, който сега преживяват народите. Личният, индивидуалният егоизъм стана причина човек да изгуби, понеже то влезна в разрез с народите и с всичко онова, което съществуваше в рая.

Под „рай“ разбираме установения ред на нещата, в който съществуваше една разумност. В личния егоизъм хората трябваше да напуснат рая, вследствие на което, след дълъг период, който наричат

еволюция, ще дойдат при по-добри условия. Тази еволюция ние наричаме еволюция на човешкото отклонение, т.е. деволюция. Деволюция не в този смисъл на отклонение на човешкия дух, на разумността в него, което има особено мнение за нещата, но отклонение на разумното.

Някой път казват, че дяволът е този човек, че дяволът е причина. Не, дяволът е умен. Не в този смисъл, че дяволът е лош, защото, когато се констатира злото в човека, виждаме, че злото само по себе си не съществува, то винаги е във връзка с доброто. Доброто и злото вървят заедно. Ти никога не можеш да отделиш доброто от злото.

Сега, философски като разсъждавате, вие може да дойдете до едно противоречие и да кажете: „Тогава как ще се спасим?“ Вие не трябва да поставяте злото в света, няма защо и да го поддържаме в себе си. На огъня може да се греем, но няма защо да го туряме в къщата, да запали къщата. Иначе не е лошо да се поддържа огънят. Когато говорите за злото, [се] подразбира, че вие сте турили огъня в неестествено положение, вследствие на което е изгорил къщата. Не, в къщата огън не може да остане. Това значи да туриш злото не на място. Този огън, т.е. личният егоизъм, днес изгаря всички, станала е цяла каша. Ние се стремим към друго нещо. Сега европейските народи минават в друга фаза, в колективния егоизъм. Днес всички народи се стремят да се обосноват като една фамилия, да живеят добре помежду си. Та, и вълкът се обуславя, грижи се за децата си. Така и овцата се грижи за децата си. Да оставим въпроса дали вълкът постъпва добре или не, то е друга работа. И вълкът си има свое мнение, той казва: „Аз имам право да изям овцата.“ Но и овцата: „Аз имам право да ям тревата.“ Ако турите вълка натясно, той ще каже: „Ако овцата се откаже от тревата, и аз ще се откажа от овцата. Но докато тя не се отказва от тревата, и аз не се отказвам от овцата.“ Както виждате, вълкът разсъждава здраво, логика има той.

Сега искам да ви представя мисълта си ясна чрез един окултен разказ. Ще го представя в идеална форма. Като се явило желязото в света, в него се явила идеята, че то може да оправи света. И затова отишло при един майстор, който се занимавал с естеството на желязото и му казало: „Аз имам един проект да се оправи светът чрез мене. Ако ме слушат хората, всичко ще туря в ред и порядък.“ – „Добре, ще направим един опит, да видим доколко твоят опит ще излезе добър.“ Майсторът туря желязото в огнището и после изважда го с клещи, чукал го оттук-оттам, правил това-онова, докато направил от него гвоздеи, чукове, брави, свредели и др. И

след това казал на желязото: „Сега ще си отидеш и втори път ще се явиш при мене, да си кажеш резултатите от твоя проект.“ Върнало се желязото и го запитали: „Какво направи?“ – „Нищо не направих. Туриха ме в едно огнище, нагорещиха ме, чукаха ме оттук-оттам, попаднах на един неразбран човек, който не можа да разбере нищо от моята философия.“

Обръщат се сега гвоздеите, чуковете, брадвите – децата на желязото, към баща си и казват: „Татко, ти не можа да разрешиш този въпрос, не знаеше как да постъпиш с този човек, не ти стигаше умът.“ Започват те да дават на баща си ум. Гвоздеят казал: „Сега аз не ще ида при този железар майстор, познавам вече характера му, знам, че е неразбран човек. Ще отида при един земледелец, да му кажа как мога да бъда полезен на човечеството.“ – „Иди, синко, нямам нищо против това. И аз искам да видя какъв ще бъде твоят проект.“ Гвоздеят отива при един земледелец и му казва: „Имам един проект.“ – „Какъв е той?“ – „Искам да оправя света.“ – „Ела, ще те опитам. В къщата си имам две греди, които не могат да се спогодят, искам да опитам сега твоята теория.“ Той взел чука, наблъскал гвоздея на едната греда и го оставил. По едно време дошла голяма буря, съборила къщата и гвоздеят излезнал от гредата и се върнал при баща си. „Какво има?“ – „Остави се, неразбран човек излезна земледелецът, тури ме да примирявам две греди, та те не могат да се примирят.“

Тогава чукът казва: „На баща ми и на брат ми не им стига умът, и двамата отидоха при неразбрани хора. Аз ще отида сега, ще намеря някого да му покажа моя проект, като чук какво мога да направя в света.“ Отишъл той при каменаря, разправил му своя проект. Каменарят казал: „Добре, ще те опитам.“ Той взел чука и отишъл в планината, където прекарал цяла година и чукал камъни от канарите. Като свършил работата си, захвърлил чука. Чукът отишъл при баща си и казал: „И каменарят не приема никакъв проект“.

Сега ще спра дотук. След това отишли и брадвата, и свределът. И тях употребили за работа: брадвата да сече дърва, свределът да пробива дупки, но от всички хора, на които се натъкнали, те останали недоволни като неразбрани хора.

Най-после волът казал: „То се вижда, желязото не можа да оправи света, но аз ще отида при човека да му кажа какъв проект имам за това. “ Отишъл волът на гости при човека и като го видял, разказал му своя проект. Човекът го запитал: „Можеш ли да носиш юлар?“ – „Каквото искаш, мога, но един хубав проект имам.“ – „Добре“ – казва човекът. Туря

му един юлар, един хомот и цяла година орал с него. Връща се най-после и волът, казва: „И аз не разбирам как може да не се приеме моят проект. Вместо да го приеме, тури ми юларя, тури ми хомот и ме впрегна на работа.“

Отишла и рибата при човека да му даде своя проект за модерното плаване. Той хванал рибата, турил я на пиростията и я опекъл. Тя се мърдала и казала: „Тия хора не разбират. Опекоха ме и никакъв проект не разбраха.“

Най-после, като ходили всички и се натъкнали все на неприятни работи, дошъл ред и до детето. То, като помислило, помислило, казало си: „И аз ще отида при човека да му дам своя проект.“ То отишло при един голям учен, професор, и му казал: „Моля ти се, аз сега се родих, малко дете съм, нищо не зная, нямам никакъв проект. Дойдох вие да ми дадете някаква работа. Готов съм на каквато работа ме поставите.“ – „Ех, на тебе ще дадем най-леката работа – да се учиш.“

Та, сега всички учени хора, които дохождат да [си] дават проектите, са турени на работа. Единствените свободни хора, които най-малко работа вършат, това са децата, защото те са дошли без никакви проекти.

Този разказ е създаден по причина на това, че хората са ходили да дават ум на Господа. Всички хора, които са на Земята сега, все са давали ум на Господа, вследствие на което Той ги е турил на работа – и волът, и конят, и птицата, и рибата, и хората, всички са дошли на Земята, за да осъществят своите проекти. Само детето се въздържало да даде своя проект. Ако вървим по пътя на желязото, от нас ще излязат гвоздеи, чукове, брадви, свредели. Ако вървим по пътя на воловете, хомоти и гемове ще ни турят. Ако носим ума на рибите, само пиростии ще се образуват, само огнища и консерви ще се правят. И най-после, ако носим ума на детето, светът ще се поправи.

Затова казва Христос: „Ако не станете като малките деца...“ И Христос, като разглежда тази история, намира, че най-подходящото положение е на детето и казва: „За такива е Царството Божие.“ Всички други живеят сега в усилни времена. Защо? Понеже личният егоизъм е установеният закон, който тласка цялото човечество. Няма същество в света, което да не е под влияние на личния, индивидуалния егоизъм. Следователно всяко същество разглежда нещата само от свое гледище. И когато хората говорят за някакъв си морал и закон, туй е по отношение само на техния личен егоизъм. Рядко се срещат хора, които истински разсъждават. Ако

разглеждате света от единия до другия край, вие ще видите навсякъде закона на насилието, който произтича от егоизма на човека. Той сам го създава.

Например богатият, който измъчва сиромаха, и сиромахът, когото измъчва, и двамата са егоисти. Ако вие размените местата им, турите сиромаха на мястото на богатия и богатия на мястото на сиромаха, ще видите, че те по нищо не се различават. Ако турите сиромаха на мястото на богатия без никакъв договор, той няма да се замисли даже и ще каже, че всичко, каквото богатият има, е негово.

Та, сега ние търсим причината на злото в света. Откъде е дошло то? Много просто – от личния егоизъм на човека. Ако се освободим от него, ще влезем в колективния егоизъм. Може да се съберат 100, 200, 300 и повече хиляди хора на едно място, но при този колективен егоизъм, който съществува между тях, никакъв закон не можете да приложите. Ето, има Общество на народите създадено, но всички партии, всички общества, които съществуват в държавите, имат за принцип личния егоизъм. Той е основата. И ще видите, около него има неща привидни, уж за човечеството, за морала и за свободата, но всички имат за задачи подобрението на личността на човека.

И туй е добре, не е лошо, но хората са минали вече крайния предел. Ние никога не се спираме върху онези големи страдания, които причиняваме на млекопитающите с нашия егоизъм, вследствие на което ги избиваме повече отколкото трябва. Хората не само че себе си избиват, но и млекопитающите безразборно избиват. Вследствие на това избиване в цялата сегашна култура се създаде едно положение ужасно. Всичките сегашни болести се дължат все на това избиване на млекопитающите. Както и с изсичането на горите. Ако се изсекат всички гори, ще се унищожи и цялата цивилизация. Трябва да се спре изсичането на горите. Горивото, което е необходимо за хората, те ще могат да го намерят от други места в природата. Нека да оставим сега в растителното царство да се установи онзи установен ред и порядък, но също така да се установи редът и между млекопитающите.

Сега, аз не искам да вземете отговорността само върху себе си и да мислите, че един човек може да оправи света. Първият човек, който създаде туй положение, беше Адам, който ще бъде в състояние да изправи света. Законът е такъв. Онзи, който е направил прегрешението, той е в сила да изправи своето прегрешение. Онзи, чрез когото злото е влязло в света,

чрез него може да влезе и доброто. Две положения.

Тогава аз привеждам закона: Всеки един човек, вземете в най-малък размер, е отговорен за своята съдба. Той не е отговорен за онова, което става в света, за него той не може да бъде причина, но за малкото отклонение, за малкото зло, което е направил, той е отговорен. Има и някои странични външни влияния, но за създаването на най-малкото зло той си е причина. Следователно той е в състояние да изправи това положение. Ако не беше така, тогава нещата в света никога не биха могли да се изправят. Защото, ако един човек не може да изправи себе си, как ще могат тогава 10 души, събрани на едно място, да оправят целия свят? Тъй щото въпросът е до единицата. Значи, ако един може да оправи целия свят, тогава и вторият, и третият, и четвъртият, тези умни хора, като се съберат на едно място, ще се изправят и ще бъдат в сила да изправят и цялото човечество. Каквито са разбиранията в индивидуалните отношения, такива ще бъдат разбиранията и в колективните отношения.

Животът, който народите сега минават, е резултат на тяхното минало. Злото, което сега съществува в човечеството, е резултат на злото в миналото. Това е един трън в него. Такова е естеството на тръна. Ако имаш една бомба, пълна с взривни вещества, тя не е направена в този момент, тя отдавна е направена, но сега може да експлодира. Също така и всяка отрова носи в себе си разрушителна сила. Вземете например, в една киселина всички елементи не са еднакво разрушителни. В азотната киселина, например, азотът е причината на разрушителното ѝ действие. Като извадите азота отделно, останалите два елемента са безвредни. Ако имате сярна киселина и извадите от нея сярата, останалите два елемента са безвредни.

Също така и в човека има един вреден елемент – той е неговият личен егоизъм. Той е мощното, разрушителното. Не е въпросът да се унищожи, но този личен егоизъм трябва да се извади, той не трябва да направи цялото, целия живот на човека киселина. В химията има киселини, основи и соли. По естество киселините представят мъжкият принцип, мъжът; основите – женският принцип, жената; а солите, това са децата. Следователно, когато казваме, че ни трябва сол, значи деца ни трябват. Като дойде солта, тя носи със себе си желание за учение. Значи тя носи нещо добро. Обаче основите и киселините са необходими, за да се раждат децата. Ако няма киселина и основа, сол не може да се роди. Това е една аналогия.

Тогава вие ще кажете: „Защо съществува злото?“ Злото е мъжът, доброто е жената. А кое е детето? Вие сами ще кажете. Като се съединят мъжът и жената заедно, ражда се детето. Мъжът като киселина става лош, значи законът сам по себе си е лош, но щом влезне в съединение, то изменя своето естество. Защо? Защото може да се неутрализира. Основата го неутрализира. Азотът е краен консерватор, той има желание да седи само на едно място. Като се явиш при него, ще седиш с крайно благоговение. Той ще ти покаже какво трябва да правиш. Докато си при него, не трябва да мърдаш, защото той не обича движенията. Той е баща на децата. Щом азотът е баща на елементите, тогава кой елемент е майката? Водородът е майката, а кислородът е синът.

Това е фигуративна химия. Като влезнете в тази химия, може да работите с нейните елементи. Сега мнозина се занимават само с материалната химия, с физическата химия; но химията има и други свойства, които хората не са научили. Вие може да предизвикате злото и в най-добрия човек. Как? Ако не знаете как да постъпите с него. Тогава обратно: ако знаете как да постъпите с най-лошия човек, вие може да предизвикате доброто в него. Едно агне никога не може да предизвика в един вълк едно благородно чувство. Малкото дете, като се роди като дете, ако агнето вземе вълча форма като дете, може да предизвика във вълка съвсем други чувства, да е разположен. Ако вие сега, в дадения случай, защото се казва: вълците облечени в овчи кожи... Ако лошите хора може да се облекат в овчи кожи, защо добрите да не се облекат във вълчи кожи? Какво лошо има, ако един човек се облече с вълча кожа? Вълк няма да стане. Както един вълк, който се облече в овча кожа, овца няма да стане, така и една овца, която се облече във вълча кожа, вълк няма да стане. Защо овцата да няма право да се облече във вълчата кожа? Значи, вълкът има право да се облече в [овча] кожа, а овцата няма право. Разбирам, но туй го наричат в съвременния живот политика.

Сега аз не защищавам, аз обяснявам. Аз обяснявам онова, което е в природата. Аз в света не може да взема никаква страна, защото, когото и да защищавам, правото не е там. Човек не може да защити овцата, не може да защити и вълка. Те сами са в състояние да се защищават. Може да вземеш страната, дето е овцата, но и вълкът, и той е прав. Вълкът, както и да го уверявате, все има една хуманност. Да ви кажа къде е хуманността на вълка. И той има хуманност. Вълкът никога не изяда болна овца. Оставете една болна овца в гората, той като мине, ще я побутне с муцуната и казва:

„Ти гледай да оздравееш, вземи грижа за себе си.“ След като оздравее овцата, ако втори път я намери здрава, тогава изменя философията си. И давам му правото в дадения случай. Че е благороден, аз не искам да оправдавам, аз само да обясня. Има неща в света, които съществуват, защо и за какво – има свои причини. Нещата зависят от какво гледище ги разглеждаме.

Та казвам: От гледище на човешкото развитие, човек е дошъл до едно място, гдето не живее съобразно със своето естество. Не живее и ето на какво основание не живее със своето естество. В животинското царство всичките животни вървят по линията на баща си и майка си, без изключение. Едно агне мяза или на баща си, или на майка си по характер. У човека има едно грамадно различие. Много пъти синът мяза на четвърто, пето, десето поколение назад по характер. По всичко се отличава и никак не мяза на баща си. Тъй, както живеят баща му и майка му, те са трезвомислещи, а пък той е разпуснат в нравите. Как ще обясните сега? Туй го наричаме атавизъм. Но това нищо не обяснява. Това е законът на отклонението. Когато се раждат добрите хора в света, в природата се раждат при известни времена. Не се раждат всякога. Добрите хора се раждат в определено време точно – [определено] за добрите и за лошите хора. Ако психологически се изследва раждането на вълците, раждането на овците, раждането на пчелите, на растенията, тъй, както стават, ще се извади отлична наука – да се види как се размножават, какви са законите на размножението.

После, това е необходимо при възпитанието на хората. Там е пак същият закон. Да се възпита един човек, трябва да се разбира дълбоко естеството му. Апостол Павел, когато казва, че по закон никой няма да се оправдае, „по закон“ разбираме туй е човешкото мнение. Законът в света е човешкото мнение. По човешки никой не може да се спаси. По човешки, тъй, както хората живеят, никой не може да се подигне. Сега ние оправдаваме и казваме: „Богатият човек може да има 100, 200, 300, 400, един милиард, 10 милиарда.“ Питам: Този, богатият човек, от гледището на природата има ли право да държи всичкия този капитал, струпан на едно място за своето благо? Няма право. То е едно насилие. Един човек може да изколи хиляди животни. Той може да си позволи това, но той няма право. В Божествения ред някой път животните може да станат жертва за хората, жертвата се позволява, но туй трябва да стане разумно. Не трябва да стане в разрез със законите на природата. Ако стане в разрез с природата,

нарушава се нейното равновесие, което се отразява върху бъдещите поколения.

Сега, много пъти в Библията се взема, има едно обяснение за един плод. Казва се, че Ева изяла една ябълка. Че Ева изяла една ябълка! Какво зло има, че изяла една ябълка? Защо от една ябълка да произлезе такова зло, от което хората и сега не може да се освободят? Той е избор на онази неестествена храна. Грехопадението започва с месоядството в света. Падането на ангелите се дължи на месоядството. Един човек, който е месоядец, може да направи всички престъпления. Всички хора, които са месоядци, техният морал е до плевнята. Може да ви приведа ред примери какво нещо е, хората едни други може да се ядат. Тя е една епоха, когато хората са се изяждали, когато човек се е изопачил.

Имаме доста разкази колко от американските проповедници са били изяждани, опичани. Аз слушах веднъж един английски проповедник, който отучил месоядците. Преди него десетина проповедници са били изядени. Той казва: „Ако е за мен, и аз ще ида да ме изядат.“ Но той знае закона [за] масовото внушение. И като ги вижда, тракат им зъбите, но той като ги гледа, те отстъпват, изплашва ги. Казва: „Не може да ме изядете мене!“ Той не е за ядене, в него има други трептения. Ще кажете, че се е молил. Хич не се е молил. Но в себе си трябва да обуздаем злото и да го турим на работа. Че ако ти не можеш да вземеш сериозен вид отвън, ще туриш едно положение да се самообуздаваш.

Казвате: „Защо са усилните времена?“ За да се покаже какъв характер имате вие. Слушал съм и млади, и стари да казват: „Не съм ли свободен да правя каквото искам?“ Само робите може да правят каквото искате. Робът кой е? Онзи, който казва, че всичко може да направи, той е един войник, на когото му заповядват „туй направи, онуй направи“ и той прави. Ти си под команда. Ти си свободен само духом. Когато ти не правиш това, което ти заповядват.

Вие разбирате, че като правите туй, което искате, че вие сте свободни. Но като правите онова, което не трябва, вие ще бъдете ли свободни? Има неща естествени за човека. Там, дето е изворът, там е свободата. Дето си свободен, ти ще провериш своята свобода. Най-голямата сила на човека седи в това да се откаже да прави зло. Или другояче казано: той не трябва да става слуга на злото. Или той трябва да бъде свободен. Най-малко свободен. Или ако не може да бъде господар, да бъде свободен. Второто положение: той трябва да бъде господар на злото. Да бъдеш господар значи

да туриш това зло на работа. Сега, например, научните изследвания показват, че някои хора са миролюбиви. Има хора, които не може да извършат престъпление. Устройството им е такова, че те не може да извършат престъпление. Няма достатъчно енергия. Има хора, които са така създадени, за тях да убият е толкова лесно, както да откъсне главата на една муха.

Та, казано е, че в света съществува един закон на внушение, който работи отвън. Ако ти, по едно невнимание, в света останеш дълго време да живееш на физическото поле, в материалния свят, да се занимаваш само със своето материално подобрение, ти непременно ще извършиш престъпление. Защото всичката енергия ще се събере при ушите и без да искаш, ще стане една експлозия. Следователно психологически ти трябва да знаеш на деня колко часа да работиш физически, колко часа да работиш духовно, за чувствата, и колко часа да работиш за мислите. Постоянно трябва да има слизане и качване. Ако става туй движение в ума ти, в сърцето, в тялото, престъпленията са изключени. Ако седиш само на едно място и водиш еднообразен живот, непременно престъплението ще изпъкне и тогава ще се явят разни обекти. Светът е пълен с обекти, които ще те извадят от онова равновесие, в което ти се намираш.

Искате вие да схванете туй, което може да ви бъде полезно. Не да се плашите. Много пъти вие се плашите от злото. Много пъти вие се плашите от [по-]зло. Много пъти вие се плашите от лошите времена. Много пъти вие се плашите от сегашното положение. Казвате: „Какво ще стане със света?“ Какво ще стане със света? Къщи, които са прогнили, на които гредите са черудясали, ще се съборят. Онези къщи, които нямат добра основа, ще паднат. Пътищата, които не са добре постлани, ще се развалят. Реформа ще стане навсякъде. Всичко онова, което е добре построено, ще се устрои.

Казвам: Засега се заражда един неестествен страх. Ние искаме да оправим света. Ние желаем да се оправи светът. Хубаво е туй желание. Аз не го отричам. Ще се оправи светът. Но тъй, както ние мислим, светът по никой начин няма да се оправи. Всичко туй, което става в света сега, то ще послужи само като средство. Настъпил е вече колективният егоизъм в света. Какво ще правите? Например води се една малка революция, както в Австрия. Днес държавата е колективна единица. Не е тъй слаба. Тя има оръжие, картечници. Ще се въоръжат 10–15 души добре и ще се борят с държавата. Какъв смисъл има слабият да води война със силния?

По някой път гледам, аз като отида при пчелите, по някой път са ме нападнали, за да ми покажат, че не трябва да съм близо до кошера. Казвам: „Моля, чакайте.“ Те искат да си забият жилото. Една сестра страдаше от ревматизъм, боеше се да не осакатее кракът ѝ, уплашила се беше. Заведох я при кошера, разгневих ги и като накацаха на крака ѝ, повече от 20 пчели я ухапаха. И оздравя! Бомбардираха я пчелите със своите картечници и казвам, тази неизцерима болест оздравя. Подложи се на този картечен огън. Разумните същества [ще] го употребят за лекуване. Всяка пчела, която ужилва, ще умре. И пчелата ще каже: „Аз умрях за своето отечество.“ Ако не бях отишъл при този кошер, тя нямаше да умре. Донякъде е прав този възглед, но то е посторонно. Силата на пчелите седи в онова изкуство: събирането на мед, използуване времето да събират [...] (В разчетената стенограма има празно място, вероятно липсват 2–3 думи), в краен случай нападат, за да защитят своето богатство.

И казвам: Всички организации, които съществуват в света, това са данни, с които човечеството трябва да си послужи. Човечеството трябва да проучи живота и на всички млекопитаещи, трябва да проучи живота на рибите, трябва да проучи живота на птиците. И най-после, трябва да проучи първите раси, докато дойде до сегашната бяла раса. И туй трябва да бъде една настолна книга, за да се извади една поука.

Какъв трябва да бъде сегашният ред, който искате да установите? Ако искате да установите един социален строй, аз ви казвам: на какво трябва да почива той? Аз ще ви кажа на какво почива вашето тяло. В тялото съществува един ред. Десет милиона клетки служат, [...] (В разчетената стенограма една или две думи не се четат) работят, приготовляват този сок и после изпращат [...] (В разчетената стенограма половин машинописен ред не се чете). Има клетки, които работят в белите дробове. Всяка клетка, когато организмът е нормален, всяка клетка взема достатъчно храна, за да живее. После нечистото се изхвърля навън, става пълно пречистване. Идеалното положение на тялото е, когато човек е здрав. Но щом съгреши човек, веднага неговата поща, съобщенията се задръстват и тогава се появяват разните болести, които лекарите лекуват по своему. Може да ги лекуват, не е лошо да се лекуват. Но казвам: Природата има един особен начин за лекуване.

Една особена лекция трябва да ви държа, която всеки може да приложи върху себе си. От този начин вие не трябва да очаквате едни бързи резултати. Най-малко трябва да чакате година и половина, за да добиете

един микроскопически резултат. Трябва да чакате година и половина, не изведнъж да добиете. И ако имате микроскопически резултат в година и половина, през цялата година този резултат ще се увеличава, вие ще бъдете сигурни и мощни.

Мнозина са казвали: „Кажи ни!“ Може да се храни, но казаното трябва да се направи, трябва да се приложи вече. Идва една сестра при мене и ми казва: „Аз, Учителю, имам голяма вяра в тебе, ти всичко може да направиш.“ Казвам: „Права си. Аз всичко може да направя за себе си, но всичко за тебе не може да направя. Ако река да направя и за тебе всичко, ще наруша свободата, която имаш. Аз за тебе не може да ям, не може да мисля.“ – „Дъщерята – казва тя – се намира в критическо положение.“ Аз като майка влизам ѝ в положението. Тя я обича. И тя казва: „Обещай, и от тебе зависи.“ Не мога да ти обещая. Като имаш вяра, ще оздравее дъщеря ти. Пък като нямаш, тогава? Пък ако и дъщеря ти няма вяра... Аз мълча, право има. Зная какво ще каже. Не искам да го кажа, за да не стане. „Искам – казва – да ми обещаеш.“ Който обещава, той плаща. Аз ще платя, пък друг ще свири свирнята. И няма да излезе такава, каквато аз искам.

Та, казвам: Трябва да държите същото правило. Много пъти вашето тяло трябва да се подчини на вашето чувство. Вашето чувство трябва да се подчини на вашата мисъл. Вашата мисъл трябва да се подчини на вашия дух, на онова великото, разумното. То е един процес. Тялото трябва да се подчини. Несвоеволно чувствата ти трябва да се подчинят на мислите. Мисълта трябва да се подчини на човешкия дух. Туй е една редица.

Станеш сутрин, ти си се обезверил и казваш: „Дали съществува нещо разумно в света? Дали съществува някакъв Господ? Дали съществуват разумни същества?“ И тогава ти ще търсиш някой философ да ти доказва дали има Господ или не. Само на слепите ще доказва, че има греещо Слънце, на другите не трябва да им се доказва, на тях казваме: „Ела и виж!“ Вие казвате: „Да се докаже.“ И започват тогава – по 3, 4, 5 начина има да се докаже, че има Господ. Хубаво, аз го доказвам. Има един мъртъв човек. Казвам му тъй: „Ти вярваш ли, че има Господ?“ Ритам го веднъж с крака. Той мълчи, образува [се] в него чувствуването и той започва да се движи. Почувствувал, че някой го е ритнал. След туй му казвам: „Той чувствува, че има нещо, което въздейства върху него.“ Той не знае. Казвам: „Вярваш ли в хляба?“ Пак нищо не казва. Като го ритна, събуди се в него вкусът. Като му дам хляб, разбира ме, започва да яде. Дам цвете да мирише. Не разбира. Като го ритна още веднъж, отвори се носът. Говори

му, той не чува. Като го ритна, той започва да чува. Най-после, сляп е, не вижда. Като го ритна и започва да вижда. Пет пъти като го ритна, всичките сетива се отварят от всичките тия 5 удара. Пет пъти като го ритнеш, повече нито един удар. Колко пъти трябва да ритнеш човека? Пет пъти. За всяко сетиво по веднъж. Майката като бие детето, да каже: Един път, два пъти... За всяко сетиво по веднъж. И като го удари 5 пъти, казва: „Стига, моето пиленце."

Даже най-упоритото дете... Един учител може да направи опит, да прилага. Той ще събере децата и не произволно, за една година и половина, всякога ще види какъв е резултатът. Не трябва да риташ на кое да е място. Къде трябва да удари? Не трябва да го ударите на едно и също място. Като дойдеш до ухото, де ще го удариш? С пръстите ще заловиш долната част на ухото. Като дойде до носа, ще хванеш върха, а другото вие ще го намерите де е. Даже ако някой път, ако вие не слушате, вие може да ударите. И някой път вие хванете ухото и го опънете. Някой път пипате носа отдолу.

Боят, то е един психологически резултат. Той има чисто педагогическо възпитание. Всяко движение, всеки удар в света, тези удари, които употребяваме, те са неестествени удари. Майката удари, но този удар носи живот, внася живот. Казвате: „Трябва да се бие човек." Ще го проведеш разумно. Ще внесеш нещо разумно. Всеки един удар трябва да носи живот. Този, същия закон ще внесете.

Някой път в една ваша мисъл може да внесете смъртоносен удар. Неестествени удари са. Казвате: „От мене човек няма да стане." То е смъртоносен удар. „Аз съм последен, такъв голям грешник! Не може да се изправи в света." Вие нанасяте смъртоносен удар. И действително, при това безверие, което носите, вие може да потънете, може да се удавите. Но ако знаете как да снемате този товар от гърба си, ще се избавите.

Много пъти носите товар, който не е ваш. По изкуствен начин във вашия ум влязла съвсем чужда мисъл. Някой път във вас може да влезе някоя хипнотическа мисъл, да ви застави сами да се самоубиете. Много хора крадат не от добра воля. Внушена е една мисъл да краде, да върши престъпление.

За бъдеще бъдещата педагогика ще бъде така: след като се хване, апашът няма да се наказва. Но по този апаш ще се намери тази мисъл през колко души е минала. Може би 100, 200, 500 души, които са мислили по този начин. И ще се заемат да се коригират. Убил някой някого и не само едного ще съди, ще се намерят всичките по този ред, може би 1000 души.

Този зародиш трябва от самото начало да се намери. Хванат едного, бият утре друг.

Казваме: „Този свят не може да се изправи.“ За да се поправи светът, иска се едно разбиране. Религиозните хора, не религиозните, на духовните хора седи една велика задача в света. Най-първо, трябва да внесат една светлина в човешкия ум, такава, каквато досега не е внесена. После, трябва да внесат такава светлина в човешкото, такава, каквато досега не е внесена. И трето, да внесат в човешките постъпки такава светлина, каквато не е внесена. Не от нашето лично гледище, но от едно колективно гледище, не онова гледище, което е за нашето общо благо.

„Ние няма да умрем, ние ще се изменим.“ Един ден ние ще минем в по-висша форма. Благото на висшите форми зависи от сегашното състояние, в което сме. Сега ние искаме да знаем дали има онзи свят. Сега в кой свят сме? Невъзможно е човек да се освободи от онзи свят. Ние сме в оня свят. От оня свят и хиляди цървули да съдерем, не може да се освободим. Ние може много пъти да умираме. Ние ще се престорим на умрели. Ще дойде Господ и като те бутне, веднъж до 5 пъти като те ритне, ще станеш. Какво ще правиш тогава? Как ще умреш? Умреш веднъж – ще те удари и като те удари, станеш. Може 10 пъти на деня да умираш, той дойде и като те ритне, ще видиш, че не се умира. Някой казва: „Ще умра.“ Един ритник ти трябва.

Казва Христос: „В последния ден ще ви възкреся.“ Казва се, там с онази тръба, с която архангел Михаил ще затръби. Че каква е тази тръба? Това е разумното. Когато се събуди разумното, всички хора възкръсват. Навсякъде тръби архангел Михаил. Един разбира едно, друг разбира друго. Който разбира, възкресява. А който не разбира – един ритник.

Казваме сега: „Светът може да страда.“ Светът може да страда, но не умира. Казвате: „Трябва да се дадат жертви.“ Съгласен съм с това. Но ние даваме безразборно жертви, защото в един дом трябва да умре бащата, трябва да умре майката. И всички като умрат, какво ще се ползуват в този дом, кажете ми? Под думата „смърт“ в първоначалния език подразбирам: ще дойдат неестествени страдания за човешката душа, които ще я спънат в нейния правилен развой на развитието. Някой хванал един път, обратен на живота. Смъртта е най-страшното. Това е ограничение на човека от свободата. Ти си роб, нищо не може да вършиш. Смъртта казва: „Ще бъдеш осигурен.“ За да се освободи човек от туй робство, той трябва да изтърпява. Казвате: „Да умра, да се свърши всичко!“ Ако човек в смъртта

умира, за да се освободи от смъртта, то е право. Но ако от живота умира, за да влезе в смъртта, той се ограничава. Ако от смъртта отива в живота, съгласен съм. Тогава освобождението иде.

Та, казва апостол Павел: „Усилни времена.“ Усилните времена означават всички отрицателни черти, които са влезли сега в човешката душа. Нека хората са ги родили. Хората са по-добри, отколкото в миналото. Но в тях злото отвътре е излязло на повърхността. И по-лесно може да се лекува. Казано е: Важно е, когато всеки един... Казват, че Христос донесъл спасението в света. В какво стоеше спасението на света? Христос казва: „Ако кажа, че не познавам Бога, ще бъда подобен на вас. Но Аз го познавам и Неговата воля изпълнявам.“

В какво седи спасението? Спасението седи в изпълнението волята Божия. Всеки да е изпълнил тъй, както е вложено в него. Всеки знае как да изпълни волята Божия. Отвън може да се дават пояснения. Но няма нито един от вас, който да не знае как да изпълни волята Божия. Може да ви опитам. И отлично може да ми отговорите всички. Ако ви попитам как трябва да постъпят спрямо вас? Ако сте беден човек, вие ще кажете: [...] Казвам: „Моля, кажете, как да постъпим?“ Ще кажете: „Нямам къща, направи ми къща. Да се мобилира тази къща. После, дрехи нямам.“ Казвате: „Да имам колкото да поминавам. Една заплата от 2–3000 лева. Една хубава градина.“ Много добре. Казвам: Ти може да направиш доброто. Той казва: „Как?“ Точно тъй, както е направено на тебе. По същия начин туй, което аз направих на тебе, иди и ти го направи. Това е твой проект. Аз изпълних, аз направих, каквото ти каза: къща – къща, дрехи – дрехи, обуща – обуща. Аз не го измислих от себе си. Туй, което ти каза, аз го направих. Сега, като дойде въпрос за доброто, направи доброто. Ти казваш: „Не зная.“ Аз ще ти кажа. Ти на този човек ще направиш такива неща, както аз направих на [тебе]. Ти на този човек ще направиш такива дрехи, каквито аз направих на тебе – и дрехи, и шапка. „Мога ли?“ Щом аз мога, и ти можеш.

„Мога ли?“ – питаш. И въпрос не поставяйте. Човек е в състояние да направи всичко онова, което е вложено в него. Имайте поне тази вяра в себе си. Това е хубавото, благородното. Щом човек изгуби тази вяра, той губи всичко човешко и търси отвън спасение. Това са условия. Физическият свят е едно условие. Домът е едно условие. Баща ви е едно условие. Майка ви е едно условие. Учителят ви е едно условие. Партията, държавата, науката, това са условия. Същността на вашето щастие, вашето

подигане, като човек да бъдете полезен, зависи от самите вас – да изпълните волята Божия. Волята Божия, този велик закон, който прави човека свободен. Да бъде човек свободен, той трябва да бъде силен, да има знание, да има мъдрост, да има любов, да има живот. Той трябва да има истина в него. И най-после, той трябва да е свободен. Свободата включва това.

Тогава, някой път може да кажете: „Тъй е, който върви по един музикален закон." То е музика. Първо силата ти влагаш. В знанието може да приемеш. В силата трябва да дадеш от силата. От знанието трябва да приемеш. От мъдростта пак трябва да дадеш. В любовта трябва да приемеш. Живота пак трябва да дадеш. Истината трябва да приемеш. Свободата пак трябва да я дадеш. Който иска свобода за себе си, никога не може да я намери. Свободата е право на всяко живо същество. Тя е крайният предел, крайното благо, което Бог може да ни даде. То е свобода. Но без сила, без знание, без любов, без живот, без истина свобода не може да има в света. Това разбирам.

Тогава, хората като разсъждават, закон има. Може да се тури един ред и порядък. Да оставим сега света, понеже в този свят вие живеете. Ще видите, един ден вие ще посетите Земята и тя няма да е такава, каквато е сега. Мога да ви кажа кога. След 365 000 години отсега нататък Земята ще има друг образ. След това време тя ще изгори. На повърхността каквото има на Земята, ще изгори и всичките хора ще се стопят. Ще се създаде новият човек и тогава тази Земя ще бъде нова, ще живеят хора и като дойдете тогава, реките ще бъдат кристални. Никъде няма да има мътни реки. Цялата Земя ще бъде с градини, плодни дървета. Много малко животни и рибки ще играят. Пред всяка къща ще има градина, хубава музика ще има и тогава хората няма да ходят на аероплани, но ще се носят из въздуха. Искаш да хвръкнеш – ще хвръкнеш. Искаш да слезеш – ще слезеш. Бутнеш ключа и веднага излезеш. Всичко, каквото желаеш, го имаш. Слез 365 000 години ще го имаш.

Нашите времена, нашите усилни времена. 365 000 години, това е една анормална година. Ти като живееш по този начин 1000 години, то ще бъде като че ли си живял един ден. 365 000 дни ще бъдат и тогава ще бъде като на една година. На 365 дена ще бъдете.

Сега какво ще кажете: „Да вярваме или да не вярваме?" Вярвайте. Ако не вярвате, горко ви. Вярвайте, понеже ще бъде тъй. Даже повече ще бъде, отколкото аз го казвам. „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог

е приготвил.“ Тъй е казано в Писанието. Имате едно велико предназначение. Не изпущайте настоящето. Сегашният живот трябва да се направи [...] И тъй, последната мисъл [...] Ние живеем в усилни времена, дето животът на човека е несигурен отвсякъде. Много неща не трябва да се казват, защото ще се плашат хората. Несигурността е тъй голяма, но човек не трябва да се плаши.

Ще ви приведа онзи анекдот. Един българин бил много добър, много добре живеел с жена си. Връща се веднъж цял измокрен. Жена му не обичала да ходи за вода и като го вижда намокрен, внася двата котела и му казва: „Хасъл си намокрен, донеси два котела с вода.“ – „Жена, ще настина. Да се преоблека трябва, далече е.“ – „Иди, иди!“ Той взема, че излива единия котел на жена си и казва: „Сега и ти си намокрена, ти ще идеш да донесеш вода и като дойдеш, аз ще приготвя огъня за тебе.“ Ще ни намокрят. Ти или жена ти, все трябва да идете за вода на чешмата и да донесете вода. За предпочитане е онзи, който седи вкъщи, да донесе вода, а не онзи, който иде отвън. Ние, които сме вкъщи, трябва да донесем тази вода. Ако искаме да ни донесат вода, ще се намокрим.

Всеки трябва да усили своята разумна вяра и да гледа нещата много трезво. И той за Бога трябва да има такова разбиране както за баща. Господ трябва да му е така близък, както баща му и майка му. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както Слънцето. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както звездите. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както ябълките, крушите. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както е бистрата, хубава водица. Господ трябва да бъде така близък, както е близък хубавият хлебец, който хапваш. Господ трябва да бъде така близък, както чистият въздух, който възприемаш в себе си.

Какво доказателство? Че новото учение е, което трябва да оздрави душите ви. Това е, което ще въздигне света. Туй трябва да носят новите хора. Тези, които сега живеят. Добри са тия братя. Те вървят по характера на Каина, но ние трябва да бъдем Авеловци и Ситовци. Те са хората, които ще донесат благото на света. И на онези да благодарим, и те извършват доброто. Те свършиха работата и още малко работа има да довършват, може би 100–200 години.

След туй, казано е: „Ще направя ножовете на орала.“ И няма да има ножове, защото не ни трябват. Аз гледам, някой стражар влезе в църквата, носи ножа в църквата. Всеки офицер трябва да влезе без оръжие, без никакъв пистолет се влиза в църквата. Казват: „Христова църква.“ Отвън

имат право да носят. Ако влезе един стражар вкъщи, ако домът е свещен, той трябва да остави оръжието отвън. Другояче е разбойник. Няма какво да убиваме. Щом влезем в училището, ще снемем оръжието. Нима като идеш на леглото, като стражар трябва да носиш оръжието?

Външните съоръжения зависят от онова, умственото. Злото вътре е в нашия ум. Не е въоръжението във външното оръжие. То е нашият [...] (В разчетената стенограма думата не се чете). Ние треперим за живота – да не го изгубим. И досега има ли някой [...]* защитаваме, отколкото сега.

Казвам: Всички трябва да бъдете смели както първите мъченици. Аз уважавам външните хора. Тия хора са герои. Умира човекът геройски. Една похвална черта.

Казвам: Идеята за Бога трябва да стане плът и кръв. Да мислите тъй, както Господ мисли, да чувствувате тъй, както Бог чувствува, да постъпвате тъй, както Бог постъпва.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

20-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 18.II.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

АКО ИМАТЕ ЛЮБОВ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета част от 14-а глава от Евангелието на Иоана. „Ако имате любов към Мене, опазете Моите заповеди!“ (15-и стих.)

„Духът Божи“

„Ако имате любов.“ Аз взимам общия смисъл на този стих, а не частния му смисъл. В света любовта има три прояви. Проява на човешкия дух, когато духът проявява своята любов – тогава имаме Божественото проявление на любовта. Второ, когато душата проявява своята любов, имаме духовната любов, мекият принцип в света, от който произтича животът. И най-после, имаме любовта на физическия свят, от който произтича движението. Всяко движение, каквото и да е то, се дължи на любовта. Физиците не приемат това нещо, но това е безразлично дали го приемат или не, това нещо съществува като факт. И когато приемаме, и когато отричаме нещата, те са такива, каквито са. Когато ние мислим право, то е за нас. Тогава ние не сме в стълкновение с реалността. Когато мислим криво, ние сме в стълкновение с реалността и казваме: „Защо животът ни не върви както трябва?“ Когато животът ни не върви както трябва, това показва, че не мислим право.

Аз не казвам как трябва да се обичате. Да се обичат хората, това показва тема за разискване. Това вие сами знаете, сами вие сте специалисти, аз трябва да се уча от вас, а не вие от мене. Това, което съдържа в себе си начатките на човешката свобода, то е силата на любовта. Който иска да се освободи, той непременно трябва да има тези зачатки на любовта в себе си.

Като говоря за свободата, аз не разбирам тази, гражданската свобода. Гражданската свобода, това са частични проявления на свободата. Под думата „свобода“ аз разбирам да имаш условия, т.е. свобода в себе си да мислиш, да чувстваш, да постъпваш. При това няма да кажа, че трябва да си свободен да мислиш, както ти намериш за добре, да си свободен да мислиш, да чувстваш и да постъпваш правилно. Щом туриш в себе си

мисълта, че трябва да мислиш както ти искаш, ти си вече ограничен. Това е частично разбиране. Когато човек мисли както той иска, тогава се възбужда. Човек трябва да мисли както разбира.

От какво произтичат ограниченията в света? Яйцето, например, е ограничено по отношение на светлината. Яйцето не може да има онези понятия и разбирания за нещата, каквито пилето има, понеже е обвито в черупка, в която майката-кокошка го е поставила. Яйцето може да каже: „Каква нужда има да ме турят в черупка?“ Тази черупка е необходима за даден случай, но пилето не може и не трябва да остане в нея за вечни времена. Временно само е необходима тя. То трябва после да я снеме, да бъде свободно от нея. Когато пилето махне черупката, то ще има прямо съприкосновение със светлината.

Всеки човек е обвит в такава една черупка. Той говори за любовта, но под черупката отдолу. Като излезе от черупката, човек ще има малко по-голямо движение. Докато е в яйцето, човек не е свободен, той е стеснен. Едно мисли, не става, друго мисли, не става. Какви ли не работи мисли, но в края на краищата казва: „Тази работа не върви.“ Не върви, защото си затворен под черупката отдолу. Главното е човек да се освободи от тази черупка. Той сам не може да премахне тази черупка. Първо кокошката има желание да премахне тази черупка. Когато оставим кокошките и птиците свободно да се развиват, те снасят едно–две или около 10–15 яйца, според тяхното естество. Тези яйца не остават така. Дълго време те седят над тях, докато махнат черупките им. Ако тези яйца попаднат в ръцете на хората, те ги оставят дълго време с черупките им или ги сваряват. По същия начин понякога и вие имате сварената любов отдолу. След всичко това чакате възкресение. Не зная дали сварената любов може да възкръсне. Тя може да възкръсне само по един начин. Как? Като я изядете.

Според сегашната логика има два начина за разсъждение. Единият начин е дедуктивният – от общото към частното; а другият начин е индуктивен – от частното към общото. Или, казано другояче, един външен и един вътрешен начин. Много пъти от нашите частни опитности, които имаме в себе си, правим общи заключения за битието. А някога от общите наблюдения, които правим в природата, си вадим наши частни заключения за нашия вътрешен живот.

И тъй, любовта трябва да се проучава. Някои казват, че любовта трябва да се чувствува. Право е това, защото чувствата са орган, чрез който любовта трябва да се проявява. Най-първо любовта трябва да се проучава

като разумна сила в природата и в живота, дето има свое приложение. Когато проучвате любовта, вие не започвайте от сегашната любов, която имате, защото това, което имате, това са ваши чувствувания. Например, вие имате известни чувствания, известни разположения към някого и наричате това нещо любов. Не, всъщност това не представя никаква любов. Че имате известни чувствувания, някакво разположение, това още не е любов.

Силата на любовта се отличава с едно качество, а именно, тя е във вечно движение, тя е без пресичане, тя е във вечно движение. Следователно животът, който произтича от тази любов, той е вечен, непрекъснат. Там, дето има някакво пресичане, това показва, че в тази любов са се вмъкнали някакви странични сили или някаква чужда материя – нещо, в което има някакво малко нарушение. Казвате: „Защо са тези нарушения?“ Тогава аз ще ви запитам: Кокошката не може ли да снесе яйцето по друг начин? Не може ли да го снесе без черупка? Не може. Това може да направи тя. Кокошката казва: „Аз сама направих яйцето, толкова ми стигаше умът и толкова направих.“ Не мислете, че на кокошката не ѝ стига умът, но тя казва: „При дадените условия аз не мога да направя нищо друго, този е най-идеалният начин. Обаче при други условия бих могла да направя друго нещо. Засега толкова зная, толкова правя, толкова прилагам.“ Има същества високо напреднали, които снасят яйцата си без черупка.

Сега вземете това разсъждение в неговия частен смисъл. Вземете, например, една мисъл в нейното зачатие. Аз вземам думите „мъж“ и „жена“. Ще видим, че между тях няма никаква любов, но има само действия, отношения на взимане и даване, търговски, спекулантски, работи на банкер – внасяш пари, взимаш лихва. И това вие наричате любов. Не, в това няма никаква любов. Не мислете, че мъже и жени като се женят, че това е любов. Преди всичко те не представят никакъв дом. Те са само елементи на дома. Домът е нещо външно, то е нещо по-високо, по-идеално от мъжете и жените. Мнозина мислят, че като има мъже и жени, има и домове. Има сенки от дом, но дали това е дом, то е въпрос. Пък не мислете, че като се родят децата, това е дом.

Това е проблематично нещо. Ние трябва да определим какво нещо е домът. Домът е най-добрият институт, който съществува на Земята, т.е. в света. Той е институт без никакви противоречия. Когато човек трябва да възкръсне и да оживее, той трябва да влезне в дома. Ти не може да се спасиш, ако не влезеш в дома. За кой дом се разбира? За Господния дом. Ти

можеш да влезеш и да се молиш само в дома Господен. Вън от този дом ти не може да се молиш. Казваш: „Вън от църквата." Не, извън дома ти не можеш да се молиш. В този смисъл домът представя една всеобемаща идея, за която трябва да имате особено мнение и да я схващате в нейната чистота.

В човешките домове стават кавги, пукват си главите и наричат това нещо дом. Не, това е затвор, това е участък. Как можете да наречете участъка дом? Този участък има съвсем друго предназначение. Аз нямам нищо против този участък, но не смесвайте дома с участъка, нито пък смесвайте дома с мъжете, жените и децата. Разбиране трябва. Трябва да се правят разграничения във формата на дома. Кривите разбирания донасят криво заключение, а докато кривите заключения се изправят, донасят много страдания. Мъжът се жени. Защо се жени? Защото жената му казва: „Аз съм пътят за дома. Само чрез мене можеш да влезеш в дома." Друго спасение няма. Ако не мине през жената, той не може да бъде спасен.

Значи, жената е пътят, по който мъжът може да влезе в дома. Мъжът пък е пътят, по който жената може да влезе в дома. Следователно мъжът и жената са пътища, чрез които и единият, и другият могат да влязат в дома, а те казват, че съставят дома. Не, мъжът и жената са пътища, чрез които могат да влязат в дома. Те имат стремление да влязат в дома, но трябва да разбират тази работа. Майката и бащата са пътища за децата да влязат в дома. Ако мъжът влезе в дома, по-хубаво място за него няма. Ако жената влезе в дома, по-хубаво място за нея няма. И ако децата влязат в дома, по-хубаво място за тях няма.

Домът, това е Царството Божие. Христос е казал: „В дома на Отца Ми много жилища има." Та, като държите за бъдещите ваши лекции и цитирате Христовите думи, ще знаете какво е разбирал Той под думата „дом", „жилище". И ако ви питат кой е източникът, от който черпи[те] този материал, ще кажете, че един от Великите Учители на света някога си е казал, че „В дома на Отца Ми много жилища има". Вие сте храм Божи. Домът е храм, място на поклонение. И когато човек влезе в дома Божи, той ще намери смисъла на живота. Затова всички ние се стремим към дома.

И когато говорим за любовта Божия, ние имаме един метод, чрез който можем да влезем в дома. Когато говорим за любовта, ние разбираме дома, който ни ограничава да влезем в царството Божие. Срещате един горделив момък, който не обръща никакво внимание на момите. Той ходи натук-натам, никого не поглежда. По едно време спре вниманието си някъде и

виждате, че започва да се огъва. Докато по-рано е поглеждал отвисоко на всички моми, сега започва да се увърта около някоя и казва: „Колко миличко гледа тази мома!“ Как няма да гледа миличко! Този момък е огладнял и започва да гледа миличко около гостилничаря, който може да му даде хляб и ядене. В него е спасението, как няма да гледа и тя, и той миличко? Момата е път за него и момъкът е път за момата.

Така седи въпросът. Но вие трябва да гледате чисто на тази работа. Казвате: „Тъй ще се мине животът!“ Не, животът по този начин не минава.

Като слушате да говоря така, мнозина от вас може да се спънат. Женените ще кажат: „Ами ние де сме?“ Де сте? Вие сте в участъка. Вие сте затворени в полицейския участък за нарушение на законите на държавата. Когато изпълните законите на държавата, тогава ще влезете [от] участъка в дома. И като влезете в дома, ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Сега ние се смеем, за да изправим една погрешка, а трябва да поскърбим малко, за да изправим греховете си.

„Ако имате любов.“ Та, същността седи в онова велико, вътрешно разбиране на любовта – това, което носи всички блага за човешкия живот. Това, за което вие си мечтаете в хиляди разнообразни и всевъзможни форми, това е любовта отвън. Тя е среда. Извън любовта има някаква реалност, но тя е среда, през която ние приемаме тази реалност. Например ние знаем за Слънцето толкова, колкото можем да го видим през въздуха. Ние не можем да се освободим от въздуха. Той е стар дух. Каквото и да правим, всичко става както трябва, както той, старият, е нагласил. Той казва: „Това не може, онова не може!“ Тъй щото, ние не можем да се освободим от него, той е опасал Земята отвсякъде.

Кой е старият човек в света? И кой е младият човек в света? При дадени моменти в живота старият и младият, това са само условия в живота. Вие сте стари и млади при известни условия, за да разберете известна истина. Защо? Защото истината в младини не можете да я разберете. Истината и като жена не можете да я разберете. Истината и в старини, като стар не можете да я разберете. И като мъж не можете да я разберете. Това са само условия. Вие ще разберете истината само тогава, когато влезете в дома си и намерите вашите баща и майка, вашите братя и сестри, които ви обичат. Само тогава ще намерите онези, които истински ви обичат.

Сега казвате, че някой ви обича и какво ви интересува, когато влезете в гроба и дойде този, който ви е обичал, и започне да плаче, колко сте бил

добър, започне да вдига дертовете ви? Какво ви интересува тази любов и това плачене? Аз разбирам така да заплаче, че мъртвият да оживее и да излезе от гроба. Такова плачене, тази любов има смисъл. Обаче да плаче някой за тебе, отгоре на това да те бият в участъка, тази любов не я разбирам. Казвате, че трябва да се полее гробът на вашия ближен. Какво ще се полива гробът му? Яйцето, затворено в черупката, е като в един гроб. Когато кокошката заплаче за своето яйце, пилето вече излиза от черупката си. Гробът, това е затвор, в който е поставен един затворник, когото, ако обичаме, можем да освободим. Христос казва: В последните дни, когато се прояви онази любов, тия, които са в гробищата, т.е. в своите черупки, ще излязат навън. Това е истинската любов, която може да ни извади вън от гробищата, която може да ни освободи от сиромашията, която може да ни освободи от всички болести, от всички страдания, от всички нещастия, от всичката злоба, омраза и от всички недоразумения.

Какво друго определение може да се даде за любовта? Любовта е тази сила, която може да премахне всички недоразумения, да премахне всичко отрицателно в живота и да внесе в него новото, което да го осмисли. Казвате: „Какъв ще бъде тогава животът?“ Тогава именно ще живеем на Земята както трябва. От толкова хиляди години насам хората живеят на Земята, Слънцето всеки ден изгрява и залязва и те не знаят защо Слънцето изгрява и защо залязва.

От толкова хиляди години хората имат очи и не знаят защо им са очите. Че, във вашите очи седи здравето на вашия мозък. Здрави очи – здрав мозък; развалени очи – развален мозък, нищо повече. Здрави уши – здрав мозък; развалени уши – развален мозък. Здрав нос – здрав мозък; развален нос – развален мозък. Здрава уста – здрав мозък; развалена уста – развален мозък. Казвате: „Това са дупчици.“ Никакви дупчици не са това. Няма по-ценно нещо в света от човешките очи. Чрез очите си ти ще видиш най-хубавите неща, които Бог е създал; чрез очите си ти ще възприемеш светлината, която ще влезе в мозъка ти; чрез очите си ще видиш красивото, което Бог е създал; чрез очите си ще видиш ангелите, които пеят и славят Бога и така ще се събуди в тебе новата мисъл. А сега видите нещо, казвате: „Това е изкушение.“ Видите една жена, казвате, че тя е изкушение и бързате да затворите очите си; видите една кесия с пари, изкушавате се и си затваряте очите; виждате една чаша с вино и бързате да затворите очите си, да не се изкусите.

Мислите ли, че този, който затваря очите си, е умен човек? Той мяза на

котка, която изкарва мишката от дупката и затваря очите си пред нея. Но тя има известна философия. Тя затваря активните си очи. Когато говорите на някой човек и той мижи пред вас, затваря очите си, това показва, че той има някакъв похват. Докато седиш в дупката си, този човек седи пред тебе като някой философ, със затворени очи, но щом излезеш от дупката си, той веднага отваря очите си. Ето де седи вашата погрешка. Докато сте в дупката си, вие мислите, че можете да се качите на гърба на котката. Защо мислите така? Защото, като погледнете към котката, виждате, че тя седи пред вас като някой истукан, не се мърда и вие мислите, че много лесно можете да се качите на гърба ѝ. Досега в цялата история в живота на хората и на животните не съм срещал нито един случай мишка да се качи на гърба на котка. На умряла котка може да се качи, но на жива – никога.

Мислите ли, че можете да се качите на гърба на един дявол? Никога! Всеки, който се е опитал да се качи на гърба на дявола, той е имал опитността на мишката. Той се е намерил в устата на котката и тя му е чела първата лекция. Та, и вие понякога можете да слушате първата лекция на котката. Всички имате тази опитност.

Сега аз вземам дявола като нещо много реално. Дяволът не е нещо въздухообразно. Аз срещам дявола като един модерно облечен, с фрак, с цилиндър на главата, с бели ръкавици на ръце, учтив в отношенията си и знае най-малко 12 езика. Той знае всички европейски езици фарсѝ: френски, немски, английски, даже и български. Той знае също така психологията и на мъжете, и на жените и така говори меко, сладко, като мед ти пада на сърцето, а после този мед го повръщаш. Сега да ви дам една дефиниция как да познаете дявола, защото много мъчно можеш да го разпознаеш. Когато те покани дяволът на гости, трябва да бъдеш много внимателен, защото мъчно можеш да го познаеш. Но след като се върнете у дома си, цяла нощ ще повръщате. Това значи, че не сте били на добро угощение. Като отидете на угощение при някой ангел, на другия ден ще се чувствувате разположени, бодри и никакво повръщане няма. Където има повръщане, значи били сте на гости на дявола, т.е. били сте в участъка. Ако няма повръщане, били сте в Божия дом.

Тези схващания са необходими за духовните хора, за техния прогрес. Защото никакъв прогрес в света не може да съществува, ако хората нямат дълбоко правилно разбиране. Прогресът в света зависи от прилагането на любовта в нейните големи и малки прояви, в отношението между един човек и милионите хора. И в малкото, и в многото законите на любовта са

едни и същи. Когато се устройва едно общество, трябва да се разбират законите на любовта. Хората имат право да си издават каквито и да е закони, но ако тези закони не действуват, те трябва да знаят, че не са направени както трябва.

Христос казва: „Ако имате любов.“ Към кого? Ето едно неизвестно. Той подразбира: „Ако имате любовта към дома, към Мене.“ Това значи: ако вие не сте готови да жертвувате в дадения случай нещо от себе си, ако във вас няма послушание, ако ли не се подчинявате на Божиите закони, на законите на самопожертвуването, вие нямате любов. Това е встъплението на любовта. Без послушание, без жертва, ти никога не може да разбереш любовта.

Може да ви се вижда странна жертвата, защото криво са ви я разправили, обаче по-хубаво нещо от жертвата няма. Жертвата е един изпит, който държиш, матура, по която се определя твоето знание. Ти не можеш да имаш знание, ако не слушаш, ако не бъдеш послушен.

И тогава нито един учен професор или светия не може да злоупотреби със своята свобода. Защото, ако той злоупотреби с един ученик, непременно ще изгуби свободата си. Злоупотребление между тях не съществува. В техния дом, в тяхното съзнание не съществува идеята да завладяват хората. Да владееш, това значи да имаш товар на гърба си. Ти не можеш да владаш един чувал. По-скоро той ще те влада, отколкото ти него. Ти носиш на гърба си един чувал и му заповядваш, дигаш го, слагаш го, но в случая ти го носиш, а не той тебе. Тогава кой е господар? Ти ли си господар или чувалът? Чувалът е по-голям господар от тебе. Ти само си мислиш, че си му господар и можеш да разполагаш с него както искаш. Обаче, ако ти си умен, разбран човек, ще видиш, че с този чувал ще си създадеш най-голямото нещастие.

Сега аз бих развил темата си, както разбирам под думата „чувал“, но не искам да се спирам. Всяка недобра идея, която носиш в ума си, тази неразумна идея, това е един чувал на гърба ти. Всяко неразумно чувство, което носиш в сърцето си, това е един чувал на гърба ти. Всяка недобра постъпка, която проявяваш, това е един чувал на гърба ти.

Казвам: Аз не искам да осмивам това, което сега имате и това, което сега съществува в света. Всичко е добро, но то не е ваше. А вие само мислите, че е ваше. Имате една жена, но тя не е ваша, това са заблуждения. Други баща и майка са я родили, а ти си я взел от тях. Следователно тя не е твоя жена. Имаш един слуга – и той не е твой. Това са само временни

отношения, които слугата има към тебе. И жената, като един слуга, е дошла временно при тебе да ти служи. Но и тя не е твоя. И след това някой пита дали и на онзи свят тази жена пак ще бъде негова. Опази, Господи! По-голямо нещастие от това няма да има.

Откажете се от тези ваши заблуждения. В онзи свят няма да има мъже и жени в този смисъл, както съществува на Земята. Там съществуват други отношения, друга идея е вложена в понятието „жена“. Слушал съм много мъже да казват, че жената била усойница, змия. Други казват: „Змия е жената, но поне да не е от отровните.“ И с такива разбирания живеят вкъщи. Но някой път запитват дали и в онзи свят ще живеят със своята жена. В Писанието категорично е казано: „В онзи свят човек нито се жени, нито за мъж отива.“ Обаче в духовния свят ето какво съществува: ако някой има да взима пари от някого и този умре, то и след възкресението си трябва да плати дълга си. Това значи: никакъв закон не може да те освободи от дълга ти. Никакъв закон на смъртта не те освобождава от дълга ти. Обаче, щом умреш, смъртта вече те освобождава от мъжа ти или от жена ти. Значи, от дълга не можеш да се освободиш, но от жената или от мъжа можеш да се освободиш.

Някои наричат мъжа и жената сродни души, но сродните души не са жени и мъже. Щом две сродни души се оженят, всичкото сродство изчезва. Женитба между сродни души не съществува. Женитба съществува между мъже и жени, между слуги и господари. Въпросът е правилни отношения да съществуват между тях. Ако господарят по отношение към слугата е като брат, те имат отношения на господаря и слугата, тъй както днес това са временни отношения. Няма нищо лошо в това, че единият е господар, а другият – слуга, но това са временни отношения във физическия свят, защото и господарят може да стане слуга, и слугата може да стане господар. Ролите могат да се сменят. В братството отношенията между двама братя са съвсем други. Единият брат работи за другия. Обаче отношенията между слуга и господар не са такива и отношенията между мъже и жени пак не са такива. Вследствие на това сегашният дом не е устойчив. Ето защо децата бягат от дома си. Когато момата стане на 21 години, тя бяга от дома си. Когато синът стане на 21 години, и той бяга от дома си. Това са временни отношения. Много синове са ми разправяли, че им е дотегнало да гледат как баща им е биел майка им. Те казват: „Не искаме да гледаме повече такива сцени. Понякога ми иде да набия баща си.“ Значи синът е недоволен от бащата. Понякога дъщерята се възмущава

от майка си. Това не е дом.

Казвам: При такова разбиране какъв може да бъде новият живот, какви ще бъдат новите порядки? В живота трябва да се внесе най-хубавото. Ние ще оставим дома тъй, както си върви. Злото не седи в сегашните порядки, злото не седи в ножа, който е направен, но във възможностите, които се крият в него. Дай ножа в ръцете на един лош човек и виж какво ще направи той с него. Дай ножа в ръцете на един добър човек и виж какво ще направи той с него. Лошият ще има едно отношение към ножа, добрият – друго отношение. Значи лошото не е в реда и порядъка, който съществува, но в нашето съзнание, според което ние употребяваме този ред и порядък. Не е до закона, не е и до реда на една държава, но въпросът е как ще приложат тези закони, този ред, в начините зависи. Във всеки закон може да има по едно видоизменение. И във всяко едно семейство се казва, че мъжът трябва да бъде глава на дома. Но каква трябва да бъде тази глава? Главата на жената е излязла от него. Питам: тази жена, за която той се е оженил, излязла ли е тя от него? Не, тя е излязла от съвсем друго място. Ни най-малко не е излязла от него. И тогава как можеш да бъдеш глава на една чужда жена? Една жена я обичат двама мъже и всеки иска да я вземе за своя жена. Силният ще убие по-слабия и ще я задържи за себе си. Какво се разрешава с убийството? Една жена, за да бъде както трябва, да я обича само един мъж, какво трябва да прави другият мъж? В света съществува само един мъж, а не много мъже, той има една форма в много костюми. Тогава идеята за вашите мъже остава безпредметна.

Аз да ви кажа какво трябва да представя мъжът за жената. Когато жената види мъжа, тя трябва да се вдъхновява тъй, като че ли е на криле, като че ли е видяла някакъв ангел. Той трябва да внася в нея живот, а тя да чувствува един подем на любовна радост, на веселие, на богатство и като замине той, тя да се почувствува готова на всички да помага. Като дойде втори път при нея, пак същото да произведе. Ако жената може да произведе същото състояние в мъжа, да я почувствува той като другарка, с която може да споделя всичко, това е жена. Такова трябва да бъде разбирането на бъдещото семейство. Това значи истински дом.

Сега даже и в религията се прави опит да се създаде дом. Но и в религиозните хора не е така, и там се карат за дребни работи: кой как вярва в Бога, кой как живее. И вие никога не можете да живеете както трябва, докато нямате новите разбирания за дома. Иначе, как другите хора живеят, това винаги ще остане непонятно за вас. Ние не знаем дълбоките причини,

които се крият в постъпките на хората. Например, случва се едно голямо нещастие в света. Как ще си обясните този факт? Вие считате Бога за съвършено същество, вярвате в Него, а същевременно дойдат известни анормалности. Мислите ли, че Той не взима предвид всичките тия анормалности? Но Той ги е допуснал, за да дойде някакво благо в света. Той е допуснал всички страдания, защото зад тях е скрил някакви блага. Той е допуснал злото като път на доброто. И ние не трябва да казваме, че правим зло, за да дойде доброто. Ако вие правите зло съзнателно, непременно ще пострадате. Злото е път, за да научим доброто, а доброто е път за добиване на нещо по-високо.

Сега, това, което сте научили от доброто и злото, трябва да бъде подготовка за вас. Вашият живот е като актьорство. Вие сте настинали, дава ви се някаква роля, която трябва да изиграете на сцената. Тази роля е временна, само за една нощ. Значи, туй, което сега имате, то е само за един живот. Хилядите животи, които ви чакат за в бъдеще и които сте минали, са ролите, вие играете роля на мъже и жени.

Каква роля ще играе старият човек на 120 години? Каква роля ще играе младият човек? Младият трябва да се занимава с увеличаване на своите сили. Възрастният трябва да се занимава със своите богатства, а старият трябва да се занимава с придобиване на мъдрост, знание. Такива трябва да бъдат понятията. Ако ти в младините си не добиеш сили, ако във възрастта си не добиеш богатства и ако в старостта си не добиеш знание и мъдрост, ти не си разбрал живота. Някой казва: „Аз още в младините си останах хилав.“ Кой ти е виновен? Ако като възрастен си останал сиромах, кой ти е виновен? И ако като стар си останал невежа, глупав, кой ти е виновен?

Вие ще цитирате притчата за Лазаря, който живял при богатия. Когато Христос каза тази притча, Той имаше съвсем друга идея в ума си. Той искаше да изнесе идеята, че богатият не разбираше и не виждаше в лицето на Лазаря своя брат, който седи при неговата врата, и да го повика при себе си, да го нахрани. Вследствие на тази своя постъпка, като отиде в другия свят, и с него постъпиха по същия начин. С това те искаха да го поучат какво трябва да направи и той с Лазаря на Земята. За това мнение богатият се намери в същото положение, в каквото беше Лазар на Земята.

Тази беше идеята, която Христос внесе в притчата за Лазаря и богатия. Богатият не погледна на Лазаря като на свой брат, но като на едно животно, като на един простак. И помисли, че всичкото богатство беше само за него, вследствие на което той получи своето въздействие. Когато

Лазар влезе в дома на богатия, той не се сърдеше, но казваше: „Толкова разбира.“ Но когато богатият видя Лазаря в другия свят, той се обърна към него за помощ. Но Лазар беше в дома, а богатият – в участъка. Богатият каза: „Господи, не мога ли да изляза от този участък? Тук е много лошо. Искам да кажа и на своите ближни как трябва да живеят.“ Не, те нека слушат Моисея. Който е влезнал веднъж в участъка, той трябва да плати своя данък.

Сега да се повърнем към онази мисъл, която има приложение в живота. Това са ред разсъждения, по които всеки може да се ръководи. Обаче онова, което е потребно за вас, то е какво трябва да правите вие. Най-първо любовта се проявява като мисъл във вашия мозък, после тя се проявява като чувство във вашето сърце и най-после – като движение във вашия стомах. Следователно вие трябва да разбирате любовта, която действува в мозъка ви; вие трябва да разбирате и любовта, която действува в дробовете, в сърцето, и най-после, вие трябва да разбирате любовта, която действува във вашия стомах.

Как ще познаете любовта в стомаха си? Вие ще я познаете само чрез добрата храна, която приемате винаги. За да имате любов, вие трябва да приемате най-хубавото, най-чистата храна. Ако не приемете най-хубавата храна, вие не можете да разберете любовта на физическия свят. Защо трябва да дишате чистия въздух? За да разберете любовта в духовния свят. Защо трябва да възприемете най-чистите мисли? За да разберете любовта на Божествения свят.

И като разберете тези положения на физическия свят, какво трябва да направите? Да допуснем, че сте болни, страдате от някаква болест, която да не ви плаши, например пневмония. Пневмонията е една болест, която се нуждае от разтривка. На какво се дължи тя? Тя се дължи на едно неестествено състояние на човешките чувства. Който страда от пневмония, всякога има в себе си едно неестествено разположение в чувствата си.

Който страда от неврастения, той пък има някакво неестествено състояние в мислите си. Неврастенията показва, че [мислите] на човека не са такива, каквито трябва да бъдат.

И най-после, когато човек дойде до диспепсия, болест на стомаха, тя се дължи на неразбиране на физическия свят. Като последствие на тази болест се явява разстройството на черния дроб. Значи, в първия случай човек заболява от туберкулоза, във втория случай – от неврастения, а в третия случай – от разстройство в черния дроб, което показва, че низшите чувства

в човека са взели надмощие.

Питате какъв е лекът срещу тия болести. Сега ще ви дам един лек, една формула, която трябва да си запишете. Ще вложите един грам мисловна енергия в мозъка си, два грама топлинна енергия в дробовете си и три грама физическа енергия в стомаха си. Това е един хомеопатически лек, който трябва да направите, като поставите в един чист стъклен съд. Направете този опит, да видите какъв резултат ще даде, дали ще бъде сполучлив или не. Ще турите 100 грама вода за един грам мисловна енергия; 200 грама вода за топлинна енергия и 300 грама за физическата енергия, или за енергията на движение, за стомаха. Значи всичко 600 грама. Тази вода ще турите в един чист стъклен съд и ще възварите водата до 100 градуса. След това ще запушите това шише или стъкления съд добре и ще го оставите да седи 10 деня на слънчевите лъчи. Най-после, всяка сутрин, преди обед и преди вечеря ще си взимате по една чаена лъжичка, докато свършите всичката вода. Щом изпиете това лекарство, колкото болести имате, всичките ще се махнат.

Не трябва да гледате със суеверие на този лек, но трябва да направите опит и да видите какъв резултат ще имате. Ето как ще вземете този един грам мисловна енергия. Ще поставите трите си пръста на слепите очи, ще концентрирате мисълта си и след това ще потопите пръстите си в стоте грама вода. После ще турите трите си пръста на двете ръце от двете страни на дробовете си, ще концентрирате топлинна енергия към пръстите си и после ще потопите пръстите си в двестата грама вода. След това ще турите двете ръце, но главно трите им пръста, на стомаха, отдето ще извлечете три грама физическа енергия, която ще турите в тристата грама вода. Всичко това ще стане в отделни панички, които отпосле ще съедините в един по-голям съд, който да събере 600 грама и ще възварите тази вода до 100 градуса. После ще прекарате ръцете си отгоре и ще кажете: „Да стане така, както е казано!“

Който има вяра, той само нека направи опита. Който няма вяра, да не си прави даже труд. Вие можете да направите този опит и при най-критичното положение на вашия живот. Представете си, че сте болни от някаква сериозна болест и всички лекари се отказват от вас да ви лекуват. Не остава нищо друго освен да се готвите за заминаване. В такъв случай направете този опит. Ако опитът ви излезе сполучлив, вие няма да заминете за онзи свят; ако излезе несполучлив, ще заминете, според както са казали лекарите. Кажете си: „Толкова опити, толкова глупости съм

правил досега в живота си, ще направя и още една глупост, да видя какъв резултат ще имам!“ Като отидете на онзи свят, ще ви питат: „Коя е последната глупост, която направихте на Земята?“ Вие ще кажете: „Господи, турих един грам мисловна енергия в 100 грама вода, два грама топлинна в 200 грама вода и 3 грама физическа енергия в 300 грама вода и пих от тази вода.“ Господ ще каже, че тази е най-малката ви погрешка, най-малката глупост, която сте направили.

Този е един практически опит. Понякога човек изпада в толкова лошо състояние, че го хваща полуда или му иде да се самоубие. Нека направи този опит. Друг пък страда от туберкулоза, втори – от неврастения, трети – от разстройство на черния дроб. Нека да направи този опит да облекчи състоянието си. Нищо няма да ви коства, че сте изпили 600 грама вода. Вие трябва да вярвате в закона на Любовта.

Едно трябва да имате предвид: от всеки пръст на ръката изтича особен род енергия. От палците, например, изтича Божествена енергия, една от най-силните и здравословни, лековити енергии в човека. И православните правят кръст с трите си пръста, но въпреки това работите им не вървят. Те не правят кръста както трябва. Първият пръст е за Господа, а останалите два – за нас. От първия пръст изтича най-мощната енергия, а останалите пръсти трябва да седят като тил, само да подкрепяват.

Двете ръце на човека представят едно динамо, чрез което можете да предавате и да възприемате енергия. Когато майката приема, т.е. прегръща детето си, тя му дава нещо, но същевременно и то предава нещо на майка си. Когато детето прегърне някой болен, то може да му предаде нещо от себе си. Значи, ръцете на човека са проводници на Божествената енергия. Който разбира този закон и вярва в него, той може, като проточи ръцете си над някой болен от каквато и тежка болест да е, да го оздрави. Един човек сам може да направи много работи, но ако хиляди хора се съберат на едно място да работят, те ще направят тази работа много по-лесно, отколкото един човек.

Та, при сегашните условия се изисква обединение на човешките мисли по закона на Любовта; обединение на човешките чувства по закона на Любовта и обединение на човешката физическа деятелност по закона на Любовта. И тогава вече може да се дойде до закона на подмладяването. Ние не сме далеч от това подмладяване. Не е мъчна работа човек да се подмлади. Щом човек се подмлади, другите вече не могат да го познаят. Когато се подмлади, човек изменя и гласа си. Подмладяването върви по

един и същ закон.

Много лекари лекуват и подмладяват хората чрез слънчевите лъчи. Ето как може да се лекува човек със слънчевите лъчи. Той трябва да си купи една призма, дълга около половин метър и широка 20 сантиметра, да я тури в стаята си и да концентрира вниманието си на един или друг от слънчевите лъчи според болестта, която има. Ако страда от неврастения, той трябва да насочи погледа си към червената светлина на спектъра. Няма да се минат и 10 деня и той ще се почувствува по-добре. Ако стомахът му е разстроен, той ще изтегли зелените лъчи на светлината. Ако е разстроена нервната му система, той трябва да изтегли сините лъчи на светлината. Колко струва такава една призма? И 1000 лева да струва, поне ще имате един сигурен лекар в дома си.

Вие можете, ако имате пари, да викате и лекари за консулт, като ги питате, какво трябва да правите. Ако сте анемичен, лекарят ще ви каже да пиете железни капки. И това е добро, но за мене желязото може да се замести с червения цвят на светлината. Всички елементи, които лекарите препоръчват на болните, се съдържат в цветовете на спектъра. Значи, цветовете на светлината могат да лекуват всички болести.

Който страда от неврастения, нека излиза всяка вечер вън, да наблюдава небето и звездите по него. Ще кажете, че небето не е за вас. Тъкмо за вас е небето, то не е за говедата. Небето е за хората, те да го наблюдават, да го изучават и да се лекуват. Излизайте всяка вечер да наблюдавате небето със звездите по него, които биват с различни цветове: сини, жълти, портокалови, червени, зелени, тъмносини и т.н. Божие благословение е небето. И тогава, като изучавате небето, ще видите, че всичката икономия на Земята зависи от него. Всичката икономия на Земята зависи от него. Всичката икономия на Земята зависи от Слънцето. Какво трябва да се занимавате с икономията тогава? От небето ни пращат всичко, а ние отиваме да надраскваме тук и там Земята и казваме: „Ние трябва да работим“. Питам: Роб ли трябва да бъде човек на Земята? Колко трябва да работи човек? Малко трябва да работи. Невидимият свят изисква от нас повече да мислим, повече да чувствуваме и тогава да работим, но не да се трудим и да се мъчим. Работата разпределя правилно труда.

Та, казвам: Така трябва да разсъждават сега всички религиозни хора. Казвате: „Като дойде второто пришествие.“ Като дойде второто пришествие, Христос ще дойде с ангелите. Но кога ще бъде това? Някога ще бъде. Това време само Господ го знае. Но докато дойде Христос, какво

трябва да правим? Как трябва да се разбират думите, които Христос е казал: „Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ И на друго място Той казва на учениците Си: „Ако Ме любите, ще опазите Моите думи и Моите заповеди.“ Към кого трябва да се опазят тези заповеди? Значи Христос не е някъде далеч. Това показва, че когато не разбираме един човек, ние сме далеч от него. И когато той не ни разбира, също така е далеч от нас. Христос не живее в нашия културен век. Та каква култура е нашата, за да изискваме Христос да живее между нас? Има една друга култура, за която светът даже не е сънувал. Христос е слязъл на Земята именно от тази култура. И въпреки това хората казват, че Христос не е учил някъде на Земята. Та, и мене много пъти ме питат де съм учил. Казвам: Никъде не съм учил. Обаче, ако им кажа, че в Америка съм учил, тогава те казват: „Да, това е друга работа вече!“ Да, но за мене Америка, Европа, Азия, Австралия, Африка представят съвсем друго нещо, не това, което съвременните хора разбират.

Та, сега вие се спирате все върху неразбраните неща в живота. Всички неразбрани неща в света са старото, всички разбрани неща представят новото. Значи това, което не се разбира, е старото. Някой казва: „Аз остарях вече.“ Той не разбира какво значи остаряването. Знаете ли какво нещо е остаряването? Единственото нещо, което ви отдалечава от Бога и състарява, това е нашето неразбиране на живота. Отрицателните мисли състаряват човека. Аз мога да състаря човека в продължение на 3 месеца, космите му така могат да побелеят, че и той сам да не се познае. Човек може да се обвие със своите отрицателни мисли като паяк в паяжината си.

Какво трябва да прави, за да не остарява човек? Той трябва да замества в себе си всяка отрицателна мисъл с Божествена. Всяка сутрин, като станеш, кажи: „В мое разположение е да дам хода на своите дарби и способности, които Бог е вложил в мене. Аз искам да върша волята Божия.“ Следователно, кажете ли по този начин, вие ще бъдете свободни от всякакви слабости. Не се поддавайте на никакви слабости. Не казвайте, че ще живеете за себе си, но кажете: „Аз ще живея за Онзи, Който ме е пратил на Земята.“ Ако живееш за себе си, ще бъдеш в затвора, в участъка.

Сега на вас се вижда мъчно да живеете за Бога. Та, като живеете за народа, какво разбирате под думата „народ“? Под думата „народ“ се разбира домът, Божественото. Човек не трябва да живее за себе си, защото други живеят за него. Следователно аз трябва да живея за Бога, а Бог живее за мене. Той разрешава моите въпроси. Бог живее за всички, а всички

трябва да живеят за Него.

Всички блага са общо дадени и никой човек не е лишен от тези общи блага. Няма благо, което човек да е пожелал и да не го е получил. Всичко, каквото пожелаете, ще бъде. Няма по-хубаво нещо от това да бъдете обичани. Щом ни обичат, всичко могат да ни дадат. Щом не ни обичат, нищо не могат да ни дадат. Вие не желаете да бъдете силни по човешки. Силни можете да бъдете само при любовта. Какво ви ползува онази сила, с която можете да си създадете врагове? Тези врагове един ден ще ви убият. Какво ли ви ползува онова богатство, с което можете да си създадете неприятели? Тези неприятели, това богатство един ден ще ви причини смъртта. Но, ако имате любовта в себе си, тя ще ви направи в пълния смисъл на думата господари на онова положение, което никой не може да ви го вземе.

Сега, онези от вас, на които съзнанието е развито, така трябва да гледате на въпросите. С това аз не искам да кажа, че трябва да се спирате само върху тези въпроси. Вие имате да разрешавате един въпрос в живота си. Можете да следвате университет или гимназия, или дето и да сте, каквото и да учите, този въпрос трябва да го разрешите. Смисъла на истината никъде не можете да намерите. Смисъла на живота никъде не можете да намерите. В никое учение не можете да се доберете до тези въпроси. Това са само външни условия. Казвате: „Де може тогава да се намери смисълът на живота?“ Единственото място, дето може да се намери смисълът на живота, е вътре в себе си. Колко мъчно е човек да дойде до положение, до съзнание, че смисълът на живота може да намери само в себе си. Казвате: „Аз за себе си ли ще живея?“ Не, ще живеете за някого.

Казвам: От сегашните идеи вие не трябва да се освобождавате, но трябва да ги трансформирате. Не бягайте от живота, но справяйте се с мъчнотиите си в живота. Не бягайте от положението на слугата, но справете се с това положение. Не бягайте от положението на майка, на баща, на професор или на някой беден човек, но справете се с тези положения. Това са положения, които ще покажат твоята сила. Какво ще се плашите от тях? Какво ще се плашите от смъртта? Аз зная, че в лицето на смъртта виждам своя противник. Той ме интересува. Значи, имам един противник, с когото трябва да се справя.

Казвате: „Каквото Господ е дал.“ Бог казва: „Хайде, синко, да те видя сега как ще се справиш с този неприятел.“ Ще се борите със смъртта. Тя може един път да ви гътне, но ще се борите. Казвате: „Татко, гътна ме

смъртта.“ – „Няма нищо, синко, ще се оправиш.“ Ще излизаш с нея на бой един, два, три и повече пъти, докато най-после се справиш.

Един българин ми разправяше една своя опитност. Отива той в Америка, дето прекарал няколко години наред. Но по едно време го хваща носталгия за отечеството му. Той изпада в такава голяма тъга, че не може вече да яде, не може да спи, заболява от диспепсия. „Като прекарах ред безсънни нощи, в това време се явяваше един човек силен, с нож в ръка, и искаше да ме мушне. Колкото пъти се засилваше да ме мушне, не успяваше, някой не му позволяваше да направи това. Но аз бях станал слаб като кука от безсъние. Така добре запомних чертите на този човек, че можах да го нарисувам. Той искаше да ме мушне с ножа си, но не му се позволяваше. Аз започнах тогава усилено да се моля, защото видях, че по някакъв начин трябва да се справя с този човек. По едно време и на мене се даде нож като неговия и започнахме борба. Трака-трука, но нито той надвива, нито аз. На другата сутрин ставам, но вече малко по-смел. Вечерта пак започва борбата. Така се продължи няколко вечери наред, докато един път аз го мушнах на едно място и той хукна да бяга. Скри се в една дупка, от която излязоха две деца. Аз взех ножа и ги накълцах. Сутринта ставам, гледам, нито диспепсия останала, нищо не останало! Аз бях вече съвършено здрав.“

Та и вие, като отидете във вашата Америка, трябва да извадите ножа си и да се борите. Вие ще се молите, но и трака-трука ще има. И когато победите, ще знаете, че единствената мощна сила, с която сте победили, е била любовта. Та, вие можете да страдате от главоболие, от стомах, от какви ли не болести, но ще знаете, че единствената сила, която трябва да викате на помощ, това е любовта. Значи, силата е в любовта. Това е Словото Божие. Ножът, това е Словото Божие. Нож трябва да имате. Тази борба е необходима, за да станете смели. Сега вие сте станали много пасивни и казвате: „Каквото Господ даде.“ Не, вие трябва да бъдете смели, да победите мъчнотиите в своя живот.

Преди няколко деня дойде една сестра при мене и ми каза: „Учителю, убедих се в едно нещо.“ – „В какво?“ – „С беднотия не се живее. Като дойда втори път на Земята, искам друго положение.“ – „Какво искаш?“ – „Искам да бъда богата, не искам да бъда бедна като сега.“ – „Че защо трябва да чакаш друго прераждане? Ти и сега можеш да станеш богата, имаш условия да бъдеш богата.“ – „Как?“ – „Имаш ум, сърце и воля; впрегни ги на работа и ще станеш богата.“ Хубава мисъл ѝ дошла, но

понеже окръжаващите не ѝ обръщат внимание, тя няма вяра в себе си. По-добре, че не ѝ обръщат внимание. Като ѝ обърнат внимание, ще ѝ искат пари, а касата ѝ сега е още бедна, няма никакъв капитал. По-добре, че не ѝ обръщат внимание.

Не искайте хората да ви обръщат внимание, но вие се интересувайте от другите хора, вие им обръщайте внимание, нека те ви интересуват. Какво значи да се интересувате от хората? Обикнете хората и не им търсете погрешките. Търсете във всеки човек хубавото, красивото, то да се прояви в техните мисли, чувства и постъпки. Това, което желаете за себе си, желайте и за другите хора. Светът е създаден за всички хора. Като работим за повдигането на света, едновременно с това ние работим и за своето повдигане. В това отношение работете с любовта като обща мощна сила за духовното повдигане.

И тъй, наточете ножовете си, въоръжете ума си, уякчете сърцето си, калете волята си. В това седи спасението на човечеството.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

21-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 25.II.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.